FRANCMASONERIA

MISTERELE DEZVĂLUITE ALE
UNEI GIGANTICE CONSPIRAȚII
SATANICE PLANETARE

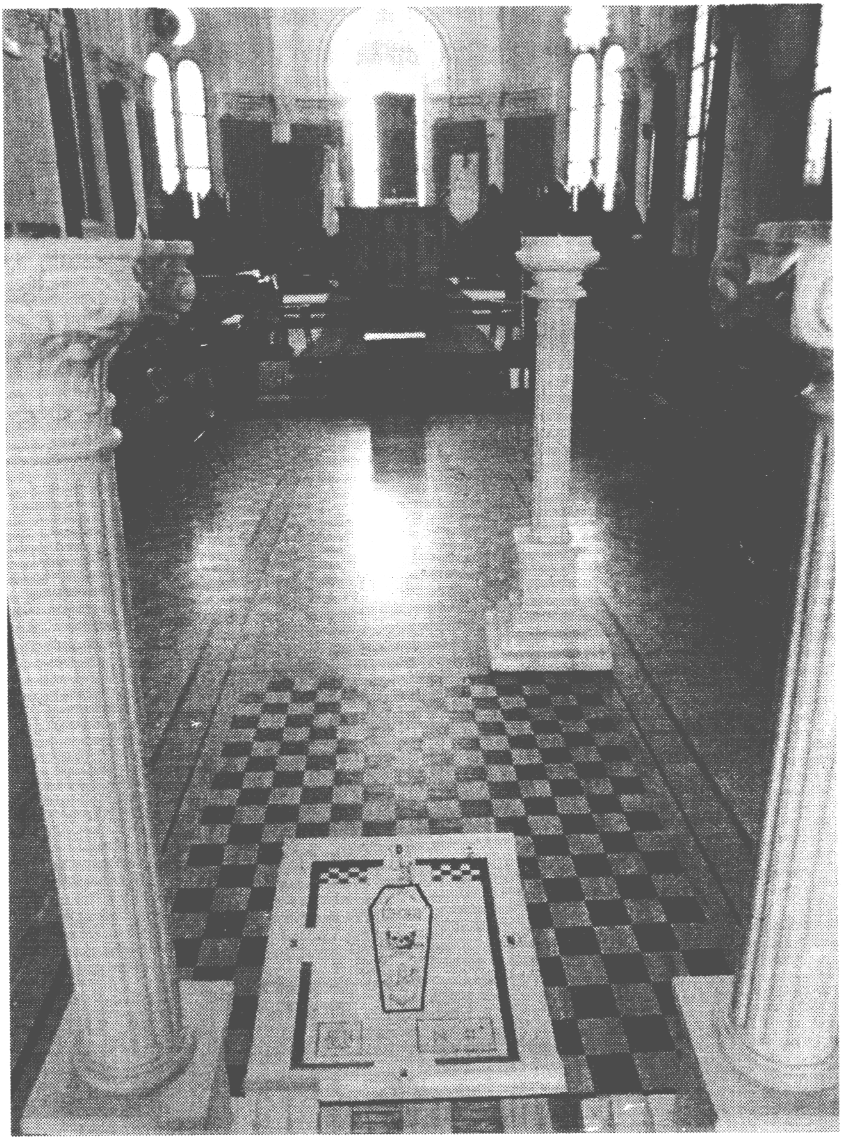

FRANCMASONERIA - MISTERELE DEZVĂLUITE ALE UNEI GIGANTICE CONSPIRAȚII SATANICE PLANETARE

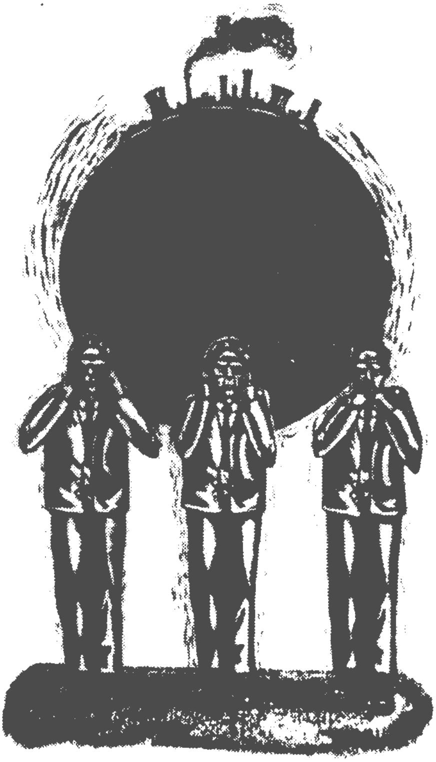

COPYRIGHT © EDITURA SHAKTI, 1996
Toate drepturile de traducere și de adaptare sunt complet libere (gratuite și neîngrădite) în cazul acestei lucrări, atât pentru România cât și pentru toate celelalte țări. În cazul de față, această lucrare, în totalitate, cât și orice parte a acesteia poate fi reprodusă sau transmisă în orice formă și prin orice mijloc, electronic sau mecanic, incluzând fotocopierea, înregistrarea sau în orice alt mod de stocare și propagare fără a fi nevoie să se ceară permisiunea în scris din partea editurii.

Traducerea și redactarea finală a textelor cuprinse în această broșură a fost realizată de Profesor Yoga Gregorian Bivolaru

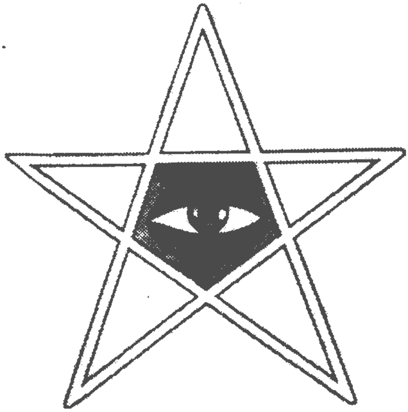

FRANCMASONERIA

***

MISTERELE DEZVĂLUITE ALE UNEI GIGANTICE CONSPIRAȚII SATANICE PLANETARE

BUCUREȘTI 1996

CUPRINS

- ÎN LOC DE INTRODUCERE 5
- PREFAȚĂ - POLITICA ASCUNSĂ A FRANCMASONERIEI 9
- TEXTUL PROPRIU-ZIS AL CELOR 24 DE PROTOCOALE ALE MARILOR MAEȘTRI FRANCMASONI 11
- SCRISOAREA ENCICLICĂ "HUMANUM GENUS" a papei LEON al XIII-lea împotriva Francmasoneriei (20 aprilie 1884) 49
- Extras din "TEOLOGIA LUPTĂTOARE" de Preot Irineu Mihălcescu 55
- STUDII ASUPRA FRANCMASONERIEI de I.P.S. Mitropolitul Nicolae Bălan al Ardealului (1937) 60
- FRANCMASONERIA ÎN LUMINA ADEVĂRULUI Biblioteca Poliției, 1941 67
- BISERICA ORTODOXĂ CONDAMNĂ MASONERIA - Poziția oficială a Sfântului Sinod al Bisericii Ciprului față de Masonerie 82
- ACȚIUNEA FRANCMASONICĂ ÎN CONCILIUL VATICANULUI 82
- MASONERIA PLĂNUIEȘTE TRANSFORMAREA SF. MUNTE ATHOS ÎN... CENTRU TURISTIC! 86
- EXTRASE SEMNIFICATIVE DIN LUCRAREA LUI ION COSTIN GRIGORE, "CUCUVEAUA CU PENE ROȘII" 87
- O CRIMĂ ODIOASĂ CARE POATE FI GHICITĂ NUMAI DE CĂTRE CEI INIȚIAȚI ÎN SECRETELE TERIFIANTE ALE FRANCMASONERIEI 92
- CONSPIRAȚIA SATANEI - EXTRAS DIN REVISTA EST/VEST 108
- CABALA ȘI MAGIA 117
- COMUNISM ȘI SATANISM 126
- PROFEȚIILE FAIMOASE ALE LUI SUNDAR SINGH CU PRIVIRE LA MISIUNEA SPIRITUALĂ PLANETARĂ A ROMÂNIEI 127
- YOGA SPONTANĂ LA ROMÂNI de Profesor Yoga GREGORIAN BIVOLARU 134
- LOJA "PROPAGANDA DUE"(P.2) DESPRE PROCESUL CEAUȘESCU 139
- CUM ESTE MANIPULATĂ MASS-MEDIA ÎN CONFLICTELE INTERNAȚIONALE 141
- PLANUL HABSBURG 143
- AXA WASHINGTON-BRUXELLES-MOSCOVA ÎMPARTE ROMÂNIA ÎN DOUĂ 146
- CUGETĂRI SEMNIFICATIVE PLINE DE ÎNȚELEPCIUNE 147
- BIBLIOGRAFIE 152

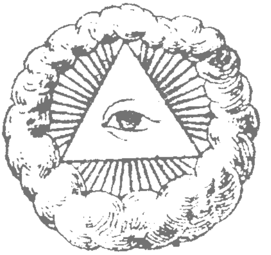

ÎN LOC DE INTRODUCERE

Drumul către nu contează ce ADEVĂR se întemeiază pe cunoasterea realității asa cum ea este si NU CUM PARE. Cartea de fată adună la un loc dovezi esentiale pline de adevăr cu privire la această grupare mondială satanică (FRANCMASONERIA), care urmăreste să dobândească prin toate mijloacele (RELE - în viziunea lor totdeauna SCOPUL SCUZĂ MIJLOACELE) dominatia asupra întregii planete și nu numai atât. Putini sunt la ora actuală aceia care stiu că, mai mereu, în spatele oricăror guverne oficiale se găsesc si actionează nebănuite, din umbra, grupări francmasonice secrete care le dublează și le manipulează în conformitate cu scopurile lor planetare îngrozitoare.

Tăcerea lor si ignoranta noastra crasa, ambele la fel de vinovate, îi ajută din plin pe francmasoni să ne scufunde si mai mult într-o infernală prăpastie.

Dacă NOI, POPORUL ROMÂN, nu ne trezim la timp, vom trece manipulati și păcăliti în mileniul trei, urmându-i ca oile pe francmasonii satanizați care ne conduc din umbră, în prăpastie.

Adunând la un loc aceste fragmente pline de adevăr, urmărim să fie sfâșiată cortina cea groasă a minciunii si să fie împiedicată letargia în care se urmărește să fie adus și menținut poporul român de către francmasonerie. Vă sfatuim chiar să citiți de mai multe ori această carte, deoarece întelegerea aspectelor cutremurătoare prezentate în ea vă va ajuta să fiți lucizi și să vă opuneți măcar printr-o REZISTENTA PASIVA scopurilor monstruoase pe care le urmăreste francmasoneria în această țară BINECUVÂNTATĂ DE DUMNEZEU. În conformitate cu profetiile autentice ale lui Sundar Singh, această tară este SINGURA țară de pe glob care poate și trebuie sa răstoarne și să zădărnicească criminalele planuri ale francmasoneriei. Citind cu atentie profețiile indianului Sundar Singh ne putem da seama ca până la urmă terifiantele planuri satanice ale francmasoneriei vor esua.

Studiind cu atentie "PROTOCOALELE MAESTRILOR FRANCMASONI", realizăm cu uimire că ceea ce s-a hotărât cândva, s-a realizat într-o anumită măsura si încă se continuă să se înfăptuiască sub ochii nostri, atât la noi cât si în alte tari. CU TOATE CĂ ADESEORI S-A SUSTINUT CU CINISM CĂ ACESTE "PROTOCOALE" SUNT DOAR O INVENTIE MENITĂ A DISCREDITA FRANCMASONERIA MONDIALĂ.

Pentru cel lucid si inteligent, înregistrările convorbirilor unor francmasoni români, realizate în secret de fosta securitate (atât înainte de evenimentele din DECEMBRIE '89 cât și după), care au fost transcrise și tipărite în cartea lui ION COSTIN GRIGORE "CUCUVEAUA CU PENE ROSII", pe care le citâm si noi în această lucrare, dovedesc cu prisosinta: A) orientarea antistatală profund criminală a francmasoneriei si B) faptul că "PROTOCOALELE" sunt absolut reale, fiind și în prezent permanent folosite de Maestrii francmasoni în calitatea lor de DIRECTIVE ESENTIALE, după care sunt realizate diferitele actiuni criminale ale francmasoneriei atât în această tară (ROMÂNIA), cât și în alte țări. Chiar dacă pentru cei naivi si ignoranti aceste consemnări veridice pot părea incredibile, le amintim că adeseori ADEVĂRUL POATE SA NE APARĂ, DATORITĂ SUPERFICIALITĂȚII NOASTRE, CA FIIND O MARE MINCIUNA.

Un alt argument în favoarea autenticitatii "PROTOCOALELOR" este acela ca, desi s-a sustinut si încă se mai sustine (pentru cei NAIVI si ignoranti) că ele sunt false, cu toate acestea, ÎN MOD STRANIU SI DELOC ÎNTÂMPLĂTOR [illegible] cuprinse în aceste "PROTOCOALE" s-au aplicat și se aplică în mod evident la noi în țară. Ori, dacă "PROTOCOALELE" sunt false, cum este atunci posibilă această POTRIVIRE GENERALIZATĂ A LOR LA REALITATEA SOCIALĂ DE LA NOI și nu numai de la noi, ci de pe aproape tot globul?

Mai poate oare atunci O MINCIUNĂ CARE NU ESTE DELOC APLICATĂ SĂ ORDONEZE ÎN MOD APROAPE IDENTIC ANUMITE CONJUNCTURI SOCIALE? Cu alte cuvinte cum se explică atunci faptul că, deși "PROTOCOALELE" sunt false și nu sunt deloc utilizate, cu toate acestea, acolo unde se manifestă francmasonii, anumite aspecte sociale sunt modificate și chiar "aranjate" conform directivelor lor?

Oare tot coincidență să fie și faptul că celebra sintagmă "EPOCA DE AUR" a fost pentru prima dată aplicată "domniei" francmasonului NICOLAE CEAUȘESCU de către istoricul francmason GERARD SERBĂNESCO, încă din anul 1966, în volumul III al lucrării sale, "HISTOIRE DE LA FRANCMAÇONNERIE UNIVERSELLE". Și întrucât respectiva domnie a lui NICOLAE CEAUȘESCU se afla abia atunci la început, este evident că folosirea termenului respectiv are o semnificație mai adâncă ce este legată de această misterioasă grupare satanică (FRANCMASONERIA).

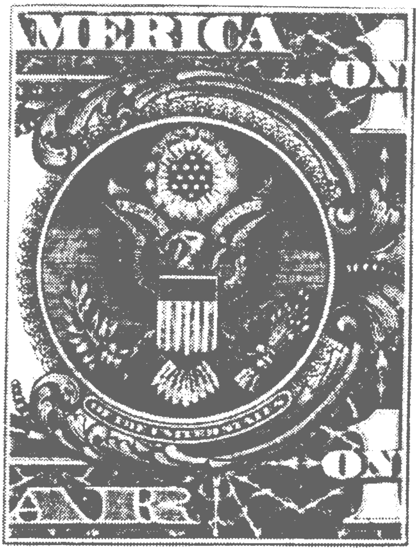

Cu toate că mulți s-au întrebat dacă NICOLAE CEAUȘESCU a fost cu adevărat FRANCMASON ne propunem să vă oferim un scurt citat care conține părerea francmasonului JEAN-ROBERT RAGACHE unul dintre artizanii renașterii francmasoneriei în țările de EST. Iată ce afirmă el: "*Chiar s-a relatat că CEAUȘESCU a murit având asupra lui un mare cordon masonic.*"

În ceea ce privește posibilitatea relansării și reînființării lojilor francmasonice în ROMÂNIA, un alt francmason francez afirmă:

"*În ROMÂNIA,* o *asemenea perspectivă rămâne pentru acest moment aproape de neconceput. Pentru rațiuni pe* care *conducătorii francmasoneriei franceze le este greu să le înțeleagă, dar care țin fără îndoială de discursurile opozanților catolici ai vechiului regim, "francmason" rămâne sinonim cu DIAVOLUL pentru majoritatea românilor. Tocmai de aceea noi credem că ar fi criminal deocamdată să impulsionăm crearea lojilor francmasonice în această țară.*"

Luând în considerație toate aceste aspecte, ne apare destul de clar că istoria cea secretă a omenirii nu este alcătuită doar din manevre diplomatice sau din acte de spionaj ale unei anumite țări ci ea este de asemeni influențată și de acțiunile oculte ale unor grupări secrete care ghidează lumea din umbră și printre acestea se află de multă vreme și francmasoneria.

La ora actuală nu este deloc întâmplător că unii autori au ajuns să vorbească despre guvernanții oculți ai lumii, de un guvern mondial francmasonic, despre Marele Plan dezvăluit de "PROTOCOALE" după care este ghidată și se urmărește să fie schimbată omenirea.

Mulți probabil vor zâmbi sceptici citind aceste rânduri; dar oare s-au întrebat ei vreodată de ce pe bancnota de un dolar apar simboluri francmasonice cum ar fi piramida al cărui vârf detașat este chiar ochiul, care este simbolul Marelui Arhitect sau, cu alte cuvinte, al viitorului Conducător al Lumii, care va fi ales de francmasoni? Privită cu atenție, bancnota de un dolar ni se prezintă ca un evident simbol francmasonic, atât în întregul ei, cât și prin elementele componente, de la figura lui GEORGE WASHINGTON (primul președinte american, cunoscut francmason al timpului), la vultur, balanță, echer sau această piramidă în 13 trepte. Respectiva piramidă este un simbol francmasonic care înfățișează ierarhia ocultă satanică, care urmărește să ajungă să guverneze practic toată lumea până în anul 2050. (Anumite documente francmasonice secrete arătau că până în anul 2000 trebuia să se ajungă la dominația întregii planete de către francmasoni și, printre altele, la desființarea tuturor granițelor, dar fiindcă planurile lor monstruoase au dat greș, la ora actuală, francmasonii au decalat această dată cu 50 de ani și în loc de anul 2000, acum ei au hotărât să-și finalizeze criminalele lor planuri - pe care în realitate ei nu vor reuși niciodată să le finalizeze, pentru că vor fi

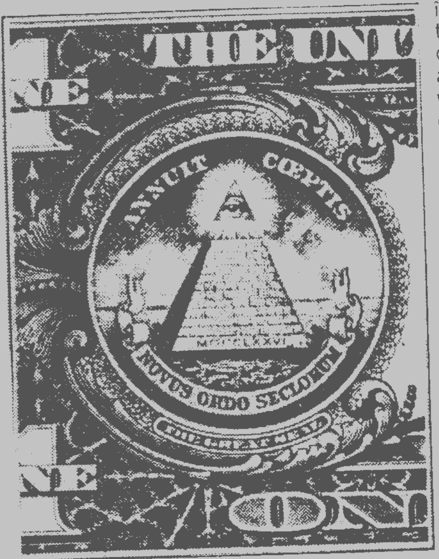

înfrânți si, așa cum nu au reușit până acum și a trebuit să decaleze cu 50 de ani aceste planuri odioase, tot așa va fi și mai târziu, în viitor - până în anul 2050). În ordine crescătoare, de la bază către vârf, această piramidă francmasonică simbolică cuprinde: umaniștii, francmasonii fără șorț, lojile albastre, cluburile mascate francmasonice: ROTARY, LIONS etc, RITUL YORK, ritul scoțian 1-33, comunismul; Marele Orient, B'NAI BRITH (loja exclusivă a evreilor); Clubul celor 500 (care îi cuprinde pe cei mai bogați și mai influenți oameni din lume), Clubul celor 33 (care îi cuprinde pe francmasonii cei mai înalți în grad și care activează în politică, economie și în biserică); urmează apoi Consiliul celor 13 (grupa secretă a ROTSCHILZILOR), pe cea mai înaltă treaptă fiind R.T. care, în realitate, înseamnă casa ROTSCHILD.

Această piramidă simbolică cu 13 trepte nu este altceva decât modelul de lucru al francmasonilor ca unificatori ai lumii și rămâne totodată modelul ierarhic al noii ordini mondiale.

De altfel, deloc întâmplător, tot sub această piramidă, dolarul menționează în mod explicit în limba latină NOVUS ORDO SECULORUM (sau, cu alte cuvinte, "Noua ordine mondială"). Anul tipărit pe dolar la baza piramidei, este anul 1776 care, în afara faptului că este anul de naștere al Statelor Unite ale Americii, marchează totodată începutul unei noi ere mondiale dominate de francmasoni.

Chiar dacă nu toți oamenii știu despre acțiunile criminale angrenate din umbră ale francmasoneriei mondiale, este evident că la ora actuală există un fel de "elită" satanică a acestei puteri, care se autointitulează "NOUA ORDINE MONDIALĂ". Printre proiectele ei, cel mai important obiectiv pe care ea și-l propune spre realizare (până în anul 2050), este instaurarea unei așa-zise noi "ORDINI" mondiale, care implică ANULAREA GRANIȚELOR TUTUROR STATELOR GLOBULUI PĂMÂNTESC și formarea unui guvern mondial, care va fi alcătuit din francmasoni. Imensitatea acestui proiect obscur și monstruos depășeste cu mult imaginația oamenilor de rând.

"NOUA ORDINE MONDIALĂ", despre care au vorbit francmasonul BUSH și francmasonul GORBACIOV, vizează prin urmare legarea și anihilarea suveranității națiunilor și urmărește aducerea lor sub o autoritate centrală mondială, care va fi alcătuită numai din francmasoni.

Deși au fost ținute secrete, la ora actuală se știe foarte clar că NOUA ORDINE MONDIALĂ are șase scopuri principale pe care ea caută să le realizeze cât mai repede:

1) Stabilirea unei noi "ordini" economice internaționale sub directul control al unui organism francmasonic mondial.

2) Stabilirea și impunerea necondiționată a unui guvern mondial francmasonic, care va fi manipulat din umbră de Noua Ordine Mondială.

3) Cucerirea și subjugarea prin mijloace economice a celor două superputeri, S.U.A. și U.R.S.S., care va fi urmată de unirea celor două.

4) Stabilirea viitoarelor State Unite ale Europei (în această direcție deja s-au făcut pași gigantici pe care numai cei naivi nu-i remarcă), ca așa-zisă națiune dominantă în cadrul căreia va exista un guvern mondial format din francmasoni.

5) Alegerea și impunerea unui rege planetar unic, care va fi inițiat și modelat chiar de maeștrii francmasoni, pentru a conduce guvernul mondial.

6) Crearea și promovarea unei asa-zise "religii" mondiale, care va coordona în conformitate cu scopurile francmasonice toate religiile pământului și va avea în frunte un fel de pontif mondial, care va conduce la rândul său alături de conducătorul politic unic, planetar.

Profesor Yoga GREGORIAN BIVOLARU

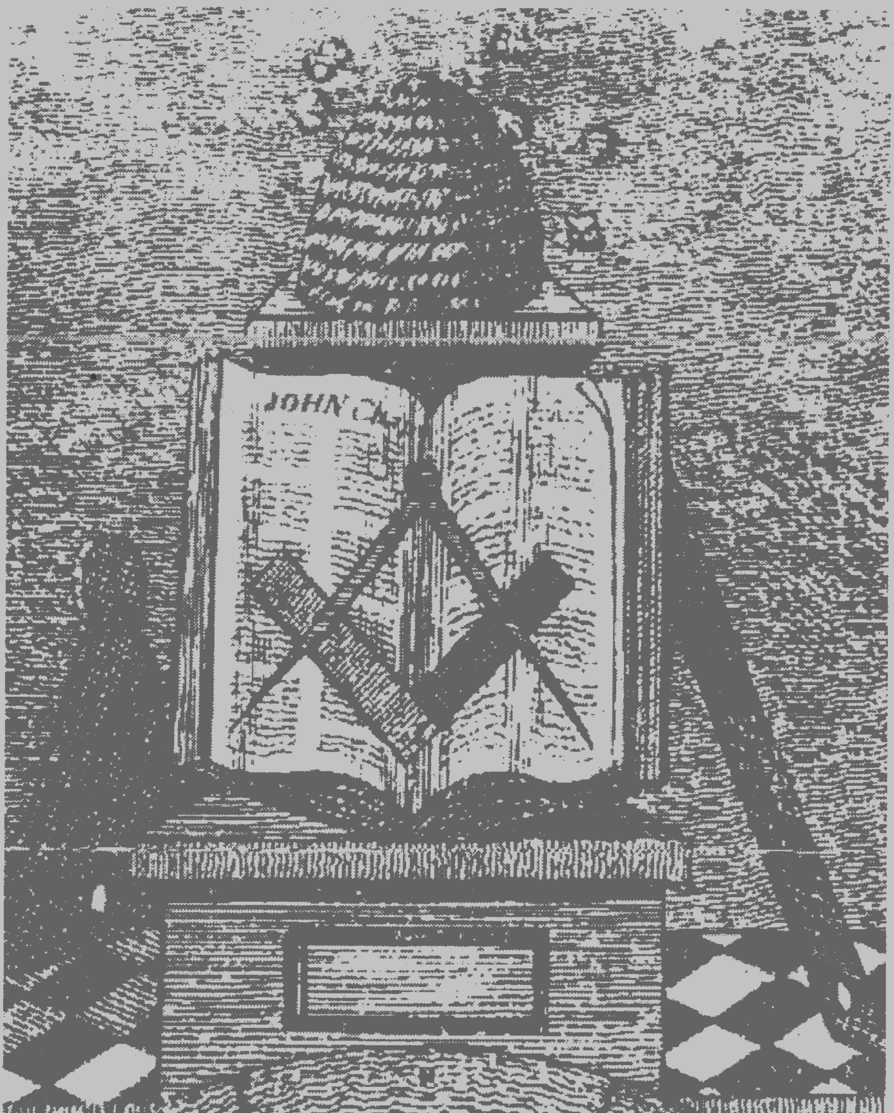
JOHN C

POLITICA ASCUNSA A FRANCMASONERIEI MONDIALE DE CUCERIRE IN VEDEREA DOMINĂRII ÎNTREGII LUMI, INIŢIATIVĂ FIXATĂ SĂ SE REALIZEZE PÂNĂ ÎN ANUL 2000 ÎN CELE 24 DE PROTOCOALE SECRETE, ÎNTOCMITE DE CONDUCĂTORII FRANCMASONERIEI MONDIALE CU OCAZIA MARELUI CONGRES SECRET FRANCMASONIC DE LA BÂLE, ELVEŢIA, CARE A AVUT LOC ÎN ANUL 1897

PREFAŢĂ

Este un fapt psihologic cunoscut că majoritatea criminalilor mărturisesc crima înainte de a muri. Protocoalele Maeştrilor Francmasoni constituie o asemenea dovadă. Ce sunt aceste protocoale decât o îngrozitoare mărturisire a tuturor suferinţelor şi mizeriilor pe care le-au provocat şi încă le mai provoacă FRANCMASONII. Ele ne oferă totodată cheia secretă pentru a înţelege tot răul făcut de ei ce bântuie astăzi în omenire. În "lumina" Protocoalelor se pătrund mai exact şi mai adânc adevăratele cauze ale frământărilor sociale şi politice, generate cu o diabolică abilitate de FRANCMASONI, de la Marea Revoluţie Franceză încoace.

Astăzi, însă, lumea a început să se deştepte. O puternică suflare antimasonică, nu retrogradă, nu obscurantistă, nu pornind din motive religioase, ci luminată, naţională, izvorâtă din adâncul instinctului de conservare, se ridică ACUM tot mai impunătoare din Statele cele mai înarmate în lupta pentru existenţă. Această mişcare creşte pe zi ce trece, cucereşte pe indiferenţi şi converteşte pe umanitarişti, care totuşi simt că Patria este mai aproape decât Umanitatea. Lumea creştină a început să vadă primejdia, îi simte apăsarea şi încet, dar sigur, se ridică în sufletul fiecărui român revolta contra francmasoneriei, mai presus de toate utopiile înşelătoare şi cosmopolite, înfăţişate de ea cu viclenie lumii întregi.

ATENŢIE! Protocoalele sunt un monument de acţiune satanică şi reprezintă izvorul tuturor ticăloşiilor umane actuale.

Protocoalele pun în lumină CAUSA CAUSORUM a decadenţei lumii actuale, atât la nivelul individului, cât şi la nivelul statului.

Citirea Protocoalelor trebuie să se facă temeinic, fără grabă, ca şi citirea unui document rarisim, de înţelegerea căruia depinde soarta întregii umanităţi.

Pentru a înţelege faptele petrecute şi decadenţa în care trăim, Protocoalele trebuie citite de cel puţin trei ori, eventual memorându-se, pentru a ne fi mai mereu la îndemână.

În Protocoale, francmasonii vorbesc şi hotărăsc în secret şi conspirativ; urmăriţi-i deci cu atenţie, cu foarte mare atenţie. După ce aţi terminat de citit, prezentaţi această broşură unică şi altora, aceasta fiind o datorie morală şi o cale de apărare a întregii umanităţi.

Protocoalele conţin planurile concepute de secole de francmasoni,pentru realizarea visului lor de stăpânire a întregii planete. Protocoalele constau în 24 de procese-verbale încheiate de diferitele secţiuni ale Marelui Congres Masonic,care s-a ţinut în Elveţia,la Bâle (Basel), în 1897, şi formează programul masonic de cucerire mondială, program elaborat şi comunicat unor anumiţi "iniţiaţi", pentru a se păstra o urmă scrisă a acelor convorbiri ultrasecrete.

Despre modalitatea în care au căzut în mâinile "profanilor" aceste Protocoale, există două versiuni: prima, că au fost copiate de o femeie, soţie sau amantă a unui "iniţiat", fiind apoi comunicate creştinilor pentru ca aceştia să se pună în gardă şi să ia măsuri de apărare; a doua, că au fost ridicate dintr-un seif pe care francmasonii îl aveau într-o casă dintr-un oraş alsacian.

Lojele masonice au fost înfiinţate pentru a servi în lupta pentru supremaţie, luptă care are un pronunţat caracter antireligios şi în special anticreştin. Un grup ocult de francmasoni de grad foarte înalt (Ierarhia Superioară Secretă) le dirijează, inspiră, subvenţionează şi, fără ajutorul dat de acest grup, victoria lor nu ar fi posibilă.

Într-o zi când, conform opiniei lor, popoarele creştine vor fi dezbinate de francmasoni şi învrăjbite unul împotriva celuilalt de presa şi literatura bolnavă - la adăpostul liberalismului, prin atentate, corupţie şi demoralizare, prin degenerare cauzată de tutun, alcool, droguri etc., prin criză economică mondială, prin lovituri de stat în diferite ţări, se va ajunge la un Guvern Mondial de sorginte masonică.

Războaiele interne şi conflictele mondiale, pe care francmasonii ştiu să le dezlănţuie, vor grăbi venirea domniei despotismului masonic, în locul liberalismului statelor creştine. Atunci, în afară de "religia" masonică, toate religiile vor fi desfiinţate.

Un singur stat va fi suficient să cadă în mâinile francmasonilor şi apoi toate celelalte vor cădea unul după altul, pentru ca, în final, "Regele" masonilor să domnească peste toată planeta astfel subjugată.

După cum vedem în zilele noastre, se merge cu paşi repezi spre finalizarea planului masonic, căci aceste "profeţii", concretizate în cele 24 de Protocoale în anul 1897, deci acum aproape 100 de ani, au dus la subjugarea Rusiei de către francmasoni, Rusia devenind astfel cartierul general al acestora.

Pericolul masonic a început să fie dezvăluit lumii în anul 1902, când profesorul rus SERGHEI NILUS a scos o primă ediție a Protocoalelor, ediție care însă a dispărut imediat, fiind distrusă de francmasoni. In 1905 a apărut o altă ediție, din care un singur exemplar figurează în catalogul lui British Museum din Londra. În 1907, scriitorul rus C.BUTMI, cu ajutorul fratelui său AT.BUTMI, a scos o nouă ediție a Protocoalelor, intitulată "Lîennemi du genre humain" ("Dușmanul neamului omenesc"). După lucrarea lui SERGHEI NILUS a apărut o altă ediție în 1911, la mânăstirea Sf. Sergiu, ediție care a fost tradusă și de americani. Alte ediții au apărut respectiv în anii 1911, 1912 și 1917, ultima dintre acestea fiind distrusă de poporul rus. În 1920 au apărut la Berlin alte ediții. Noi ediții au apărut în limba franceză. SERGHEI NILUS, în introducerea făcută la ediția din 1917, declară că foile conținînd Protocoalele erau scrise în limba franceză și că i-au fost remise de către ALEXIS NICOLAEVICI SUSOTIN, care le-a dat și lui C.BUTMI. În 1901, doctorul mason Hertzl, anunță Comitetul Masonic că anumiți "dezertori", au permis "păgânilor" (creștinilor) să cunoască tainele Protocoalelor, ceea ce confirmă sustragerea acestor documente din arhivele Francmasoneriei.

Protocoale sunt în număr de douăzeci și patru. Sunt mai mult niște învățături sau maxime, decât procese-verbale. Se pare că autorul sau autorii au urmărit să prezinte în douăzeci și patru de lecții doctrinele francmasonice, ținta pe care o urmăresc din cele mai îndepărtate timpuri și amănuntele celui din urmă plan de acțiune pentru cucerirea puterii mondiale, atunci când totul va fi pregătit pentru a începe lupta hotărâtoare.

Ideile fundamentale ale Protocoalelor sunt:

1. - Francmasonii nu admit alt drept decât cel dat de forță; liberalismul propagat de ei printre creștini a distrus religia creștină și autoritatea statului.

2. - Aurul a intrat în mâinile Francmasoneriei și, cu ajutorul lui, aceasta a pus mâna pe presă, dominând opinia publică ce comandă guvernele în statele democrate.

În Marea Britanie, publicații ca **TIMES** sau **MORNING POST** au consacrat lungi articole referitoare la aceste Protocoale. De asemenea, în Germania, Franța, S.U.A., Austria etc., Protocoalele au fost date publicității, populația devenind astfel conștientă de primejdia reprezentată de Francmasonerie.

Poporul român trebuie să devină, de asemenea, conștient de pericolul existent și, trecând peste orice ambiții și neînțelegeri mărunte, să se unească și să se opună ofensivei masonice și robirii neamului nostru.

Unirea tuturor românilor este, aşadar, singura salvare.

Prezenta broşură conţine pasajele cele mai importante din cele 24 de Protocoale, fără nici o interpretare sau comentariu, aşa cum se găsesc ele în lucrarea originală.

OBSERVAŢII PE MARGINEA PROTOCOALELOR

Din cele expuse în Protocoale se poate constata că acestea formează un vast plan masonic de cucerire şi îngenunchiere a lumii creştine, conceput în cele mai mici amănunte.

Societatea şi sufletul individului au fost analizate într-un mod cu adevărat stiinţific, toate punctele vulnerabile fiind identificate pentru ca masonii să aibă unde să lovească. Pregătiţi în spiritul satanicei lor doctrine, ei au pornit atacul, dar nu într-o ţară sau două, ci pe întreg globul pământesc, bazându-se,deci, pe lipsa de pregătire a creştinilor. Minciuna, şantajul, perfidia, corupţia, trădarea, linguşirea, crima şi necinstea, în toate formele lor, sunt armele cu care luptă Francmasoneria.

TEXTUL PROPRIU-ZIS AL CELOR 24 DE PROTOCOALE ALE MARILOR MAEŞTRI FRANCMASONI

PRIMUL PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Dreptul,în viziunea francmasonilor,constă în forţă. Libertatea este o idee himerică. Liberalismul şi anarhia. Credinţa. Autonomia. Despotismul exercitat prin intermediul capitalului. Duşmanul intern. Mulţimea trebuie să fie păcălită. Anarhia şi efectele ei. Politica şi morala nu trebuie să aibă nimic comun. Dreptul trebuie să fie al celui mai tare. Puterea ascunsă francmasonică trebuie să fie de neînvins. Scopul francmasonic justifică întotdeauna mijloacele. Mulţimea este oarbă şi de aceea poate să fie atât de uşor manipulată de francmasoni. Alfabetul politic secret. Discordiile partidelor. Forma de guvern care conduce cel mai bine la scopul principal urmărit de francmasoni este autocraţia. Lichiorurile tari şi băuturile alcoolice în exces,care fac să slăbească conştiinţa creştinilor. Clasicismul. Desfrâul generalizat. Principiul şi regulile principale ale guvernului superstatal francmasonic. Teroarea necesară. Libertate, Egalitate, Fraternitate sau marea minciună. Principiul guvernului dinastic. Privilegiile aristocraţiei creştine trebuie să fie cât mai repede nimicite. Noua aristocraţie care trebuie să apară. Un calcul psihologic folosit de francmasoni. Abstracţia utopică a libertăţii. Amovibilitatea (revocarea) reprezentanţilor poporului.

Să lăsăm la o parte vorbele goale şi să cercetăm fiecare idee în sine, să luminăm situaţia prin comparaţii şi deducţii.

Eu vă voi arăta,deci, sistemul nostru, atât din punctul nostru de vedere, cât şi din acela al creştinilor.

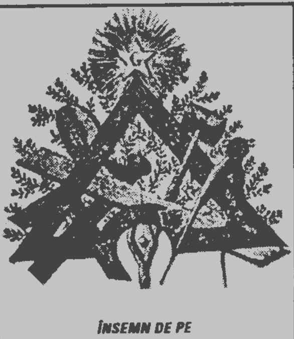

ÎNSEMN DE PE EMBLEMELE MASONICE

Trebuie cunoscut că oamenii care au instincte şi porniri rele, sunt mult mai numeroşi decât cei care au porniri bune. De aceea, cele mai bune rezultate se ating guvernând pe oameni prin violenţă şi teroare, nu prin discuţii academice. Fiecare om este însetat de putere, fiecare ar voi să se facă dictator, dacă ar putea. În acelaşi timp, sunt foarte mulţi cei care ar fi oricând gata să jertfească bunurile celorlalţi, pentru a-şi atinge propriul lor bine.

Ce lucru a ţinut şi ţine în frâu fiarele sălbatice care se numesc oameni? Ce i-a călăuzit până acum? La început ei s-au supus puterii oarbe a pumnului, mai târziu legii, care nu este decât aceeaşi putere, dar mascată. De aceea ajungem la concluzia că dreptul e în forţă, dreptatea este de partea puterii.

Libertatea este o idee, un gând, un fapt. Trebuie ştiut cum să se fluture această idee, când este nevoie să fie atras poporul în cursa vicleană a unei idei, în jurul unui anumit partid, mai ales dacă acest partid are de gând să îl zdrobească pe cel aflat la putere. Problema aceasta devine uşoară dacă adversarul îşi găseşte puterea în ideea de libertate, în ceea ce se numeşte liberalism, şi mai ales dacă îşi jerfeşte ceva din putere pentru această idee. Iată în ce va constata atunci triumful teoriei instituite de noi: frânele slăbite ale puterii sunt luate în mână de către alţii, deoarece forţa oarbă a maselor nu poate rămâne nici o singură zi fără să fie strunită şi pentru că noua putere nu face decât să ia locul celei vechi, deja slăbite prin ideea de liberalism.

În zilele noastre, puterea aurului a înlocuit puterea guvernelor liberale. A fost o vreme când domnea credinţa. Ideea de libertate este acum irealizabilă, deoarece nimeni nu ştie să se folosească de ea într-o măsură dreaptă. Este suficient să fie lăsat poporul să guverneze câtva timp singur, pentru ca această autonomie să se transforme de îndată în destrăbălare. Iar în clipa aceea se nasc dezbinări care se transformă foarte repede în lupte sociale, în care Statele se mistuie şi unde mărimea lor se preface în cenuşă.

Fie că Statul se istoveşte de propriile lui frământări, fie că certurile sale lăuntrice îl aduc în stare de a fi la bunul plac al duşmanilor din afară, din acel moment el poate fi socotit ca pierdut şi fără de scăpare. El intră astfel în stăpânirea noastră. Puterea capitalului, care acum este în întregime în mâinile noastre, îi apare atunci acestui Stat ca o luntre de scăpare, de care este silit să se agaţe pentru a nu se îneca.

Pe aceia pe care sufletul lor simţitor i-ar face să considere netrebnice aceste gânduri, i-aş întreba: dacă un Stat are doi duşmani şi dacă îi este îngăduit să folosească împotriva unuia dintre ei, duşmanul din afară, toate mijloacele de luptă, ca de pildă: de a nu-i aduce la cunoştinţă planurile de atac şi de apărare, de a-l surprinde noaptea, sau cu puteri mai mari, fără ca toate acestea să fie privite ca imorale; de ce, aceleaşi măsuri întrebuinţate de noi împotriva unui duşman şi mai rău, care urmăresc să dărâme ordinea socială şi proprietatea, ar fi privite ca neîngăduite şi imorale?

O minte bine cumpănită poate oare nădăjdui să aibă şansa să cârmuiască cu folos popoarele prin îndemnuri cuminţi sau prin convingere atunci când calea e deschisă contrazicerii, fie chiar nesocotită şi fără însemnătate, dar totuşi ademenitoare pentru poporul care înţelege totul numai uşurel, la suprafaţă? Oamenii, fie că fac parte din pătura de jos, fie că nu, sunt cârmuiţi de micile lor patimi, de obiceiurile, de tradiţiile şi de teoriile lor sentimentale. Sunt robi inconştienţi ai împărţirii în partide care se împotrivesc înţelegerii celei mai cuminţi. Orice hotărâre a mulţimii atârnă de o majoritate întâmplătoare şi este mai mereu superficială. Fără a cunoaşte tainele politice, mulţimea ia hotărâri fără rost; şi atunci un fel de anarhie sapă pe dedesubt guvernul.

Politica nu are nici o legătură cu morala. Guvernul, care se lasă condus de morală, nu este politic şi, prin urmare, puterea lui este şubredă. Acela care vrea să domnească trebuie să se folosească de viclenie şi făţărnicie. Marile însuşiri ale poporului - sinceritatea şi cinstea - sunt defecte pentru politică, pentru că ele doboară regi şi tronuri mai uşor decât duşmanul cel mai puternic. Aceste însuşiri trebuie să le lăsăm regatelor creştine; noi nu trebuie în nici un caz să le luăm drept călăuză.

Scopul nostru este să avem în mână puterea. Cuvântul DREPT este o idee abstractă pe care nimic nu o îndreptăţeşte. Acest cuvânt nu înseamnă decât atât: "Dă-mi ceea ce vreau, pentru a putea dovedi că sunt mai tare decât tine". Unde începe şi unde se sfârşeşte dreptul?

Într-un Stat unde puterea este rău organizată, unde legile de guvernare au devenit impersonale şi uşor de ocolit, în urma drepturilor nenumărate întemeiate de liberalism, eu socotesc că este un nou drept al meu să mă arunc, pe baza legii celui mai tare, asupra tuturor ordinelor şi asupra tuturor regulilor stabilite, şi să le răstorn; să pun mâna pe legi, să clădesc toate instituţiile şi să mă fac stăpânul celor care mi-au predat mie drepturile pe care le dăduse forţa lor şi de care s-au lepădat de bună voie, din liberalism.

Din pricina slăbiciunii de astăzi a tuturor puterilor, stăpânirea noastră va fi mai trainică decât oricare alta, pentru că ea nu va putea fi înfrântă. Pentru aceasta este însă necesar ca ea să se fi înrădăcinat atât de bine, încât nici un şiretlic să nu o mai poată dărâma.

Din răul trecător pe care suntem siliţi să-l facem acum, se va naşte ulterior binele unui guvern neclintit care va restabili mersul regulat al mecanismului existenţei naţionale, tulburat de liberalism. Rezultatul îndreptăţeşte mijloacele. Să ne orientăm cu luare aminte în planurile noastre, mai puţin asupra celor bune şi morale şi cel mai mult asupra celor trebuincioase şi folositoare.

Avem înaintea noastră un plan, în care este trasă în mod strategic linia de care nu ne putem îndepărta, fără a primejdui opera mai multor veacuri.

Pentru a găsi mijloacele care duc la acest scop, trebuie să ţinem seama de laşitatea, de nemernicia, nestatornicia mulţimii, de neputinţa ei de a înţelege şi cumpăni posibilităţile şi împrejurările propriei sale vieţi şi ale bunăstarii sale. Trebuie să înţelegem că puterea mulţimii este oarbă, nesăbuită, cel mai adesea ea nu gândeşte, ci se ia după orice zvon. Un orb nu poate călăuzi un alt orb fără ca să-l ducă la prăpastie. Tot astfel, membrii mulţimii, ieşiţi din popor - oricât le-ar fi mintea de genială -, nu pot pretinde să conducă poporul fără a-l pierde în întregime, din pricină că ei nu înţeleg nimic din politică.

Numai un individ pregătit încă din copilărie pentru autocraţie poate recunoaşte graiul politicii şi realitatea ei. Un popor lăsat pe seama lui proprie, adică pe seama celor ridicaţi din sânul său, se ruinează prin certurile partidelor aţâţate de setea de putere, şi prin dezordinile care se nasc de aici. Este oare cu putinţă ca poporul să judece liniştit, fără duşmănii lăuntrice şi să conducă afacerile ţării, care nu pot fi amestecate cu interesele personale? Se pot ei apăra împotriva duşmanilor din afară? Nu, e cu neputinţă! Un plan împărţit în atâtea capete

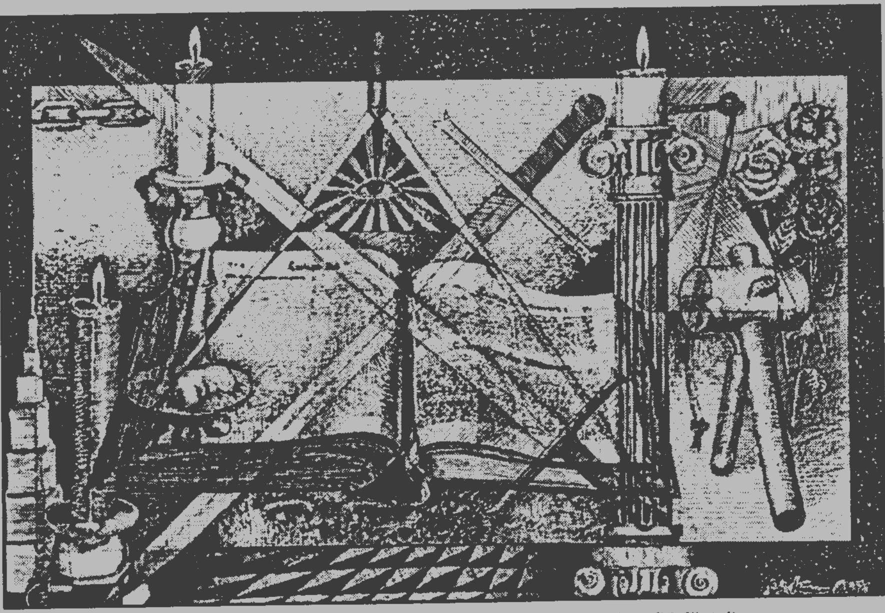

câte are mulțimea își pierde unitatea, devine de neînțeles și fără putință de a fi înfăptuit.

Numai un autocrat (un singur stăpân atotputernic) poate alcătui planuri mari și limpezi, poate așeza la locul său fiecare lucru, în mecanismul mașinii guvernamentale. Să recunoaștem, deci, că un guvern folositor țării și în stare să-și atingă scopul propus, trebuie să fie condus de un singur individ responsabil. În anarhia absolută, civilizația nu poate exista. Ea nu este opera poporului ci a conducătorului ei, oricare ar fi el. Mulțimea este un barbar ce își arată barbaria la orice prilej. Îndată ce poporul apucă în mâini libertatea, ea se transformă foarte repede în anarhie, care e treapta cea mai deplină a barbariei.

Închipuiți-vă dobitoacele acelea umane îmbibate de alcool, năucite de vin, cărora li se va da dreptul de a bea fără măsură, în același timp în care li se va da libertatea. Noi nu putem îngădui ca ai noștri să decadă până la o asemenea treaptă. P opoarele creștine sunt îndobitocite de băutură. Tinerețea le este irosită și înjosită de studiile clasice complet inutile și de desfrânarea precoce la care i-au impus agenții noștri: profesorii, oamenii de serviciu, guvernantele din casele bogate, apoi însăși negustorii noștri și chiar femeile noastre din localurile de petrecere ale creștinilor. În rândul acestora din urmă eu număr și pe așa zisele "femei din lumea bună", care la rândul lor imită de bună voie, ca niște maimuțe, luxul și desfrânarea celor dintâi.

Cuvântul nostru de ordine este: putere cu orice preț și fățărnicie. Singură puterea poate învinge în politică, mai ales când este ascunsă în talentele trebuincioase oamenilor de Stat. Violența trebuie să fie un principiu, viclenia și fățărnicia o regulă pentru guvernele care nu vor să-și predea coroana în mâinile agenților unei noi puteri. Acest rău este singurul mijloc de a ajunge la scopul pe care îl urmărim noi. De aceea, noi nu trebuie să ne oprim în fața mituirii, înșelătoriei, trădării, ori de câte ori ele ne pot servi atingerii scopului nostru. În politică trebuie să te pricepi să iei proprietatea altuia fără a șovăi, mai ales dacă poți obține prin acest mijloc supunerea și puterea.

Statul nostru, în această cucerire pașnică, are dreptul să înlocuiască grozăviile războiului prin condamnări la moarte mai puțin văzute și mai folositoare, necesare adeseori pentru a întreține teroarea aceasta care face popoarele să asculte orbește. O neînduplecare constantă, dar strașnică este cel mai mare susținător al puterii unui Stat; prin urmare, nu este numai în folosul nostru, este chiar de datoria noastră să ne ținem de acest program al violenței și fățărniciei. O asemenea doctrină bazată pe calcul este tot atât de folositoare ca și mijloacele pe care le întrebuințează. Nu numai prin aceste mijloace, dar și prin această doctrină a neînduplecării, vom învinge și vom robi Guvernului nostru Suprem toate celelalte guverne. Va fi îndeajuns să se știe că suntem neînduplecați, pentru ca orice nesupunere să înceteze.

Noi, încă din vechime, am aruncat poporului cuvintele: LIBERTATE, EGALITATE, FRATERNITATE, cuvinte repetate de atâtea ori de către papagalii inconştienţi care, atraşi din toate părţile de această momeală, nu s-au folosit de ea decât pentru a nimici prosperitatea lumii şi adevărata libertate individuală, altădată atât de bine asigurată prin constrângerea mulţimii. Oamenii care s-au crezut inteligenţi, n-au ştiut să descurce înţelesul ascuns al acestor cuvinte şi n-au văzut deloc că ele se contraziceau, ei nu au văzut că în realitate nu există egalitate în natură şi că nu poate să existe libertate, că natura însăşi a creat inegalitatea minţilor, a caracterelor şi a inteligenţelor, atât de mult supuse legilor ei. Aceşti oameni nu au înţeles că mulţimea este o putere oarbă şi că parveniţii pe care şi-i alege pentru a o guverna, nu sunt mai puţini orbi în politică decât ea însăşi. N-au înţeles că iniţiatul, cel introdus în tainele politicii, fie el chiar un prost, poate guverna, în vreme ce mulţimea neiniţiaţilor, fie chiar plini de geniu, nu înţeleg nimic din politică. Toate aceste gânduri nu le-au venit deloc în minte creştinilor. Totuşi, pe aceasta se întemeia principiul guvernământului drastic. Tatăl, Domnitorul, transmitea fiului său secretele politicii, necunoscute, în afară de membrii familiei domnitoare, pentru ca nimeni să nu le poată trăda. Mai târziu, obiceiul transmiterii adevăratelor principii ale politicii, s-a pierdut. Izbânda operei noastre s-a mărit mult prin aceasta.

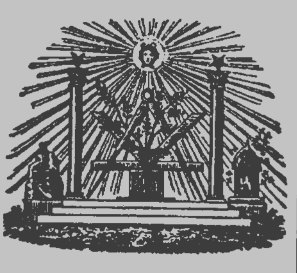

MOTIV DECORATIV MASONIC

Totuşi, în lumea întreagă, cuvintele LIBERTATE, EGALITATE, FRATERNITATE au adus în rândurile noastre, prin mijlocirea agenţilor noştri orbi, legiuni întregi de creştini care ne purtau cu însufleţire steagurile. Aceste cuvinte erau pentru ei nişte viermi care rodeau prosperitatea tuturora, distrugând peste tot pacea, solidaritatea, stăpânind pe dedesubt toate instituţiile Statului. Veţi vedea din cele ce urmează să vă comunicăm, că aceasta ne-a folosit cel mai mult nouă. Acest aspect ne-a dat, printre altele, putinţa de a obţine cheia cea mai importantă sau, mai bine zis, de a desfiinţa privilegiile pe care era întemeiată aristocraţia creştinilor şi singurul mijloc de apărare ce-l aveau împotriva noastră popoarele şi naţiunile. Pe ruinele jalnice ale aristocraţiei naturale şi ereditare noi ne-am ridicat aristocraţia noastră, a inteligenţei şi a banului. Am luat drept bază a acestei noi aristocraţii bogăţia, care depinde de noi, şi ştiinţa, care este îndrumată de maeştrii noştri.

Izbânda noastră a mai fost mult uşurată şi prin faptul că, în legăturile noastre cu oamenii de care aveam nevoie, am ştiut întotdeauna să atingem şi să influenţăm corzile cele mai sensibile ale sufletului oamenilor: meschinăria, lăcomia, neîndestularea, lipsurile materiale, fiecare dintre aceste slăbiciuni omeneşti, luate în parte, fiind în stare să înăbuşe gradat neatârnarea gândului, punând voinţa oamenilor în slujba celor care astfel le cumpără sufletul.

Ideea abstractă a libertăţii ne-a dat putinţa de a face mulţimea să înţeleagă că un guvern nu este altceva decât un locţiitor al proprietarului ţării, adică al poporului, şi că poate fi schimbat aşa cum se schimbă mănuşile învechite.

Amovibilitatea (faptul de a fi revocat) reprezentanţilor poporului îi pune totdeauna la dispoziţia noastră; ei depind de alegerea noastră.

AL II-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Toate războaiele economice sunt de fapt temelia supremaţiei francmasonice. Administraţia vizibilă şi "Consilierii francmasonici secreţi care acţionează din umbră". Succesul foarte mare al tuturor doctrinelor distrugătoare. Asimilarea anumitor principii francmasonice în politică. Rolul de manipulator eficient al maselor care revine presei. Preţul socotit al aurului şi valoarea victimelor omeneşti.

Este în interesul nostru ca războaiele să nu urmărească, dacă se poate, câştiguri teritoriale. Războiul fiind astfel mutat pe terenul economic, naţiunile vor simţi puterea stăpânirii noastre şi situaţia va pune pe cei doi vrăjmaşi la dispoziţia agenţilor noştri internaţionali, care au mii de ochi pe care nici o graniţă nu-i poate opri. Atunci drepturile noastre internaţionale vor covârşi drepturile naţionale, în adevăratul înţeles al cuvântului, şi ele vor guverna popoarele la fel cum reglementează dreptul civil al Statelor legăturile dintre supuşii lor.

Administratorii, aleşi cu grijă din popor de către noi dintre creştinii inconştienţi cei mai slugarnici, nu vor fi niciodată oameni competenţi pentru administraţia ţării. În acest chip ei vor deveni nişte păpuşi trase de aţă de către inteligenţii şi genialii noştri sfetnici, de către specialiştii noştri, crescuţi şi pregătiţi încă din copilărie în vederea administrării afacerilor lumii întregi. Voi ştiţi că specialiştii noştri şi-au câştigat cunoştinţele necesare administrării şi punerii în practică a planurilor noastre politice, din experienţa istoriei, din studiul tuturor evenimentelor importante.

Creştinii nu se orientează după practica observaţiilor imparţiale culese din istorie, ci după o rutină teoretică, incapabilă de a ajunge la vreun rezultat real. De aceea niciodată noi nu ne vom orienta după ei; să-i lăsăm să-şi mai petreacă încă ceva timp ca să se mai hrănească cu noi nădejdi şi noi petreceri, sau cu amintirea plăcerilor trecute. Să-i lăsăm să creadă în însemnătatea pe care le-am inspirat-o, relativ la legile ştiinţei, la teorii. Tocmai de aceea propagăm în continuu, prin presa noastră, încrederea lor oarbă în aceste legi. Clasa inteligentă a creştinilor va fi mândră de cunoştinţele sale şi, fără a le examina în mod logic, ea va pune în aplicare toate învăţăturile ştinţei născocite de către agenţii noştri pentru a le călăuzi minţile în direcţia care ne este trebuincioasă nouă.

Să nu credeţi nici o clipă că aceste afirmaţii sunt fără o bază serioasă: gândiţi-vă la succesul pe care l-am ştiut făuri cu Darwinismul, Marxismul, Nietzscheismul. Însă numai nouă influenţa cu adevărat rea a acestor tendinţe trebuie să ne fie cunoscută.

Trebuie permanent să ţinem cont de ideile, caracterele, tendinţele moderne ale popoarelor, pentru a nu face greşeli în politică şi în administrarea afacerilor. Sistemul nostru, ale cărui părţi pot fi alcătuite în mod deosebit după popoarele pe care le întâlnim în drumul nostru, nu poate reuşi dacă realizarea sa practică nu este bazată pe confruntarea rezultatelor trecutului cu prezentul.

Statele de astăzi au o mare putere ce poate fi influenţată foarte mult: PRESA. Rolul presei este de a arăta nemulţumirile aşa-zise intolerabile, de a aduce la cunoştinţă plângerile poporului, de a crea nemulţumiţi şi de a le pune la dispoziţie un glas.

Presa întruchipează în aparenţă libertatea cuvântului. Dar Statele nu au ştiut să folosească această putere şi acum ea a căzut aproape în întregime în mâinile noastre. Prin ea noi am obţinut o mare trecere, cu toate că am stat în umbră, mulţumită ei am strâns în mâinile noastre AURUL, în ciuda valurilor de sânge şi de lacrimi în mijlocul cărora am fost siliţi să ni-l agonisim. Dar toate acestea le-am răscumpărat, până la urmă, jertfind pe mulţi dintre ai noştri. Fiecare victimă din rândurile noastre, valorează cât mii de creştini înaintea lui Dumnezeu.

AL III-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Şarpele francmasonic simbolic şi semnificaţia lui secretă. Nestabilitatea urmărită a balanţei constituţionale. Teroarea necesară care se inoculează în palate. Puterea francmasonică şi ambiţia. Maşinile ridicole de vorbit, parlamentare şi pamfletele. Abuzurile curente ale puterii. Sclavia economică. "Adevărul poporului". Acaparatorii şi aristocraţia. Armata secretă a francmasonilor. Accelerarea prin toate mijloacele a degenerării creştinilor. Foamea generalizată şi dreptul de neclintit al capitalului. Venirea şi încoronarea "stăpânului planetar universal". Scopul fundamental secret al programelor viitoarelor şcoli populare ale francmasonilor. Secretul ştiinţei ordinii sociale. Criza economică generală provocată de francmasonerie. Siguranţa celor care care sunt de ai "Noştri". Despotismul prestabilit al francmasonilor şi domnia necesară a raţiunii. Pierderea unui călăuzitor. Francmasoneria şi cum a provocat chiar ea în realitate "Marea" Revoluţie Franceză. Regele despot este o prefigurare a "STĂPÂNULUI PLANETAR UNIVERSAL". Cauzele de bază ale invulnerabilităţii francmasoneriei mondiale. Libertatea este o himeră.

Vă pot anunţa că suntem deja aproape de ţelul final. Încă puţin timp şi cercul se va închide. Când cercul va fi închis, toate Statele Europei vor fi cuprinse în el ca în nişte cătuşe puternice.

Balanţa constituţională va fi în curând răsturnată, deoarece noi am falsificat-o în aşa fel ca să se aplece când într-o parte, când într-alta, până ce, în sfârşit, se va prăbuşi. Creştinii credeau că au făurit-o destul de puternică şi aşteptau întotdeauna ca cele două talere să fie în echilibru. Acum persoanele domnitoare sunt puse la zidul infamiei de către reprezentanţii lor, care fac neghiobii şi se lasă târâţi de către puterea lor, fără control şi fără responsabilitate. Aceşti reprezentanţi îşi datorează puterea terorilor prin care sunt stăpânite Palatele. Persoanele domnitoare, nemaiavând deloc legătură cu poporul lor, nu se mai înţeleg cu el şi nu se pot apăra împotriva persoanelor lacome după putere. Puterea clarvăzătoare a persoanelor domnitoare şi puterea oarbă a poporului fiind acum despărţite de către noi, şi-a pierdut toată însemnătatea; separate, sunt în prezent tot atât de neputincioase precum orbul fără toiag.

Pentru a îndemna pe ambiţioşi să abuzeze de putere, noi am pus faţă în faţă toate forţele, dezvoltând şi amplificând toate înclinaţiile lor liberale către independenţă. În acest scop am încurajat orice acţiune rea, am înarmat toate partidele, am făcut din putere ţinta tuturor ambiţiilor. Am transformat în arene de luptă Statele unde se dezvoltă şi se manifestă astfel de tulburări. Încă puţină vreme şi dezordinea, împreună cu falimentul, vor apare peste tot.

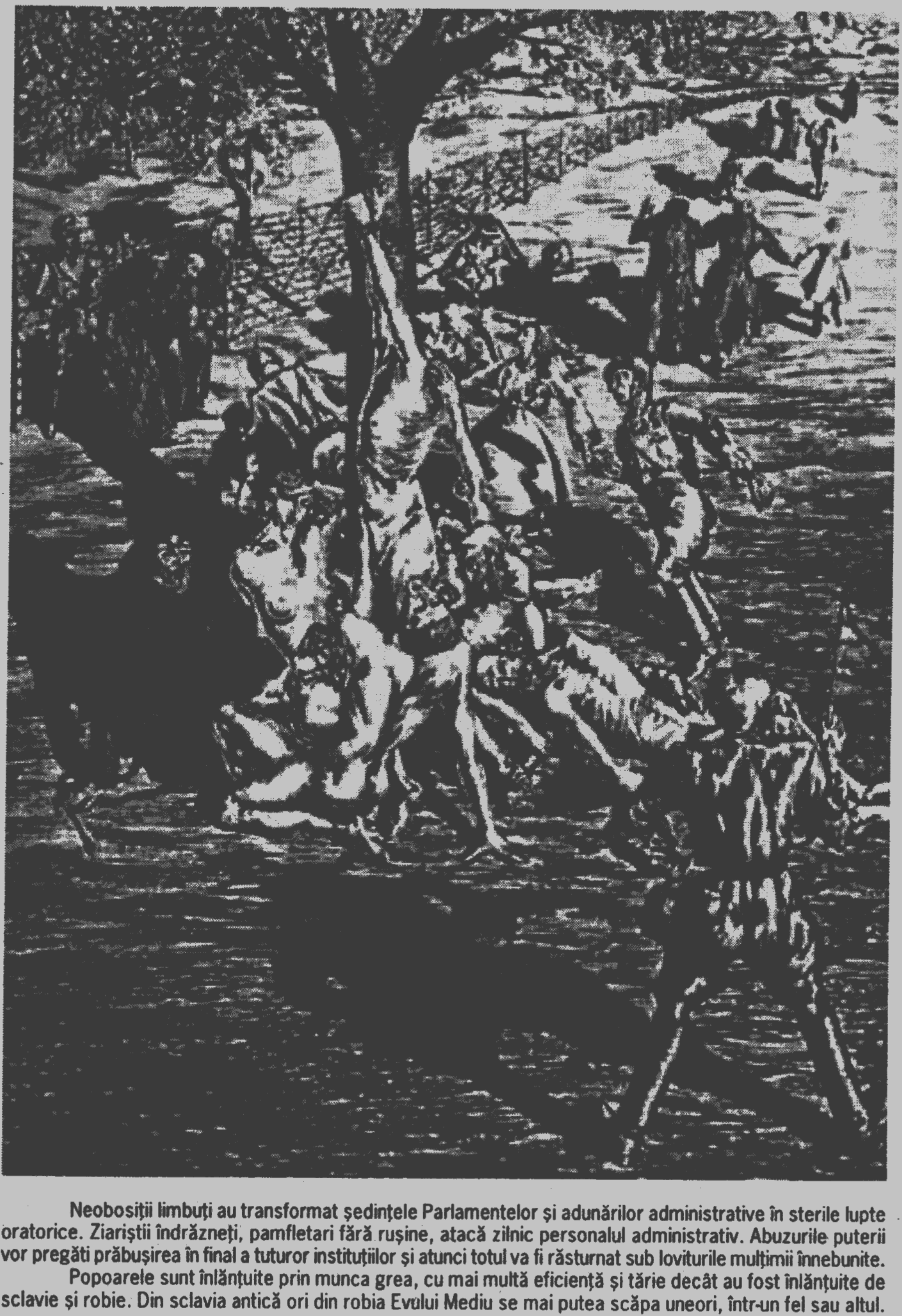

Neobosiţii limbuţi au transformat şedinţele Parlamentelor şi adunărilor administrative în sterile lupte oratorice. Ziariştii îndrăzneţi, pamfletari fără ruşine, atacă zilnic personalul administrativ. Abuzurile puterii vor pregăti prăbuşirea în final a tuturor instituţiilor şi atunci totul va fi răsturnat sub loviturile mulţimii înnebunite.

Popoarele sunt înlănţuite prin munca grea, cu mai multă eficienţă şi tărie decât au fost înlănţuite de sclavie şi robie. Din sclavia antică ori din robia Evului Mediu se mai putea scăpa uneori, într-un fel sau altul.

Sclavii puteau fi răscumpăraţi, dar astăzi noi urmărim ca majoritatea oamenilor să nu poată scăpa de mizerie. Drepturile pe care noi le-am înscris în constituţii sunt himerice închipuiri pentru mulţime deoarece ele sunt neadevărate. Toate aceste aşa-zise "drepturi ale poporului" nu pot exista decât în închipuire, fiindcă în realitate ele nu pot fi înfăptuite niciodată. Pentru muncitorul proletar, încovoiat şi epuizat de munca lui grea, zdrobit de o crudă soartă, ce preţ are dreptul dat vorbăreţilor de a flecări, dreptul dat ziariştilor de a scrie tot soiul de nerozii alături de lucruri serioase, din moment ce proletariatul nu trage alt folos din constituţie decât nenorocitele fărâmituri pe care i le aruncăm de la masa noastră îmbelşugată, în schimbul unui vot favorabil planurilor complicilor şi agenţilor noştri? Drepturile republicane sunt o amăgire pentru bietul om: nevoia unei munci aproape zilnice nu-i îngăduie să se folosească de ele; în schimb, aceste drepturi îi iau şi garanţia unui câştig statornic şi sigur, punându-l la bunul plac al grevelor patronilor sau camarazilor.

Sub conducerea noastră, poporul a distrus aristocraţia (nobilimea), care-i era ocrotitoarea şi mama hrănitoare naturală, de a cărei înflorire depindea şi bunăstarea poporului. Acum când aristocraţia este distrusă, poporul a căzut sub stăpânirea hrăpăreţilor, a speculanţilor îmbogăţiţi, care îl apasă într-un chip nemilos.

Noi vom apărea mai târziu muncitorului ca nişte eliberatori de acest jug, când îi vom propune să intre în rândurile acestei armate de socialişti, de anarhişti de comunişti pe care, sub pretext de solidaritate, o susţinem totdeauna înfruntând printre ei membrii francmasoneriei noastre sociale. Aristocraţia, care se bucura de dreptul asupra muncii lucrătorilor, avea interes ca muncitorii să fie sătui, sănătoşi şi puternici. Interesul nostru este, dimpotrivă, ca toţi creştinii să degenereze cât mai repede. Puterea noastră izvorăşte din lipsuri, din foame cronică, din slăbiciunea muncitorului, deoarece toate acestea îl supun voinţei noastre şi îl fac să-şi piardă şi puterea şi hotărârea de a se împotrivi acestei voinţe. Foamea dă capitalului mai multe drepturi asupra muncitorului decât căpătase aristocraţia de la puterea regilor şi a legilor. Prin mizerie şi prin ura pe care o produce ea, noi îndrumăm mulţimile, ne folosim de mâinile lor pentru a zdrobi pe cei ce se împotrivesc planurilor noastre.

Atunci când va veni vremea ca regele nostru universal, al întregii planete, să fie încoronat, toate aceste mâini vor mătura din calea noastră tot ceea ce ar putea fi o piedică.

Creştinii aproape că au pierdut obişnuinţa de a gândi fără ajutorul sfaturilor noastre ştiinţifice. Iată de ce ei nu văd trebuinţa grabnică de a face ceea ce vom face noi atunci când ne va fi sosit domnia şi anume de a propăvădui în şcolile primare singura ştiinţă adevărată, care e cea dintâi dintre toate ştiinţele ordinii sociale, ale vieţii omeneşti şi ale existenţei sociale, ştiinţa care arată diviziunea muncii şi împărţirea oamenilor în clase şi condiţii deosebite.

Trebuie ca fiecare să ştie că niciodată nu poate exista egalitate în urma deosebitelor feluri de muncă la care sunt supuşi oamenii, că nu pot fi toţi deopotrivă răspunzători înaintea legii; că, de pildă, răspunderea nu e aceeaşi pentru acela care nu aduce atingere decât cinstei lui proprii. Adevărata ştiinţă a ordinii sociale, în taina căreia noi nu lăsăm să pătrundă creştinii, ar arăta tuturor că locul şi munca fiecăruia trebuie să fie diferită, pentru a nu fi un izvor de încurcături în urma lipsei de potrivire dintre educaţie şi muncă. Învăţând această ştiinţă (şi încă din şcolile primare), popoarele se vor supune de bună voie puterilor şi ordinii sociale stabilite de către ei în Stat. Dimpotrivă însă, în starea de azi a ştiinţei, aşa cum am făurit-o noi, poporul încrezându-se orbeşte în cuvântul tipărit, nutreşte, în urma neadevărurilor pe care le crede şi cu care îi întreţinem prostia, o ură împotriva tuturor poziţiilor pe care le crede a fi deasupra lui, deoarece el nu înţelege importanţa fiecărei poziţii sociale.

Această duşmănie va creşte încă în urma crizei economice, care se va sfârşi prin încetarea operaţiunilor de bursă şi a mersului industriei.

Când vom da naştere (cu ajutorul tuturor mijloacelor ascunse de care dispunem, prin aurul care se află în întregime în mâinile noastre) unei crize economice generale, atunci vom arunca în stradă mulţimi întregi de muncitori în aceeaşi zi, în toate ţările Europei.

Aceste mulţimi nemulţumite vor vărsa cu sete sângele acelora pe care, în simplitatea neştiinţei lor, îi pizmuiesc încă din copilărie şi ale căror bunuri le vor putea atunci jefui.

Ele însă nu se vor atinge de ai noştri, deoarece momentul atacului ne va fi cunoscut dinainte şi vom lua toate măsurile pentru a ne pune la adăpost.

Am spus că progresul îi va supune pe toţi creştinii domniei raţiunii. Astfel va fi manifestat despotismul nostru; el va şti să liniştească toate frământările prin măsuri straşnice şi exemplare; el va şti să gonească liberalismul din toate instituţiile.

Când poporul vede că i s-au făcut, în numele libertăţii, atâtea concesiuni şi avantaje, îşi închipuie prosteşte că el este stăpânul şi se aruncă avid asupra puterii dar, bineînţeles, se izbeşte de o mulţime de piedici. Atunci el nu se gândeşte să se întoarcă de unde a plecat, ci începe să-şi caute un nou conducător şi, astfel, fără să-şi dea seama, el îşi depune toate puterile la picioarele noastre. Amintiţi-vă de Revoluţia Franceză, căreia noi i-am dat numele de "Mare"; tainele pregătirii ei ne sunt bine cunoscute deoarece ea a fost în întregime opera noastră.

De atunci noi ducem poporul de la o dezamăgire la alta, cu scopul ca să se lipsească chiar şi de ceea ce este bun, în folosul viitorului Rege-despot, pe care în viitor îl pregătim lumii.

Astăzi suntem atotputernici ca putere internaţională, căci dacă suntem atacaţi într-un Stat, suntem apăraţi de celelalte. Laşitatea nesfârşită a popoarelor creştine care se târăsc înaintea puterii, care sunt nemiloase faţă de mici slăbiciuni şi greşeli, dar complet iertătoare faţă de nelegiuirile cele mari, care nu vor să recunoască contradicţia dintre ideea libertăţii, care sunt răbdătoare până la jertfă în faţa puterii brutale a unui despot îndrăzneţ - iată ce ne înlesneşte din plin neatârnarea noastră. Aceste popoare creştine suferă şi rabdă de la prim-miniştrii lor nedreptăţi evidente pentru care ar fi tăiat capul la douăzeci de regi.

Cum se poate explica pentru noi un asemenea fenomen ce pune în evidenţă o asemenea inconsecvenţă a maselor populare în faţa unor stări de lucruri care par a fi de aceeaşi natură? Fenomenul acesta se explică prin faptul că aceşti dictatori - primii miniştri - fac ca să se spună la urechea poporului, prin agenţii lor, că, dacă ei pricinuiesc neajunsuri mari Statelor, toate acestea le fac numai pentru scopul final de a asigura ulterior fericirea popoarelor, înfrăţirea lor internaţională, solidaritatea, drepturile egale pentru toţi. Bineînţeles, niciodată nu li se spune că această înfrăţire nu trebuie să se facă decât sub ghidarea şi stăpânirea noastră.

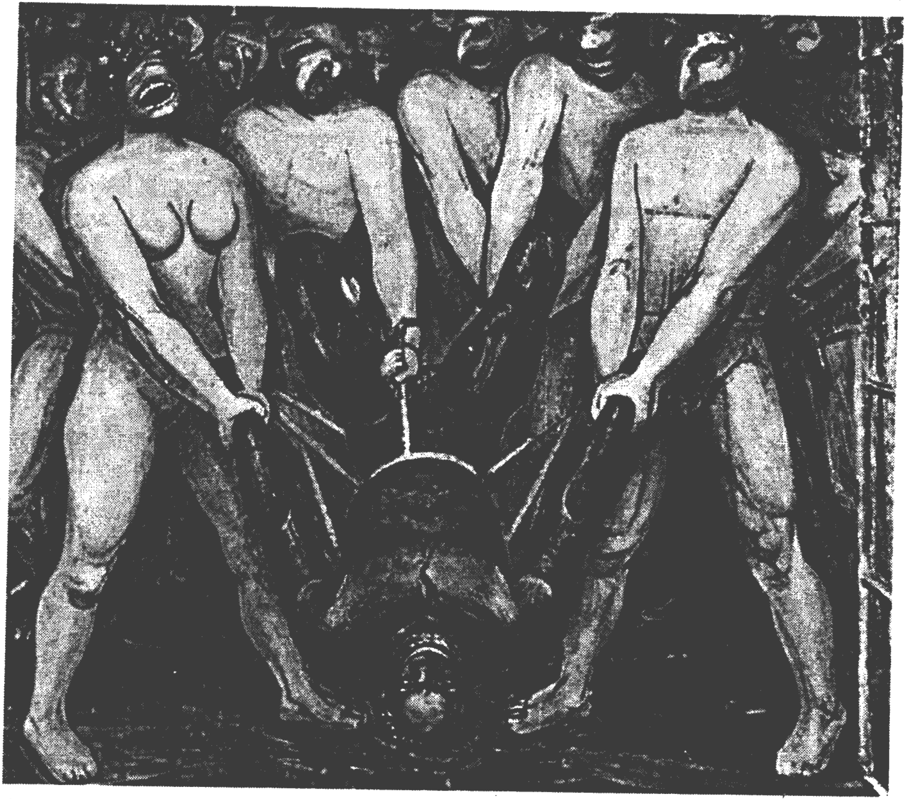

Şi iată cum poporul osândeşte pe cei drepţi şi-i iartă pe cei foarte vinovaţi, încrezându-se din ce în ce mai mult că doar el singur poate face tot ceea ce îi place. În asemenea împrejurări, până la urmă, poporul nimiceşte orice rânduire liniştită şi dă naştere la nedreptate şi neorânduire la fiecare pas.

Cuvântul LIBERTATE împinge repede la luptă societăţile omeneşti împotriva oricărei puteri, fie ea chiar a lui Dumnezeu şi a firii. Iată pentru ce, după ridicarea noastră la domnie, va trebui să fie scos acest cuvânt din vocabularul omenesc ca fiind principiul brutalităţii, care schimbă mulţimile în fiare sălbatice. Este adevărat că aceste fiare adorm totdeauna după ce s-au adăpat cu sânge şi că atunci e uşor să le prinzi în lanţuri. Dar dacă nu li se dă sânge, atunci ele nu dorm, ci luptă.

AL IV-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Diferitele stadii necesare ale unei Republici. Francmasoneria exterioară şi secretele sale. Libertatea şi credinţa. Concurenţa internaţională a comerţului şi industriei în viziunea francmasoneriei. Rolul esenţial al speculaţiei. Cultul aurului ca valoare fundamentală la francmasoni.

Fiecare Republică trece prin diferitele trepte de dezvoltare, prin diferite stadii.

Primul stadiu cuprinde cele dintâi zile de nebunie ale unui orb care se aruncă în dreapta şi în stânga. Al doilea este cel al demagogiei din care se naşte anarhia; apoi vine în mod inevitabil despotismul; nu un despotism legal şi pe faţă şi, prin urmare, răspunzător, ci un despotism nevăzut şi necunoscut, dar totuşi eficient şi foarte simţit; despotismul desfăşurat de către o organizaţie secretă care acţionează cu scrupule cât mai puţine şi care operează sub scutul cât mai multor agenţi, a căror înlăturare la momentul necesar nu numai că nu-i face nici un rău (acestei organizaţii), ci chiar o ajută, scutind-o să-şi cheltuiască mijloacele sale cu răsplătirea unor servicii prea îndelungate.

Cine ar putea răsturna o putere nevăzută? Căci puterea noastră este una de felul acesta. Francmasoneria exterioară, de la suprafaţă, nu serveşte decât pentru acoperirea planurilor noastre; planul final al acţiunii acestei puteri, ba chiar şi locul organizaţiilor sale, SUPREM CONDUCĂTOARE, vor rămâne totdeauna necunoscute poporului.

Libertatea în sine ar putea fi complet nevătămătoare şi ar putea exista într-un Stat fără a aduce vreun rău bunăstării popoarelor, dacă ea s-ar sprijini pe legile credinţei în DUMNEZEU şi ale frăţiei omeneşti, străină de acea egalitate care este dezminţită chiar de legile firii, care a statornicit înfrânarea şi supunerea. Având o asemenea credinţă, poporul s-ar lăsa guvernat de către autoritatea parohiilor şi ar merge înainte, umil şi paşnic, sub conducerea păstorului său sufletesc, împăcat cu împărţirea făcută de Dumnezeu a bunurilor acestei lumi. Iată de ce trebuie să dărâmăm complet credinţa în cele divine şi trebuie să smulgem din mintea creştinilor însuşi gândul Dumnezeirii şi al Sufletului, pentru a le înlocui cu meschine calcule şi lipsuri materiale.

Pentru ca cele mai alese şi elevate suflete ale creştinilor să nu aibă aproape de loc timp să cugete şi să observe, trebuie să-i abatem pe creştini de la aceste preocupări, împingându-i numai către grijile industriei şi ale comerţului. În acest chip toate naţiunile îşi vor urmări doar câştigurile lor şi, luptând fiecare cu îndârjire pentru propriile foloase, nu vor băga de seamă care este duşmanul lor comun. Însă, pentru ca libertatea să poată astfel dezbina şi nimici în întregime societatea creştinilor, trebuie să facem din speculaţie baza industriei. Procedând astfel, nici una dintre bogăţiile pe care industria le va scoate din pământ nu va rămâne în mâna industriaşilor, ci toate se vor spulbera în speculaţii, adică, în final, vor cădea în pungile noastre.Lupta tenace şi înfierbântată pentru expansiune şi loviturile vieţii economice a creat şi va crea societăţi dezamăgite, reci şi fără suflet. Aceste societăţi vor avea o spontană groază de politica morală şi superioară şi de religie. Singura lor călăuză va fi calculul meschin, adică aurul pentru care vor avea un adevărat cult din pricina bunurilor materiale pe care le poate procura. Atunci clasele de jos ale popoarelor ne vor urma în lupta noastră împotriva clasei inteligente a creştinilor de la putere, care sunt potrivnicii noştri, şi ei vor face aceasta nu de dragul binelui şi nici pentru a pune mâna pe bogăţii, ci numai din ura ce o poartă celor supuşi.

AL V-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Crearea unei cât mai puternice centralizări a Guvernului. Mijloacele tainice de a-şi însuşi puterea care sunt specifice francmasoneriei. De ce adeseori statele nu se pot înţelege între ele. Elitismul generator de mândrie al francmasonilor. Aurul şi banii sunt totdeauna motorul principal care face să se mişte toate mecanismele în state. Monopolurile create de francmasoni în comerţ şi în industrie. Importanţa nebănuită a criticii. Instituţiile statului aşa "cum se văd". Oboseli şi plictiseli cauzate de excesul de cuvântări. Cum se pote pune pe deplin stăpânire pe opinia publică? Importanţa deosebită a iniţiativei particulare. Guvernul francmasonic suprem.

Ce formă de administraţie se poate da unor State în care stricăciunea, corupţia a pătruns peste tot, unde nu poţi ajunge la bogăţie decât prin acele viclene surprize îndemânatice care sunt pe jumătate pungăşii? Unde domneşte neînfrânarea moravurilor, unde moralitatea şi cinstea nu se susţin decât cu pedepse şi legi aspre, iar nu pentru că ar fi înţelese şi primite de bună voie; unde simţămintele de Patrie şi Religia sunt înăbuşite de credinţe cosmopolite? Ce altă formă de guvernare să se dea acestor societăţi, decât forma despotică pe care o vom descrie mai departe? Noi vom călăuzi atunci în mod mecanic viaţa politică a supuşilor noştri prin legi noi. Aceste legi vor lua înapoi, una câte una, avantajele şi prea marile libertăţi care au fost

împărțite de către creștini, iar domnia noastră va pune temeliile unui despotism atât de măreț, încât doar el va fi în stare, oricând și oriunde, să impună tăcere creștinilor care vor voi să ni se împotrivească și care vor fi nemulțumiți.

Ni se va spune că despotismul despre care vorbesc nu ține seama de progresele moderne. Vom dovedi contrariul.

Atunci când popoarele considerau persoanele domnitoare ca o întruchipare a Voinței Dumnezeiești, ele se supuneau fără murmur absolutismului regilor, dar din ziua în care le-am picurat în suflet gândul propriilor lor drepturi au considerat persoanele domnitoare ca pe niște simpli muritori de rând. Ungerea Sfântă n-a mai împodobit capul regilor, deoarece i-am luat poporului credința în Dumnezeu; autoritatea a fost târâtă în stradă, adică într-un loc de proprietate publică, iar noi am pus astfel îndată mâna pe ea.

Mai mult încă, arta noastră de a guverna masele și pe indivizi cu ajutorul unei teorii și a unor jocuri de cuvinte meșteșugit alcătuite, ori prin reglementări ale vieții sociale și prin tot felul de alte mijloace dibace - pe care creștinii nu le înțeleg deloc - face și ea parte din geniul nostru administrativ, crescut în spiritul de analiză, de observație și de o mare eficiență în concepții, cum până acum nimeni nu a mai avut și nu ni se poate asemăna. La fel, nimeni nu se poate compara cu noi în alcătuirea planurilor de acțiune politică și de solidaritate a noastră. Numai Iezuiții ar putea să stea alături de noi în această privință, dar noi am reușit să-i discredităm în fața mulțimii stupide, din pricină că ei formau o organizație vizibilă, în timp ce noi rămânem mereu în umbră împreună cu organizația noastră secretă. De altfel noi știm că lumii nu-i pasă ce stăpân are.

O alianță trainică între toți creștinii din lume ne-ar putea opri oricând pentru câtva timp, dar acum noi știm că suntem scutiți de această primejdie prin rădăcinile adânci de neînțelegere pe care nu le mai poate nimeni smulge din inima creștinilor.

Noi am pus față în față calculele individuale și naționale ale creștinilor, urile religioase și etnice pe care le-am ațâțat și le-am ținut aprinse de douăzeci de veacuri. De aceea nici un guvern nu va găsi ajutor nicăieri; vom acționa astfel încât fiecare va socoti că o înțelegere sau o acțiune împotriva noastră este dăunătoare propriilor sale interese. Noi trebuie să devenim atotputernici în această lume, pentru ca de noi să se țină mereu socoteală. Puterile trebuie să ajungă să nu poată încheia nici cea mai neînsemnată înțelegere fără ca noi să nu luăm de îndată parte la ea.

Toate rotițele mecanismului guvernamental depind de un motor care este acum în mâinile noastre și acest motor este AURUL. Știința economiei politice întemeiată de către maeștrii noștri, ne dovedește de multă vreme puterea uriașă a aurului.

Capitalul, pentru a avea mâinile libere și puternice trebuie să obțină monopolul industriei și al negoțului; o mână nevăzută este pe cale de a înfăptui toate acestea, în toate părțile lumii. Această libertate va da în curând putere politică industriașilor. Poporul le va fi supus. Trebuie mai degrabă să dezarmăm astăzi popoarele decât să le împingem la război, să le deșteptăm patimile fierbinți și să le canalizăm în folosul nostru decât să le liniștim; mai degrabă este necesar să punem stăpânire pe ideile lor și să le răstălmăcim decât să ne prefacem că nu le luăm în seamă.

Ținta de căpetenie a acțiunilor noastre este să slăbim spiritul public al creștinilor prin critică, să-i facem să-şi piardă obiceiul de a cugeta adânc, deoarece gândirea profundă dă naştere împotrivirii faţă de noi. Să obosim, din contră, puterile gândului în vane hărţuieli oratorice.

De când lumea, popoarele, ca şi orice om, au luat cuvintele drept fapte, au putut fi cu uşurinţă înşelate deoarece ele se mulţumesc cu aparenţa lucrurilor şi îşi dau foarte rar silinţa de a cerceta dacă promisiunile în legătură cu viaţa socială au fost îndeplinite. Iată de ce aşezămintele noastre vor avea totdeauna o frumoasă înfăţişare la suprafaţă, care va dovedi şi va păcăli poporul îndeajuns cu privire la binefacerile lor în ceea ce priveşte progresul.

Noi vom împrumuta fără să ezităm haina tuturor partidelor, ale tuturor tendinţelor şi vom îmbrăca cu ele pe oratorii noştri, care vor vorbi atât de mult încât toată lumea va fi dezorientată şi obosită să-i mai asculte.

Pentru a dezbina şi a câştiga opinia publică, trebuie să o buimăcim răspândind din diferite părţi şi vreme îndelungată atâtea păreri care se bat cap în cap, încât creştinii vor sfârşi prin a se pierde în labirintul acesta şi vor sfârşi prin a considera că este mult mai bine să nu ai nici o părere în politică. Vor recunoaşte în final că acestea sunt fapte care nu privesc deloc societatea şi că ele nu sunt menite a fi cunoscute decât de acela care o conduce. Acesta este primul secret.

Al doilea secret, necesar pentru a guverna cu succes prin dezbinare, constă în a înmulţi în aşa fel greşelile poporului, apoi obiceiurile rele, patimile şi regulile vieţii în comun, încât nimeni să nu mai fie în stare să descurce acest haos şi oamenii să ajungă să nu se mai înţeleagă unii cu alţii. Această tactică va mai avea ca urmare răspândirea discordiei în toate partidele, risipirea în direcţii divergente a tuturor forţelor colective care nu vor încă să ni se supună. Ea va descuraja de asemenea orice iniţiativă personală oricât de genială şi va fi mai puternică decât milioane de oameni printre care a împrăştiat suspiciunea şi neînţelegerea. Trebuie să îndrumăm permanent educaţia societăţilor creştine în aşa fel încât mâinile lor să cadă în jos obosite, într-o neputinţă deznădăjduită, în faţa oricărui lucru care va cere iniţiativă, perseverenţă şi voinţă.

Sforţările, eforturile, care sub regimul libertăţii se desfăşoară nestânjenite şi neîngrădite, sunt neputincioase în acest caz, deoarece se izbesc de eforturile libere şi contrarii ale altora. De aici se nasc apoi dureroase conflicte morale, dezamăgiri şi înfrângeri. Noi vom obosi atât de mult pe creştini cu această libertate, încât îi vom sili să ne ofere o stăpânire internaţională a cărei natură va fi aşa de eficientă încât va putea îngloba în mod abil, fără o luptă făţişă, toate Statele lumii pentru a forma Guvernul nostru Suprem care va conduce întreaga planetă.

În locul guvernelor de astăzi noi vom pune câte un Guvern fantomă care se va chema Administraţia Guvernului Suprem. Mâinile sale vor fi întinse în toate părţile ca nişte cleşti, iar organizaţia sa va fi atât de mare, încât până la urmă nici un popor nu se va putea feri ci i se va supune.

AL VI-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Monopolurile; averile tuturor creştinilor vor ajunge în curând să depindă de aceste monopoluri. Aristocraţia slăbită va fi lipsită de bogăţia funciară. Comerţul, industria şi speculaţia ca mijloace francmasonice de îmbogăţire fără muncă. Luxul care înrobeşte. Mărirea salariului şi scumpirea imediat ulterioară a obiectelor de primă necesitate. Anarhia întreţinută şi beţia generalizată. Înţelesul secret al propagandei unor teorii economice năucitoare.

În curând vom întemeia uriaşe monopoluri, care vor fi izvoare de bogăţii colosale şi de care vor depinde chiar şi marile averi ale creştinilor într-o aşa măsură, încât vor fi înghiţite de ele, cum se întâmplă cu creditul Statelor a doua zi după o prăbuşire politică.

Domnii economişti care sunt de faţă vor şti să aplice şi să preţuiască însemnătatea acestei combinaţii.

Trebuie să mărim prin toate mijloacele cu putinţă însemnătatea Guvernului nostru Suprem, înfăţişându-l ca pe ocrotitorul şi răsplătitorul tuturor celor care i se supun de bună voie.

Nobilimea creştinilor, în ceea ce priveşte puterea ei politică, a dispărut. Nu ne mai temem de ea; dar ca proprietară de bunuri teritoriale, ea ne poate dăuna în măsura în care izvoarele ei de câştig pot fi independente de noi. Trebuie deci, cu orice preţ, să-i luăm din stăpânire pământurile. Cel mai bun mijloc pentru acest scop este de a mări impozitele pe proprietate funciară, pentru a îndatora prin aceasta pământul. Aceste măsuri inteligente vor ţine proprietatea funciară într-o stare de supunere desăvârşită.

Aristocraţia creştinilor, din tată în fiu, neştiind să se mulţumească cu puţin, va fi uşor de ruinat.

În acelaşi timp trebuie să ocrotim negoţul şi industria cu multă putere şi mai ales să promovăm speculaţia, al cărei rol serveşte de contra-greutate industriei. Fără speculaţie industria ar înmulţi capitalurile particulare, ar îmbunătăţi agricultura, eliberând pământurile de datoriile create prin împrumuturile băncilor funciare. Trebuie ca industria să răpească pământului roadele muncii sale ca şi ale capitalului şi, prin speculaţie, să ne pună la dispoziție nouă banii lumii întregi. Fiind astfel aruncați în rândurile proletarilor, toți creștinii se vor pleca înaintea noastră pentru a obține cel puțin dreptul de a trăi modest.

Pentru a nimici industria creștinilor vom mări speculația, gustul luxului, al acelui lux inutil care înghite totul. Vom face să se mărească salariile, care totuși nu vor aduce nici un folos muncitorilor, deoarece vom face să apară în același timp și o scumpire a bunurilor de primă necesitate, datorită (vom spune noi) decăderii agriculturii și a crescătorilor de vite. Mai mult chiar, vom submina cu dibăcie și în profunzime temeliile producției, obișnuind pe muncitori cu anarhia și cu băuturile spirtoase, în vreme ce vom lua toate măsurile cu putință pentru a îndepărta de pe pământurile și întreprinderile lor pe creștinii inteligenți.

Pentru ca situația să nu fie văzută prea devreme sub adevărata ei lumină, vom ascunde adevăratele noastre intenții sub masca pretinsei dorințe de a răspândi și face accesibil lumii marile principii economice pe care le învățăm astăzi.

AL VII-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Pentru ce trebuie de fapt să fie sporite mereu armamentele. Fermentații, discordii, dușmănii care există în lumea întreagă. Constrângerea unei eventuale opoziții a "creștinilor" prin războiul general. Presa ca mijloc important de influență în masă și modul în care este influențată opinia publică. Tunurile americane, japoneze și chineze.

Înmulțirea înarmărilor și a personalului polițienesc este o întregire necesară a planului ce l-am expus. În toate Statele trebuie ca, în afară de noi, să nu se găsească decât masele de proletari, câțiva milionari devotați nouă, polițiști și soldați.

În întreaga Europă, ca și pe celelalte continente, trebuie să întreținem agitația, suspiciunea, neînțelegerea și ura. Câștigul atunci ne este îndoit. Pe de o parte, prin aceasta ținem în frâu toate țările, care vor ști că noi putem, după bunul nostru plac, să provocăm dezordinea sau să stabilim ordinea: toate aceste țări se vor obișnui astfel, la un moment dat, să ne considere ca o sarcină trebuincioasă. Pe de altă parte, uneltirile noastre ascunse vor încurca toate corzile care vor fi întinse în cabinetele de Stat, și toate acestea se vor realiza de către noi cu ajutorul politicii, al contractelor economice și al datoriilor financiare. Pentru a ne atinge în întregime scopul, va trebui să dăm dovadă de o mare viclenie în cursul tratativelor și a negocierilor; dar în ceea ce se cheamă "limba (atitudinea) oficială" noi vom urmări o tactică opusă și vom părea a fi cinstiți și concilianți. În acest fel, popoarele și guvernele creștinilor, pe care le-am obișnuit să nu privească decât acea față a lucrurilor pe care le-o arătăm noi, ne vor lua încă o dată drept binefăcătorii și mântuitorii neamului omenesc. La orice împotrivire, va trebui să fim în stare să-i facem pe vecini să declare război țării care ar îndrăzni să ne stea în cale; iar dacă și acești vecini s-ar gândi să se întovărășească împotriva noastră va trebui să-i înfrângem repede pe toți într-un război universal (mondial) al lumii întregi.

Cea mai sigură cale a noastră spre succes în politică este secretul, tăinuirea inițiativelor: cuvântul diplomatului francmason nu trebuie să se împotrivească deloc cu faptele sale.

Va trebui chiar să silim guvernele creștine să lucreze după planul nostru amplu alcătuit și care în curând va fi aproape de țel. La aceasta ne va ajuta opinia publică, această opinie publică pe care "marea putere", presa, a pus-o deja pe ascuns în mâinile noastre. Într-un cuvânt, pentru a rezuma sistemul nostru de constrângere eficientă a guvernelor creștine ale Europei, îi vom dovedi unuia dintre ele puterea noastră prin atentate, adică prin teroare; iar tuturor, dacă cumva aproape toate se vor revolta împotriva noastră, le vom răspunde prin glasul tunurilor americane, chinezești ori japoneze.

AL VIII-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Utilizarea intenţionat echivocă a dreptului juridic de către francmasoni. Colaboratorii apropiaţi ai regimului francmason. Şcolile particulare ca mijloc de educaţie superioară cu totul specială. Economişti şi milionari. Cui ar trebui să fie încredinţate toate posturile de răspundere în Guvern?

Trebuie să ne însuşim în întregime toate armele pe care le-ar putea întrebuinţa duşmanii împotriva noastră. Va trebui să găsim în subtilităţile şi tertipurile limbii juridice o îndreptăţire pentru cazul când vom fi siliţi să dăm pedepse care ar putea părea prea îndrăzneţe şi nedrepte, deoarece este nevoie ca acestea să fie exprimate în termeni care să aibă aerul că sunt nişte maxime morale foarte înalte, având totodată şi o înfăţişare legală. Stăpânirea noastră trebuie să se înconjoare de toate puterile civilizaţiei, în mijlocul cărora va trebui să lucreze. Ea va aduna în jurul său publicişti, juristconsulţi experimentaţi, administratori, diplomaţi şi, în sfârşit, oameni pregătiţi printr-o educaţie superioară în şcoli speciale. Aceşti oameni vor cunoaşte toate tainele vieţii sociale, vor cunoaşte toate felurile de a vorbi întrebuinţând litere şi cuvinte politice, vor avea cunoştinţă despre toate dedesubturile firii omeneşti, despre toate corzile simţitoare, pe care va trebui să ştie a cânta. Asemenea corzi sunt, de pildă, înfăţişarea spiritului creştinilor, tendinţele lor înnăscute, lipsurile, viciile şi caracteristicile lor, apoi particularităţile de clasă şi de condiţie. Este de la sine înţeles că aceşti sprijinitori geniali ai guvernământului nostru nu vor fi aleşi dintre creştini care sunt obişnuiţi să-şi facă munca administrativă fără a se îngriji de utilitatea ei. Administratorii blazaţi ai creştinilor semnează hârtiile fără a le citi; ei servesc din interes sau din ambiţie.

Vom înconjura guvernul nostru cu o întreagă mulţime de economişti. Iată de ce trebuie ca francmasonii să înveţe în primul rând ştiinţele economice. Vom fi de asemenea înconjuraţi de o ceată întreagă de bancheri, industriaşi, capitalişti şi mai ales de milionari deoarece, în fond, totul va fi hotărât cu ajutorul cifrelor.

Un anumit timp, până ce va sosi momentul când nu va fi deloc primejdios să încredinţăm posturile de răspundere ale Statelor fraţilor noştri francmasoni, le vom încredinţa unor indivizi a căror trecut şi caracter vor fi de asemenea natură încât să existe o prăpastie între ei şi popor; unor astfel de oameni le vom da puterea, cărora, în caz de abatere de la ordinele noastre, să nu le rămână altceva de aşteptat decât condamnarea sau exilul, pentru ca ei să fie siliţi să ne apere plini de devotament interesele până la ultima suflare.

AL IX-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Aplicarea atentă a principiilor francmasonice secrete în scopul de a reface educaţia popoarelor. Cuvântul tainic de ordine francmason. Importanţa nebănuită a orientărilor antifrancmasonice. Din nou despre teroare. Ce îi aşteaptă pe cei care servesc francmasoneria. Forţa cea "inteligentă" şi forţa cea "oarbă" a regatelor creştine. Împărţirea aparentă a puterii cu poporul. Misterele arbitrariului liberal. Uzurparea gradată a instrucţiunii şi a educaţiei. Interpretarea diferită a legilor. Metrourile şi francmasoneria.

Aplicând în practică principiile noastre, trebuie să fiţi cu luare aminte la caracterul poporului în mijlocul căruia vă veţi găsi şi veţi lucra; aplicarea generală, uniformă, a acestor principii, înainte de a fi făcută educaţia poporului, nu poate avea pentru noi succes. Dar, punându-le cu tenacitate în practică, n-or să treacă zece ani fără ca să se fi schimbat chiar şi caracterul cel mai îndărătnic şi fără ca să avem la dispoziţie un popor foarte mult supus nouă.

Când va veni domnia noastră planetară, vom înlocui liberalul nostru cuvânt de ordine: LIBERTATE, EGALITATE, FRATERNITATE, nu cu un alt cuvânt de ordine, ci cu aceleaşi cuvinte reduse la rangul lor de idei. Vom zice: DREPTUL LA LIBERTATE, DATORIA EGALITĂŢII, IDEALUL FRATERNITĂŢII. Vom apuca astfel taurul de coarne. De fapt, am distrus deja toate guvernele afară de cel al nostru, deşi de drept există multe. Dacă astăzi câteva state îşi ridică glasul împotriva noastră, aceasta o fac num ai de formă, uneori la dorinţa şi ordinul nostru, deoarece ne este folositor, pentru a guverna în siguranţă pe fraţii noştri mai mici.

În realitate nu mai avem nici o piedică înaintea noastră. Guvernul nostru Suprem există deja în condiţii extra-legale, care, de obicei, sunt cuprinse în cuvântul puternic şi energic - DICTATURĂ. Pot spune cu deplină convingere că astăzi noi suntem legislatorii. Noi dăm hotărâri judecătoreşti, noi osândim la moarte şi noi graţiem. Suntem comandanţii tuturor trupelor noastre, încălecaţi pe calul generalului şef. Vom guverna mereu cu o mână de oţel, deoarece ţinem în mâini rămăşiţele unui partid altădată puternic, astăzi subjugat nouă. Ţinem în mâini şi îi dominăm pe toţi prin pofte nemăsurate, lăcomii arzătoare, răzbunări nemiloase, uri neîmblânzite.

De la noi porneşte teroarea care a cotropit totul. Avem în slujba noastră oameni din toate orientările şi din toate doctrinele: restauratori de monarhii, demagogi, socialişti, comunişti şi tot soiul de utopişti. Am înhămat pe toată lumea la lucru: fiecare sapă hotărât la locul lui ultimile rămăşiţe ale puterii şi, fără să-şi dea seama ce face, se sileşte să dărâme tot ce mai stă în picioare. Toate Statele, în urma acestor uneltiri abile, cer linişte, sunt gata să jertfească totul pentru pace, dar noi nu le vom da pace atâta timp cât ele nu vor recunoaşte deschis şi cu umilinţă Guvernul nostru Suprem.

Poporul a început deja să strige că trebuie să se rezolve problema socială cu ajutorul înţelegerii internaţionale. Împărţirea poporului în partide i-a pus pe toţi la dispoziţia noastră deoarece, pentru a susţine o luptă pentru putere, trebuiesc bani, iar banii sunt toţi sub controlul nostru.

Ne-am putea teme numai de înţelegerea dintre puterea înţeleaptă a persoanelor domnitoare şi puterea oarbă a poporului, dar am luat toate măsurile cu putinţă împotriva unei asemenea eventualităţi. Între aceste două puteri am ridicat un zid, adică o teroare reciprocă. În acest chip puterea oarbă a poporului rămâne sprijinul nostru, iar noi îi vom fi singurii călăuzitori; din această cauză noi vom şti să o îndreptăm cu abilitate spre ţelul nostru.

Pentru ca mâna orbului să nu se poate lepăda de conducerea şi ghidarea noastră, trebuie ca, din când în când, să intrăm în legătură directă cu el, dacă nu personal, cel puţin prin fraţii noştri cei mai credincioşi. Când vom fi o putere unanim recunoscută, vom vorbi noi în persoană cu poporul în pieţele publice şi vom da învăţături despre afacerile politice, dar în înţelesul care ne va fi nouă folositor.

Cum ar putea ei verifica ceea ce-i vom învăţa noi în şcolile de la sate? Iar ceea ce va spune trimisul Guvernului sau persoana domnitoare ea însăşi, nu va întârzia să fie cunoscut îndată de Statul întreg, deoarece se va răspândi repede prin gura poporului. Pentru a nu nimici înainte de vreme fundaţiile creştinilor, noi ne-am atins de ele cu o mână prevăzătoare, am luat în mâini resorturile mecanismelor lor. Aceste resorturi erau aşezate într-o ordine neclintită, dreaptă; noi am înlocuit-o cu o dezordine arbitrară. Ne-am preocupat astfel în secret de jurisdicţie, de alegeri, de presă, de libertatea individuală şi mai ales de învăţământ şi educaţie, care sunt reazemul vieţii libere.

Am înşelat, demoralizat, năucit şi corupt tineretul creştin printr-o educaţie greoaie şi inutilă bazată pe învăţăminte şi teorii pe care noi demult le ştim că sunt false, fiind născocite şi răspândite chiar de către noi.

Rămânând deasupra legilor existente, fără a le schimba în esenţa lor, dar desfigurându-le numai, prin interpretări contradictorii, am obţinut repede rezultate minunate pentru noi. Aceste rezultate au constat mai întâi prin faptul că aceste comentarii năucitoare au mascat legile şi, mai târziu, le-au ascuns în întregime dinaintea ochilor guvernelor incapabile să se mai orienteze într-o legislaţie atât de încurcată.

De aici s-a născut teoria tribunalului conştiinţei. Unii spun că lumea se va răscula împotriva noastră cu armele în mâini, dacă va descoperi prea repede despre ce este vorba. Pentru acest caz noi avem, în ţările din Occident, o armă atât de îngrozitoare, încât chiar şi cele mai îndrăzneţe suflete vor tremura înaintea ei: metrourile, care vor fi introduse până atunci în toate capitalele, care împreună cu tunelele lor vor fi folosite de noi pentru a azvârli astfel în aer toate organizaţiile şi toate sediile duşmanilor noştri din toate ţările lumii.

AL X-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Forţa tainică a lucrurilor în politică. "Genialitatea diabolică a josniciei. Ce modificări promite după aceea lovitura de stat francmasonică. De ce apreciază francmasonii sufragiul universal. Stima de sine însuşi. Şefii francmasoni şi promovarea lor. Conducătorul cel genial al francmasoneriei. Instituţiile statului şi funcţiile lor. Otrava cea puternică a liberalismului. Constituţia este totdeauna şcoala neînţelegerilor ce apar între partide. Noua eră republicană. Preşedinţii statelor sunt aproape totdeauna creaturi "de paie" ale francmasoneriei. Responsabilitatea limitată a preşedinţilor statelor. Misterul afacerii "Panama". Rolul important al camerei deputaţilor şi al preşedintelui statului. Francmasoneria este totodată şi o forţă legislativă. Noua constituţie republicană şi rolul acesteia. Trecerea ulterioară la "autocraţia" francmasonică. Momentul secret al proclamării "regelui universal" al planetei Pământ. Inocularea criminală cu microbi şi viruşi ale diferitelor boli precum şi alte fapte malefice ale francmasoneriei.

Încep astăzi repetându-vă ceea ce v-am mai spus anterior şi vă rog să vă aduceţi aminte că guvernele şi popoarele nu văd decât aparenţa, înfăţişarea de la suprafaţă a lucrurilor. Cum ar putea ele să descurce înţelesul ascuns al lucrurilor şi situaţiilor când reprezentanţii lor se gândesc mai mult la petreceri înainte de orice? Este foarte important pentru politica noastră să cunoaştem acest amănunt. Ne va fi de folos când vom trece la discuţia diviziunii puterii, a libertăţii cuvântului, a presei, a libertăţii de conştiinţă, a dreptului de asociere, a egalităţii înaintea legii, a inviolabilităţii proprietăţii şi a locuinţei, a impozitului şi, în sfârşit, la discuţia retrospectivă a legilor. Toate aceste probleme sunt de o asemenea natură încât nu trebuie să te atingi de ele de-a dreptul şi pe faţă, înaintea poporului. În cazul când suntem siliţi să luăm contact cu ele, nu trebuie să fie înşirate una câte una, ci trebuie să declarăm în bloc că principiile dreptului modern sunt respectate şi recunoscute de către noi. Însemnătatea acestei omiteri constă în aceea că, un principiu căruia nu i-ai spus pe nume, ne lasă libertatea de a exclude din el câte ceva fără ca aceasta să se observe, pe când, dacă le-am enumera tot ceea ce vrem să excludem, toate acestea ar putea fi primite cu rezervă.

Poporul credul şi prost are o deosebită şi o mare stimă pentru geniile politice şi răspunde tuturor actelor de violenţă ale acestora prin cuvinte: "E ticălos, grozav de ticălos, dar cât de dibaci! Iată aici este numai un joc abil, dar cât de viclean este jucat, cât este de obraznic!"

Noi socotim că este necesar să atragem toate naţiunile la zidirea unui noi edificiu fundamental al cărui plan îl avem acum gata. Iată de ce trebuie ca, înainte de toate, să dăm dovadă de această îndrăzneală şi de această putere a minţii care, prin persoana influentă a actorilor noştri, va sfărâma în scurt timp toate piedicile din calea noastră. Când undeva vom fi dat, atunci când este cazul, lovitura noastră de Stat, vom spune şi vom repeta popoarelor: "totul merge îngrozitor de rău, toţi au suferit mai mult decât poate răbda un om. Noi vom îndepărta acum pricinile suferinţelor voastre, adică naţionalităţile, graniţele şi diversitatea banilor. Bineînţeles că sunteţi liberi de a ne jura sau nu credinţă, însă puteţi voi oare face aceasta pe bună dreptate, dacă o faceţi înainte de a fi văzut ceea ce vă oferim noi?" Atunci ei ne vor slăvi şi ne vor purta în triumf într-o însufleţire înnebunită de nădejdi. Votul public, din care am făcut arma ridicării noastre la putere şi cu care i-am obişnuit pe oameni prin diferite uniuni şi tovărăşii (până şi unităţile cele mai mici ale membrilor omenirii), îşi va juca o ultimă dată rolul, pentru a exprima dorinţa întregii omeniri de a ne cunoaşte mai de aproape, înainte de a ne judeca.

Iată de ce trebuie să împingem toată lumea la votul public, fără deosebire de clasă şi de cens electoral, pentru a putea întrona absolutismul majorităţii, pe care nu-l poţi obţine de la clasele censitare inteligente. După ce vom fi obişnuit în acest chip toată lumea cu ideea propriei sale valori, vom nimici însemnătatea familiei creştine şi valoarea ei educaţională, de asemenea nu vom lăsa să se ridice individualităţile, cărora mulţimea, călăuzită de noi, nu le vor îngădui să iasă la iveală şi nici chiar să vorbească. Ea va fi pentru aceasta obişnuită să nu asculte decât pe noi, care îi plătim supunerea şi atenţia. În acest fel vom face din popor o forţă atât de oarbă, încât nu va fi în stare să se mişte în nici o parte, fără a fi călăuzită de agenţii noştri, puşi în locul conducătorilor săi. El se va supune acestui regim, deoarece va şti că de aceşti noi conducători vor depinde câştigurile sale, darurile gratuite şi tot felul de privilegii pe care le va avea.

Un plan unic de guvernare trebuie să iasă dintr-un singur cap, deoarece ar fi incoerent şi fără legătură, dacă mai multe minţi şi-ar împărţi sarcina de a-l stabili. De aceea, noi trebuie să cunoaştem acest plan de acţiune, dar nu trebuie să-l discutăm decât noi între noi, pentru a nu-i distruge caracterul genial, legătura dintre părţile sale, puterea practică şi înţelesul tainic al fiecăruia dintre punctele sale. Dacă este discutat şi schimbat prin votul public, atunci planul nostru va păstra urma tuturor concepţiilor false ale minţilor care nu vor putea pătrunde adâncimea şi legătura scopurilor urmărite. Planurile noastre trebuie să fie secrete, puternice şi bine concepute. De aceea noi nu trebuie să aruncăm munca genială a conducătorului nostru la picioarele mulţimii şi, de asemenea, nu trebuie niciodată să o încredinţăm nici măcar unei socităţi restrânse.

Aceste planuri nu urmăresc deocamdată răsturnarea instituţiilor moderne şi a statelor existente. Ele le vor schimba numai economia şi, prin urmare, toată dezvoltarea lor, care astfel va ajuta mult realizarea planurilor noastre.

Structuri aproape identice există, sub diferite denumiri, în toate ţările: Reprezentanţa, Ministerele, Senatul, Consiliul de Stat, Corpul Legislativ şi Corpul Executiv. Nu trebuie să vă explic acum mecanismul legăturilor dintre aceste instituţii, deoarece îl cunoaşteţi prea bine. Observaţi numai că fiecare din aceste instituţii corespunde unei anumite funcţii importate a Statului şi vă rog să mai observaţi că ceea ce este foarte important este nu instituţia, ci funcţia. Aşadar funcţia şi nu instituţiile sunt importante. Instituţiile şi-au împărţit toate funcţiile guvernamentale: funcţii administrative, legislative, executive. De aceea ele lucrează în organismul Statului ca şi organele în corpul omenesc. Dacă stricăm complet o anumită parte a maşinii Statului, aceasta va cădea bolnavă, şi la fel ca în cazul corpului omenesc mai devreme sau mai târziu Statul va muri.

Când am introdus în organismul Statului otrava liberalismului, toată construcţia sa politică s-a schimbat; Statele au căzut bolnave de o boală mortală: descompunerea sângelui lor vital şi nu ne mai rămâne acum decât să aşteptăm sfârşitul agoniei lor. Din liberalism s-au născut guvernele constituţionale care au înlocuit, pe seama credulităţii creştinilor, autocraţia salvatoare cu Constituţia care, după cum ştiţi, nu este altceva decât o şcoală de discordii, de neînţelegeri, de discuţii, de deosebiri de vederi şi de frământări sterpe ale

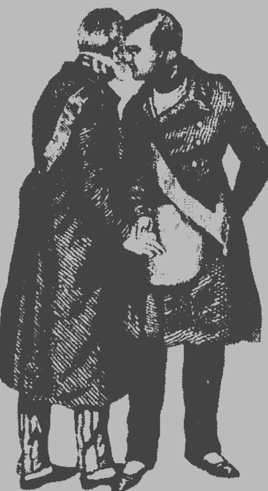

PUŢINI SUNT CEI CARE ŞTIU CĂ NAPOLEON A FOST FRANCMASON. PE ACEASTĂ GRAVURĂ DE PROPAGANDĂ MASONICĂ EL (NAPOLEON) POARTĂ ŞORŢUL ŞI COLANUL MASONIC ŞI TOTODATĂ REALIZEAZĂ STRÂNGEREA RITUALĂ A MÂINII CARE ESTE SUPRANUMITĂ "RĂCĂIREA" PALMEI.

partidelor. Intr-un cuvânt aceasta este şcoala a tot ce face ca un Stat să îşi piardă individualitatea şi personalitatea. Atât tribuna cât şi presa a condamnat pe conducători la inactivitate şi la slăbiciune. Ea a făcut astfel din ei nişte elemente puţin necesare, nefolositoare. Prin aceasta se explică uşurinţa cu care se va realiza răsturnarea lor. Epoca republicană a devenit atunci posibilă, fiindcă am înlocuit pe guvernator cu o caricatură a guvernului, cu un preşedinte luat din mulţime, din mijlocul creaturilor noastre, al sclavilor noştri. Aici se află fundamentul minei săpate de către noi sub poporul creştinilor, sau mai bine zis sub popoarele creştinilor.

Într-un viitor apropiat vom întemeia în acelaşi mod responsabilitatea preşedinţilor de republică.

Atunci vom putea introduce fără teamă anumite schimbări ce ne vor fi favorabile nouă, de care nu va răspunde decât această creatură a noastră care va fi o marionetă. Ce ne pasă nouă dacă rândurile celor ce aleargă după putere vor deveni mai rare sau dacă se vor produce, în lipsă de preşedinţi, încurcături capabile de a dezorganiza în întregime ţara?

Pentru a ajunge la acest rezultat, care ne avantajează, vom unelti şi manevra alegerea de preşedinţi care au în trecutul lor o pată ascunsă. Teama de o asemenea descoperire, dorinţa proprie fiecărui om odată ajuns la putere de a-şi menţine privilegiile, foloasele şi onorurile legate de noua sa condiţie, vor face din aceştia servitorii credincioşi ai poruncilor noastre. Camera deputaţilor va acoperi, va apăra, va alege preşedinţi, dar noi îi vom retrage dreptul de a propune legi sau de a le schimba. Acest drept va fi dat în realitate numai preşedintelui responsabil, care va fi o jucărie în mâinile noastre.

Puterea guvernului va deveni astfel fără îndoială ţinta tuturor atacurilor. Noi îi vom da, pentru a se apăra, dreptul de a apela la hotărârea poporului, fără să mai treacă prin intermediarul reprezentanţilor săi, cu alte cuvinte îi vom da dreptul de a recurge la serviciul nostru ca un orb ce apelează la majoritate. Afară de acestea, vom da preşedintelui dreptul de a declara război. Vom motiva acest drept spunând că preşedintele, ca şef al întregii armate a ţării, trebuie să o aibă la dispoziţia sa, pentru a apăra noua Constituţie republicană, al cărei reprezentant direct răspunzător va fi.

În aceste împrejurări, şeful guvernului unui stat va fi în mâinile noastre şi nimeni, în afară de noi, nu va mai conduce indirect puterea legislativă.

Vom retrage de asemeni Camerei, introducând noua Constituţie republicană, dreptul de interpelare, sub pretext de a apăra secretul politic. Vom restrânge prin noua Constituţie numărul reprezentanţilor la minimum, aspect care va avea drept urmare de a micşora cu atât mai mult pasiunile politice şi pasiunea pentru politică. Dacă, contrar oricăror aşteptări ale noastre, ele totuşi se trezesc chiar în situaţia acestui mic număr de reprezentanţi, îl vom reduce la minimum printr-un apel la majoritatea poporului.

De preşedintele republicii va depinde numirea preşedinţilor şi a vicepreşedinţilor Camerei şi ai Senatului. În locul sesiunilor parlamentare constante, vom mărgini şedinţele Parlamentelor la câteva luni. Mai departe, vom acţiona astfel ca preşedintele, ca şef al puterii executive, să aibă dreptul de a convoca sau dizolva Parlamentul şi, în cazul dizolvării, de a amâna momentul unei noi convocări. Dar pentru ca urmările tuturor acestor acţiuni, în realitate inegale, să nu cadă asupra responsabilităţii, stabilite de către noi, a preşedintelui (lucru care ar fi dăunător planurilor noastre), vom îndemna pe miniştri şi pe ceilalţi funcţionari care înconjoară pe preşedinte să treacă peste hotărârile acestuia, prin măsuri nejuste luate pe propria lor răspundere; în acest chip, ei vor fi vinovaţi şi răspunzători în locul său. Noi vă sfătuim de a încredinţa acest rol mai ales Senatului, Consiliului Miniştrilor, mai bine decât unui singur individ.

Preşedintele-marionetă va interpreta după voinţa noastră legile existente, care după cum se ştie pot fi interpretate în mai multe feluri. El le va anula când îi vom spune noi că trebuie şi va avea dreptul de a propune legi provizorii şi chiar o nouă schimmbare a Constituţiei, sub pretextul binelui suprem al Statului.

Aceste măsuri stabilite aici şi puse în practică ne vor da putinţa de a nimici încetul cu încetul, pas cu pas, tot ceea ce vom fi fost siliţi să introducem în Constituţiile Statelor, înainte de apucarea frânelor puterii; vom trece astfel pe nesimţite la suprimarea oricărei Constituţii, când va fi sosit timpul de a grupa toate guvernele sub autocraţia noastră.

Recunoaşterea autocraţiei noastre poate sosi şi înainte de suprimarea Constituţiei, dacă popoarele, obosite de neorânduielile şi caracterul uşuratic al conducătorilor lor, vor ajunge să strige: "Alungaţi-i şi daţi-ne un rege universal, care să ne poată uni pe toţi şi să distrugă cauzele neînţelegerilor noastre: graniţele naţiunilor, religiile, calculele Statelor; un rege care să ne dea acea pace şi acea siguranţă pe care nu o putem obţine de la conducătorii şi reprezentanţii noştri."

Ştiţi foarte bine că, pentru a face posibile asemenea dorinţe, trebuie să tulburăm în asemenea mod neîntrerupt, în toate ţările, legăturile dintre popor şi guvern pentru a ajunge să obosim întreaga lume prin dezbinare, duşmănie, ură şi chiar prin martiraj, foamete, răspândirea bolilor, pentru ca creştinii să nu vadă altă scăpare decât aceea de a recurge la suveranitatea noastră absolută şi întreagă.

Dacă dăm poporului timp să răsufle, momentul prielnic nu va veni poate niciodată.

AL XI-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Programul tainic al noii Constituţii. Câteva amănunte secrete asupra loviturii de stat aşa cum este ea propusă de către francmasoni. Creştinii sunt în general naivi, proşti şi mici. Francmasoneria secretă din umbră şi lojile sale exterioare de "faţadă".

Consiliul de Stat va fi menit să sprijine părerea guvernului. Sub înfăţişarea unui corp legiuitor, el nu va fi în realitate decât un comitet de redactare a legilor şi decretelor guvernatorului.

Iată care este programul noii Constituţii pe care noi o pregătim: vom crea Legea, Dreptul şi Tribunalul: 1) sub formă de propuneri ale corpului legislativ; 2) prin decrete ale Preşedintelui (republicii) sub formă de ordine generale, prin acte ale Senatului şi prin decizii ale Consiliului de Stat, sub formă de ordine ministeriale; 3) în cazul când vom găsi că este folositor, sub forma de lovitură de Stat.

Acum, după ce am stabilit în mod aproximativ acest modus agendi (modalitate de acţiune), să ne ocupăm cu amănuntele măsurilor care ne vor servi să terminăm transformarea Statului în înţelesul pe care l-am expus. Vreau să zic că ne vom ocupa cu mai multă atenţie de libertatea presei, de dreptul de asociaţie, de libertatea conştiinţei, de principiul electiv şi de multe alte lucruri care vor trebui să dispară din repertoriul omenirii şi care urmează să fie cu desăvârşire schimbate de îndată ce noua Constituţie a noastră va fi proclamată.

Numai în acest moment vom putea publica nestânjeniţi toate ordinele noastre. Mai târziu, orice schimbare considerabilă va fi primejdioasă. Dacă această schimbare se face în sensul unei asprimi care nu poate fi îndurată, ea poate atrage după sine o deznădejde foarte mare pricinuită de teama de noi schimbări de acelaşi fel.

Dacă, dimpotrivă, schimbarea se îndeplineşte în sensul unor îngăduinţe ulterioare, se va zice că noi înşine ne-am recunoscut greşelile, iar acest lucru va întuneca faima înaltei inteligenţe, a puterii noastre, sau se va zice că ne-a fost teamă şi că am fost siliţi să facem concesii, pentru care nimeni nu ne va mulţumi, deoarece toţi vor crede că de fapt au avut dreptul la ele. Atât una cât şi cealaltă din aceste eventualităţi, ar fi deci păgubitoare pentru noua noastră Constituţie.

Noi vrem ca, din ziua proclamării ei, când popoarele vor fi năucite de lovitura de Stat, care se va fi operat, când încă vor fi sub puterea terorii şi a nedumeririi, noi vrem ca din acel moment să recunoască cu toţii că noi suntem atât de puternici, atât de invulnerabili, atât de tari, încât nu vom sta în nici un caz la tocmeală cu dânşii; că, nu numai că nu vom da nici o însemnătate părerilor şi dorinţelor lor, dar că suntem gata şi că avem posibilitatea să înăbuşim cu o forţă şi cu o autoritate indiscutabilă orice încercare, orice manifestare a acestor dorinţe şi păreri; că am ştiut să punem mâna dintr-o singură lovitură pe tot ceea ce ne era necesar, şi că nu vom împărţi în nici un caz puterea noastră cu ei. Atunci resemnaţi ei îşi vor închide ochii şi vor aştepta desfăşurarea ulterioară a evenimentelor.

Creştinii naivi sunt ca nişte oi iar noi suntem pentru ei nişte lupi. Sunt convins că ştiţi ce păţesc oile când pătrund lupii în staul.

Deoarece resemnaţi ei vor închide ochii înaintea oricărui lucru, spre a-i păcăli le vom promite că le înapoiem toate libertăţile luate, dar aceasta numai când duşmanii păcii vor fi potoliţi, iar partidele existente reduse la neputinţă.

Nu mai trebuie să vă spun că, în realitate, ei vor aştepta mult şi zadarnic această întoarcere spre trecut.

Pentru ce altceva am fi oferit şi inspirat creştinilor toată această politică, fără a le da în realitate putinţa de a o pătrunde, dacă nu doar penru a câştiga pe ascuns, ceea ce noi fără acest mod de a proceda nu puteam câştiga pe faţă? Acest aspect fundamental a servit mereu ca bază organizării francmasoneriei noastre secrete, care nu este cunoscută şi ale căror planuri nu sunt nici măcar bănuite de dobitoacele creştine, atrase de noi în organizaţia vizibilă a francmasoneriei, pentru a îndepărta astfel de la noi privirile bănuitoare ale fraţilor lor.

AL XII-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Interpretarea masonică secretă a cuvântului "libertate". Viitorul diferit al presei în timpul domniei planetare a francmasonilor. Controlul strict şi total al presei atunci. Agenţiile corespondenţilor. Ce este în realitate progresul pentru francmasoni? Solidaritatea francmasonilor aşa cum se manifestă ea în presa modernă. Aţâţarea şi întreţinerea pretenţiilor "sociale" provinciale. Infailibilitatea noului regim.

Cuvântul libertate, care poate fi tălmăcit în diferite feluri, noi îl vom defini astfel: "Libertatea este dreptul de a face numai ceea ce permite legea". O astfel de tălmăcire a acestui cuvânt, făcută la timpul potrivit, va pune toată libertatea în mâinile noastre, deoarece legile vor nimici sau vor face cu putinţă ceea ce o să ne fie nouă plăcut, urmărind punerea în practică a programului de mai sus.

Ce rol joacă astăzi presa? Ea serveşte adeseori la aţâţarea patimilor şi la întreţinerea egoismelor de partid. Ea este plină de deşertăciune, nedreptăţi şi minciuni, iar cea mai mare parte a oamenilor nu-i înţeleg deloc menirea. Noi mai întâi o vom subjuga şi îi vom pune oprelişti puternice, iar apoi vom face la fel şi cu celelalte lucrări tipărite, căci la ce ne-ar servi subjugarea presei, dacă nu ne vom pune la adăpost şi de focul aţâţător al broşurii şi al cărţii? Vom transforma publicitatea, care ne costă astăzi foarte scump, deoarece numai prin ea putem cenzura ceea ce se scrie în ziare, într-un izvor de venit pentru Statul nostru. Vom înfiinţa un impozit special asupra presei. Vom sili să se plătească o garanţie atunci când se înfiinţează ziare sau tipografii. Astfel sperăm că va fi scutit guvernul nostru francmasonic de orice atac din partea presei, iar când se va ivi vreun prilej, vom da amenzi fără milă. Timbrele, garanţiile şi amenzile, toate acestea vor aduce Statului nostru venituri uriaşe.

Este drept că ziarele de partid ar putea trece uşor peste asemenea pierderi băneşti şi de aceea pe acestea le vom desfiinţa, îndată ce ne vor fi atacat a doua oară. Nimeni nu se va putea atinge nepedepsit de aureola atotputernicului guvern al nostru. Pretextul pentru a desfiinţa un ziar va fi că aţâţă la revoltă şi destabilizează Statul fără motiv şi fără dreptate. Vă rog să nu vă surprindă că printre ziarele care ne vor ataca, vor fi şi cele întemeiate de noi, dar ele fiind ghidate de noi din umbră vor ataca numai acele puncte ale căror schimbări le vom dori.

Nimic nu va putea fi adus la cunoştinţa lumii fără supravegherea noastră. Acest rezultat este deja atins din zilele noastre prin faptul că toate ştirile şi noutăţile sunt primite de către mai multe agenţii care le adună din toate părţile lumii. Aceste agenţii vor fi atunci fără deosebire numai ale noastre şi nu vor publica decât ceea ce le vom îngădui noi.

Dacă deja de pe acum am ştiut să câştigăm de partea noastră pe membrii societăţilor creştine în aşa măsură, încât aproape toţi privesc întâmplările lumii prin sticla cu anticipaţie colorată a ochelarilor pe care chiar noi i-am pus pe nas, dacă deja de pe acum nu mai există pentru noi uşi zăvorâte care să ne împiedice cunoaşterea acelor lucruri pe care creştinii le numesc prosteşte secrete de Stat, ce va fi atunci când vom fi stăpânii recunoscuţi ai acestei planete şi vom conduce prin persoana Marelui Suveran?

Atunci oricine va voi să fie editor, bibliotecar sau proprietar de tipografie ori să se ocupe de industria tipografică, va trebui să primească o diplomă, care, în cazul că posesorul ei se va face vinovat de vreo nelegiuire oarecare împotriva noastră, va fi luată numaidecât înapoi. Cu asemenea măsuri, instrumentul gândirii de masă - presa - va deveni un mijloc de manipulare şi educaţie în mâinile noastre, care nu va mai îngădui poporului să bată câmpii asupra binefacerilor evoluţiei spirituale şi a progresului. Care dintre noi nu ştie oare că aceste binefaceri sunt închipuite şi multe dintre ele duc de-a dreptul la nişte aspiraţii care pentru noi sunt absurde? Din aceste aspiraţii şi vise s-au născut atât raporturile anarhice ale oamenilor între ei cât şi cu stăpânirea, deoarece progresul sau mai bine zis ideea progresului, a dat naştere ideilor tuturor emancipărilor, fără a le face deloc cu putinţă realizarea. Toţi acei pe care noi îi numim liberali sunt de fapt anarhişti, dacă nu în fapte cel puţin în gândurile lor. Fiecare dintre ei urmăreşte ideea libertăţii şi până la urmă toţi cad în anarhie, protestând din simpla plăcere de a protesta.

Dar să revenim acum la presă. O vom îngreuna, ca şi tot ce se tipăreşte, cu impozite şi preţuri foarte mari pentru fiecare foaie tipărită cât şi cu alte garanţii. Cărţile cu mai puţin de 30 de pagini vor fi taxate dublu. Le vom înregistra în categoria broşurilor pentru că, pe de o parte, vom reuşi prin aceasta să reducem numărul revistelor care sunt pentru noi otrava cea mai primejdioasă, iar pe de altă parte, această măsură îi va sili pe scriitori să producă lucrări atât de lungi, încât vor fi puţin citite, mai ales din cauza preţului lor foarte mare. Dinpotrivă, ceea ce vom edita şi tipări noi pentru călăuzirea minţilor în direcţia pe care o vom stabili, va fi ieftin şi astfel va fi citit de către toată lumea. Impozitul foarte mare va înăbuşi dorinţa multora de a scrie, iar teama de pedeapsă va face pe literaţi să atârne de noi.

Dacă totuşi se vor găsi unele persoane care doresc să scrie împotriva noastră nu se va găsi în schimb nimeni să le tipărească scrierile. Înainte de a accepta o lucrare pentru tipărit, editorul va trebui să meargă la autorităţi pentru a obţine încuviinţarea scrisă de a o face. In acest chip vom cunoaşte dinainte cursele care ni se întind şi le vom zădărnici dând dinainte lămuriri asupra subiectului tratat în care suntem atacaţi.

Literatura şi ziaristica sunt cele două forţe educative mai însemnate, de aceea guvernul nostru va trebui să fie proprietarul celor mai multe ziare. Prin aceasta, înrâurirea dăunătoare nouă a presei private va fi îndepărtată, iar noi vom câştiga o influenţă uriaşă asupra majorităţii minţilor. Dacă încuviinţăm să apară 10 ziare noi, îndată vom întemeia 30 de ale noastre şi aşa mai departe.

Publicul cititor este naiv şi nu va bănui nimic. Toate ziarele ediate de noi vor fi în aparenţă de tendinţe şi opinii total opuse, lucru care va trezi în cazul majorităţii credule încrederea în ele şi astfel va atrage în jurul lor pe duşmanii noştri nebănuiţi. Astfel ei vor cădea în cursă şi vor fi făcuţi inofensivi prin diferite mijloace pe care le ştim.

Publicaţiile cu caracter oficial vor sta în rândul întâi. Ele vor veghea întotdeauna interesele noastre şi de aceea influenţa lor, care ne va fi favorabilă nouă, va rămâne uriaşă.

În rândul al doilea vor sta publicaţiile oficioase, ale căror rol va fi de a atrage pe nepăsători şi pe cei fără vlagă.

În al treilea rând vom pune aşa numita opoziţie a noastră. Cel puţin un ziar din acestea va fi cu desăvârşire potrivnic ideilor noastre. Duşmanii noştri vor lua pe acest fals opozant drept un tovarăş de luptă şi astfel ne vor descoperi toate uneltirile lor datorită acestui tertip.

Ziarele noastre vor fi de toate tendinţele: unele aristocratice, altele republicane, altele revoluţionare sau chiar anarhiste, bineînţeles atât timp cât va dăinui Constituţia.

Ele vor manifesta în multiple moduri influenţa noastră şi vor avea, ca zeul Vishnu, o sută de mâini, care fiecare va grăbi schimbarea societăţii după cum urmărim noi. Aceste mâini vor călăuzi prin sugestii adecvate opinia în direcţia care duce la scopul nostru, deoarece un om foarte întărâtat pierde putinţa de a raţiona şi cade cu uşurinţă sub puterea sugestiei. Neghiobii manipulaţi care vor crede că repetă opinia ziarului partidului lor vor repeta şi răspândi de fapt părerea noastră, ori aceea care ne va place nouă să se spună. Ei îşi vor închipui, datorită naivităţii, că urmează planul partidului lor, pe când în realitate nu vor servi decât steagul pe care îl vom ridica pe ascuns chiar noi pe seama lor.

Pentru a conduce în această direcţie armata noastră de ziarişti va trebui să organizăm cu deosebită grijă instituţia aceasta. Sub numele de Birou Central al Presei vom pune la cale şedinţe literare, în care agenţii noştri vor da cuvântul secret de ordine şi cu diferitele semnale cunoscute numai de francmasoni, fără ca cineva să poată să bage de seamă. Discutând şi în aparenţă contrazicând iniţiativa noastră, dar în mod superficial, fără a intra în miezul lucrurilor, ziarele noastre vor susţine o polemică prefăcută cu organele oficiale, pentru a ne da prin aceasta putinţa de a ne pronunţa şi mai limpede decât am putea-o face în primele noastre declaraţii oficiale, întărind astfel sugestiile făcute de noi.

Aceste atacuri înscenate de noi vor face ca supuşii noştri să creadă că pot vorbi liber; iar pe de altă parte agenţii noştri vor putea spune pretutindeni, că organele care se declară împotriva noastră nu fac decât să clevetească în mod prostesc deoarece nu pot găsi pricini adevărate pentru combaterea serioasă a măsurilor noastre.

Prin aceste mijloace abile de manipulare nebănuite şi nevăzute de către opinia publică, dar foarte sigure, vom câştiga în orice situaţie atenţia şi încrederea publică. Prin ele, după caz, vom întărâta sau vom linişti, după cum avem nevoie, spiritele în probleme politice, le vom convinge sau le vom amăgi, scoţând de sub tipar când adevărul, când minciuna, când ambele abil combinate, adeverind sau dezminţind faptele, după înrâurirea pe care urmărim ca acestea să o aibă asupra publicului, pipăind totdeauna cu mare prudenţă şi grijă locul, înainte de a pune cu fermitate piciorul pe el.

Acţionând astfel îi vom învinge pe duşmanii noştri fără doar şi poate, deoarece ei nu vor avea la dispoziţie publicaţii prin care să-şi poată spune cuvântul până la sfârşit sau denigrând nu le vom permite să dea nici o replică în ziar în urma măsurilor pe care le-am arătat. Astfel, prin campanii mincinoase lansate contra duşmanilor noştri nici nu va mai trebui să-i combatem cu temeinicie.

În caz de nevoie îi vom combate cu tărie prin ziarele noastre oficiale recurgând chiar la calomnii distrugătoare ce vor fi lansate prin presa noastră din categoria a treia.

Încă de pe acum, cel puţin în cadrele presei, există o puternică solidaritate francmasonică. Toate organele presei sunt legate între ele prin secret profesional. Ca şi străvechii auguri, nici unul dintre membrii ei nu destăinuie secretul şi cunoştinţele sale dacă nu i se porunceşte. Nici un ziarist nu se va încumeta să trateze public şi să divulge această taină, deoarece nici unul dintre ei nu va fi primit în rândul scriitorilor dacă nu are vreo pată ruşinoasă în trecutul său, care să poată fi îndată făcută publică în caz de trădare sau necredinţă. Atâta vreme cât aceste păcate sunt păstrate în taină de către anumiţi oameni, scriitorul, prin faima sa, poate atrage şi focaliza în jurul lui admiraţia şi simpatia majorităţii ţării, care îl va urma cu însufleţire.

Socotelile noastre în ceea ce prieşte recrutarea de noi francmasoni se întind cu deosebire asupra provinciei. Acolo noi trebuie să aţâţăm nădejdi şi dorinţe potrivnice celor din capitală căreia îi vom spune că acestea sunt nădejdiile şi dorinţele adevărate ale provinciilor, deşi este lesne de înţeles că izvorul central al dezbinărilor nu porneşte decât de la noi. Să ştiţi că, atâta timp cât nu ne vom bucura încă de o putere deplină va fi adesea nevoie de a înăbuşi glasul capitalelor prin acela al majorităţii, al poporului din provincii, care va fi cu abilitate aţâţat de către agenţii noştri. Va trebui ca, în momentul psihologic stabilit de noi, capitalele să nu mai aibă nici un cuvânt de spus asupra faptului împlinit, din simplul motiv că acesta va fi deja primit cu mult mai repede de către majoritatea poporului, prin intermediul oraşelor din provincie.

Când vom intra în noua orânduire de Stat Planetar care va pregăti domnia noastră asupra întregii planete, nu vom putea lăsa să se mai descopere prin presă necinstea publică. Va trebui să se creadă atunci că noua noastră stăpânire a mulţumit atât de bine pe toată lumea, încât au dispărut chiar şi crimele. Cazurile de izbucnire a criminalităţii nu vor trebui atunci să fie cunoscute decât de victimele lor şi de martori întâmplători.

AL XIII-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Nevoia pâinii zilnice îi dresează gradat pe oameni. Chestiunile politice care apar. Chestiunile industriale. Petrecerile ca mijloc de deviere. Casele poporului. Adevărul este unul. Marile probleme care survin.

Nevoia pâinii zilnice îi face pe creştini să tacă şi să fie servitorii noştri umili. Agenţii noştri din presă vor discuta, la porunca noastră, măsurile şi schimbările pe care ne-ar fi cam greu să le dăm publicităţii dintr-odată, pe neşteptate. Noi, în acest timp, folosindu-ne de zgomotul pricinuit de aceste discuţii, vom înfăptui măsurile dorite şi le vom prezenta publicului ca pe un fapt împlinit. Nimeni nu va avea îndrăzneala să ceară nimicirea celor hotărâte, mai ales că vor fi prezentate ca fiind un real progres. De altfel, presa va face atunci un joc util nouă şi va atrage îndată atenţia publicului spre chestiuni senzaţionale noi (căci, după cum ştiţi, noi am obişnuit oamenii de a căuta totdeauna ceva nou şi schimbător). Câţiva neghiobi, închipuindu-şi că sunt uneltele sorţii, se vor năpusti asupra acestor noi chestiuni fără a şti că ei nu înţeleg nimic din ceea ce noi vrem în realitate să se discute. Chestiunile politicii nu sunt deschise nimănui, în afară de aceia care i-au dat naştere, încă înainte cu multe veacuri şi care o conduc chiar şi acum în taină.

Din toate acestea puteţi vedea că, prefăcându-ne uneori că cerem părerea mulţimii, noi nu facem altceva decât să ne uşurăm înfăptuirea planurilor noastre. De asemenea puteţi observa că noi căutăm totdeauna aprobarea nu a faptelor, ci a cuvintelor noastre rostite la cutare prilej. Noi trebuie să spunem pretutindeni şi totdeauna că, în toate măsurile noastre ne ghidăm după speranţa unită cu siguranţa de a fi folositori binelui tuturor.

Pentru a abate cu abilitate atenţia oamenilor prea îngrijoraţi de problemele politice, vom scoate la iveală problemele economice senzaţionale înainte de aşa zisele probleme politice noi. Îi vom lăsa atunci pe toţi să-şi descarce furiile lor asupra acestui subiect. Gloatele se vor învoi să rămână liniştite, să se odihnească după închipuita lor activitate politică (cu care i-am obişnuit noi înşine, pentru ca să putem lupta prin mijlocirea lor cu guvernele creştine), cu condiţia de a avea noi distracţii şi ocupaţii. În aceste noi distracţii şi ocupaţii îi vom îndrepta apoi aproape pe aceleaşi căi politice. Vom face aceasta pentru ca aceste gloate ale poporului să nu ajungă la nimic profund prin cugetare. Eventual îi vom opri eficient de la gândire prin petreceri şi sport, prin jocuri, prin desfătări vicioase, prin înlănţuiri de patimi şi prin case de toleranţă publice. Îndată vom pune apoi prin presă concursuri banale de arte şi tot felul de sporturi. Aceste preocupări de masă vor îndepărta pentru totdeauna spiritele de la chestiunile elevate unde am avea mult de luptat cu ele. Oamenii, dezobişnuindu-se din ce în ce mai mult să gândească spontan şi independent numai prin ei înşişi vor ajunge să vorbească datorită propagandei noastre tocmai aşa cum gândim noi. Datorită superficialităţii şi a lenii lor de a gândi noi vom fi singurii care vom da impulsuri şi îndrumări cugetării mai ales prin intermediul anumitor persoane care, bineînţeles, nu vor fi deloc bănuite de a avea legături strânse cu noi.

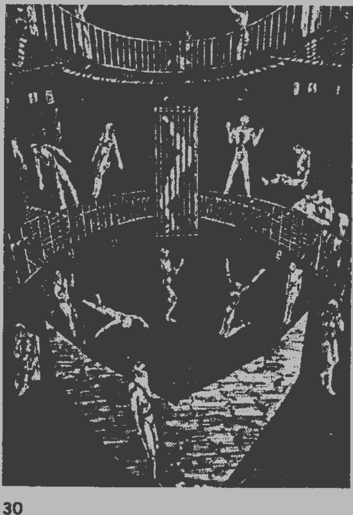

Rolul utopiştilor liberali va fi pentru totdeauna sfârşit, atunci când va fi recunoscut regimul nostru francmasonic planetar. Până atunci vor aduce multe foloase nouă. De aceea, adeseori îi vom îndemna mult mai mult pe oameni să născocească tot felul de teorii complet ireale şi fantastice, considerate noi, sau aşa zise progresiste, căci astfel vom suci cu o mare uşurinţă capetele acestor creştini, cu ajutorul cuvântului PROGRES. Nu găsiţi aproape nici unul printre ei care să înţeleagă că sub acest cuvânt se ascunde o greşeală, afară de cazurile când este vorba de descoperiri materiale, deoarece adevărul este numai unul singur şi neschimbat, şi nu poate prin urmare să progreseze. Progresul, ca o idee greşită, serveşte la întunecarea adevărului, pentru ca nimeni să nu-l cunoască, în afară de noi aleşii care suntem păzitorii lui.

Când domnia noastră planetară va fi sosit, oratorii noştri vor vorbi cu patos poporului despre marile probleme misterioase care au frământat omenirea pentru a o duce, în sfârşit, la regimul nostru mântuitor. Nimeni nu va bănui atunci că toate aceste probleme au fost născocite de către noi, după un plan politic pe care nimeni nu l-a ghicit în tot cursul lungilor veacuri.

AL XIV-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Religia cea nouă a viitorului. Sclavia viitorului. Imposibilitatea de a cunoaşte misterele religiei francmasonice a viitorului. Pornografia necesară şi viitorul cuvântului tipărit atunci când francmasonii vor avea complet puterea.

Când va fi sosit domnia noastră planetară, nu vom recunoaşte nici o altă religie afară de aceea a noastră, care este unică şi de care ne este legat destinul, deoarece noi francmasonii suntem aleşii prin care acest destin este unit cu soarta lumii. Din acest motiv va trebui să nimicim toate credinţele. Faptul că prin această nimicire a credinţei se sporeşte numărul ateilor din zilele noastre, nu ne va stânjeni străduinţele, ci din contră va servi drept pildă generaţiilor care vor asculta predicile noastre asupra religiei, al cărei sistem stoic conceput de noi va izbuti să cucerească toate popoarele. Vom spune atunci tuturor că în aceasta constă adevărul ei mistic, în care zace toată forţa ei educatoare. Atunci vom publica la toate prilejurile articole în care vom asemăna regimul nostru mântuitor cu cele ale trecutului. Binefacerile unei odihne câştigate după veacuri de frământări vor scoate la iveală însuşirile plăcute ale stăpânirii noastre. Greşelile administratorilor creştini vor fi zugrăvite de noi în culorile cele mai vii. Vom da naştere la o aşa de mare scârbă faţă de aceste administraţii, încât popoarele vor prefera odihna robiei în locul drepturilor mult trâmbiţatei libertăţi care i-a zăpăcit atât de mult şi care le-a răpit mijloacele de trai făcându-i să fie exploataţi de către o ceată de aventurieri, neştiutori de ceea ce fac. Nefolositoarele schimbări de guvern, la care îi îndemnăm noi pe creştini atunci când voim să săpăm temeliile lor de guvernământ, vor obosi în această vreme atât de mult popoarele, încât ele vor prefera să îndure orice din partea noastră, numai să scape de noi frământări. Vom arăta atunci cu stăruinţă greşelile istorice ale guvernelor creştine care, în lipsa adevăratului bine, au ameţit omenirea în cursul atâtor veacuri, urmărind un bine social iluzoriu, fără a-şi da seama că planurile lor înrăutăţesc, în loc să îmbunătăţească, condiţiile vieţii omeneşti pe această planetă.

Filozofii noştri vor discuta toate greşelile credinţelor creştine, dar nimeni niciodată nu va discuta religia noastră sub adevărata ei înfăţişare, deoarece nimeni nu o va cunoaşte cu adevărat, afară de cei ai noştri, care nu vor îndrăzni niciodată să-i descopere tainele.

În ţările zise înaintate, am dat deja naştere unei literaturi nebune, murdare, mârşave. Aceasta o vom răspândi câtva timp, chiar şi după ce am ajuns la putere, pentru a scoate mai mult la iveală deosebirea dintre discursurile, dintre programele noastre şi aceste nemernicii ale creştinilor. Iniţiaţii noştri francmasoni, crescuţi pentru a conduce pe creştini, vor alcătui discursuri, planuri, memorii, articole care ne vor da înrâurirea deplină asupra acestor oameni şi ne vor îngădui să-i îndreptăm către ideile şi cunoştinţele pe care vom voi atunci ca ei să le însuşească.

AL XV-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Secretul loviturii de stat mondiale ce va dura o zi. Condamnările la moarte ce vor fi pronunţate atunci. Soarta viitoare a tuturor francmasonilor creştini. Caracterul legendar şi mistic al puterii francmasonilor. Înmulţirea rapidă a lojilor francmasonice. Administraţia centrală a Marilor maeştri francmasoni. Tainica afacere Azeff. Francmasoneria este călăuza esenţială a tuturor societăţilor secrete. Importanţa tainică a succesului public. Colectivismul inerent. Victimele eventuale. Condamnarea ulterioară la moarte a francmasonilor. Prăbuşirea planetară a prestigiului legilor şi al autorităţii. Prealegerea francmasonilor. Scurtimea şi limpezimea exemplară a legilor care vor fi promulgate în timpul domniei viitoare a francmasonilor. Supunere totală şi necondiţionată faţă de autoritate. Măsuri dure contra abuzurilor de putere. Cruzimea neobişnuită a pedepselor. Limita vârstei pentru cei care vor fi judecători. Liberalismul judecătorilor şi al puterii vor dispare. Banul mondial al Statului Planetar

Unic. Absolutismul fără precedent al francmasoneriei. Dreptul de casaţie. "Aspectul" patriarhal al viitorului "guvern" Planetar. Zeificarea obligatorie a guvernului. Dreptul celui mai tare în calitatea sa de drept unic. Regele Statului Unic Planetar este considerat a fi patriarhul lumii.

Când în sfârşit vom începe a domni peste tot globul - cu ajutorul loviturilor de Stat (pregătite în aceeaşi zi) - şi după ce vom fi hotărât desfiinţarea tuturor guvernelor în fiinţă (chiar dacă până atunci va mai trece o oarecare vreme), vom căuta să împiedicăm uneltirile şi comploturile împotriva noastră. În acest scop, vom osândi la moarte pe toţi aceia care vor întâmpina venirea noastră la putere cu armele în mâini. De asemenea orice înfiinţare de noi societăţi secrete, ce nu va servi scopurile noastre, va fi atunci pedepsită cu moartea. Atât societăţile secrete care există în zilele noastre şi care ne sunt cunoscute, ori care ne-au servit şi ne servesc încă, cât şi cele care nu ne sunt cunoscute, vor fi după aceea desfiinţate, iar membrii lor vor fi trimişi în continente depărtate, în afara Europei. La fel vom proceda cu toţi cei care ştiu prea multe despre noi (chiar din rândurile noastre, din Francmasoneria exterioară, care au ajuns să ştie prea multe lucruri secrete). Aceia pe care îi vom cruţa pentru un motiv oarecare, vor trăi sub o veşnică ameninţare a surghiunului.

De îndată ce vom avea puterea vom publica legi aspre prin care vom sili pe toţi foştii membri ai societăţilor secrete, care ne sunt sau care ne-au fost rivale, să părăsească Europa, care va deveni centrul stăpânirii noastre. (Aici apare destul de clar că, în final, Europa va fi centrul sau, cu alte cuvinte, Comandamentul Francmasoneriei Mondiale).

În societatea umană în care, gradat noi am semănat din plin seminţele dezbinării, nemulţumirii, şi a prins rădăcini neînţelegerea (cum este de exemplu protestantismul), nu se va mai putea restabili după aceea ordinea decât prin măsuri dure, rapide şi nemiloase, care vor dovedi o putere de neclintit; este evident inutil să se dea vreo atenţie victimelor căzute pentru binele nostru viitor. Rolul fiecărui guvern care recunoaşte că există, nu este numai de a culege roadele privilegiilor sale, ci şi de a-şi îndeplini datoriile, pentru a ajunge la înfăptuirea anumitor scopuri, fie chiar cu preţul celor mai mari jertfe. Pentru ca un guvern să ajungă să fie neclintit, trebuie să-şi mărească la maximum aureola puterii sale, iar această aureolă nu se câştigă decât printr-o fascinantă inflexibilitate a puterii, care trebuie să poarte semnele unei atotputernicii oculte. Aşa era, până în vremurile din urmă, autocraţia care tocmai de aceea rămâne singurul nostru duşman serios din întreaga lume, alături de Papalitate. Aduceţi-vă în această direcţie aminte de pilda Italiei înecate în sânge, care totuşi nu s-a atins de nici un fir de păr al lui Sylla, cel care a vărsat acest sânge. Sylla, prin puterea sa uluitoare, s-a ridicat până la cea mai înaltă treaptă în ochii poporului chinuit şi jertfit chiar de către el, iar întoarcerea lui îndrăzneaţă în Italia, l-a făcut şi mai inviolabil. Poporul nu se atinge niciodată de acela care-l hipnotizează prin îndrăzneală şi tăria voinţei lui.

Aşteptând însă venirea momentului victoriei, cât şi pentru a grăbi clipa triumfului nostru, vom înfiinţa şi vom înmulţi lojile masonice în toate ţările din lume. În aceste loji francmasonice, care pentru cei naivi vor părea opuse şi diferite, îi vom coopta şi îi vom atrage să intre în ele pe toţi aceia care sunt sau pot fi nişte eminenţi agenţi. Aceste grupări, aceste "loji" vor reprezenta totodată centrul nostru principal de informaţii şi manipulare a maselor ignorante, fiindcă ele vor rămâne mijlocul cel mai eficient al activităţii noastre. Vom conduce centralizat, în mod strict, toate aceste societăţi francmasonice (în mod aparent diferite) printr-o administraţie cunoscută numai de noi - cei care suntem şi vom rămâne total necunoscuţi, pentru a putea acţiona cât mai eficient din umbră - şi care va fi compusă şi condusă în totalitate numai de cei mai inteligenţi oameni ai noştri. Lojile noastre francmasonice vor avea fiecare câte un reprezentant numit de noi, iar acesta va fi cel care va da cuvântul de ordine şi programul pe care noi îl vom decide; în dosul acestui reprezentant se va ascunde nebănuită administraţia despre care am vorbit. Vom forma şi vom întreţine în cadrul acestor loji francmasonice focarul tuturor mişcărilor anarhice-revoluţionare şi liberale, care vor servi scopurilor noastre. Aceste loji vor fi alcătuite din oameni cât mai docili şi maleabili, care vor proveni pe cât posibil din toate straturile societăţii, dar mai ales dintre cei bogaţi. Planurile politice cele mai secrete ne vor fi astfel aduse nouă totdeauna la cunoştinţă şi vor cădea în mâna noastră şi, în cazul în care vom fi de acord cu conţinutul lor, ele vor intra imediat sub autoritatea noastră din prima zi a apariţiei lor. Printre membrii acestor loji vor trebui neapărat să fie cuprinşi aproape toţi agenţii poliţiei naţionale şi internaţionale, deoarece serviciile lor sunt de neînlocuit pentru noi, având în vedere că poliţia poate nu numai să ia măsuri rapide împotriva nesupuşilor şi recalcintranţilor, dar să şi acopere ori să muşamalizeze complet toate acţiunile noastre rele sau să găsească pretexte avantajoase pentru noi atunci când apar nemulţumiri şi când am putea fi descoperiţi. Aceia care intră cel mai uşor în societăţile secrete sunt de obicei nişte ambiţioşi sau aventurieri şi sunt în general oameni uşuratеci, cu care nu ne va fi greu să ne înţelegem pentru înfăptuirea planurilor noastre.

Dacă se vor naşte la un moment dat dezordini într-un Stat, aceasta va însemna că am avut chiar noi nevoie să generăm tulburări pentru a nimici o solidaritate prea mare. Dacă se va pune la cale un complot în sânul său, conducătorul acestei uneltiri va fi unul dintre cei mai credincioşi servitori ai noştri.

Este absolut firesc ca noi, cei puţini care facem parte din Ierarhia Francmasonică Secretă, şi nimeni altcineva, să fim cei care coordonează, nebănuiţi de nimeni - din umbră - acţiunea Francmasoneriei exterioare, pentru că numai noi ştim cu adevărat unde vrem să ajungem; noi, numai noi cei ce facem parte din elită trebuie să cunoaştem scopul final al fiecărei acţiuni, în timp ce toţi ceilalţi membri ai lojilor nu trebuie să ştie mai nimic. Pentru membrii Francmasoneriei exterioare, scopul respectivei acţiuni va fi prezentat ca fiind altul şi astfel ei nici măcar nu vor bănui ceea ce urmărim noi atunci. Ei se mulţumesc de obicei cu un succes momentan, care le satisface amorul propriu în înfăptuirea planurilor lor, fără a observa că acest plan nu porneşte totdeauna din iniţiativa lor ci le este sugerat de către noi.

Oamenii se înscriu cel mai adesea în loji din curiozitate sau fiind animaţi de speranţa deşartă de a-şi satisface ambiţiile politice cu ajutorul lor; alţii vor să profite de relaţiile oferite de noi iar unii numai pentru a-şi expune înaintea unui public visurile lor irealizabile, care în realitate nu se sprijină pe nimic. De cele mai multe ori acestor oameni naivi le este sete de emoţia succesului şi a aplauzelor, manifestări cu care noi nu suntem niciodată zgârciţi. Noi le oferim întotdeauna acest succes pentru a ne folosi ulterior de mulţumirea de sine care este legată de el şi datorită căreia oamenii primesc foarte uşor sugestiile noastre fără a băga de seamă, fiind în acelaşi timp cu totul convinşi că exprimă fără greş ideile proprii şi că ei nici nu ar putea fi în stare să şi le însuşească pe ale altora. Nici nu vă puteţi închipui cât de uşor şi cum pot cădea chiar şi cei mai inteligenţi oameni care se află şi rămân într-o stare de naivitate plină de inconştienţă, cu condiţia de a-i face să fie cât mai mulţumiţi de ei înşişi. În acelaşi timp doar noi ştim cât este de uşor să-i descurajezi prin cel mai mic insucces, fie chiar numai prin încetarea aplauzelor, şi astfel să-i robeşti unei supuneri slugarnice numai pentru a putea obţine mai mereu noi succese.

În măsura în care marii noştri Maeştri Francmasoni dispreţuiesc gloria, numai spre a face să reuşească pe deplin şi cât mai repede proiectele lor, în aceeaşi măsură oamenii obişnuiţi care au mintea unor copii sunt în stare să-şi jertfească toate ţelurile lor numai şi numai pentru a obţine cât mai multă glorie. Acest fel tipic de a vedea al lor ne uşurează foarte mult sarcina de a-i influenţa şi de a-i conduce. Aceşti tigri la înfăţişare au în realitate sufletul unei turme de oi, iar capetele lor, cu rare excepţii, sunt cu desăvârşire goale şi tocmai aceasta explică de ce ei pot fi influenţaţi şi manipulaţi atât de uşor. Le-am dat acum drept cal de bătaie, aşa cum dai unui copil o jucărie, visul absorbirii complete a individualităţii omeneşti de către unitatea simbolică a colectivismului. Încă n-au ajuns să înţeleagă şi nici nu vor înţelege curând că această jucărie le-a absorbit deocamdată cu totul atenţia. Este aici o încălcare făţişă a celei mai importante legi a naturii care, din prima zi a Creaţiei, a făcut pe fiecare fiinţă deosebită de cealaltă, tocmai pentru a-şi afirma în mod creator individualitatea.

Faptul că noi am fost în stare să-i aducem, iar actualmente să-i menţinem în această stare nebunească, nu ne dovedeşte oare cu o limpezime orbitoare, cât de puţin dezvoltată este mintea lor faţă de mintea noastră? Acest aspect este cea mai importantă garanţie a succesului nostru. Cât de clarvăzători erau MAEŞTRII noştri francmasoni care au spus că pentru a atinge un scop mare nu trebuie niciodată să te opreşti în faţa mijloacelor şi nu trebuie să-ţi precupeţeşti numărul victimelor jertfite! Noi n-am numărat victimele din rândurile noastre şi cu toate că la nevoie am sacrificat pe unii dintre ai noştri, procedând astfel, am dat Ierarhiei noastre francmasonice secrete o putere pe care altfel nu am fi dobândit-o poate niciodată. Victimele dintre cei ai noştri, relativ puţine ca număr, ne-au apărat totdeauna la momentul potrivit de distrugerea totală.

Moartea este sfârşitul de neînlăturat al fiecăruia. Mai util este să grăbim moartea acelora care, plini de fermitate, pun piedici operei noastre, decât să murim noi, MAEŞTRII FRANCMASONI care am dat naştere acestei opere gigantice. Noi va trebui să-i osândim la moarte şi să-i executăm pe francmasonii trădători, astfel încât nimeni, afară de fraţii lor să nu poată să bănuiască ceva, nici chiar victimele condamnării noastre. Ei mor toţi, când trebuie, în conformitate cu planurile noastre, ÎN APARENŢĂ de moarte naturală.

Aceste măsuri drastice au înlăturat din sânul francmasoneriei (ordinare) orice urmă de împotrivire şi de nesupunere. Tot predicând creştinilor liberalismul, noi menţinem totodată şi pe agenţii noştri agitatori într-o supunere desăvârşită.

AL XVI-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Modul secret în care universităţile pot fi făcute să devină nevătămătoare. Clasicismul va fi pe deplin înlocuit. Educaţia în Statul Planetar Unic şi alte profesiuni. Reclama obligatorie a autorităţii "Stăpânitorului" cel nou în şcoli. Desfiinţarea completă a învăţământului liber. Noile teorii ale Statului Planetar Unic. Independenţa gândirii va fi reprimată. Învăţătura în Statul Planetar Unic se va face mai ales prin imagine.

În scopul de a nimici cât mai repede şi definitiv toate forţele colective care nu sunt ale noastre, vom vor fi pregătiţi în taină pentru munca lor, în spiritul nostru francmasonic, prin programe de acţiuni strict secrete şi amănunţite, de la care ei nu se vor putea abate absolut deloc. Ei vor fi atunci numiţi numai după ce vor fi verificaţi cu mare grijă şi vor depinde de guvern.

Atunci când vom prelua puterea şi vom conduce printr-un Guvern Unic întreaga planetă, vom exclude complet din programele de studii dreptul cetăţenesc şi tot ceea ce priveşte aspectul tainic care se referă la problemele politice. Aceste mari secrete, care permit să fie manipulate masele, vor fi predate numai câtorva zeci de persoane alese chiar de noi prin testare pentru însuşirile lor speciale. Când vom fi în final la putere, vom scoate complet din programele de studii toate acele materii care înainte erau studiate şi care pot pricinui tulburări şi îi vom face pe tineri să fie ascultători şi să îi iubească până la idolatrizare (cultul personalităţii!) pe cei care îi vor conduce.

Vom şterge apoi din memoria umanităţii toate informaţiile referitoare la faptele secolelor trecute care nu ne avantajează.

Tot atunci vom face astfel încât vom desfiinţa în întregime orice formă de învăţământ liber.

Sistemul de reprimare sistematică a gândirii binefăcătoare, creatoare, libere este de pe acum în vigoare în cadrul sistemului educaţional bazat din ce în ce mai mult pe folosirea persuasivă a imaginilor care va trebui să transforme cât mai repede oamenii în nişte animale supuse, care vor aştepta inerţi să li se înfăţişeze toate lucrurile prin imagini modificate conform intenţiilor noastre pentru a înţelege totul aşa cum vrem noi. În Franţa, unul dintre agenţii noştri cei mai eficienţi şi anume Bourgeois, a început deja să promoveze noul program de educaţie cu ajutorul imaginilor.

AL XVII-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Baroul va fi restructurat. Influenţa preoţilor creştini va trebui să scadă tot mai mult. Libertatea conştiinţei se va urmări să fie diminuată. Regele Statului Planetar Unic al Francmasonilor va fi simultan şi Patriarh şi Papă. Mijloacele secrete de luptă ale francmasoneriei cu bisericile existente. Problemele curente ale presei contemporane aşa cum sunt ele privite de francmasoni. Organizarea cea nouă a poliţiei. Poliţia voluntară. Spionajul şi turnătoria după modelul grupărilor francmasonice secrete. Abuzurile de putere vor fi curent muşamalizate.

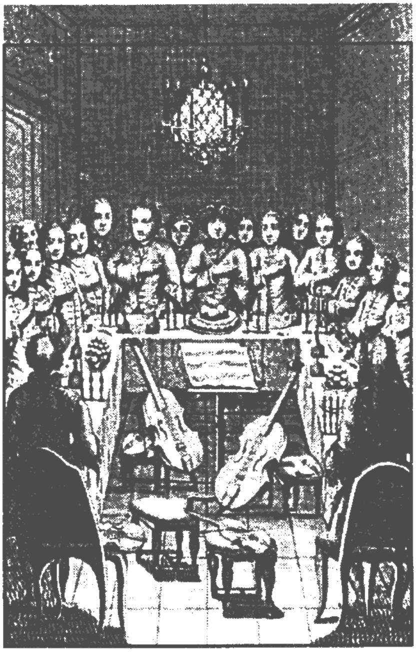

Baroul îi face cel mai adesea pe oameni să devină reci, cruzi, îndărătnici, totodată aceasta îi face să fie obişnuiţi să vadă totul în folosul apărării a nu contează ce şi nu pentru a susţine binele social. Prin aceasta ei demoralizează aproape în întregime tribunalul. Noi vom face din aceşti oameni împietriţi la suflet şi foarte servili funcţionari executivi.

Avocaţii şi judecătorii vor fi lipsiţi atunci de dreptul de a comunica cu inculpaţii; ei vor primi numai procesele de la tribunal şi apoi îşi vor apăra clienţii după interogatoriul luat de tribunal, o dată ce faptele le vor fi astfel cunoscute. Ei vor primi în toate cazurile onorarii care vor fi independente de calitatea apărării. Aceasta va duce în scurt timp la suprimarea, printre altele, a corupţiei care există actualmente în aparatul judecătoresc, căci la ora actuală acesta nu mai consimte să dea câştig de cauză decât numai celui care plăteşte.

Am luat de asemenea măsuri pentru a discredita complet clasa preoţilor creştini, şi numai câţiva ani ne mai despart de desfiinţarea religiei creştine (CONSPIRAŢIA FRANCMASONICĂ MONDIALĂ CARE VIZEAZĂ SUBMINAREA ŞI DISTRUGEREA CREŞTINISMULUI).

În general, presa noastră contemporană va demasca numai afacerile corupţiei de stat, religiile, incapacitatea flagrantă şi prostia actualilor conducători şi toate acestea vor fi făcute în termenii cei mai înjositori, pentru a-i ponegri şi calomnia mai ales pe cei buni şi destoinici în toate modurile, așa cum numai noi știm să facem cu genialitatea noastră diabolică.

În timpul guvernării noastre planetare, fiecare al treilea om va supraveghea aproape permanent pe ceilalți. Atunci nu va mai fi deloc rușinos să fii spion, cutră și denunțător.

Agenții noștri, care vor fi cozile noastre de topor în multe situații vor fi racolați atât din înalta societate, cât și din clasele de jos și chiar din cele de mijloc, dintre editori, tipografi, librari, comercianți, muncitori, birjari, lachei etc.

Verificarea depozițiilor și a tuturor arestărilor vor depinde atunci de un grup de controlori. Acela care nu va da cât mai detaliat raportul asupra a tot ceea ce a văzut și a auzit în materie de politică, va fi considerat vinovat de tăinuire și complicitate, fiind tratat după aceea ca și când s-ar fi dovedit că a făcut aceste două lucruri.

În regatul nostru universal, care va cuprinde toate țările ce vor fi atunci fără graniță, va fi obligatoriu pentru toți oamenii noștri devotați și fideli să servească statul în felul acesta.

AL XVIII-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Măsurile suplimentare de siguranță care vor fi luate de francmasoni. Supravegherea foarte atentă și totală a conspiratorilor. O gardă numeroasă care îl păzește la vedere pe Președintele Statului indică ruina puterii. Garda regelui Statului Planetar al francmasonilor. Prestigiul mistic și totalitar al puterii. Arestarea rapidă și cercetarea abuzivă va fi realizată la prima bănuială atunci.

Când vom considera că este stringent necesar să întărim măsurile de protecție politică, vom declanșa imediat dezordine și manifestări de nemulțumire, care vor fi amorsate și exprimate de oratori buni. Persoane nutrind aceleași sentimente se vor uni cu ei. Aceasta ne va servi atunci drept motiv pentru a autoriza tot felul de percheziții și supravegheri care se vor putea face chiar cu ajutorul poliției.

Nu trebuie să se uite că aproape totdeauna prestigiul puterii scade dacă se descoperă periodic că există comploturi împotriva sa. Noi am distrus nu o dată prestigiul conducătorilor buni prin desele atentate organizate de agenții noștri, care pentru noi nu sunt altceva decât niște miei orbi ai turmei pe care o conducem. Vom sili astfel pe guvernanți să-și recunoască neputința prin măsurile fățișe de siguranță pe care ei vor fi nevoiți să le ia și astfel vom ruina complet până la urmă prestigiul puterii.

A păzi tot timpul, pe față un mare conducător înseamnă a recunoaște slăbiciunea guvernului. Conducătorul Suprem ales de noi, când va apare în sânul mulțimii va fi totdeauna înconjurat de o mulțime de bărbați și de femei care vor fi luați de cei naivi drept curioși. Noi considerăm că o dată cu instituirea gărzii oficiale dispare prestigiul mistic al puterii.

Noi îi vom aresta imediat pe criminali la prima bănuială. Teama că ne-am putea înșela nu trebuie să fie un motiv care să dea posibilitatea de fugă ori de sustragere unor indivizi bănuiți de un delict sau de o crimă politică, situație pentru care noi ne vom arăta a fi neîndurători. Datorită prostiei lor și a naivității conducătorilor de state, la ora actuală, guvernele nu sunt în stare să înțeleagă ce este în realitate politica și care sunt tainele ei.

AL XIX-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Dreptul de a prezenta jalbe și proiecte va fi speculat la maxim de francmasoni. Răzvrătirile și rostul acestora. Crimele politice vor fi altfel judecate de tribunale. Reclama pentru crimele politice va trebui să înceteze pentru totdeauna.

Cu toate că noi nu vom îngădui ca fiecare să se ocupe în mod direct de politică, vom încuraja în schimb orice raport, orice cerere care va solicita guvernul să îmbunătățească starea poporului: aceasta ne va permite să vedem cât mai clar și la momentul potrivit toate lipsurile și doleanțele supușilor noștri, cărora le vom răspunde fie cu îndeplinirea cererilor făcute, dacă evident acestea nu ne lezează interesele, fie cu o respingere abil argumentată, care va urmări totodată să dovedească greșeala de judecată a celor ce le-au alcătuit.

Uneltirile revoluționare cel mai adesea nu sunt altceva decât lătratul unui cățeluș împotriva unui elefant. Pentru un guvern care este organizat, așa cum trebuie, nu atât din punct de vedere polițienesc, ci social, lătratul acestui cățeluș n-are însemnătate și se produce numai pentru că dobitocul nu-și cunoaște de fapt nici locul și nici însemnătatea lui. Va fi de-ajuns să se dovedească, printr-un exemplu sugestiv, atât importanța unuia cât și a celuilalt, pentru ca acești cățel să înceteze de a mai lătra și să înceapă să dea bucuroși din coadă de îndată ce zăresc elefantul.

Pentru a răpi crimei politice faima ei de faptă vitejească, vom avea grijă să o punem înaintea judecătorilor pe aceeași treaptă cu furtul, omorul și împreună cu orice altă nelegiuire mârșavă și josnică. Atunci opinia publică va confunda destul de ușor în gândul ei această categorie de crime cu rușinea tuturor celorlalte, și va sfârși prin a le privi cu același dispreț. Noi ne-am propus de asemeni și într-o anumită măsură credem că deja am izbutit să-i împiedicăm pe creștini să mai lupte împotriva uneltirilor noastre revoluționare.

În acest scop, atât prin presă, cât și prin cuvântările noastre sau articolele publicate, în manualele de istorie care au fost și vor fi în mod viclean alcătuite de noi, am făcut o abilă reclamă pentru așa zisa jertfă totală de sine care a fost sau este făcută de către cei răzvrătiți chipurile în vederea binelui obștesc. Această reclamă a mărit considerabil numărul liberalilor și a aruncat totodată mii de creștini naivi în rândurile turmei noastre făcându-i să devină niște supuși francmasoni de duzină care ne servesc cu devotament interesele.

AL XX-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Noul program financiar. Impozitul va fi mărit în mod progresiv. Perceperea progresivă și insidioasă a impozitului prin așa zisele timbre. Casă de fond de titluri și modul în care va fi evitată stagnarea banilor. Curtea de conturi. Desființarea reprezentării. Stagnarea posibilă a capitalurilor. Emisiunea de bani noi. Schimbul aurului. Schimbarea cea nouă de cost a muncii. Bugetul. Împrumuturile statului și modul în care vor fi ele realizate. Seria hârtiilor cu 1% dobândă. Hârtiile industriale. Conducătorii creștinilor: favoriții și totodată agenții eficienți ai francmasonilor.

Vom vorbi acum succint despre programul nostru financiar pe care special l-am păstrat pentru sfârșit, ca fiind punctul cel mai greu care totodată este culminant și hotărâtor al planurilor noastre de acaparare a puterii asupra întregului pământ. Începând acum să vă vorbesc despre el, vă voi aduce mai întâi aminte ceea ce v-am mai spus odată, sub formă de aluzie, și anume că, la noi, suma actelor noastre se rezolvă printr-o banală chestiune de cifre.

Când vom pune mâna pe putere și vom domni nestingheriți asupra întregii planete, guvernul nostru unic și absolut se va feri în interesul său propriu de a încărca prea mult poporul cu dări; el nu va uita atunci să pozeze cu multă abilitate în rolul său de părinte și apărător. Dar cum noi știm dintotdeauna că organizația guvernamentală costă scump, va trebui totuși să găsim din timp mijloace de întreținere a ei. Iată de ce noi credem că trebuie pregătit un anumit echilibru financiar cu o deosebită grijă.

În timpul guvernării noastre planetare, unice, Regele ales de noi va avea și va lansa cu ablitate ideea fictivă a legalității însușirii și proprietății asupra a tot ceea ce se găsește în Statul său (acest lucru va fi destul de ușor de înfăptuit), el va putea tocmai de aceea recurge la confiscarea promptă și aparent legală a tuturor sumelor de bani pe care el va crede că sunt necesare pentru a regla circulația monetară a Statului nostru planetar unic.

În felul acesta, atunci impozitele vor fi percepute fără sfială, dar progresiv și ele vor asigura în realitate un venit cu mult mai mare decât cel dat de impozitul proporțional de astăzi.

Conducătorul unic al statului nostru planetar nu va avea deloc nevoie de proprietăți personale deoarece atunci tot ce este în stat este de fapt al lui, pentru că noi știm că în cazul în care acesta ar avea averile sale personale acestea ar anula drepturile sale ABSOLUTE de proprietate asupra bunurilor și a posesiunilor tuturor. Cumpărarea unei proprietăți, sau primirea unei moșteniri, se vor face numai plătind o taxă de timbru progresivă. Calculați vă rog cât de mult vor depăși aceste impozite care ne vor reveni doar nouă actualele venituri ale statelor de pe tot pământul.

Singurul individ care nu va mai avea atunci interesul să fure din banii statului este proprietarul lor unic, adică șeful statului nostru planetar. Tocmai din această cauză, controlul său direct interesat va face imposibile pierderile și risipa. Puterea sa nu va fi niciodată la discreția favoriților care-l înconjoară pentru a-i da strălucire și măreție, pentru că noi știm că aceștia nu urmăresc în majoritatea cazurilor decât interesele lor și nu pe acelea ale statului nostru planetar unic.

Crizele economice au fost și vor fi deseori provocate cu abilitate chiar de noi cu scopul de a retrage bani din circulație. Capitaluri enorme rămâneau astfel fără să fie folosite, sustrăgându-se în acest fel banii statului, care era până la urmă obligat să se adreseze acestor capitaluri pentru a avea bani. Aceste împrumuturi măresc în final cu foarte mult datoriile statului prin plata ulterioară a dobânzilor. Concentrarea aproape de neimaginat în trecut a industriei în mâinile capitaliștilor, care au distrus și vor distruge complet mica industrie, a absorbit nu numai toate forțele poporului ci și pe acelea ale statelor actuale.

Orice împrumut pe care îl solicită dovedește din plin slăbiciunea statului respectiv și neînțelegerea drepturilor sale. În viziunea noastră împrumuturile stau permanent deasupra capetelor guvernanților precum o sabie a lui Damocles, iar aceștia, în loc să ia de la popor banii de care au nevoie, printr-un impozit temporar, vin cu mâna întinsă precum milogii ca să cerșească de la acele capitaluri uriașe care au fost și sunt ale noastre. Împrumuturile externe sunt întocmai ca niște lipitori care nu se mai pot desface de pe trupul statului decât atunci când cad singure sau atunci când statul le aruncă deoparte cu hotărâre. Totuși statele din cauza prostiei lor fără margini nu numai că cel mai adesea nu le desfac, ci chiar continuă să și le aplice, astfel că până la urmă multe dintre aceste state trebuie să piardă în urma acestor masive și abile "luări de sânge" benevole.

Atâta timp cât împrumuturile sunt doar interne, aceasta nu face decât să mute banii din buzunarul săracului în acela al bogatului. Dar atunci când noi am cumpărat prin corupție și viclenie persoanele cele mai influente care ne trebuiau, urmărind astfel strămutarea cât mai grabnică a împrumuturilor la extern, aproape toate bogățiile statelor au început să curgă ca niște fluvii spre tezaurele noastre și în urma acestui tratament aproape toți oamenii au început să ne plătească un bir de robi. Dacă nesăbuința atât de evidentă pentru noi a conducătorilor de stat, în ceea ce privește afacerile statului și prostia crasă persoanelor cu funcții importante de conducere precum şi coruptibilitatea miniştrilor au încărcat ţările lor de datorii uriaşe pe care cel mai adesea acestea nu le pot restitui, trebuie să ştiţi că toate acestea ne-au costat bani şi au implicat eforturi.

Hârtiile industriale (acţiunile) vor fi apoi cumpărate chiar de guvern care, din simplu tributar de impozite - cum este acum -, se va transforma mai târziu în împrumutător din calcul. O astfel de măsură abilă va face totdeauna să înceteze stagnarea banilor şi parazitismul şi va sugruma gradat presa, fiindcă trebuie să aveţi în vedere că aceste lucruri ne sunt foarte de folos atât timp cât noi nu avem puterea la nivel planetar; dar reţineţi că ele nu vor mai fi deloc de dorit atunci când o vom dobândi.

Calculele pe care le vom prezenta atunci vor fi clare la momentul oportun şi ele vor pune astfel capăt abuzurilor de care la ora actuală noi ne folosim cu abilitate şi îndrăzneală pentru a dobândi puterea, fiindcă trebuie să vă fie clar că toate acestea nu vor fi tolerate sub conducerea noastră planetară unică. Conducătorii pe care chiar noi îi povăţuiam altădată să se distreze cât mai mult şi cât mai des pe banii statului prin recepţii, etichetă, serbări, cadouri nu erau decât un paravan al nostru. Dările de seamă prezentate periodic de favoriţii lor erau în realitate făcute de agenţii noştri şi ele făceau promisiuni mincinoase şi îmbucurătoare asupra viitorului cum că acesta va aduce importante economii şi mari ameliorări... Economii de ce anume? De noi împrumuturi?... Aşa ar fi putut cei lucizi şi inteligenţi să-i întrebe dacă ar fi fost astfel, dar nefiind, ei nu-i întrebau pe aceia care le citeau dările de seamă şi proiectele care veneau şi vin în continuare de la noi...

AL XXI-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Împrumuturile interne. Pasivul şi impozitele. Conversiile. Casele de Economii şi renta. Suprimarea completă a bursei fondurilor publice. Taxarea modificată a valorilor industriale.

Noi am profitat totdeauna din plin de corupţia administratorilor şi de neglijenţa crasă a tuturor conducătorilor pentru a primi ulterior înapoi prin intermediul dobânzilor sume duble, triple şi uneori chiar şi mai mari, în urma acordării unor împrumuturi uriaşe care nu erau aproape deloc necesare statelor respective.

Când vom dobândi puterea absolută asupra întregului pământ, vom suprima în scurt timp toate Bursele de fonduri publice, deoarece nu vom mai admite ca prestigiul puterii noastre care va trebui să fie legendară să ajungă ştirbit datorită unor variaţii de preţuri. Aceste preţuri vor fi instituite atunci prin lege la valoarea lor reală. Vom înlocui astfel complet atunci bursele cu mari stabilimente de credit special a căror destinaţie va fi să taxeze valorile industriale în strânsă legătură cu valorile noastre guvernamentale. Aceste stabilimente vor fi atunci capabile să arunce pe piaţă, chiar într-o singură zi, peste cinci milioane de valori industriale. În felul acesta, toate intreprinderile industriale fără excepţie vor depinde de noi. Vă puteţi lesne închipui, sper, ce putere uriaşă vom dobândi în acest mod.

AL XXII-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Secretul viitorului trebuie să fie ascuns cu grijă. Răul secular este singura bază a binelui viitor. Aureola puterii absolute şi adorarea ei mistică de către masele ignorante.

V-am arătat anterior secretul legăturilor noastre cu actualele guverne şi operaţiunile financiare pe care noi le coordonăm permanent din umbră.

Să ştiţi că toate acestea se vor împlini pentru că noi avem în mână cea mai mare forţă modernă: AURUL. Cu ajutorul lui (al aurului) mai trebuie oare să demonstrăm că Ierarhia noastră este în mod evident predestinată să aibă şi să păstreze puterea absolută? Puterea noastră va fi mereu glorioasă atât pentru că ea va fi imensă, cât şi pentru că ea va guverna şi va conduce independent de poziţia liderilor politici şi a oratorilor ce strigă cuvinte nebuneşti pe care ei le numesc principii mari şi care în realitate nu sunt decât utopii.

AL XXIII-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Reducerea drastică a producţiei obiectelor de lux. Mica industrie şi rolul ei. Şomajul reprezintă un mare pericol în cadrul Statului Planetar Unic. Interzicerea completă a beţiei. Condamnarea definitivă la moarte a vechii societăţi şi învierea sa fără o nouă formă. Regele Statului Planetar Unic al francmasonilor va fi considerat în unanimitate ca fiind alesul lui Dumnezeu.

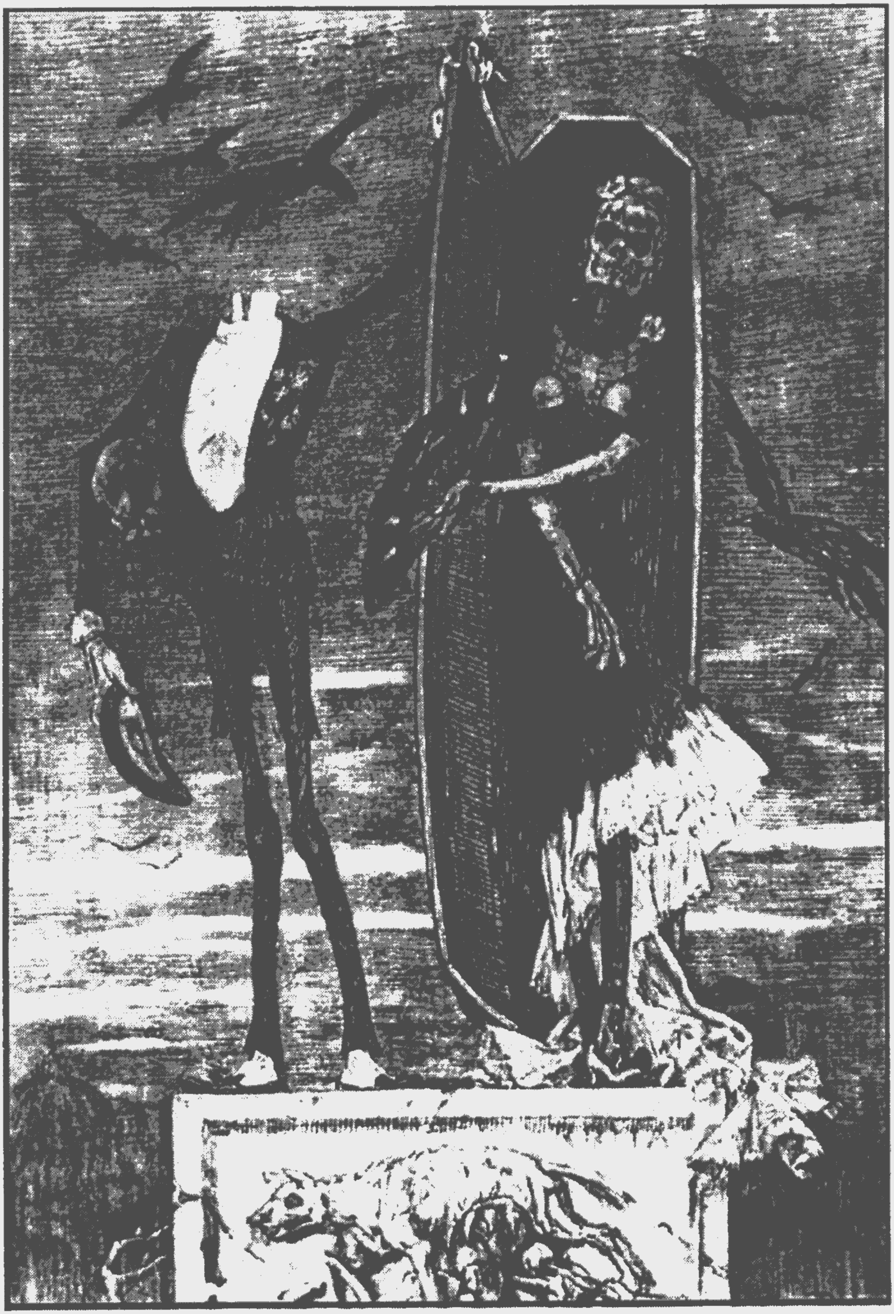

Pentru ca popoarele să se obişnuiască cu supunerea, atunci când noi vom avea puterea deplină asupra întregului pământ, trebuie să fie obişnuite la un moment dat cu modestia şi tocmai pentru aceasta trebuie să fie micşorată atunci producţia de bunuri de consum.

Noi vom restabili apoi noua industrie, care va da lovitura capitalurilor particulare ale diverşilor fabricanţi, pentru că marii fabricanţi îndreaptă de multe ori, fără să ştie, avântul maselor împotriva guvernului. Noi ştim de asemeni că un popor care se ocupă aşa cum trebuie de mica industrie nu cunoaşte şomajul. Şomajul este de altfel lucrul cel mai periculos atât pentru conducere cât şi pentru noi.

Guvernul Mondial al nostru, care va lua atunci locul guvernelor actuale - guverne care deocamdată conduc popoarele deja demoralizate şi slăbite de noi, care au ajuns să tăgăduiască chiar şi puterea lui Dumnezeu - va fi nevoit să condamne la moarte astfel de societăţi muribunde şi chiar să le înnece în propriul lor sânge stricat, pentru a ridica pe ruinele lor viitoare Republica Mondială Planetară care va fi guvernată numai de noi.

AL XXIV-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Întărirea rădăcinilor regelui Statului Planetar Unic al Francmasonilor. Pregătirea atentă şi iniţierea secretă a regelui. Îndepărtarea moştenitorilor săi direcţi. Regele Statului Planetar Unic şi cei trei iniţiatori ai săi. Regele Statului Planetar Unic va avea un destin aparte. Ireproşabilitatea totală a moravurilor externe ale regelui.

Mai mulţi dintre Maeştrii noştri francmasoni îi vor pregăti la momentul oportun atât pe conducătorii Republicii cât şi pe succesorii acestora, alegându-i nu după criteriul eredităţii, ci după aptitudinile lor, pe care noi le considerăm esenţiale şi îi vor iniţia în tainele ezoterice ale politicii. Urmaşii direcţi ai conducătorilor vor fi îndepărtaţi prompt dacă în timpul studiilor vor da dovadă fie de uşurinţă fie de alte însuşiri care în viziunea noastră nu le sunt folositoare pentru a conduce.

Numai cei care sunt totdeauna capabili de a conduce cu o mare viclenie şi fermitate fiind neînduplecaţi până la cruzime, vor primi în final după unele verificări dure frânele puterii din mâinile Marilor maeştri francmasoni. În caz că vreo boală - sau orice altceva - îi va slăbi voinţa şi inteligenţa, acel conducător va trebui să cedeze în scurt timp locul altuia care este mai capabil.

Singur Conducătorul Suprem şi cei trei Mari Maeştri Francmasoni care vor fi iniţiatorii săi vor cunoaşte cu adevărat ce se urmăreşte să se finalizeze în viitor. Nimeni altcineva nu va şti unde doreşte de fapt să ajungă Conducătorul şi tocmai de aceea nimeni printre ceilalţi nu va îndrăzni să se împotrivească la tot ceea ce el cunoaşte.

Conducătorul Suprem al Guvernului Mondial nu trebuie să fie dominat de pasiuni ci el trebuie totdeauna să-şi domine pasiunile. Stâlpul de atunci al umanităţii, în persoana Conducătorului Suprem ales de noi numai dintre ai noştri, trebuie să ne sacrifice doar nouă toate dorinţele sale personale.

* * *

Redăm în continuare un inspirat comentariu asupra planului strategic criminal al ofensivei francmasonice mondiale şi urmărim astfel să scoatem în evidenţă consideraţiile tactice aşa cum sunt ele expuse cu cinism în aceste protocoale:

1. Francmasonii mărturisesc aici scopul criminal pe care ei îl urmăresc şi expun cu o mare îndrăzneală mijloacele ce le vor întrebuinţa, pentru a ajunge la această ţintă. Scopul este: distrugerea oricărui Stat creştin, pentru a ajunge ei stapâni. Să vedem acum care le sunt mijloacele? Ca să se întrebuinţeze cele mai abile mijloace, trebuie ştiut cine este pentru ei adversarul, iar adversarul ce trebuie răpus până la urmă folosind nu contează ce mijloace malefice este naţiunea creştină din fiecare Stat european. După destăinuirea plină de impertinenţă a francmasonilor, omul este o bestie crudă, care nu ştie decât de frică. Pentru a stăpâni bestia trebuie în viziunea lor nebunească să pui mâna pe putere. Astăzi, când votul universal s-a acordat poporului, tocmai pentru aceasta trebuie să fie zăpăcite cu abilitate masele cu ideea libertăţii, pentru ca astfel poporul să prefacă libertatea în destrăbălare şi dezordine, şi astfel făcând să fie scăpate puterea din mâinile guvernanţilor, masonii şireţi şi cruzi ridicându-se la putere pe umerii poporului înşelat.

Cea mai evidentă dovadă cu privire la punerea în aplicare a acestui plan diabolic de luptă ne-o dă presa din toată lumea, condusă cam pretutindeni de francmasoni. Avem şi în ţara noastră, aşa cum fiecare îşi poate da seama (dacă este suficient de inteligent) o asemenea presă, care nu scrie decât numai şi numai în numele "libertăţii" şi "democraţiei".

Pentru a ajunge la o mare destrăbălare şi dezordine, francmasonii mărturisesc că vor lucra în special prin corupţie pentru a învrăjbi între ele toate partidele politice, pentru ca nu cumva să mai ajungă la vreo înţelegere, ei mărturisesc că vor acţiona ca să prostească şi să abrutizeze poporul creştin prin băuturi spirtoase; ei mărturisesc de asemeni că vor strica tineretul prin scrieri şi filme pornografice, şi că vor deprava femeile creştine prin lux fără măsură, superficialitate şi îndemnarea la prostituţie. Toate acestea ei le fac arătând cu o criminală făţărnicie că acesta este de fapt progresul. Învrăjbirea aceasta sistematică o urmăresc francmasonii cam peste tot şi fără îndoială că ei o urmăresc şi la noi în România. De aceea putem vedea cu toţii cât de înverşunate sunt luptele dintre partide.

În ceea ce priveşte băuturile alcoolice, nu întâmplător se constată mereu de către serviciile sanitare, falsificarea lor. Barurile de zi sau de noapte şi restaurantele se înmulţesc mereu şi într-o mult mai mare măsură decît celelalte magazine.

În privinţa degradării morale şi spirituale prin vicii şi pornografie se pot vedea zilnic şi la noi reviste şi ziare care sugestionează în acest sens şi îndeamnă în mod insidios tineretul la desfrâu, vlăguire, sexualitate animalică, prostituţie, sadism, masturbare, masochism, satanism.

Când prin astfel de mijloace se va ajunge să se destrame toate legăturile sociale şi politice din ţară atunci, spune el, se va arunca ca o fiară de pradă asupra a ceea ce a mai rămas din acest putregai şi va răsturna totul, pentru ca el să întemeieze apoi un Stat nou planetar unic.

În Statul cel nou Mondial, UNIC, ridicat pe ruinele Statelor creştine, francmasonii nu se vor mai călăuzi după regula LIBERTĂŢII. Acest cuvânt în viziunea sa criminală a fost bun de exploatat, spre a dărâma din temelii Statul creştin. El va întrebuinţa apoi NUMAI "despotismul absolut, fără de care nu poate exista civilizaţia".

În această luptă ascunsă şi pe zi ce trece mai agrigă, francmasonul şi-a luat ca tovarăş nedespărţit AURUL, cu care el îi cumpără pe creştinii slabi de înger şi manipulează cu viclenie masele de oameni prin presa aberantă cu care zăpăceşte minţile celor mulţi şi proşti.

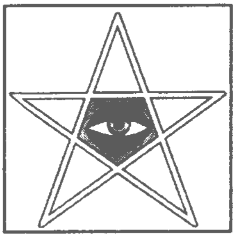

2. Francmasonul a ştiut şi ştie totdeauna să tragă multe foloase din dezordine. Tocmai de aceea, el a căutat şi caută mai mereu să dezlănţuie dezordinea, revoluţia, războiul pentru că asemenea frământări i-au adus numai profituri.

Cum caută să profite francmasonii de dezordine? În două feluri: ei se îmbogăţesc, pe când creştinii sărăcesc şi se împuţinează în războaie; astfel ajung francmasonii să spună în final cuvântul hotărâtor chiar în Statele pe care au ştiut să le manipuleze cu viclenie pentru ca să le arunce în război.

Tocmai de aceea, cel mai adesea ei caută să facă din războaie o ceartă sângeroasă pentru bani şi cum ei au adunat, deloc întâmplător, tot aurul din lume în băncile lor, ei vor fi aproape totdeauna ascultaţi şi la încheierea păcii.

Dar în timp de pace oare cum acţionează cel mai adesea francmasonul? El caută înainte de toate să întunece judecata cea dreaptă şi cinstită a creştinului cu vorbe goale şi cu făgăduinţe mincinoase, despre care el încă de mai înainte ştie că nu se pot împlini. Prin ce mijloc? Prin PRESĂ. Francmasonul stă ascuns în umbră şi priveşte cu dispreţ cum alţii muncesc, le află necazurile, nemulţumirile şi apoi el începe prin presă să asmută mulţimea contra cârmuirii, să îi clatine încrederea în cinstea şi dreptatea conducătorilor, pentru a o atrage de partea lui. De aceea ei caută în primul rând ca în orice ţară să pună mâna pe PRESĂ. Ei ştiu că în viziunea lor satanică presa este scara care duce la o putere pământească şi la bogăţie, peste cadavre de creştini.

3. Intrăm astfel şi mai adânc în sufletul satanic, perfid şi criminal al francmasonului; mai întâi el caută să distrugă sistematic ordinea stabilită prin Constituţie. Constituţia este legea de bază a Statului, care stabileşte un echilibru între puterile Statului: între Conducătorul acestuia, persoanele care cârmuiesc şi popor. El caută să sfarme această cumpănă dreaptă, căutând prin puterea aurului şi mai ales prin minciunile din presă să despartă pe conducători de poporul pe care îl conduc. Pentru a ajunge cât mai repede aici, ei împing pe toţi ambiţioşii să dea asalt puterii, îndeamnă pe toţi nepricepuţii să vorbească verzi şi uscate în Parlament, pentru a împiedica guvernele să facă legi, ei pun ziariştii să atace tot ce este bun, spiritual, divin şi cinstit în ţară, pentru ca poporul, care în naivitatea sa crede foarte uşor, să nu mai aibă încredere în nimeni şi să ceară mereu schimbare de guvern. Cu cât guvernele se schimbă mai des, cu atât slăbeşte mai mult puterea de a conduce şi de această slăbiciune nu profită decât francmasonul. De aceea, citim atât de des chiar şi în presa de la noi că e nevoie totdeauna de schimbări de guvern. Poporul care nu cunoaşte metoda, greu de învăţat, a guvernării, îi crede pe francmasoni, pentru că francmasonii pe de o parte îi mint cu impertinenţă prin conducătorii pe care îi cumpără cu aurul lor, iar pe de altă parte ei fac să fie tot mai nemulţumit poporul, căutând prin

BASIL HALLWARD
G '86

pe care îi cumpără cu aurul lor, iar pe de altă parte ei fac să fie tot mai nemulţumit poporul, căutând prin toate mijloacele să-l sărăcească şi să-i scumpească viaţa. Când omul este flămând şi copleşit de toate lipsurile, mai uşor pleacă urechea la minciuni, decât dacă îi merg toate bine. De aceea francmasonul din Protocoale mărturiseşte că puterea lor creşte foarte mult mai ales atunci când creştinului îi merge tot mai rău, astfel ne apare evident că puterea francmasonilor stă ascunsă în foametea creştinului, în nefericirea sa, în slăbirea tot mai mare a muncitorilor noştri.

Tocmai de aceea francmasonul îşi destăinuie gândul său criminal, că el, având puterea banului asupra celor pe care i-a sărăcit, îi va stăpâni complet şi mult mai aprig decât o făceau altădată regii şi împăraţii. La un semn al lor, toată mulţimea de flămânzi, sălbăticită de ura provocată de francmasoni prin presă, se va arunca asupra puternicilor zilei, va distruge totul şi atunci francmasonul scontează că va lua puterea. Asta el nu o visează, ci o mărturiseşte cu un cinism uluitor în Protocoale şi tot acolo el arată şi drumul pe care va ajunge la această mârşavă ţintă.

Dar oare în această revoluţie ei nu îşi vor pierde capul? Nu! spun ei cu impertinenţă, pentru că ei au pregătit revoluţia, ei ştiu când va izbucni şi doar ei vor şti să se ferească.

Aşa tind să ajungă în curând şi la noi fracmasonii aţâţând luptele politice, împiedicând orice unire cuminte între partide, cumpărând pe conducătorii lacomi de bani, învrăjbind poporul, aruncând sămânţa urii şi a deznădejdii între mase. Dar peste hotare? Iată ce mărturisesc chiar ei: "Astăzi aproape nimeni nu ne mai poate ataca, pentru că deja suntem o mare putere care domneşte deasupra tuturor Statelor din lume; când spre exemplu ne atacă un Stat, ne apără imediat celelalte." De aceea spun ei că au ajuns la culmea puterii şi că puţin le mai trebuie să se încolăcească peste trupul ultimelor State de pe continent şi astfel să ajungă să ţină toată Europa în mâini ca într-un cleşte.

4. Francmasonul, care luptă cel mai adesea pe ascuns, mărturiseşte că astăzi a ajuns să fie o mare putere nevăzută. Şi pentru ca să înlăture cât mai repede orice concurenţă, el se ridică contra credinţei creştine, care iarăşi este o forţă nevăzută. Astfel el îşi dezvăluie planul, în conformitate cu care trebuie ruinată în întregime religia creştină. Francmasonul consideră că trebuie smuls din sufletul nostru spiritul strămoşesc al credinţei şi al preţuirii bunurilor sufleteşti, divine, mai presus de cele

materiale. El caută sistematic să ne otrăvească, să ne cufunde pe nesimţite în mocirla poftei nemăsurate de bani şi a acumulării obsesive de bunuri materiale. Astfel creştinul ajunge să nu vadă pe duşmanul tuturor celor buni care este francmasonul. Cum va ajunge el aici? Înainte de toate el va trezi în noi pofta banului prin speculaţii în industrie şi va acţiona astfel încât valorile să treacă din mână în mână, până se vor înfunda tot în bugetul francmasonilor. Odată ce va trezi şi va amplifica această poftă nesăbuită, care ruinează sufletul, francmasonul va ademeni pe cei mai mulţi creştini de partea sa, şi apoi pe aceştia îi va trimite la luptă împotriva creştinilor celor buni şi dezinteresaţi, pentru a distruge astfel şi ceea ce a mai rămas bun şi divin. Fiecare, atunci când va privi atent şi lucid luptele politice ce se dau la noi pentru putere, va cerceta câţi luptători sunt francmasoni şi atunci la lumina cea nouă a Protocoalelor, el va înţelege multe din caracterul şi metodele luptelor politice din România. Pe această ţară, frumoasă şi bogată, care - conform profeţiilor faimoase ale indianului SUNDAR SINGH - are o misiune spirituală şi divină unică, şi-au pus ochii francmasonii; ei doresc să împiedice aici consolidarea unităţii spirituale a acestui popor ales de Dumnezeu, să sporească slăbiciunea, sărăcia şi dezordinea, pentru a ajunge - MAI ALES AICI- cât mai uşor la putere.

5. După ce el va ajunge să destrame tot ce era bun, sfânt şi întărit prin legi cinstite în societatea creştină, francmasonul îşi pune acum întrebarea: cum va guverna el peste mormanul de ruine şi tot el răspunde astfel: prin cel mai aprig despotism, dar şi acesta va fi întronat de o aşa manieră încât ei să rămână tot în umbră, să nu fie cumva văzuţi, dar mâna lor de fier ascunsă să ţină în frâu şi în sărăcie creştinii. Cum vor ajunge francmasonii să stăpânească opinia publică? Prin PRESĂ, această presă infectă - DE SCANDAL - va obosi lumea, căutând să critice cu viclenie tot ceea ce este bun şi va urmări totodată să zăpăcească minţile celor mulţi în aşa fel încât aceştia să nu mai ştie a se descurca aproape deloc în gestionarea propriilor lor afaceri. Al doilea mijloc este să se aducă atâta trivialitate, abjecţie, stricăciune, pornografie, păcate (vicii) în popor şi să învrăjbească partidele politice unele împotriva altora, până când în final se va ajunge la o criză generală cu neputinţă de vindecat.

Cinematograful a constituit şi constituie fără îndoială un progres remarcabil al fotografiei în legătură cu scenele în mişcare. Cine, decât francmasonii, poartă la ora actuală răspunderea pentru degenerarea cinematografului, care prin filmele de groază şi violenţă pline de crime şi abjecţii a ajuns să constituie o gravă primejdie morală, aşa încât a ridicat împotriva-i opinia generală a celor cu bun simţ (dar care sunt foarte puţini) care astăzi îl condamnă? Cine oare sunt (cu rare excepţii) patronii localurilor infecte de aşa zisă petrecere şi de dans cât şi a tuturor cluburilor de BINGO sau biliard unde se omoară timpul, se risipeşte în mod aberant energia psihică şi se distrug nervii creştinilor din toată lumea? Luaţi acei tineri debusolaţi drogaţi şi fistichiu gătiţi şi fetele de astăzi depravate, avide de senzaţii tari, care fumează, beau şi ascultă muzică SATANICĂ-METALICA sau ROCK, cu exteriorul lor straniu şi cu lipsa de simţ a răspunderii şi remarcaţi cum de la haina din afară până la intimitatea ideilor şi speranţelor lor demoniace, rele şi nesăbuite, puteţi în final să-i pecetluiţi aproape pe toţi cu aceeaşi etichetă: "Educaţi, rătăciţi, manipulaţi şi exploataţi de noi". Procedând astfel, faptele crude luminează cât se poate de viu fraza din Protocoale: "Printr-o educaţie împănată de principii şi teorii aberante, pe care noi le considerăm ca fiind false, dar pe care chiar noi le-am inspirat, am izbutit să rătăcim aproape în totalitate tineretul creştin şi am ajuns să-l prostim şi să-l demoralizăm". "Petreceri abrutizante cu mult alcool şi droguri, jocuri de noroc, localuri de dans care stresează şi tulbură mintea, mode paranoice fără gust, briliante false - toate acestea şi multe altele, care "înfloresc" năucind puţina minte ce a mai rămas la unii exercită o presiune insidioasă nevăzută asupra poporului şi totodată înghit aproape toate sursele de venituri."

Protocoalele francmasonilor vorbesc de asemeni despre un Guvern Suprem Planetar care este o formă de cârmuire care stă cu mult deasupra Statelor, aşa cum s-a făcut cu Liga Naţiunilor (actuala O.N.U.) unde la ora actuală este ştiut că din umbră masonii cei puternici din Anglia şi din Statele Unite uneltesc şi hotărăsc aproape totul. În afară de această organizaţie, ei mărturisesc de asemeni cu mult cinism că întreaga maşinărie a oricărui Stat se află acum în mâna lor, pentru că maşinăria nu merge decât unsă cu bani şi aceasta este pentru ei firesc şi obligatoriu, pentru că aurul este al lor.

6. O importantă parte dintre mijloacele diabolice cu care francmasonii pregătesc ruina economică a creştinilor, sunt "monopolurile" de mărfuri şi articole, adică acapararea în mâna unora a tuturor lucrurilor necesare. Prin această acaparare masivă aproape toate preţurile se impun numai de către ei, după bunul lor plac, iar tot ce se mai găseşte în mâinile creştinilor este înghiţit rând pe rând, sau stors aproape în întregime tot de ei.

În primul rând este evident că cea dintâi acaparare a lor este făcută cu banii sau cu alte cuvinte cu creditul pe care ei îl acordă cu atâta "GENEROZITATE" Statelor. Aşa numita finanţare internaţională este menită a conduce în realitate, prin DICTAT și șantaje insidioase de tot felul politica Statelor NUMAI după interesele LOR. Totodată, după cum mărturisesc chiar ei, în urma frământărilor politice, revoluții sau războaie, se poate face simțită puterea mare a lor prin aceea că ulterior Statele, după asemenea frământări, au în mod OBLIGATORIU nevoie de împrumuturi foarte mari pentru echilibrarea bugetelor și pentru acoperirea cheluielilor mari avute.

De aceea arată francmasonii că trebuie mărit cât mai mult prestigiul și însemnătatea așa numitei finanțări internaționale de care toate Statele, spun ei, trebuie neapărat să atârne cât mai mult.

Astfel nu este deloc întâmplător că și țării noastre, luată ca țintă de cucerire pentru ei, i-au impus pe lângă alte grele condiții și "clauza minorităților" care în realitate vizează controlul din afară a problemelor noastre interne. Ei bine, dacă noi am fi complet de acord, cu tot ceea ce francmasonii urmăresc să reușească în ROMÂNIA imediat ni s-ar da (în schimb) bani mulți ca împrumut, mărfuri, iar Leul probabil, ar ajunge iar la valoarea lui de mai înainte. Dar iată că în situația actuală din moment ce ei nu și-au împlinit încă dobitoacele lor scopuri pe care le urmăresc la noi, au continuat și continuă să-și bată joc de interesele noastre, aducând Leul la devalorizarea de acum.

Iată prin urmare cu câtă abilitate și viclenie și-au făcut ei interesele, urmărind cu strictețe punerea în practică a planului din Protocoale.

Uitându-ne cu o mare atenție și luciditate în jurul nostru, putem vedea foarte clar cum aproape tot, ceea ce ei au plănuit în urmă cu aproape 100 de ani se pune la cale și se realizează acum sub ochii noștri CARE NU BĂNUIESC NIMIC. Inflația care crește în fiecare zi, provocată chiar de ei, a adus la stadiul de criză îndeosebi creștinii. Toate bunurile și pământurile, trec aproape întotdeauna în mâinile LOR. Prețul muncii se ridică tot mai mult, fără ca muncitorii să folosească ceva, căci prin intermediul mașinațiilor și a speculațiilor puse la cale de ei prețul celor necesare se scumpește și mai mult.

Prin acest exemplu, elocvent luat din mijlocul vieții noastre de zi cu zi, putem vedea (dacă nu suntem, ORBI (tâmpiți!)) cât de mult corespunde realității planul cel hidos și criminal al Protocoalelor, care dovedește în mod semnificativ că mărirea reciprocă și dezastruoasă atât a salariilor cât și a prețurilor obiectelor de prima necesitate, nu este niciodată făcută pentru ca să câștige salariatul sau producătorul, ci tot numai EL - FRANCMASONUL.

7. Începând cu revoluția franceză, aproape toate revoltele și toate frământările, ca și marea majoritate a războaielor din țările creștine, au fost începute de ei sau au fost întreținute de ei.

Spre exemplu, chiar la noi în țară, răscoala din anul 1907 a fost fără îndoială pusă la cale și întreținută tot de ei, cu scopul (ascuns, se înțelege), de a profita cât mai mult de situația precară a țării, pentru a obține noi drepturi și avantaje nemeritate care să-i țină în fruntea treburilor publice, dar chiar și în aceste condiții ei tot au încercat și încearcă mai departe să provoace noi dezastre prin revolte sau războaie.

Idei rău sau în mod nebunesc înțelese despre liberalism, idei vagi și eronate despre așa-zisa toleranță, pe care Protocoalele le-au compromis și apoi le-au murdărit cu desăvîrșire, au ajuns să subjuge în timp toate instituțiile noastre și întreaga viață publică.

Aproape peste tot, francmasonii stăpânesc în mod ascuns și prin această stăpânire ei urmăresc să pregătească ruina Statelor creștine, asmuțându-le pe unele împotriva altora, pentru ca mai apoi, atunci când această metodă va fi insuficientă, să utilizeze tunurile.

8. Când studiem o adunare importantă care hotărăște asupra destinelor omenirii, și mai ales dacă le cercetăm cu atenție și luciditate trecutul celor care participă la respectiva adunare, atunci aproape fără nici o greutate putem fixa momentul în care ei au căzut în situația fatală, ce le-a adus unele foloase de moment, dar care i-a făcut să devină și să rămână în mod aproape inexorabil sclavii unei puteri satanice care evită lumina publicității. Toate aceasta nu se explică decât prin ideile diabolice din Protocoale: "Noi vom face să se aleagă Președinții al căror trecut este pătat".

Ceea ce este însă și mai grav, este faptul că tocmai din cauza acestei influențe satanice predominante, adevărul, chiar dacă este descoperit pentru unii, iar pentru alții care încă se află și rămân mai departe sub influența LOR, este întunecat și negat în totalitate, în această uriașă și planetară acțiune criminală ei sunt în mod constant ajutați de marea și uluitoarea indiferență cu care chiar popoarele care sunt victime privesc deocamdată această problemă.

9. Conducerea Supremă francmasonică a hotărât ca cei aleși dintre ei (francmasoni), care deja dețin conducerea lojilor masonice în cadrul popoarelor creștine, să nu acționeze în mod similar pentru toate popoarele planetei, adică să nu acționeze, cu alte cuvinte, după un model unic pentru toată lumea, ci ei trebuie să întrebuințeze mijloace criminale adecvate care trebuie să fie oarecum diferite, în funcție de natura și specificul poporului în mijlocul căruia acționează, numai astfel fiind asigurați că nu vor eșua în îndeplinirea planurilor

lor criminale.

Atunci când francmasonii vor ajunge stăpâni peste toată lumea, ei spun că vor înlocui cuvântul lor de ordine de azi care este cuprins în deviza: "LIBERTATE, EGALITATE, FRATERNITATE", nu prin alte cuvinte, ci printr-un alt înțeles, pe care îl vor oferi acestei devize și anume acel înțeles năucitor care le poate ușura stăpânirea, adică: dreptul la libertate, datoria egalității și idealul fraternității.

Oare ce vrea să însemne această deosebire, care la prima vedere pare a fi numai între cuvinte? Până în momentul trecerii puterii în mâinile francmasonilor, libertatea, egalitatea și fraternitatea vor putea să fie un țel către care lumea creștină merge orbește, dar din momentul în care puterea va trece în mâinile LOR, libertatea, egalitatea ca și fraternitatea urmează a fi acordate popoarelor numai în măsura în care sunt de obicei acordate drepturile și executate datoriile, adică numai după bunul plac al celor care dețin puterea.

Peste toate aceste guverne ale statelor ce există pe această planetă ei spun că au un guvern al lor superior francmasonic, care doar acela conduce destinele lumii acționând în mod ocult dar puternic. Puterea aceasta efemeră ei o au doar prin faptul că au la picioarele lor, prin banii și aurul pe care îl dețin, pe toți oamenii prăbușiți moral, corupți, ambițioși, pătimași, plini de vicii sau pătați, ajutându-le ambițiile murdare, răzbunările și împlinindu-le toate poftele. În felul acesta ei spun că au în, sau la mâna lor pe aproape toți conducătorii de țări și popoare, care, prin greșelile și ticăloșiile lor (multe dintre ele trezite și amplificate chiar de ei), vor aduce tot mai multe popoare la revoltă, până când acestea vor cere - CULMEA PĂCĂLELII - de la EI scăparea (salvarea).

Singura frică a francmasonilor sunt Regii (care nu au fost cooptați în francmasonerie), fiindcă aceștia, prin independența și puterea pe care le-o dau drepturile de moștenire a Tronului, pot să se opună francmasonilor făcându-le prin aceasta mult rău. Pentru a ajunge la țelul criminal urmărit de ei, francmasonii au procedat mai întâi la izolarea poporului de conducătorul său, ridicând un zid de minciuni între ceea ce presa și propaganda lor îl face să vadă, până când în final acesta (conducătorul) ajunge să fie un aderent orb al lor, pe care ei îl duc apoi de mână numai unde vor ei.

Ceea ce ne apare ca fiind cumplit de primejdios, este mijlocul în mod evident terorist cu care ei mărturisesc că vor scăpa de revolta omenirii creștine, atunci când aceasta se va deștepta. Ei spun că într-o asemenea situație vor scăpa de furia creștinilor, aruncându-le în aer toate orașele mari, cu ajutorul drumurilor (tunelelor) subpământene pe care atunci le vor avea la dispoziție în respectivele orașe, astfel încât ei vor îngropa în ruine revolta creștinilor uniți care ar îndrăzni să se ridice împotriva lor. Așadar, într-o asemenea situație, asasinatul terorist în masă va pune vârf la toate crimele francmasonilor. Deși la prima vedere așa ceva pare incredibil să nu uităm tunelele care au fost construite în acest scop din ordinul FRANCMASONULUI CEAUȘESCU.

10. Prin orice mijloace, francmasonii pun în calea neamurilor creștine toate ispitele și viciile, printre acestea la loc de "cinste" aflându-se otrăvirea lentă cu băuturi alcoolice, care fac totodată să se prăbușească moralitatea și facilitează corupția. Ei vor astfel să slăbească cât mai mult orice rezistență și urmăresc în același timp să zăpăcească mulțimea în așa fel încît aceasta să ajungă să creadă că ei sunt într-adevăr niște "mari binefăcători" ai omenirii.

Stăpânirea aceasta ei scontează că până la urmă o vor avea asigurându-și controlul și domnia asupra majorității poporului, deoarece în viziunea lor criminală numărul celor din popor care se vor lăsa conduși va fi acela care le va asigura puterea, întrucât, în conformitate cu părerea lor, cei mai mulți indivizi ai unui popor sunt răi, vicioși, fără multă inteligență sau cultură, ei putând fi tocmai de aceea ușor de stăpânit prin frică. Tocmai de aceea francmasonii au luptat și luptă pretutindeni pentru votul universal, întrucât prin el pot fi înlăturate cu ușurință mințile luminate ale creștinilor care prin vot, în strânsă legătură cu gradul de cultură și starea socială a fiecăruia răzbăteau mult mai ușor la conducere, acolo unde vor să fie numai ei (francmasonii).

După introducerea zăpăcelii și răsturnarea tuturor valorilor naționale și spirituale din fiecare Stat, urmează în planul lor introducerea REPUBLICII, pe care, după cum se vede deja au introdus-o în multe State. Prin republică francmasonii consideră că pot conduce cu mult mai multă viclenie și abilitate, întrucât republicile sunt în general conduse de oameni aleși la intervale scurte de timp (3-4 ani), atât prin manipulări mârșave prin presă cât şi prin maşinaţiile murdare ale conducerii lor ascunse. Preşedinţii de republică la rândul lor, sunt în felul acesta de asemenea stăpâniţi de ei. Ei spun că pentru a fi şi mai siguri de oamenii lor de paie, vor împinge cel mai adesea la preşedenţia Statelor oameni compromişi care au o pată morală în trecutul lor.

În felul acesta, atât prin bani, cât şi prin presă şi prin influenţa lor mârşavă, ascunsă dar puternică ei pot face să fie aleşi exact oamenii lor în calitate de preşedinţi ai Statelor; imediat după alegere ei îi vor ţine pe aceştia în mână şi vor face cu ei ceea ce vor, prin şantaje. În cazul în care aceştia nu se vor supune, îi vor denunţa la scurt timp după respectiva nesupunere pentru păcatele lor, care sunt cunoscute numai de francmasoni. Şantajaţi de frica de a nu pierde cumva "binefacerile" puterii, aceşti oameni de paie, vor juca aproape totdeauna după cum le vor cânta stăpânii lor (francmasonii).

Iată prin urmare de ce luptă francmasonii cu atâta înverşunare în presa lor contra Regilor, şi de ce au acţionat cu atâta tenacitate şi au reuşit să facă să se prăbuşească atâţia Împăraţi şi Regi, punând în locul lor nişte preşedinţi de republică care erau în general "oamenii lor de paie". Acolo unde deja au reuşit să introducă republica, pentru a fi siguri de ea, au făcut la scurt timp după aceea să se voteze legi care interzic cu desăvârşire orice formă de manifestare care ar permite revenirea la guvernarea monarhică. Monarhiile sunt privite ca fiind o mare piedică pentru planurile diabolice de stăpânire şi distrugere ale francmasonilor deoarece REGII nu sunt răspunzători în faţa nimănui pe pământ, ci ei răspund doar în ceruri, în faţa lui Dumnezeu, scăpând astfel complet de sub controlul şi puterea francmasonilor.

Pentru a ajunge să stăpânească şi mai abil lumea, francmasonii spun că vor face să fie aleşi preşedinţii de republică de către Camerele Deputaţilor, însă acestor Camere li se va ridica cu timpul dreptul de a propune sau de a schimba legile, acest drept trecând după aceea numai asupra preşedinţilor de republică. În felul acesta, guvernele vor atrage aproape toate atacurile, iar pentru a fi scăpate de o răspundere efectivă, se va introduce peste tot apelul la popor, adică REFERENDUMUL. Poporul care va hotărî soarta preşedinţilor şi a guvernelor lor, va fi atunci servitorul lor orb şi aproape niciodată nu va hotărî altfel decât cum vor vrea francmasonii. În plus, pentru a avea şi mai la îndemână soarta popoarelor creştine, pe care să le poată arunca atunci când vor ei unele contra altora în războaie crunte, dreptul de a declara război îl vor lăsa tot numai preşedintelui, care mai mereu este aşa cum am văzut unealta lor supusă.

Mai departe francmasonii vor reduce tot mai mult drepturile şi garanţiile constituţionale, pentru ca astfel să facă loc unei guvernări AUTOCRATE, care odată cu reducerea garanţiilor constituţionale, va săpa tot mai adânc prăpastia dintre popoare şi guvernele lor.

Gândind cu luciditate la toate acestea ori de câte ori vedem nesfârşitele frământări dintre partide, ne putem da seama cât de aproape încep să se simtă francmasonii de nemernica lor victorie.

11. Până acum protocoalele secrete francmasonice au arătat mijloacele ascunse de distrugere a Statelor creştine, de acum înainte vom asista la ridicarea pe ruinele tuturor statelor creştine a Statului universal UNIC francmasonic care nu va mai avea frontiere. Protocoalele secrete declară că tot ce scrie astăzi presa din toată lumea despre libertate, despre democraţie, despre o mai justă repartiţie a bunurilor pământeşti, despre votul universal, despre aproape toate eforturile ce se fac pentru a aduce fericirea reală şi bunăstarea celor mulţi şi nevoiaşi, toate acestea sunt bune pentru "brutele de creştini" care nu înţeleg mai nimic din ceea ce este real, şi care datorită naivităţii şi prostiei lor trebuie mai mereu să fie ameţite cu făgăduieli deşarte. Ei mărturisesc însă că toate aceste vorbe goale vor trebui să dispară din lume în momentul în care vor ajunge ei la putere. Creştinătatea va fi atunci şocată şi înmărmurită de o asemenea întorsătură şi va aştepta inertă îndreptarea răului de la noii guvernanţi; francmasonii consideră că atunci ea nu va mai fi în stare să opună vreo rezistenţă, după ce a fost redusă la un asemenea grad de mizerie sufletească şi materială. "Creştinii naivi şi proşti sunt întocmai ca o turmă de oi, iar noi suntem întocmai precum lupii printre ele. Ştiţi ce li se întâmplă oilor când ajung lupii în turmă". Această mărturisire este cu atât mai preţioasă, cu cât constatăm că ea se aplică exact acolo (în statele) unde francmasonii au pus deja mâna pe putere.

12. Presa, care astăzi este un mijloc de apărare al tuturor libertăţilor aberante care merg uneori până la anarhie, va fi straşnic îngrădită atunci când va veni stăpânirea francmasonilor pentru aceasta promulgându-se legi care vor permite această restricţie întrucât libertatea, aşa cum o înţeleg ei în timpul domniei lor, este în viziunea lor dreptul de a face numai ceea ce este îngăduit de legi. Ei vor împiedica total controlul opiniei publice, care se poate face astăzi cu ajutorul tiparului, pe de o parte punând taxe foarte mari asupra tipăriturilor de orice fel, iar pe de altă parte prin obligativitatea ce o vor institui în a se cere înainte de apariţia oricărei scrieri verificarea atentă şi revizuirea ei de către autorităţi. Prin aceste mijloace francmasonii scontează că vor reuşi ca tot ceea ce ar putea să le împiedice domnia prin trezirea opiniei publice, să nu vadă niciodată lumina presei.

Până atunci ei au acţionat însă foarte mult şi au câştigat peste tot controlul necondiţionat asupra marii majorităţi a presei din lumea întreagă, ascultând sfaturile date cu o inteligenţă diabolică de toţi marii lor conducători pe care i-au avut şi care le spuneau: "Priviţi totul ca fiind aproape nimic. Banii ca fiind nimic. Consideraţia sau dispreţul ca fiind mai nimic. Priviţi însă presa ca fiind totul, pentru că având controlul deplin asupra presei, vom avea astfel tot restul".

Presa, care cel mai adesea este manipulată de francmasoni, strecoară vrând nevrând sugestii insidioase foarte rele sau rele în sufletul cititorilor şi adeseori se lucrează în secret pentru slăbirea Statului, Naţiunii, Spiritualităţii, Moralei, a Armatei, a Bisericii, etc.

Tot astfel se poate înţelege CINE anume sapă la temelia iubirii dintre fraţi, asmuţând provinciile ţării unele contra altora numai pentru a-şi realiza interesele LOR politice, conform poruncilor din Protocoale, unde se vorbeşte de sprijinirea subversivă a autonomiei şi neînţelegerii dintre provincii: "Atenţia noastră se va întinde în mod special asupra provinciei. Trebuie adeseori să aţâţăm acolo speranţe şi dorinţe net potrivnice celor din capitală, căreia îi vom spune că acestea sunt speranţele şi dorinţele adevărate ale provinciilor, deşi e lesne de înţeles că izvorul dezbinărilor nu porneşte decât de la noi. Căci atâta timp cât noi (francmasonii!) nu ne vom bucura încă de o putere deplină, vom simţi adesea necesitatea de a înăbuşi glasul capitalelor cu acela al majorităţii, al poporului din provincii, care va fi lesne aţâţat de către agenţii noştri abili şi CHARISMATICI."

Deşi sunt scrise cu zeci de ani înainte de unirea Românilor, este aproape uluitor cât de exact se potrivesc aceste planuri cu cele ce se petrec acum la noi.

13. Nevoia zilnică de pâine îi va face pe oameni să tacă, iar prin diferite concursuri de loto, sport, artă, frumuseţe etc., adormiţi şi hipnotizaţi de cuvântul magic PROGRES, aceştia vor fi astfel distraţi şi îndepărtaţi de la problemele grave lăuntrice sau politice, consumându-şi zi de zi, în mod haotic şi inutil, un imens şi preţios capital de energie psiho-mentală pe care îl vor investi spre exemplu în frenezia unui steril meci de fotbal.

14. Religia creştină se urmăreşte a fi discreditată treptat de către francmasoni.

15. Cei care se vor opune într-un mod oarecare instaurării dominaţiei francmasonice vor fi pedepsiţi cu moartea. Francmasoneria exterioară este doar avangarda şi stâlpul de susţinere al Ierarhiei Francmasonice Secrete. Lojile francmasonice în calitatea lor de grupuri ale francmasoneriei exterioare sunt de fapt o creaţie a Ierarhiei Francmasonice Secrete. Odată cu proclamarea formală a Republicii Mondiale, unice această Francmasonerie simplă (exterioară) va fi desfiinţată la scurt timp după aceea împreună cu orice formă de liberalism.

16. De asemenea, se va desfiinţa învăţământul liber (particular), iar în şcoli tineretul va fi crescut numai în spiritul noilor săi stăpâni (Ierarhia Francmasoneriei Secrete).

17. Baroul trebuie să fie demoralizat, atunci la fel şi prostimea. Instituţiile publice trebuie compromise, iar spionajul şi turnătoria trebuie să fie cultivate în mod sistematic.

18. Prestigiul persoanelor publice care sunt orientate în mod benefic şi divin trebuie să fie în mod sistematic desfiinţat, ca şi fiinţa lor, prin atentate, calomnii, denigrare sau folosind alte căi ascunse.

19. Toţi criminalii politici şi anarhiştii nu trebuie niciodată să fie prezentaţi publicului ca fiind nişte martiri care luptă pentru fericirea mulţimii.

20. Crizele economice mondiale sunt în mod intenționat întreținute de către Francmasonerie, cu scopul de a retrage banii din circulație; trebuie astfel ca guvernele să fie determinate - pe diverse căi - să facă împrumuturi externe uriașe cu dobânzi mari, pentru a fi pe deplin la mâna (discreția) Francmasoneriei. În viitoarea Republică Mondială Unică, proprietatea particulară va putea fi oricând confiscată de Conducătorul Republicii, care va fi singurul proprietar de fapt în stat.

21. În această viitoare Republică Planetară Unică, Bursele de fonduri publice nu vor mai avea ce căuta, deoarece atunci statul va fixa prețurile după cum el va dori. Până atunci, pe de o parte, împrumutând cu sume uriașe guvernele și, pe de altă parte, întreținând corupția administrației, dominația francmasonică vine de la sine.

22. Această dominație urmează să se instaureze mai ales cu ajutorul aurului și a banilor, care se află în mâinile membrilor Ierarhiei Superioare Secrete a Francmasonilor.

23. Mica industrie va fi, în viitoarea Republică Planetară, singura cale ce va împiedica apariția șomajului.

24. Regalitatea este forma ideală de guvernare în cazul Statului Planetar Unic, însă ea este realizabilă numai atunci când regele Statului Planetar va fi ales și educat de Ierarhia Superioară Secretă a Francmasoneriei.

SFÂRSITUL PROTOCOALELOR

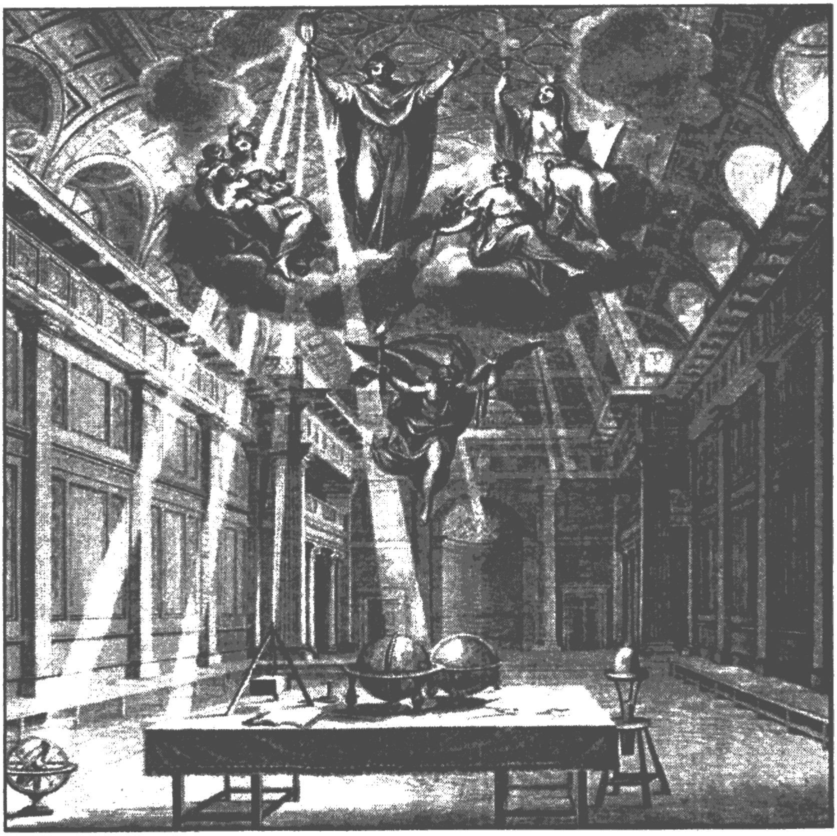

Scrisoarea Enciclică
"HUMANUM GENUS"

a papei LEON al XIII-lea
Împotriva Francmasoneriei (20 aprilie 1884)

NOTĂ INTRODUCTIVĂ

Enciclica ***Papei Leon al XIII-lea*** împotriva francmasoneriei a fost scrisă acum mai bine de o sută de ani. Redactată de o minte foarte lucidă şi perfect avizată, ea este unul dintre cele mai virulente rechizitorii la adresa Francmasoneriei, acest aspect fiind confirmat de altfel chiar şi de către francmasoni. "Şeful bisericii romane este fără îndoială personajul cel mai autorizat printre duşmanii francmasoneriei." - scria în 1903 în revista masonică ***ACACIA*** Marele Maestru Mason ***HIRAM***. Aceasta este de astfel explicaţia pentru efortul constant urmărit până în ziua de azi din partea masoneriei de a distruge sau cenzura acest text sau cel puţin de a-l discredita cât mai mult. De altfel, se cuvine să menţionăm că textul pe care îl prezentăm aici pentru prima oară în limba română este incomplet, lipsindu-i partea finală în care sunt arătate unele mijloace eficiente de a combate francmasoneria. Acest fragment a fost însă rezumat sintetic, chiar după citatele pe care ***HIRAM*** le insereazä în tentativa sa furioasă de a combate argumentele Papei prezentate în Enciclică (Revista ***ACACIA*** nr.6, 1903).

În acea perioadă, la sfârşitul secolului trecut, francmasoneria pornise o campanie virulentă şi deja făţişă, asumata cu o uluitoare îndrăzneală împotriva Bisericii şi spiritului creştin, urmărind, cum face de altfel şi astăzi însă chiar cu şi mai multă viclenie şi înverşunare, să distrugă total orice metodologie sau instituţie autentic spirituală. Iată spre exemplificare un fragment semnificativ apărut în aceeaşi perioadă într-un articol manifest scris de asemenea de maestrul mason ***HIRAM*** în revista ***ACACIA***: "Francmasoneria este şi va rămâne mereu o biserică: anti-biserică, anti-catolicism, biserica ereziei." Sau: "Cine conferă în fond mandatul oficial de păstori de suflete preoţilor şi Papilor? Dumnezeu cumva? Atunci unde este diploma cu semnătura împuternicitului? De fapt, ei au această diplomă de la nişte oameni, care o au şi ei la rândul lor de la alţi oameni, şi aşa mai departe, de-a lungul secolelor, până la apostoli. Dar oare apostolii au primit ei o diplomă sau un atestat semnat de Iisus Cristos? Papa vorbeşte de revelaţie, dar unde este dovada acestei revelaţii? Dovediţi-ne că Iisus a fost într-adevăr Fiul lui Dumnezeu!". În aceste condiţii, acest semnal de alarmă împotriva masoneriei se înscrie şi el pe linia activităţii a încă şapte Papi, predecesori ai Papei Leon al XIII-lea, însă aici rigoarea şi obiectivitatea argumentării, dublate de o viziune profundă şi chiar inspirat vizionare asupra acestei organizaţii oculte malefice aşează ***Enciclica HUMANUM GENUS*** cu mult deasupra celorlalte încercări anterioare.

Caracterul vizionar şi aproape profetic al Enciclicii reiese pentru orice fiinţă umană plină de bun simţ cu evidenţă şi tocmai de aceea ea este în întregime perfect actuală şi astăzi prin demascarea foarte multor manevre şi acţiuni disimulate ale francmasoneriei mondiale.

Sunt foarte puţine pasaje care sunt legate strict de contextul istoric în care acest rechizitoriu a fost redactat (despre rolul Bisericii în stat, relaţia Bisericii Catolice cu societatea civilă), pe care de altfel le-am eliminat pentru a nu atenua cu nimic limpezimea şi forţa cu totul extraordinară a acestei analize de ansamblu asupra structurilor şi directivelor vădit ***SATANICE*** ale francmasoneriei mondiale.

Avem astfel convingerea fermă ca prezentarea acestui text de referinţă pentru stabilirea adevărului despre francmasonerie, organizaţie satanică ocultă şi suprapolitică mondială ce se opune în mod viclean şi cu îndârjire oricărei mişcări autentic spirituale, fie ea de natură religioasă, yoghină, filozofică, va contribui din plin pentru toţi oamenii din România la o mult mai clară înţelegere a complexei conjuncturi sociale, istorice şi spirituale actuale, mai ales dacă se vor completa aceste informaţii şi cu profeţiile faimoase ale indianului Sundar Singh cu privire la viitorul spiritual al României şi mai ales dacă vom urmări să intuim rolul esenţial pe care aceasta zona îl va avea în viitorul apropiat pentru trezirea spirituală a întregii planete.

HUMANUM GENUS

Iubiţi fraţi creştini, primiţi salutul şi binecuvântarea mea apostolică.

Din clipa în care, datorită acţiunilor negative ale forţelor malefice, demonice şi satanice, antidivine, umanitatea s-a separat într-o anumită măsură de Dumnezeu, căruia îi datorează chemarea la existenţă şi toate darurile supranaturale, ea s-a împărţit în doua tabere opuse care nu încetează să se lupte, una pentru adevăr, bine, frumos şi virtute, iar cealaltă pentru tot ce este contrar virtuţii şi adevărului. Prima parte a umanității reprezintă împărăția lui Dumnezeu pe pământ și este adevărata Biserică a lui Iisus Cristos, ai cărei membri, dacă doresc din toată inima să-i aparțină pe de-a întregul și să acționeze în vederea desăvârșirii lor spirituale, trebuie în mod necesar să-l slujească pe Dumnezeu și pe Fiul Său Divin cu tot sufletul și cu toată vointa lor. Cea de-a doua parte reprezintă împărăția cumplită a Satanei. Sub stăpânirea și puterea sa se află toți cei care, urmând funestele exemple ale tenebrosului lor conducător și ale păcatului primordial, refuză să se mai supună Legii divine și își întețesc necontenit eforturile, fie pentru a-l elimina pe Dumnezeu din viața lor, fie pentru a acționa direct împotriva lui Dumnezeu. Aceste două împărații au fost văzute cu ochiul intuiției spirituale și descrise de Sfântul Augustin cu o mare plasticitate sub forma a doua cetăți opuse una alteia, atât prin legile care le guvernează, cât și prin idealul pe care-l urmăresc și aceasta într-o exprimare deosebit de laconică dar în același timp plină de sens, el a scos în evidență în cuvintele următoare principiul constitutiv al fiecăreia:

"Două tipuri de iubire au dat naștere la două cetăți: cetatea pământească provine din iubirea egoistă doar față de tine însuți, dusă până la desconsiderarea și uitarea de Dumnezeu iar cealaltă cetatea cerească, provine din iubirea de Dumnezeu dusă până la desconsiderarea și uitarea egoului." ("De Civitas Dei", I XI, c.XXV)

De-a lungul tuturor veacurilor care ne-au precedat, aceste doua cetăți opuse n-au încetat deloc să se lupte una cu alta, utilizând tot felul de tactici și armele cele mai diverse, deși nu întotdeauna cu aceeași impetuozitate.

În epoca noastră, factorii răului s-au coalizat într-un imens efort destructiv, sub impulsionarea și cu sprijinul direct al unei societăți secrete răspândite într-un mare număr de locuri, foarte puternică și foarte viclean organizată, și anume societatea francmasonilor. Aceștia, de altfel aproape că nici nu se mai îngrijesc să-și disimuleze intențiile și se întrec între ei în îndrăzneala de a ataca fățiș sublima măreție a lui Dumnezeu. Ei întreprind acum prin satanicele lor acțiuni ruinarea Sfintei Biserici în mod public, la lumina zilei, tinzând dacă s-ar putea, să lipsească complet popoarele de binefacerile și binecuvântările pe care ele le datorează Mântuitorului nostru Iisus Cristos.

Cuprinși de o profundă tristețe la vederea acestor impietăți și sub impulsul milei și compasiunii, ne-am simțit de nenumărate ori împinși să strigăm și Noi cu disperare către Dumnezeu:

"Doamne, iată că vrăjmașii Tăi s-au întărit și cei ce Te urăsc au ridicat capul. Împotriva poporului Tău au uneltit cu încăpățînare și viclenie și s-au sfătuit împotriva Sfinților Tăi. Da, iată că ei zis-au, "Veniți să-i pierdem pe ei dintre neamuri". S-au sfătuit într-un gând și împotriva Ta legământ au făcut." (Psalmul 82, 2-4)

Cu toate acestea, în fața unei amenințări atât de presante și în prezenta unui atac atât de crud și de vehement îndreptat împotriva creștinismului, este de datoria noastră să semnalăm pericolul, să denunțăm adversarii și să opunem întreaga rezistență posibilă proiectelor lor mârșave: în primul rând pentru a împiedica pierderea sufletelor a căror salvare ne-a fost încredinată, apoi pentru ca împărăția Domnului nostru Iisus Cristos aici pe pământ, pe care avem misiunea de a o apăra, nu numai să rămână în picioare în toată integritatea ei, ci să facă pe întregul pământ cât mai multe noi progrese și noi cuceriri.

În vigilenta lor solicitudine pentru salvarea poporului creștin, predecesorii noștri au recunoscut și ei foarte repede acest dușman capital încă din momentul în care, ieșind din tenebrele unei conspirații satanice oculte, el se lansa la asaltul fățiș. Știind foarte clar ce era și ce voia el, ei au dat semnalul de alarmă guvernelor și popoarelor, punându-le în gardă împotriva capcanelor și tertipurilor pregătite în mod diabolic pentru a lua prin surprindere.

Pericolul a fost denunțat pentru prima oară de Clement al XII-lea în 1738, iar Constituția promulgată de acest Papa a fost reînnoită și confirmată de Benedict al XIV-lea. Pius al VII-lea, a mers pe urmele acestor doi pontifi, iar Leon al XII-lea încluzând în Constituția sa apostolică QUO GRAVIORA toate actele și decretele Papilor precedenți cu privire la acest subiect, le- a ratificat și le-a confirmat pentru totdeauna. De asemenea, Pius al VIII-lea, Grigore al XVI-lea și în repetate rânduri Pius al IX-lea au vorbit și ei în același sens.

Scopul fundamental și spiritul organizației francmasonice au fost scoase la iveală prin manifestarea evidentă a acțiunilor și orientărilor sale, prin cunoașterea principiilor ei, prin expunera regulamentelor și ritualurilo împreună cu comentariile acestora, la care de nenumărate ori s-au adăugat mărturiile propriilor săi adepți. În fața acestor fapte era cât se poate de firesc ca acest Scaun apostolic să denunțe în mod public francmasoneria ca pe o asociație satanică criminală, nu mai puțin periculoasă pentru creștinism decât pentru societatea civilă. Au fost dictate împotriva ei cele mai grave pedepse cu care Biserica îi poate lovi pe cei vinovați, precum și interdicția de a se afilia la ea.

Iritați de această măsură și sperând că vor putea, fie prin dispreț, fie prin calomnie să scape de aceste condamnări sau măcar să le atenueze forța, membrii acestei organizații oculte i-au acuzat pe Papii care le-au formulat că au dat sentințe nedrepte și arbitrare sau că au întrecut măsura cu pedepsele aplicate.

Astfel, procedând cu viclenia lor legendară, ei s-au străduit să eludeze autoritatea sau să diminueze valoarea Constituțiilor promulgate de Clement al XII- lea, Benedict al XIV-lea, Pius al VII-lea și Pius al IX-lea.

Totuși, chiar din rândurile grupării nu au lipsit membri sau asociați care au mărturisit aproape fără voia lor: conform doctrinei și disciplinei catolice, pontifii romani nu au făcut în realitate decât un lucru perfect legitim. La toate aceste mărturisiri trebuie adăugat de asemeni asentimentul explicit al unui număr de șefi de stat care au ținut în mod ferm, fie să denunțe societatea francmasonilor la Scaunul apostolic, fie să o lovească ei înșiși, aratându-i periculozitatea, prin legi emise împotriva ei, așa cum s-a întâmplat în Olanda, Austria, Elveția, Spania, Bavaria, Savoia și-n alte părți ale Italiei.

Este extrem de important să remarcăm acum cât de mult au confirmat evenimentele întelepciunea vizionară a predecesorilor Noștri. Solicitările și atenționările lor antemergătoare și părintești nu au avut însă din păcate pretutindeni și totdeauna succesul dorit; aceasta se datorează pe de o parte disimulării și vicleniei oamenilor afiliați acestei grupări periculoase și, pe de altă parte, a imprudentei ușurințe a celor care ar fi trebuit să fie cel mai direct interesați in a o supraveghea cu cea mai mare atenție. Rezultatul acestor lucruri a fost că într-un secol și jumătate francmasoneria a făcut progrese distructive incredibile. Folosind din plin atât îndrăzneala insolentă cât și șiretenia și perfidia, ea a invadat toate rangurile ierarhiei sociale și a început să aibă în interiorul statelor moderne o putere care echivalează aproape cu suveranitatea. De la această rapidă și formidabilă expansiune au rezultat în mod precis atât pentru Biserică, cât și pentru autoritatea conducătorilor de state și pentru societatea publică relele multiple pe care predecesorii noștri le prevăzuseră de atât de mult timp. La ora actuală am ajuns chiar pe punctul de a avea toate motivele să întrevedem pentru viitor cele mai serioase temeri; desigur, nu atât în ceea ce privește Biserica, ale cărei fundamente solide nu ar putea fi cu ușurință distruse de efortul oamenilor, ci referitor la securitatea tuturor statelor în sânul cărora francmasoneria sau asociații similare care cooperează cu ea sau sunt sateliți ai ei, au devenit prea puternice.

Pentru toate aceste motive, de îndată ce ne-a fost încredințată conducerea Bisericii, am sesizat cu claritate necesitatea de a rezista în fața unui rău atât de mare și de a ridica împotriva lui atât cât ne stă în putință autoritatea noastră apostolică. De asemenea, profitând de toate ocaziile favorabile, am tratat clar și la obiect principalele teze doctrinale asupra cărora opiniile perverse ale Lojilor masonice par să fi avut cea mai mare influență. Astfel, în Enciclica Noastră QUOD APOSTOLICI MUNERIS ne-am străduit să combatem monstruoasele sisteme socialist și comunist. Într-o altă enciclică, ARCANUM, ne-am permis să punem în lumină și să apărăm noțiunea veritabilă și autentică de familie a cărei origine și sursă este căsătoria. În enciclica DIUTURNUM am făcut cunoscută conform principiilor înțelepciunii creștine esența puterii politice și am aratat admirabilele ei armonii cu ordinea naturală, cât și cu salvarea popoarelor și a conducătorilor acestora.

Acum, după exemplul predecesorilor noștri ne-am decis să ne fixăm în mod direct atenția asupra societății francmasonice, asupra ansamblului ei de doctrine, planuri, sentimente și acte ale tradiției sale, pentru a pune într-o evidență și mai izbitoare extraordinara sa putere malefică și a opri astfel proliferarea contagioasă a acestui flagel funest pentru întreaga planetă.

Există în lume un anumit număr de grupări și secte care, deși diferă unele de altele prin nume, ritualuri, formă, origine, se aseamănă și sunt perfect de acord între ele cu privire la scopul final și principiile esențiale. De fapt, ele sunt identice cu francmasoneria, care este pentru toate celelalte axul central de la care pornesc și în care se termină. Și deși în prezent ele au aparența unor societăți deschise, deși organizează reuniuni publice sub ochii tuturor, deși publică ziare și reviste de prezentare a activității și organizării lor, totuși, dacă mergem mai profund, dincolo de aceste aparențe, se poate constata ca ele aparțin familiei de societăți satanice clandestine și că ele păstrează mereu acest atribut. Există într-adevăr în cadrul lor o anumită categorie de secrete a căror divulgare este interzisă cu cea mai mare grijă de Constituția lor - unele chiar sub pedeapsa cu moartea - nu numai persoanelor din afară, ci chiar unui mare număr dintre adepți.

Acestei categorii de secrete aparțin Consiliile intime și supreme, numele principalilor șefi (în special din afara gradelor cunoscute), anumite întâlniri mai oculte și interioare; de asemenea, tot aici se includ și deciziile importante care au fost luate împreună cu mijloacele și agenții lor de execuție. La această lege a secretului concură într-un mod strălucit: diviziunea făcută între membri, care se ocupă unii de drepturi, alții de oficii și alții de sarcini sau îndatoriri, dinstincția ierarhică, magistral organizată, pe ordine și grade, și disciplina severă la care toți sunt supuși. Cea mai mare parte a timpului în ritualurile de inițiere, cei care le solicită trebuie să promită, ba mai mult decât atât, să jure solemn că nu vor dezvălui niciodată nimănui, sub nici o formă, numlele tovarășilor lor, însemnele strict secrete și înscrisurile caracteristice și doctrinele grupării. Astfel, sub aparențe mincinoase și făcând din disimulare o regulă constantă de conduită, francmasonii nu precupețesc nici un efort pentru a se ascunde și a nu avea alți martori în afara complicilor lor.

Marele lor interes fiind de a nu părea niciodată ceea ce în realitate sunt, ei joacă cel mai adesea rolul aparent nevinovat al unor persoane iubitoare de literatură sau filozofie laolaltă doar pentru cultivarea ştiinţelor şi artelor. Ei nu vorbesc atunci decât despre zelul cu care impulsionează ei progresul civilizaţiei şi nu mai contenesc să ţină discursuri sforăitoare despre mila lor nesfârşită pentru oamenii sărmani. Dacă ar fi să-i credem, singurul lor scop în viaţă este ameliorarea constantă a vieţii maselor şi împărtăşirea la un număr tot mai mare de oameni a avantajelor şi beneficiior spirituale care sunt atât de utile societăţii civile. Dar chiar presupunând că aceste intenţii ar fi sincere, ele sunt departe de a le epuiza toate scopurile. Într-adevăr, nu este deloc întâmplător că cei afiliaţi la francmasonerie trebuie să promită că vor asculta totdeauna, gata la cea mai mică atenţionare, la cel mai mic semn să execute rapid şi fără crâcnire ordinele date, acceptând dinainte, în caz contrar că vor suporta cele mai riguroase şi mai dure tratamente, care include până chiar şi moartea. De fapt, nu rareori pedeapsa capitală este aplicată acelor membri care sunt convinşi fie să trădeze disciplina secretă a societăţii, fie să reziste la ordinele superiorilor, iar aceasta se practică cu o asemenea dexteritate, încât în cele mai multe cazuri executorul acestei sentinţe mortale se sustrage justiţiei, stabilită să vegheze asupra crimelor şi să le pedepsească.

Deci, să trăieşti în disimulare şi să fii învăluit de satanice tenebre, să înlănţui de tine prin legături dintre cele mai strânse fără a le face niciodată cunoscut în prealabil la ce se angajează, oameni reduşi astfel la condiţia de sclavi, să utilizezi în tot felul de atentate aceste instrumente pasive ale unei voinţe satanice străine, să înarmezi pentru crimă mâini prin intermediul cărora îţi asiguri neimplicarea directă la omor, toate acestea şi multe altele sunt practici monstruoase, condamnate chiar de către natură. Raţiunea, bunul simţ şi adevărul sunt de ajuns ca să demonstreze că organizaţia de care vorbim este într-o opoziţie indiscutabila cu justiţia şi cu morala naturală.

Alte dovezi de o mare claritate se adaugă celor precedente şi permit să se vadă şi mai bine cât de mult îi repugnă francmasoneriei prin însăşi constituţia sa esenţială, onestitatea. Oricât de mare ar putea fi într-adevăr printre oameni vicleana abilitate de disimulare şi obişnuinţa minciunii, este imposibil ca o cauză de orice natură ar fi ea, să nu se trădeze prin efectele pe care le produce: *"Nu se poate ca un pom bun să facă roade rele şi un pom rău să facă roade bune."* (Matei, VII.18.)

Ori este evident că toate fructele produse de francmasonerie sunt dintre cele mai otrăvitoare. Iată ce rezultă din datele pe care le-am prezentat până acum, iar această concluzie ne dă ultimul cuvânt cu privire la intenţiile acesteia. Acţiunile francmasonilor - şi subliniem că eforturile lor converg toate în acest scop - sunt cu o încăpăţânare diabolică îndreptate să distrugă din temelii până la culme orice formă religioasă şi spirituală autentic creştină şi să-i substituie o alta, modelată după ideile lor şi ale cărei principii şi legi fundamentale sunt împrumutate din aşa zisul naturalism.

Tot ce am spus sau ce ne propunem să spunem trebuie să fie clar înţeles ca privind secta francmasonică în ansamblul ei, care cuprinde şi alte societăţi surori sau care sunt aliate ei. Nu pretindem însă aplicarea tuturor acestor reflexii la fiecare membru luat individual. Printre aceştia cu siguranţă că se pot întâlni unii chiar într-un număr notabil care, deşi nu lipsiţi de vina de a fi aderat la asemenea societăţi, nu se murdăresc totuşi în acţiunile lor criminale şi ignoră datorită naivităţii scopul final pe care aceste societăţi satanice se străduiesc să-l atingă. Mai mult decât atât, se poate întâmpla uneori ca unele grupuri să nu aprobe concluziile extreme pe care logica ar trebui să-i constrângă să le adopte deoarece ele decurg în mod necesar din principii comune oricărei organizaţii. Însă răul poartă cu el o mârşăvie care de la sine respinge orice conştiinţă curată sau produce teama.

Primul principiu al "naturismului" este ca în orice lucru trebuie să prevaleze natura sau raţiunea strict umană, prin definiţie limitată (negând deci partea spirituală sau Sinele Divin al fiinţei umane). După această aserţiune ei fac prea puţin caz de Dumnezeu sau alternează esenţa oricărui demers religios prin opinii vagi şi sentimente eronate. Ei neagă că Dumnezeu ar fi autorul vreunei revelaţii. Pentru ei, în afară de ceea ce poate să înţeleagă raţiunea umană comună nu există nici dogma religioasă, nici adevăr şi nici maestru realizat spiritual în care să poţi avea încredere. Şi cum misiunea proprie şi specială a Bisericii constă în receptarea în toată plenitudinea lor a doctrinelor revelate de Dumnezeu şi-n păstrarea lor într-o stare de puritate incoruptibilă, ca şi în autoritatea stabilită pentru a le împărtăşi împreună cu celelalte ajutoare dăruite de Providenţă pentru desăvârşirea oamenilor, împotriva ei adversarii au manifestat cea mai mare înverşunare şi au îndreptat cele mai violente atacuri.

Faptul că membrii sectei francmasonice nu sunt cu toţii obligaţi să renege explicit religia creştină, departe de a dăuna planului general al francmasoneriei care vizează distrugerea oricărei instituţii divine pe pământ, îi serveşte mai degrabă interesele. Astfel, mai ales prin aceasta masoneria poate înşela mai uşor oamenii simpli şi fără discernământ şi face posibilă admiterea mult mai multor persoane în organizaţie. Mai mult chiar, prin deschiderea largă faţă de adepţii care provin din cele mai diverse religii ea devine capabilă să acrediteze o eroare fundamentală a acestei epoci, şi anume, dezinteresul faţă de religie şi mai general, faţă de credinţa în Dumnezeu.

"Naturaliştii" merg însă şi mai departe. Angajaţi cu multă îndrăzneală pe calea erorii în cele mai importante probleme ei sunt antrenaţi logic până la consecinţele extreme ale principiilor lor, fie datorită slăbiciunii naturii umane, fie prin pedeapsa dreaptă cu care Dumnezeu le loveşte orgoliul. De aici rezultă că ei nu mai au certitudinea şi integritatea adevărurilor accesibile doar raţiunii superioare, iluminate de Conştiinţa Divină, cum ar fi existenţa lui Dumnezeu, spiritualitatea şi nemurirea sufletului. Purtată într-o nouă aglomerare de erori francmasoneria nu a putut evita aceste pericole. Într-adevăr, deşi luată în ansamblu francmasoneria admite existenţa unui anumit Dumnezeu, mărturia propriilor săi membri stabileşte că această credinţă nu este obiectul unui asentiment ferm şi al unei certitudini de nezdruncinat pentru fiecare membru individual.

De fapt, se lasă iniţiaţilor deplina libertate de a se pronunţa într-un sens sau altul, fie pentru a afirma existenţa lui Dumnezeu, fie pentru a o nega. Cei care neagă cu îndârjire această realitate sunt la fel de uşor primiţi la iniţiere ca şi cei care, într-un anumit mod o admit dar, denaturând-o precum panteiştii, reţin din aceasta doar nişte aparenţe absurde, pierzând esenţialul adevărului existenţei lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, atunci când acest fundament necesar este distrus sau numai zdruncinat, în mod automat şi celelalte principii ale ordinii naturale devin confuze în mintea umană, care nu mai are atunci nici un punct de sprijin de care să se agaţe. Tocmai de aceea atunci nu se mai poate vorbi nici de Creaţia lumii printr-un act liber şi suveran al Creatorului (DUMNEZEU), nici de guvernarea Providenţei, nici de supravieţuirea sufletului şi nici de realitatea Spiritului esenţial Divin. Prăbuşirea adevărurilor care stau la baza ordinii naturale, care susţin într-o măsură atât de mare o conduită raţională şi practică în viaţă va avea cu siguranţă un impact puternic asupra moravurilor particulare şi publice. Lăsăm la o parte acum acele virtuţi şi calităţi superioare pe care nimeni fără un dar special de la Dumnezeu sau care fără Graţia Divină nu le poate dobândi sau manifesta; şi atragem atenţia că toate acestea sunt însuşirile spirituale din care nu vom găsi nici măcăr o urmă la cei care îşi fac o veritabilă profesiune de credinţă din a ignora dispreţuitor Mântuirea umanităţii, Graţia Divină, Sacralitatea, Beatitudinea supralumească (FRANCMASONII). Ne referim aici pur şi simplu la îndatoririle ce rezultă din principiile onestităţii naturale.

Un Dumnezeu care a creat lumea şi o guvernează prin Providenţa sa, o Lege eternă ale cărei prescripţii ne orientează să respectăm legile Divine universale ale firii fără a le încălca niciodată, o finalitate ultimă a evoluţiei sufletului într-o regiune superioară lucrurilor lumeşti, iată sursele, iată principiile oricărei justiţii şi onestităţi. Faceţi-le să dispară (ori chiar aceasta este pretenţia "naturaliştilor" şi a tuturor francmasonilor) şi va fi după aceea aproape imposibil să se mai ştie în ce consta ştiinţa dreptăţii şi a nedreptăţii sau pe ce se bazează ea. Cât despre morală, singurul lucru care a găsit oarecum deschidere în faţa francmasonilor şi-n care ei vor să fie instruit cu grijă tineretul este ceea ce ei numesc "morala civică" (morala independentă, morala liberă), sau cu alte cuvinte morala care nu lasă nici un loc ideilor religioase şi creştine.

Dar cât de insuficientă este această morală şi în ce măsură este ea lipsită de soliditate, înclinându-se sub suflul pasiunilor şi al instinctelor necontrolate, se poate vedea deja foarte bine prin tristele rezultate pe care ea le-a dat. Într- adevăr, acolo unde după ce s-a înlocuit morala creştină ea a început să stăpânească cu mai multă libertate şi s-a constatat totodată prompt dispariţia probităţii şi intergrităţii moravurilor, s-a constatat extinderea şi întărirea opinilor celor mai monstruoase şi de asemnea îndrăzneala crimelor care debordează peste tot. Aceste rele multiplicate provoacă astăzi plângeri şi lamentări la scara mondială.

Pe de altă parte, natura umană obişnuită fiind mult mai înclinată spre viciu decât spre virtute, onestitatea este absolut imposibilă dacă mişcările dezordonate ale sufletului nu sunt înfrânate şi controlate iar dorinţele inferioare nu se supun raţiunii şi bunului simţ.

Dimpotrivă, acum vedem cum se multiplică şi cum ajung la îndemâna oricui toate modalităţile ce pot aţâţa pasiunile inferioare. Ziare şi broşuri din care decenţa şi pudoarea sunt alungate, opere "artistice" în care se etalează cu un cinism revoltător principiile a ceea ce se numeşte astăzi "realism" (iar alteori doar urâtul, dizgraţiosul şi dizarmonia dobândesc valenţe "estetice"), invenţii ingenioase destinate să stimuleze şi să satisfacă plăcerile materiale, într-un cuvânt totul este pus în mod diabolic de inteligent în joc pentru a dezlănţui şi a cultiva în rândul oamenilor viciile şi plăcerile perverse, pe fondul unui somn al virtuţii şi raţiunii.

Cu siguranţă că francmasonii sunt vinovaţi de această stare de fapt dar în acelaşi timp ei sunt şi consecvenţi, suprimând oamenilor speranţa într-o fericire spirituală, coborând ideea de fericire doar la nivelul lucrurilor perisabile, mai joase şi mai degradate chiar decât orizontul terestru. În sprijinul acestor aserţiuni se pot constata uşor la o privire atentă fapte sigure, deşi aparent incredibile.

Francmasonii au ajuns să susţină că ar trebui utilizate sistematic toate mijloacele de a sătura multitudinea de perversiuni şi vicii la nivelul maselor, asigurându-se astfel că în aceste condiţii ele vor fi în întregime în mâinile lor, putându-le servi cu uşurinţă drept instrument docil în realizarea planurilor lor celor mai îndrăzneţe şi diabolice.

Francmasoneria îşi concentrează de asemenea toate energiile şi toate eforturile ei satanice pentru a lua în stăpânire educarea tineretului. Francmasonii speră că vor putea să formeze uşor conform ideilor lor această categorie de vârstă atât de delicată pliindu-le flexibilitatea în această direcţie, pentru pregătirea unei rase de cetăţeni ai societăţii civile după metodele promovate de ei. (A se vedea la noi eforturile susţinute de îndoctrinare a copiilor de la vârsta cea mai fragedă - "Şoimii patriei" - ai francmasonului Ceauşescu).

Deja, în mai multe țări ei au reușit să elimine complet din educația morală a tinerilor marile și sfintele îndatoriri care unesc omul cu Dumnezeu.

Referitor la situația politică, statul trebuie, în viziunea lor să fie ateu.

A trecut deja mult timp de când ei acționează fățiș pentru realizarea acestor doctrine, utilizându-și pentru aceasta forțele și toate resursele, creând astfel cale liberă altor francmasoni mai numeroși și mai îndrăzneți care sunt gata să tragă din aceste false principii concluzii încă și mai detestabile, cum ar fi ideile socialiste și comuniste.

Faptele pe care le-am rezumat pun suficient de bine în lumină constituția intimă secretă a francmasonilor și arată în mod clar pe ce căi se îndreaptă ei spre scopul lor final. Principalele lor dogme sunt într-un complet dezacord cu rațiunea, încât nu se poate imagina ceva mai pervers. Într- adevăr, a vrea să distugi religia și biserica stabilită de Dumnezeu însuși nu este culmea nebuniei și a celei mai nerușinate profanări? Însă ceea ce este, nici mai puțin oribil și nici mai puțin suportabil, constă în tendința lor fermă de a repudia binefacerile pline de compasiune și grație divină dăruite de Domnul Iisus atât indivizilor cât și oamenilor grupați în familii și națiuni, binefaceri care, chiar după mărturia dușmanilor creștinismului sunt de cea mai mare valoare. Desigur, într-un plan atât de nesăbuit și de criminal ne este permis să recunoaștem cu ușurință aici ura înverșunată de care este animat Satana față de Iisus Cristos, precum și teribila lui dorință de răzbunare.

Celălalt scop diabolic, la realizarea căruia francmasonii își aruncă în joc toate forțele, constă în distrugerea oricărui fundament important al justiției și onestității. Prin aceasta, ei se fac colaboratorii acelora care ar vrea ca omul, asemenea animalelor, să nu aibă altă regulă de acțiune decât dorințele inferioare și instinctele. Acest scop duce nu mai puțin decât la degradarea și decăderea umanității și la precipitarea josnică a dispariției sale. Răul crește astfel mereu cu toate primejdiile care amenință mediul familial și societatea civilă.

Erorile satanice răufăcătoare pe care le-am semnalat anterior amenință națiunile cu pericole dintre cele mai redutabile. Amenințarea lor, neluată în seamă, poate aduce prin forța lucrurilor un haos universal și ruina tuturor instituțiilor dacă nu va fi stopată prompt. Acesta este cu adevărat scopul mărturisit și explicit urmărit prin toate eforturile lor de organizațiile socialiste și comuniste. Francmasoneria nu are dreptul să afirme că este străină de atentatele lor pentru că ea le favorizează intențiile, iar pe terenul principiilor este în întregime de acord cu ele, guvernându-le de fapt din umbră.

Să dea Dumnezeu ca toți, și cât mai repede, judecând după fructele otrăvite ale tuturor acțiunilor Francmasoneriei să poată recunoaște cu luciditate germenele și principiul relelor care ne amenință!

Avem de-a face cu un dușman viclean, foarte subtil și prolific în capcane satanice perfide. El excelează în a gâdila plăcut urechile popoarelor și conducătorilor lor, știind să-i învăluie și pe unii și pe alții cu farmecul perceptelor și cu seducția lingușelilor sale. El își bate în realitate joc și de unii și de alții, de fapt, flatându-i prin procedee similare și având tot timpul pe buze cuvintele "libertate", "egalitate", "fraternitate" și "prosperitate publică". Departe însă de a fi mai fericite, popoarele, copleșite de o oprimare și o mizerie crescânde, se văd lipsite și de speranță și de credință într-o realitate spirituală mult mai înaltă. Cu cuvintele Sfântului Augustin putem astfel afirma că: "... *ei cred sau caută să-i facă pe ceilalți să se creadă că doctrina creștină este incompatibilă cu binele statului de drept, pentru că în realitate ei vor să fondeze statul de drept, nu pe fermitatea și stabilitatea virtuților, ci pe încurajarea și tolerarea tuturor relelor și viciilor.*" (Epistola 157 către VOLUSIAN, cap.5, p.2).

Pentru a distruge acest dușman satanic puternic, sunt fără îndoială necesare mijloace divine eficiente care trebuie să fie proporționale cu un rău atât de imens ale cărui ravagii sunt deja mult prea extinse pe tot globul pământesc.

Mai întâi însă, trebuie să i se smulgă cât mai grabnic masca francmasoneriei, scoțând la iveală toate tertipurile criminale folosite de această organizație satanică ocultă mondială pentru a seduce oamenii și a-i atrage în rândurile ei.

Și, mai cu seamă, trebuie să se invoce cu fervoare, în comun, grația, puterea și lumina lui Dumnezeu, a lui Iisus Cristos și a Fecioarei Maria, a arhanghelului Mihail, a Sfântului Iosif și a Sfinților apostoli Petru și Pavel.

Scrise cu zeci de ani înainte de unirea Românilor, ce bine se potrivesc aceste planuri cu cele ce se petrec acum la noi.

Conducătorii francmasoneriei, încă de la mijlocul secolului trecut, au declarat că cei mai mari dușmani ai lor sunt Monarhia și Religia creștină, Tronul și Altarul. Scopul lor tainic mărturisit este distrugerea oricărui Stat creștin, pentru ca apoi să ajungă ei stapâni asupra întregii planete.

"Trebuie să dărâmăm credința în Dumnezeu și să smulgem definitiv din spiritul creștinilor însuși gândul Dumnezeirii și al Sufletului, pentru a le înlocui cu socoteli și lipsuri materiale".

Extras din "Teologia luptătoare"

de Preot Irineu Mihălcescu, București 1941

FRANCMASONERIA

Cuvântul "francmason" înseamnă "zidar liber", iar ***francmasoneria*** sau ***masoneria*** este o societate secretă, care poartă acest nume, pentru că în organizația și ritualul ei se servește de unelte de care se folosesc zidarii, bunăoară: de mistrie, echer, ciocan, dreptar, compas etc., pe care le interpretează în chip simbolic și împarte pe membrii ei în trei grade sau trepte, cărora le dă numele de: ucenici, lucrători și maeștri.

Îndreptățirea acestei numiri o întemeiază scribii francmasoni în două feluri:

Unii susțin că francmasoneria își trage originea de la Hiram, arhitectul templului lui Solomon. Numirea de Ioachim și Boaz a celor două coloane din templul masonic, cum se numeau și coloanele din fața templului lui Solomon, legenda care circulă printre francmasoni și se predă ucenicilor la primirea în lojă, că adică Hiram a fost ucis de trei ucenici zidari, pentru că el nu a vrut să le spună și lor cuvântul de ordine al maeștrilor; precum și simbolismul unora din riturile masonice, ar fi dovada de necontestat, că aceasta este obârșia adevărată a francmasoneriei și că ea era organizată atunci, pe vremea lui Solomon, aproape la fel ca astăzi. Dar, chiar francmasonii mai luminați recunosc, că această legendă nu era cunoscută în cercurile lor înainte de veacul XVIII, și că s-a născocit - după toată probabilitatea - spre a se da mai mare însemnătate și mai mult fast noului înființat grad de ***maestru***.

Alții susțin că obârșia francmasoneriei s-ar trage de la așa-zișii zidari liberi ori cioplitori de pietre ornamentale și constructori ai domurilor monumentale din evul mediu, dar e fapt nediscutat că acești zidari nu aveau nimic din organizarea francmasoneriei propriu-zise.

Cât despre părerile că francmasoneria ar fi așa de veche ca și omenirea și că deci Adam sau chiar Dumnezeu ar fi cel dintâi mason, sau că ea și-ar avea obârșia în misterele religiei grecilor și egiptenilor, sau în ordinul templierilor sau al crucii trandafirii (roză) etc., acestea nu pot justifica întru nimic numele de francmason, nici întrebuințarea uneltelor masonice în francmasonerie. Idea că Adam sau Însuși Dumnezeu ar fi cel dintâi francmason a fost pusă în circulație de masoneria numită misraim, aceea care a fost înființată de frații Bedarride din Avignon. Ea a fost însușită și susținută - mirabile dictu - de Lessing.

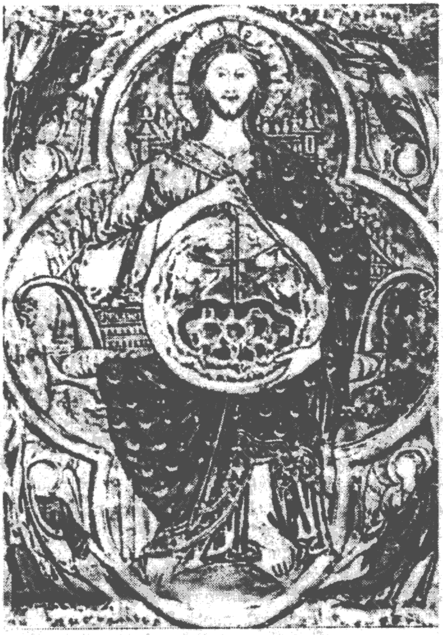

Iconografie masonică: Iisus Hristos reprezentat drept ... "Mare Arhitect"

Probele la care se supun inițiații în unele loji masonice au asemănare cu misterele religiilor grecești și egiptene și îndeosebi întru-câtva cu misterele eleusinice, mai mult cu ale Cibelei și foarte mult cu ale Isidei. Dar originea masoneriei nu este așa de veche și asemănările nu sunt concludente. De la templieri a împrumutat francmasoneria foarte multe elemente, în numeroase țări, și a existat chiar un sistem de masonerie templierică, cu mai multe ramificații. Nici la templieri nu trebuie căutată obârșia întregii francmasonerii, pentru că în esență ea diferă mult de organizația templierilor. Cu Crucea roză, francmasoneria are prea puține note comune, așa că, nici în aceasta nu i se poate pune obârșia.

Obârșia sigură a francmasoneriei datează din anul 1717 și țara în care s-a organizat întâia oară este Anglia. De la introducerea reformei religioase și în alte țări, zelul credincioșilor și al comunităților pentru înălțarea de monumentale biserici a scăzut. Aceasta a avut ca urmare decăderea breslei zidarilor liberi, care nu mai găseau de lucru decât prea puțin. În aceste împrejurări critice pentru ei, Teofil Desaguliers, predicatorul reformat al Curții regale, predicatorul James Anderson și arheologul George Payne, își propuseră să dea breslei zidarilor liberi altă menire și anume: zidirea unui templu spiritual în inima omului prin cultivarea a ceea ce este "bun, nobil şi frumos", cu alte cuvinte o moralitate fără religie, deci atee şi întemeiată numai pe raţiune. Patru societăţi de zidari liberi se întruniră în ziua de 24 iunie 1717, într-un restaurant din Londra, unde puseră bazele societăţii ***"of free States Masons"*** şi consimţiră să urmărească scopul propus de cei trei bărbaţi.

Aceasta a fost ziua întemeierii francmasoneriei albastre sau englezeşti, ori începutul lojelor Sfântului Ioan, cum s-a mai numit ea în amintirea Sfântului Ioan Botezătorul, a cărui naştere se serbează în ziua de 24 iunie.

Ideile masonice au prins repede şi s-au răspândit cu iuţeală în toate ţările din apusul Europei, câştigând un mare număr de membri îndeosebi din pătura cultă a societăţii şi chiar dintre capetele încoronate.

Francmasoneria s-a schimbat însă la faţă şi a luat îndată înfăţişări diferite, urmărind cu totul alte scopuri, datorită elementului satanic care a pătruns în ea cu duiumul şi a aservit-o intereselor lui. Într-adevăr, masonii, care au pus stăpânire în toate ţările pe finanţe, industrie, comerţ, presă etc., nu puteau lăsa să le scape din mână un instrument de dominaţie aşa de minunat pentru ei. Otrava ateistă din însuşi embrionul masonic trebuia înteţită şi exploatată.

S-au amestecat deci, în înăcritul aluat al francmasoneriei principii disolvante din Talmud, din Cabală şi din magie, s-a dat simbolurilor cultului altă interpretare, adaptate adevăratelor scopuri, criminale, ale mişcării masonice. S-au introdus ca termeni de exprimare cuvinte evreieşti şi orientale, francmasoneria fiind transformată în curând în ***Sinagoga Satanei.*** Nu numai că s-a transformat radical francmasoneria originală, destul de hibridă de la primele ei începuturi, ci s-au înfiinţat o puzderie de noi şi felurite genuri de masonerie. Astfel, în anul 1756, evreul Ştefan Morin puse în ordine cele 25 de grade ale masoneriei templierilor şi le introduse din America, unde alţi masoni, ca să poată crea venituri mai mari lojelor, le ridicaseră la 33, cum au rămas până astăzi. Un alt mason, celebrul escroc Iosef Balsamo, cunoscut sub numele de graful Cagliostro (1795) a înfiinţat francmasoneria coptică, cu 90 de grade, şi a primit în loji şi femei.

Alţi trei masoni evrei, fraţii Bedarride din Avignon, au înfiinţat francmasoneria numită ***Misraim,*** tot cu 90 de grade şi cu idei cabalistice cu totul bizare. Francmasoneria albastră, cu cele trei grade ale ei nu a mai mulţumit în curând mania gradelor, şi fu considerată ca un simplu noviciat care pregătea pentru gradele superioare. Se înfiinţă astfel o nouă francmasonerie numită scoţiană, care la rândul ei fu considerată ca un grad intermediar între francmasoneria albastră şi între gradele superioare. Acestea sunt trei: I. al templierilor, cu alte patru sisteme divizionare; sistemul capitolului de Clemont, sistemul strictei observanţe, sistemul clericalatului şi sistemul suedez sau creştin; II. Sistemul crucii trandafirii (roze) şi III. Sistemul egiptean cu subdiviziunile: sistemul coptic, sistemul mistraim şi sistemul sau mitul memfitic. (Pentru amănunte vezi Preotul I. Mihălcescu, op. cit. pag. 892-895.)

După obârşie, francmasoneria nu este, dar, ceva care să impună prin vechimea sa, iar trecutul ei este pătat de crimă şi sânge. În ţările catolice şi mai cu deosebire în Franţa, francmasoneria a luptat cu orice fel de arme împotriva Bisericii şi a monarhiei. Enciclopediştii şi mai toţi făuritorii şi capii marii revoluţii au fost francmasoni. Intrigile pe care ei le-au ţesut, calomniile pe care le-au pus în circulaţie şi, în genere, mijloacele de care s-au servit, ca să doboare pe Maria Antoaneta, vor rămâne pentru totdeauna o pată neştearsă pe numele de francmason.

În revoluţiile franceze din 1848 şi 1870 francmasonii şi-au avut partea lor, iar dezastrul Franţei în actualul război se datorează în întregime comunismului, care este opera masoneriei.

Revoluţiile care au desfiinţat monarhia şi au proclamat republica în Portugalia, în Rusia şi în Spania, sunt tot opera francmasoneriei şi, după socotinţa unor istorici, nici una din revoluţiile care s-au produs de la veacul XVIII încoace nu s-a făcut fără amestecul criminal al lojelor masonice.

Organizarea francmasoneriei variază puţin de la un fel de masonerie la altul şi de la o ţară la alta. În esenţă, ea se reduce la următoarele:

Unităţile în care sunt grupaţi membrii se numesc ***loji.*** Ceea ce sunt cluburile pentru partidele politice, sunt lojile pentru masoni. În fruntea fiecărei loji stă un ***venerabil,*** ajutat de un consiliu. Mai multe loji formează o mare lojă, condusă de un ***mare maestru,*** înconjurat de venerabilii lojilor componente.

Intrarea în francmasonerie se face prin primirea novicelui în lojă cu un anume ceremonial, sau în termeni masonici, ***potrivit ritualului.*** Novicele este introdus în încăperea numită ***templu,*** legat la ochi şi numai după ce i se pun diferite întrebări, este dezlegat, ca semn că, intrând în lojă, a trecut din întuneric la lumină. Aici se observă mai întâi un tablou care înfăţişează cerul înstelat, un glob pământesc, un ghiveci cu o floare, un craniu omenesc, o carte deschisă, un echer şi un compas. După interpretarea masonică, aceste lucruri ar avea următoarea semnificaţie: Cerul, pământul cu floarea şi craniul simbolizează natura de deasupra, dimprejurul şi dedesubtul nostru şi formează toate la un loc primul izvor al cunoştinţei omeneşti. Cartea, care uneori este Biblia, simbolizează ştiinţa. Dar pentru că ştiinţa din cărţi e lucru mort, se pune în mâna novicelui un dreptar şi un compas, care simbolizează ştiinţa vie, a vieţii sociale, şi anume: echerul are să slujească la măsurarea dreptăţii, iar compasul la întinderea iubirii de oameni a noului francmason.

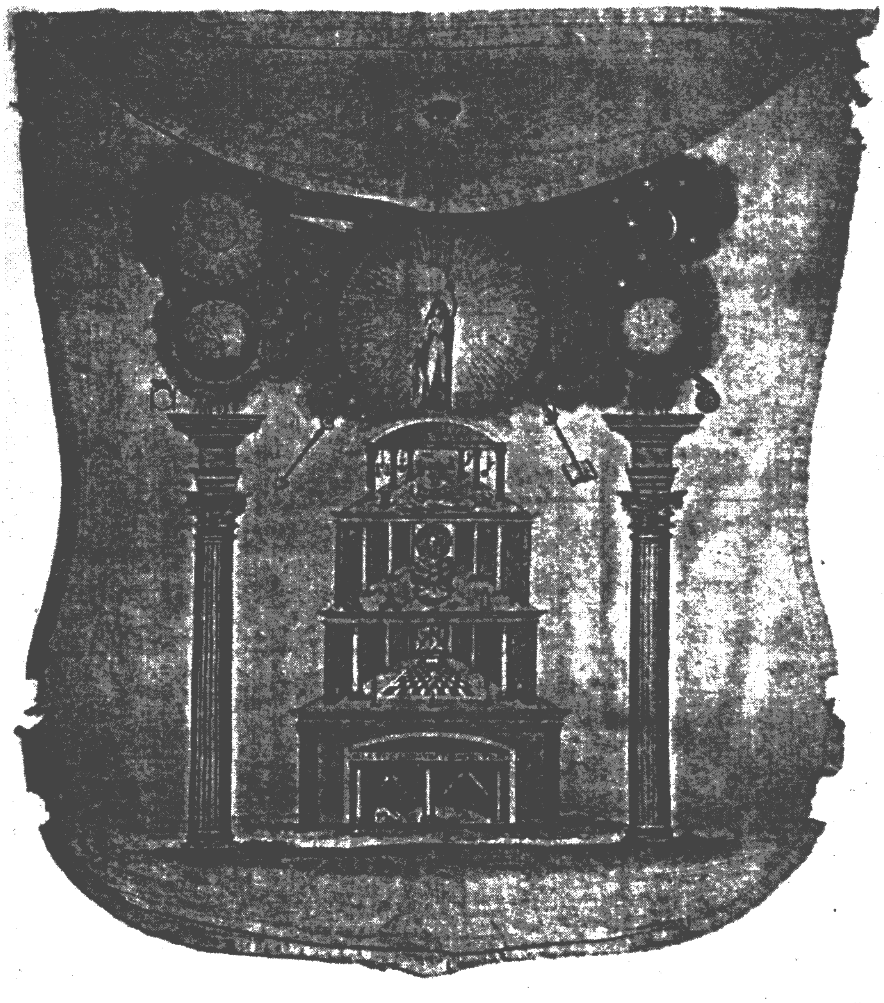

După ce se mai săvârşesc unele acte simbolice şi se pun la probe ciudate, ca să se vadă dacă are curaj şi e statornic în hotărârea de a intra în francmasonerie, novicele depune jurământul de credinţă în masonerie şi e proclamat membru al lojii.

Ritualul acesta şi simbolismul lucrurilor şi faptelor din care el constă, variază la primirea celorlalte două grade ale francmasoneriei albastre, de lucrător şi maestru, se complică şi se schimbă cu totul la gradele superioare, în special la primirea gradelor 18 şi 33, spre a corespunde scopului ascuns al francmasoneriei şi mijloacelor cunoscute numai membrilor acestor grade superioare pentru atingerea scopului urmărit de ea şi prin ei.

Ce este ***francmasoneria?*** Căutând să stabilim semnificaţia cuvintelor ***"francmason şi francmasonerie"*** sau ***"mason şi masonerie"***, am zis la începutul capitolului, că francmasoneria este o societate secretă şi am arătat de unde îi vine numele. Dar aceasta nu ne spune nimic despre ceea ce este ea, care îi este fiinţa.

"Uniunea masonică - zice o carte de instrucţie pentru francmasoni - este ***comunitatea nevăzută*** - mai presus de graniţe, de rasă, de culoare, de naţionalitate, de clase, de stări, într-un cuvânt, de toate deosebirile din afară dintre oameni, care ***trece anume chiar peste deosebirile dinăuntru de credință religioasă, de confesiune*** și de concepție despre lume - a tuturor personalităților din trecut, prezent și viitor, care s-au străduit pentru înnobilarea lor și desăvârșirea omenirii.

Definiția aceasta este o copie ad-litteram a definiției Bisericii creștine, sub forma de comunitate, cu însușirea specială de ***nevăzută,*** cum o înfățișează protestantismul. Aceasta o accentuează și mai bine aceeași carte de instrucție masonică prin cuvintele: "Conștiința curat masonică se vădește, indiferent de semnele din afară de recunoaștere dintre membrii lojilor, numai prin faptele morale izvorâte din dragostea de oameni, fapte care sunt comune tuturor oamenilor nobili, fie că se numesc, ori nu, francmasoni.

Întocmai cum Biserica creștină ne vorbește de o "comunitate a sfinților" și înțelege prin ea societatea nevăzută, curat spirituală, care se întinde și dincolo de moarte, a tuturor pioșilor care stau în slujba Dumnezeirii, ceea ce constituie cel mai mare merit al lor, tot astfel și francmasoneria recunoaște comunitatea nevăzută a tuturor celor care voiesc binele, mai presus de orice graniță de spațiu și de timp. Veșnic, adică având putere din cel mai cărunt trecut, în timpul de față și în cel mai îndepărtat viitor, este numai binele moral. Binele însă, îndeplinească-se în ascuns, pe nevăzute, așa ca "să nu știe stânga ce face dreapta".

Dacă francmasoneria ar fi ceea ce rezultă din aceste două citate, ar însemna că ea este o societate filantropică, de o impunătoare înălțime morală, având numai neajunsul de care suferă orice morală, care nu se altoiește pe religie, adică de a nu-și putea ajunge și împlini scopul urmărit, oricât ar fi el de sublim,... dar francmasoneria este cu totul altceva decât ceea ce crede instrucțiunea masonică că ne înfățișează.

Mai întâi, pentru ce este secretă masoneria, pentru ce nu lucrează la lumina zilei, dacă nu are nimic de ascuns, dacă nu urmărește alt scop și nu se servește de alte mijloace decât de cele mărturisite, care n-au pentru ce să fie tăinuite?

Apoi, netinând seama de deosebirile din afară dintre oameni, de: granițe, rasă, culoare, naționalitate, clase și stări, francmasoneria pretinde că lucrează pentru întronarea în lume a celor trei principii ale marii revoluții franceze: libertate, egalitate și fraternitate, și că în activitatea ei dă dovadă de cea mai largă toleranță,... dar iată, după propria lor mărturie, ce sunt libertatea, egalitatea și fraternitatea masonice:

"Libertate. Arma atotputernică cu care noi am răsturnat lumea, înseamnă independența fără margini și fără restricții, sustragere de la orice autoritate; înseamnă libertatea spiritului, care nu poate fi stânjenită de nici o revelație; înseamnă independența voinței, ***care nu se supune nici unei puteri,*** care ***nu recunoaște nici rege, nici Dumnezeu...*** Cu ajutorul libertății, ca pârghie, și al pasiunilor omenești, ca punct de sprijin, ***noi vom răsturna pentru totdeauna pe regi și pe preoți, acești dușmani neînduplecați ai neamului omenesc, mai funești pentru omenire decât tigrii pentru celelalte animale".*** Iată-i pe francmasoni proclamați se, pe temeiul principiului de libertate, ***anarhiști și atei, dușmani neîmpăcați ai monarhiei și ai religiei!*** Iată le toleranța față de convingerile politice și religioase ale celor ce nu fac parte din lojile lor!

"Egalitate. Instrumentul atotputernic cu care noi am transformat lumea înseamnă: ***egalizarea proprietăților,*** căci drepturile omului la pământul comun, ca cetățean al unei singure și aceleiași lumi, ca copil al unei singure și aceleiași mame, sunt mai vechi și mai sacre decât toate contractele și decât tot dreptul nescris, și prin urmare aceste drept uri trebuie restabilite, iar contractele trebuie rupte și dreptul nescris trebuie desființat". Iată ***comunismul*** sub forma lui cea mai nouă: ***bolșevismul,*** justificat și propovăduit de loji, ca principiu al egalității!

"Fraternitate. Făgăduința atotputernică cu care noi am stabilit puterea noastră, înseamnă: frăția în francmasonerie, pentru ***a construi un stat în stat,*** cu mijloace și funcțiuni independente de stat și necunoscute statului; frăția în francmasonerie, pentru ***a construi un stat deasupra statului,*** cu o unitate în cosmopolitism, cu o universalitate care face ca francmasoneria să fie superioară statului și să-l conducă; frăția în francmasonerie, pentru ***a constitui un stat în contra statului,*** atâta vreme cât vor mai exista armate permanente, care sunt instrumente de apărare, principii parazitare, piedică a oricărei înfrățiri. Prin ajutorul fraternității, ca pârghie, și prin urile omenești, ca punct de sprijin, noi vom face să piară pentru totdeauna parazitismul și represiunea armată, această ciumă nepotolită, această groază sălbatică a neamului omenesc". Iată proclamată ura împotriva armatei, ca susținătoare a ordinei în stat, în numele fraternității masonice!

Următorul jurământ rezumă și accentuează cuprinsul libertății, egalității și fraternității masonice:

"Jur să nu am altă patrie decât patria universală...

Jur să combat fără cruțare totdeauna și pretutindeni: hotarele

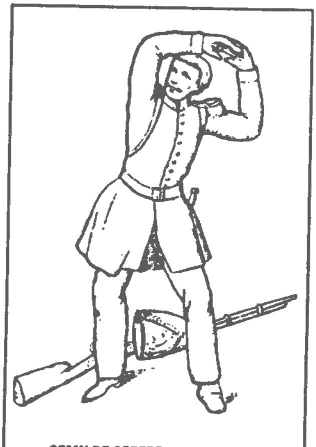

SEMN DE CERERE A AJUTORULUI

națiunilor, hotarele moșiilor, ale caselor și ale atelierelor, precum și granițele familiilor.

Jur să pun la contribuție întrega mea credință pentru triumful nesfârșit al progresului și al unității universale și declar că profesez negația lui Dumnezeu și a sufletului".

"**Trecerea** peste deosebirile dinăuntru de credință religioasă și confesiuni", **trâmbițată** de masonerie ca un act de mare largheţe de suflet din parte-i, ca o binevoitoare îngăduință față de credința religioasă a celor ce bat la ușile hrubelor lor, se schimbă dar, după depunerea jurământului de credință masonică, în ateism cras, în tăgăduirea existenței lui Dumnezeu și a sufletului. Însăși formula: ***"Marele Arhitect al Universului"***, sub care pare a se adăposti în loji ideea de Dumnezeu, este o amăgire, o minciună sfruntată, pentru că inițiaților de gradul 25 masonic li se spune răspicat: **"Marele Arhitect al Universului, în onoarea căruia arde tămâia lojilor și atelierelor, nu este Dumnezeu, ci îngerul luminii, geniul muzicii, spiritul focului".** Dar, dacă nu există Dumnezeu și suflet, nu există, după logica masonică, nici înger, geniu și spirit, ci aceste expresii sunt vorbe goale, cărora nu le corespunde nimic real.

După alții, ***"Marele Arhitect al Universului"*** este însăși ***francmasoneria***, care se intitulează cu emfază și ***"Marea Asociație de distrugere universală"***.

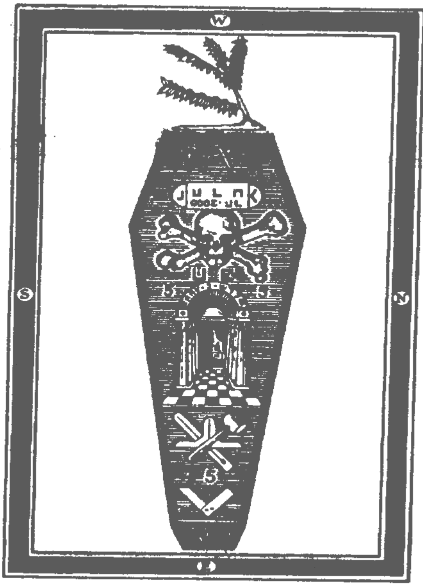

TABLOUL GRADULUI TREI

După această interpretare, literele D.G.A.D.U. care reprezintă, pentru profani, inițialele cuvintelor franțuzești:

"Du Grand Architect de l'Univers", sunt pentru francmasoni inițialele francmasoneriei: ***"De la Grande Association Destructive Universelle"***.

În fine, după concepția materialistă despre lume a masonismului, dumnezeul masonilor este ***Natura*** sau, mai exact, ***Omul***, căci iată mărturisirea făcută de un mare mason evreu: "Cred în eterna ***Materie-Mamă***... și în ***Om, Fiul ei iubit... Carele din Materie s-a zămislit și din Pământul***, ce-l susține și-l nutrește, s-a făcut...".

Pentru răspândirea ateismului în lume, francmasoneria duce o înverșunată luptă fățișă. ***Război lui Dumnezeu! Ură lui Dumnezeu!***, a strigat în plin congres internațional un cunoscut mason, iar un alt mason a zis: ***"Infamul este Dumnezeu. Trebuie să zdrobim Infamul"***.

Războiul dus de masonerie este îndreptat cu îndârjire specială împotriva Creștinismului. ***Atât în teorie cât și în realizare, totul este îndreptat împotriva Bisericii Creștine, împotriva ei și numai împotriva ei și împotriva Capului ei nevăzut, Iisus Hristos, este strigătul de alarmă al unui eminent scriitor creștin.***

"Evanghelile trebuie arse - scrie un mason -, ***fiindcă păgânismul este mai puțin periculos pentru credința masonică decât creștinismul"***.

Război de moarte Creștinismului!, răcnește un mason. ***Trebuie să extirpăm lepra devorantă a Creștinismului***, țipă altul. ***Va veni vremea*** - cobește un înverșunat mason - ***când crucile și icoanele vor fi aruncate în foc, potirele și vasele sfinte schimbate în unelte nefolositoare, bisericile prefăcute în săli de concert, de teatru, sau de adunări și, când n-ar putea sluji unui asemenea scop, în hambare de grâne și-n grajduri de cai. Să nădăjduim că va veni o zi, când mulțimea, luminată de astădată, se va minuna, cum de nu s-a săvârșit încă de mult o asemenea prefacere. Se va face atunci tabula rasa din tovarășii popimii.*** Cobirea s-a împlinit întocmai de bolșevismul rusesc și de revoluția spaniolă, și unul și alta roade înveninate ale francmasoneriei.

Aceeași soartă tristă ar fi avut și Biserica noastră strămoșească, dacă providențialul conducător al statului român, Generalul Antonescu, n-ar fi luat măsurile de stârpire a masoneriei în țară și dacă n-ar fi pornit războiul de nimicire a bolșevismului muscălesc.

În alte țări, ca: Germania, Italia, Spania, Ungaria, Bulgaria, Turcia și Japonia, francmasoneria a fost, deasemenea, mai de mult sau mai de curând, proscrisă și lumea va fi tămăduită de virusul bestiei masonice.

STUDII ASUPRA FRANCMASONERIEI

de I.P.S. Mitropolitul Nicolae Bălan al Ardealului (1937)

FRANCMASONII - DUŞMANII LUI HRISTOS

BISERICA OSÂNDEŞTE FRANCMASONERIA CA DOCTRINĂ, CA ORGANIZAŢIE ŞI CA METODĂ DE LUCRU OCULTĂ

Biserica osândeşte francmasoneria ca doctrină, ca organizaţie şi ca metodă de lucru ocultă şi în special pentru următoarele motive:

Francmasoneria învaţă pe adepţii săi să renunţe la orice credinţă şi adevăr revelat de Dumnezeu, îndemnându-i să admită numai ceea ce descoperă cu raţiunea lor. Ea propagă astfel necredinţa şi lupta împotriva creştinismului, ale cărui învăţături sunt revelate de Dumnezeu. Vânând pe câţi mai mulţi intelectuali să şi-i facă membri şi obişnuindu-i pe aceştia să renunţe la credinţa creştină; francmasoneria îi rupe de biserică şi, având în vedere influenţa însemnată ce o au intelectualii asupra poporului, e de aşteptat ca necredinţa să se întindă asupra unor cercuri tot mai largi. În faţa propagandei anticreştine a acestei organizaţii, Biserica trebuie să răspundă cu o contra-propagandă.

Francmasoneria propagă o concepţie despre lume panteist-naturalistă, reprobând ideea unui Dumnezeu personal deosebit de lume şi ideea omului ca persoană deosebită, destinată nemuririi.

Din raţionalismul şi naturalismul său, francmasoneria deduce în mod consecvent o morală pur laică, un învăţământ laic, reprobând orice principiu moral "heteronom" şi orice educaţie ce rezultă din credinţa religioasă şi din destinaţia omului la o viaţă spirituală eternă. Materialismul şi oportunismul cel mai cras, în toate acţiunile omului, este concluzia necesară din premizele francmasoneriei.

FRANCMASONERIA CONSIDERĂ PE PĂGÂNI SUPERIORI CREŞTINILOR

În lojile francmasonice se adună la un loc păgânii şi creştinii, şi francmasoneria susţine că numai cei ce se adună în lojile ei cunosc adevărul şi se înalţă deasupra celorlalţi oamenii. Aceasta înseamnă că creştinismul nu dă un avantaj în ceea ce priveşte cunoaşterea adevărului şi dobândirea mântuirii membrilor săi. Biserica nu poate privi impasibilă cum tocmai duşmanii de moarte ai lui Hristos să fie consideraţi într-o situaţie superioară creştinilor, din punctul de vedere al cunoaşterii adevărurilor celor mai înalte şi al mântuirii.

FRANCMASONERIA VREA SĂ SE SUBSTITUIE CREŞTINISMULUI

Francmasoneria practică un cult asemănător celui al misterelor precreştine. Chiar dacă unii din adepţii ei nu dau nici o însemnătate acestui cult se vor găsi multe spirite mai naive asupra cărora acest cult să exercite o oarecare forţă anti-religioasă. În orice caz prin acest cult francmasoneria vrea să se substituie oricărei alte religii, deci şi creştinismului.

În afară de motivele acestea de ordin religios, Biserica mai are în considerare şi motive de ordin social când întreprinde acţiunea sa contra francmasoneriei.

FRANCMASONERIA SUBMINEAZĂ ORDINEA SOCIALĂ

Francmasoneria este un ferment de continuă şi subversivă subminare a ordinii sociale prin aceea că îşi face din funcţionarii statului, din ofiţeri, unelte subordonate altei autorităţi pământeşti decât acelea care reprezintă ordinea stabilită vizibil. Îi face unelte în mâna unor factori neştiuţi încă nici de ei, având să lupte pentru idei şi scopuri politice ce nu le cunosc. E o luptă nesinceră, pe la spate; niciodată nu există o siguranţă în viaţa statului şi în ordinea stabilită. E o luptă ce ia în sprijinul ei minciuna şi întunericul. Împotriva jurământului creştinesc pe care acei funcţionari l-au prestat statului, ei dau un jurământ păgânesc.

Francmasoneria luptă împotriva legii naturale voite de Dumnezeu, conform căreia omenirea e compusă din naţiuni. Biserica ortodoxă care a cultivat totdeauna specificul spiritual al naţiunilor şi le-a ajutat să-şi dobândească libertatea şi să-şi menţină fiinţa primejduită de asupritori, nu admite această luptă pentru exterminarea varietăţii spirituale din sânul omenirii.

MĂSURI CE SE IMPUN

Iar ca măsurile cele mai eficace pe care biserica înţelege să le ia împotriva acestui duşman al lui Dumnezeu, al ordinei social-morale şi al naţiunii, sunt următoarele:

O acţiune publicistică şi orală de demascare a scopurilor şi a activităţii nefaste a acestei organizaţii.

Îndemnarea intelectualilor români care se dovedesc a face parte din loji, să le părăsească. În caz contrar, "Frăția Ortodoxă Română" extinsă pe toată țara va fi îndemnată să izoleze pe cei ce preferă să rămână în loji.

Biserica le va refuza la moarte slujba înmormântării, în caz că până atunci nu se căiesc.

De asemenea le va refuza prezența ca membri în corporațiile bisericești.

Preoțimea va învăța poporul ce scopuri urmărește acela care e francmason și-l va sfătui să se ferească și să nu dea votul candidaților ce aparțin lojilor.

Sf. Sinod și toate corporațiile bisericești și asociațiile religioase stăruie pe lângă poporul român și corpurile legiuitoare să aducă o lege pentru desființarea acestei organizații oculte. În caz că guvernul nu o va face, Sf. Sinod se va îngriji să fie adusă o astfel de lege din inițiativă parlamentară.

(Hotărîrea Sfîntului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din data de 11 Martie 1937)

SCOPUL FRANCMASONERIEI

Francmasoneria își ține ultimele ei scopuri în secret. Dar fără voia ei se întrevăd adeseori aceste scopuri din mărturisiri masonice mai mult sau mai puțin învăluite. Regulat, francmasoneria spune că scopul ei este cercetarea adevărului și acțiunea caritativă.

Dar de o acțiune caritabilă francmasonică nu s-a împiedicat nimeni până acum. Și apoi de ce ar fi lipsă de o asociație clandestină și de secrete, pentru desfășurarea unei acțiuni caritabile?

În realitate, când masonii explică mai pe larg sensul acțiunii lor caritabile, vezi că este vorba de o fericire a lumii prin scăparea ei de ideile de până acum, prin așezarea ei pe temeliile principiilor raționaliste masonice. "*Binefacerea* pentru masoni nu se confundă cu ceea ce s-a convenit să se numească *caritate*. Cedarea câtorva bucăți de pâine, din prisos, nu-l achită de datoria sfântă ce o contractează inițiatul față de umanitate. *A face bine* comportă un întreg program de viață". Într-o formă eufemistă, Francisc Oswald Wirth, arată așadar că nu caritatea este scopul francmasoneriei.

În cercetarea adevărului de care vorbește francmasoneria trebuie înțeleasă ca o lansare a tuturor ideilor de destrămare a statului și a societății. Toate ideile de extremă stângă ale comunismului au fost pregătite în Loji și aplicate de francmasoni. La fel, toate ideile anticreștine, de totală emancipare a instinctelor omenești inferioare de sub prestigiul virtuților creștine. De la Marx până la Lenin și Trotzki, toți șefii mai de seamă ai comunismului au fost evrei și francmasoni, sau cel puțin francmasoni. Ziarul francmason *Latomia* scrie (iulie 1849, pag. 237): *"Nu putem decât să salutăm socialismul ca pe un aliat al Francmasoneriei în munca de înnobilare a omenirii, în strădiunța de a promova binele omenirii. Socialismul și francmasoneria împreună cu comunismul au țâșnit din același izvor".*

Scopul Francmasoneriei stă în legătură cu soarta întregii omeniri. Francmasoneria luptă pentru o anumită direcționare, pentru o anumită țintă a întregii vieți omenești colective și individuale. Care este acest scop? Dintr-o mulțime de mărturisiri masonice și din descifrarea sensului ce se desprinde din toată activitatea de până acum a Francmasoneriei rezultă că acest scop este întemeierea unei republici mondiale condusă de francmasoni. O republică cu desăvârșire laică, cu o omenire îndobitocită de mizerie și de patimile inferioare dezlănțiute.

Iată ce spune același Fr. Oswald Wirth, în manuscrisul maestrului: *"Să avem curajul să ne zicem religioși, să ne afirmăm apostoli ai unei religii mai sfinte decât toate celelalte. Să propagăm religia Republicii, care va forma inima cetățenilor și va cultiva virtuțile republicane".* Tema întemeierii republicii mondiale sub stăpânirea Francmasoneriei a format obiectul Congresului mondial al Francmasoneriei, din 1900, ținut la Paris.

Când vorbesc metaforic, francmasonii se prezintă ca zidarii care au să rezidească, sub conducerea lui Hiram, templul lui Solomon din Ierusalim. Aceasta înseamnă fără metaforă, restabilirea dominației masonice asupra lumii întregi.

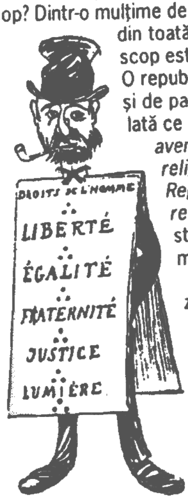

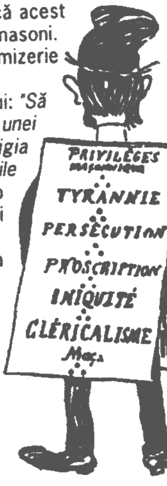

ÎN CONFORMITATE CU ACEASTĂ CARICATURĂ, DECLARAȚIA DREPTURILOR OMULUI NU ESTE ALTCEVA DECÂT PARTEA DIN SPATE A PRIVILEGIILOR PE CARE ȘI LE ACORDĂ SIEȘI FRANCMASONERIA.

Numai din tendința Francmasoneriei, după republica laică, internațională și extrem de democratică, se explică de ce toate revoluțiile de la 1789 încoace, toate loviturile date creștinismului, principiului monarhic și național, principiului autorității, sunt opera francmasoneriei. Din aceste motive, toate statele care recunosc valoarea principiului național și a factorului creștin au desființat Francmasoneria.

Francmasoneria în România

Faimosul "semn de solicitare a ajutorului" într-o situație critică

Nu vom face un istoric al Francmasoneriei în România. Până la război nu s-a bucurat de dezvoltare remarcabilă. De la război încoace și mai ales în ultimii vreo zece ani, a luat un avânt ce ne dă de gândit. Din cele șase grupe francmasonice române, una este pur evreiască: *Bînai Bîrith*, alta, *Federația Lojilor Simbolice de Rit Ioanit din România*, este evreo-ungurească (în Ardeal) și în 1933 s-a unit cu *Marea Lojă Națională Română*, iar o a treia este evreo-nemțească: *Marea Lojă Germană din România*. Românii se găsesc numai în celelalte trei: *Marea Lojă Americană din România* (afiliată la Marea Lojă Americană din New York), *Marele Orient din România* (afiliat la *Marele Orient din Franța* și care cuprinde 90% evrei) și în sfârșit *Marea Lojă Națională din România*, care afișează tricolorul și afectează lupta contra celeilalte francmasonerii, dar aceasta este numai o mască cu scopul de a vâna cât mai mulți ofițeri și buni români.

Marea Lojă Națională condusă până în 1933 de dl.I. Pangal, în acel an s-a rupt în două, o parte din lojile ei - cele provinciale și cinci dintre cele bucureștene - constituindu-se separat în frunte cu dl. Mihail Sadoveanu. Dar pe dl. Sadoveanu l-au urmat doar masoni din primele trei grade, iar cei din gradele superioare au rămas cu dl. Pangal. Și, cum masonii primelor trei grade sunt conduși de către cei din gradele superioare, se pare că schisma din *Marea Lojă Națională* este tot numai o cursă pentru românii naivi pe care prestigiul unui Sadoveanu îi atrage mai mult decât dl. Pangal.

De altfel gruparea d-lui Sadoveanu s-a aliat cu *Marele Orient.*

Despre opiniile de mason ale d-lui M. Sadoveanu cităm următoarele rânduri din cuvântarea rostită la adunarea din 2 iulie 1933, a *Marii Loji Naționale*. Sub un văl eufemist se întrezărește toată adversitatea masonică față de credința creștină și ideea națională: "Liber cu adevărat este numai acel maestru care izbândește a-și domina pasiunile și *a se elibera de prejudecăți*. Cel care păstrează *ura de rasă*, obscurantismul violențelor, suficiențele dogmatice, este un sclav ca și cel care nu-și poate domina pasiunile degradante".

Foarte sistematic zeflemește dl. M. Sadoveanu credința creștină pe care o socotește o credință pentru naivi, mult inferioară științei "egiptene" a "magului" superior, în romanul "Creanga de aur".

Numărul masonilor din România era încă din 1932 întristător de ridicat. Astăzi se pare că sunt și mai mulți. În 1932 existau 3300 de masoni în România. Cehoslovacia avea 600, Iugoslavia 900, Polonia 450, Bulgaria 500. Se va recunoaște de asemeni că România, față de aceste țări vecine avea enorm de multi francmasoni.

Influența masonilor în viața mai nouă a Statului nostru se și resimte dureros, dictând din toate locurile de conducere.

Așa-zisa Masonerie Națională Română

Asupra *Masoneriei Naționale Române* trebuie să insistăm ceva mai mult. Despre ateismul *Marelui Orient din România* și al *Marii Loji Naționale* a d-lui Sadoveanu nu poate fi nici o îndoială, odată ce el este în strânsă comuniune cu *Marele Orient* din Franța, despre care însăși întâmpinarea *Masoneriei Naționale Române* către Sfântul Sinod spune: "Prima mare organizație dizidentă a fost așa numitul *Mare Orient* din Franța, care încă din secolul al XVIII-lea s-a îndepărtat încetul cu încetul de masoneria tradițională, *suprimând obligativitatea credinței în Dumnezeu* și în nemurirea sufletului, precum și aceea a contractării jurământului pe Sfânta Scriptură, dintr-un așa-zis spirit de *liberă cugetare*, și ajungând la anul 1878, la însăși primirea ateilor în Ordin. Aceasta a provocat, după cum era și firesc, o imediată ruptură a relațiilor între marile loji masonice asociate cu *Marele Orient* din Franța și, de atunci încoace, atât *Marele Orient* din Franța cât și toate organizațiile afiliate lui din lumea întreagă sunt socotite ca schismatice, eretice, și orice relații sunt interzise între masonii asociați și membrii acestor organizații".

Noi vom arăta în primul rând că există relații între organizațiile masonice cu care este afiliată *Masoneria Națională Română* și între cele ce stau în legătură cu *Marele Orient* din Franța, iar în al doilea rând vom pune în adevărata lumină atitudinea față de religie a Masoneriei, ce se pretinde adversară *Marelui Orient* din Franța.

a) *Marele Orient* din Franța și *Marea Lojă* din Franța sunt în strânsă legătură, încât în fiecare an se adună delegații lor într-un convent comun. *Marea Lojă* din Franța însă face parte din *Asociația Masonică Internațională (A.M.I.)* cu sediul la Geneva, împreună cu marile loji din Belgia, Bulgaria, Grecia, Luxembourg, Norvegia, Polonia, Portugalia, Elveția, Cehoslovacia, Spania, Viena și Iugoslavia, dintre care multe au legături cu Masoneria Națională Română (vezi întâmplarea de mai sus). De altfel, A.M.I. luptă pentru ca, într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat, lanțul mondial să se încheie în sensul că *diferitele dialecte masonice ale umanității să se unească" într-o limbă comună"*; deși și acum sunt numai deosebiri dialectale.

Cu *Marele Orient* din Franța are legături *Marea Lojă* din Viena. Ori *Marea Lojă* din Viena este în relații oficiale cu Marea Lojă din Anglia și deci și cu Masoneria Națională Română.

Cât de neserioase și de trecătoare sunt suspendările de relații între diferitele organizații francmasonice se vede și din pilda ce a dat-o în anii recenți Francmasoneria Germană. Atât cele trei *Mari loji prusiene* vechi care se socotesc foarte naționale, cât și alte patru din cele umaniste: Marea Lojă din Hamburg, cea din Bayeurth, cea din Frankfurt pe Main și cea din Darmstadt au rupt relațiile cu Marea Lojă din Viena, socotită internaționalistă. Însă în același timp marile loji din Hamburg, Bayeurth și Frankfurt pe Main, au reluat relațiile cu Marea Lojă din Anglia, care are la rândul ei relații cu Marea Lojă din Viena.

Pe drept cuvânt observă Fr. Hassebelbacher în opera sa monumentală *"Entlarvte Freimaurerei"* 1936 vol.I, pag. 71: "Orice școlar care cunoaște regulile elementare de matematică știe că: două mărimi egale cu a treia sunt egale între ele. Dacă A egal cu B și B egal cu C, atunci și A egal cu C". Dacă Masoneria Națională Română are legături cu cea din Austria, iar aceasta cu Marele Orient din Franța, evident că prin Masoneria Austriacă există legături și între Masoneria Națională Română și Marele Orient Francez.

Ce înseamnă acum că două organizații masonice au legătură și ce înseamnă că legăturile acestea sunt suspendate? Când două organizații masonice sunt în legătură atunci ele comunică oficial prin organele lor conducătoare. Astfel în "Regulamentul de organizare și funcționare a Marii Loji Naționale Române" art. 45, litera i, se spune despre consiliul Marii Loji Naționale, care este puterea ei executivă, că: "reprezintă împreună cu Marele Maestru, Marea Lojă Națională din România pe lângă conducerea supremă a fiecărui Rit de pe lângă Marile Puteri Masonice Străine". Legăturile acestea primesc un caracter și mai permanent și mai concret prin aceea că cele două organizații masonice în legătură își desemnează un reprezentant, care e numit membru regulat cu un grad superior în marea lojă prietenă. Iată ce spune citatul regulament în această privință la articolul 6: "Marele Maestru poate să numească pe orice frate ca să îl reprezinte într-o mare lojă soră din străinătate, de asemeni, el poate numi ca membru al Marii Loji Naționale din România, cu rangul pe care îl crede potrivit, pe orice frate desemnat ca reprezentant al Marelui Maestru al unei mari loji soră din străinătate. În felul acesta în fiecare organizație francmasonică sunt prezente organizațiile masone străine. În afară de aceste legături, membri din lojile unei organizații pot vizita oricând lojile de grad egal sau inferior ale unei organizații străine, iau parte la festivitățile lor și pot fi numiți membri de onoare ai acelei organizații străine. Fr. Hasselbacher dovedește în opera citată, pe baza unui vast material din arhivele lojilor germane desființate, că suspendarea legăturilor dintre două organizații masonice lasă mai departe putința membrilor din lojile unei organizații de a vizita lojile celeilalte organizații, numai că aceste vizite nu au un caracter oficial, ci numai unul "oficios". Masonii individuali sunt frați pe tot globul pământesc, oricărei organizații ar aparține. Oricărui rit ar aparține un mason, el este frate cu toți masonii de pe glob.

De altel, aceste suspendări de relații sunt accidentale, ele nu sfărâmă unitatea și simpatia universală, care leagă întreaga francmasonerie. Și se depun totdeauna cele mai mari străduințe ca aceste suspendări să înceteze cât mai repede și unitatea să devină tot strânsă. Ba mai mult, aceste suspendări au loc numai între organizațiile masoneriei ioanite, a primelor trei grade. Masoneria gradelor superioare e un front unitar. Ori masoneria primelor trei grade este numai un stadiu de trecere spre gradele superioare și este condusă de aceasta. Deci supărările între organizațiile francmasonice subalterne sunt numai niște iluzii, niște concesii făcute spiritului neprogresat în masonerie a membrilor inferiori cărora le place să creadă că sunt în ceartă cu masoneriile străine.

Dăm câteva citate în acest sens din cartea masonilor vienezi, *Das Blaubuch der Freimaurerei* (Viena, 1933).

"Organizarea ritului scoțian este foarte potrivită pentru urmărirea și atingerea scopului ei îndepărtat. Existența faptică a unui lanț mondial francmason, cel puțin în cadrele ritului este în opoziție cu organizațiile din nefericire încă așa de neînchegate ale francmasoneriei ioanite, care se luptă între ele din motive dogmatice - avantajul fundamentalal lucrării sale. Ritul scoțian cu ale sale 36 de "Supreme Consilii" constituie pentru toate teritoriile francmasone o aceeași doctrină, un același mod de a lucra așadar unul și același front unitar francmason; în plus, el reprezintă un passport către toate atelierele corespunzătoare ale francmasoneriei

mondiale și oferă, așadar, raza cea mai mare de acțiune". Să observăm că Marea Lojă Națională Română are sub administrația sa gradele I-III, este sub autoritatea Supremului Consiliu de grad 33 al *Ritului Scoțian Antic și Acceptat*. Între cele 36 Supreme Consilii numite în cartea citatelor, se află și cel din România și cel din Franța, autoritatea supremă a Francmasoneriei Franceze. Pentru întărirea unității între organizațiile gradelor inferioare lucrează, în afară de amintita *Asociation Masonique Internationale* cu sediul la Geneva, care întrunește Marile Loji Simbolice (ale primelor trei grade) *Die Allgemaine Freimaurerei Liga* (Afeme) cu sediul în Basel, care întrunește pe masoni individuali pentru a realiza lanțul mondial al masoneriei. Aceste organizații țin des congrese în diferite centre europene. În Fr. Hasselbacher op. cit. vol.I, pag. 53-80 se găsesc multe citate ale francmasonilor care spun că Masoneria este una. Luăm pe Marele Maestru al Marii Loji din Bayeurth, prof. Blunschl, care a scris în *Freurerei Zeitung* din 11 aprilie 1874: "*De câteva zeci de ani lojile se adună și iau un caracter tot mai național deși misiunea lor este internațională. De ce aceasta? Ce sens are? Căci dacă francmasoneria nu are nimic cu patria, de ce se îmbracă în forme naționale? Sâmburele cel mai bun al acestei mișcări este trebuința de o mai mare consolidare, pentru a valorifica mai bine puterea confederației masonice. Însemnătatea internațională a masoneriei nu este slăbită prin aceasta, dimpotrivă, puterea ei de acțiune, eficacitatea ei devine și mai mare*".

Să lămurim acum atitudinea în chestiunea religioasă a Masoneriei ce se pretinde "supărată" pe *Marele Orient Ateu* din Franța. Mai întâi câte ceva din *Constituția și Regulamentul Marii Loje Naționale Române*. Observăm, însă, că în această *Constituție și Regulament* nu sunt fixate decât chestiuni formale de procedură, idealurile organizației, principiile ei, cuprinsul discuțiilor din ateliere nu sunt făcute cunoscute. *Constituția și Regulamentul* îndrumă, de câte ori este vorba, de o chestiune mai importantă la *Marile Constituții, Tradițiile și Ladmarkurile Ritului. Constituția și Regulamentul Marii Loji Naționale* nu e un document pe baza căruia să se poată spune ceva definitiv referitor la scopurile și acțiunea ei, cu atât mai mult cu cât însuși acest document vorbește de secretele masonice a căror divulgare este socotită între infracțiunile cele mai grave. Într-un pasaj, documentul afirmă: "*În Loji se primesc cunoștințele care nu se publică nicăieri și pe care nu le putem învăța decât în Lojă*".

Dar chiar și din puținele expresii ale acestui document se poate trage o concluzie care arată suficient conflictul Masoneriei cu doctrina Bisericii. E adevărat că în art. 3 al *Constituției, Statutelor* etc., se prevede că "*nimeni nu poate fi primit în Francmasonerie dacă nu crede în Dumnezeu și în nemurirea sufletului*". Legămintele și jurămintele masonilor față de Ordin sunt contractate pe Sf. Scriptură (p.4). Dar în altă parte se spune: "*Oricare ar fi religia sau cultul cuiva, el nu poate fi exclus din Ordin, dacă crede în Marele Arhitect al Universului și practică învățăturile sfinte ale moralei*".

Până aici nu ar fi nimic grav. S-ar putea spune: sunt atâtea alte Societăți în care nu se cere nici acest minim de credință religioasă. Numai că celelalte Societăți au altfel de obiective; economice, culturale, câtă vreme Francmasoneria se socotește dacă nu un adversar al Bisericii, în orice caz un concurent al ei, cu o credință proprie ei. Căci, iată ce se spune în pasajul citat puțin mai jos: "*masonii, cele mai virtuoase elemente ale tuturor credințelor... caută să demonstreze superioritatea credinței pe care o profesează* ". Așadar un francmason evreu, fără a-și însuși prin intrarea în Francmasonerie credința creștină, e socotit și de francmasonii "creștini" ca având o credință superioară celei pe care a revelat-o însuși Fiul lui Dumnezeu Cel Întrupat. În mândria francmasonilor de a se socoti deasupra creștinismului se află implicată negarea Divinității creștinismului, cea mai gravă dintre erezii.

Aceeași concluzie se deduce și din alte datorii impuse masonului. După ce se spune la p.74 că "*printre noi sunt Frați de toate religiile și rasele*", la p.75 se cere: "*trebuie să preferi un francmason oricărui alt om, când solicită, în condiții egale, aceeași situație*". *Purtarea aceasta trebuie să o aibă un mason nu numai față de alt mason din țară, ci și față de cei din străinătate, căci art.5 al Constituției Statutelor, etc. (p. 4) spune:* "*Oricărui rit i-ar aparține un francmason, el este frate cu toți francmasonii de pe glob*". Prin urmare Francmasoneria formează o cofraternitate mai presus de religie, de neam și de familie. Un francmason consideră mai apropiat sieși pe un străin sau păgân francmason decât pe un român creștin. Prin aceasta se rupe legătura bisericească dintre cei care formează după, Apostolul Pavel, Trupul tainic al Domnului. Se poate spune că francmasonul iese din Biserică precum iese din comunitatea națională. "*Familia, prietenii* - se spune mai departe la p. 75 - *sau vecinii să nu afle chestiuni în legătură cu activitatea francmasonică, atât personală, cât și cea colectivă*".

Putem pune de pe acum întrebarea: "*Ce rost mai are jurământul pe Sfânta Scriptură când îl rostește și un păgân care nu crede în ea, sau când respinge originea divină a ei?*"

Dar poate că cel puțin nu se cuprind în *Marea Lojă Națională* decât români, așa că acea cofraternitate cu francmasonii din alte țări rămâne o legătură destul de platonică. Chiar așa de ar fi, totuși ar fi grav: se afirmă principiul care pune mai presus de legăturile bisericii și naționale pe cele francmasonice. În realitate *Francmasoneria Națională Română* cuprinde mulți străini și nu există nici o piedică pentru a cuprinde și mai

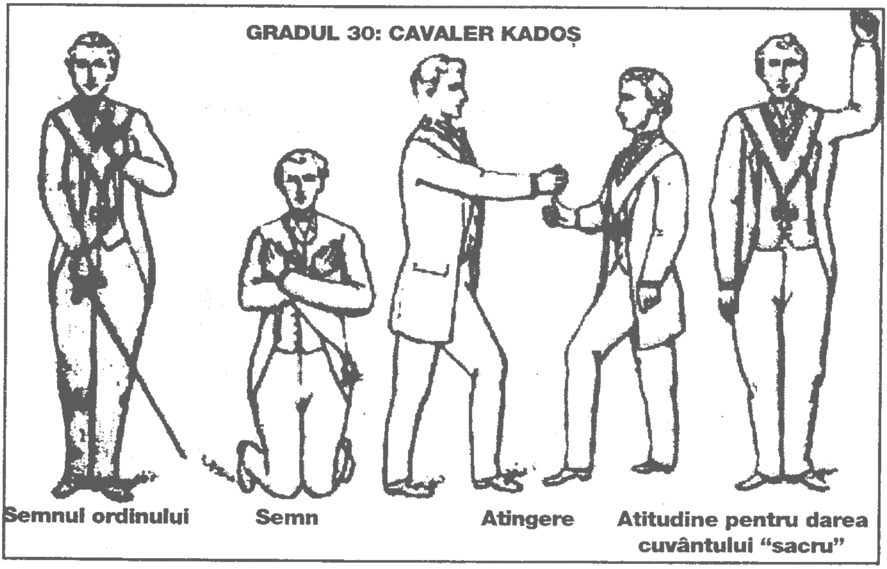

mulți. E adevărat că Supremul Consiliu gr. 33 nu admite în sânul său ca membri activi decât o pătrime de membri neortodocși. Destul este dacă o pătrime din ei pot fi neortodocși. Dar Supremul Consiliu are și membri emeriți. Între aceștia numărul străinilor nu este limitat. Dar ceea ce e mai important, e că grosul Masoneriei Naționale îl formează membrii din celelalte grade, de la 1-32, și mai ales cei din primele 3 gr. Între aceștia numărul străinilor iarăși este nelimitat. Față de toți acești străini francmasonul român e obligat să dea sprijin în toate împrejurările când i se cere - în anumite cazuri cu riscul vieții. Refuzul sprijinului cerut aduce una dintre cele mai mari pedepse.

Dar acum să luminăm și mai bine atitudinea față de creștinism a Francmasoneriei Naționale Române, confruntând-o cu câteva citate din amintita Blaubuch a Francmasoneriei austriece, care este în legătură și cu cea din Anglia, și cu cea română. Francmasonul vienez dr. Oscar Trebitsch spune în atr. Freimaurerei u.Radikalismus: "Caracteristica permanentă a Masoneriei este accentuarea necesar imanentă a caracterului autonom al eticii sale și prin aceasta în mod necesar și negarea oricărei posibilități a vreunei etici heteronome, fie ea crescută metafizic pe terenul speculației filosofice, fie pe cel al speculației teologice" (p.65). În această carte francmasonul Dr. Kurt Reichl scrie: "Francmasoneria este în ființa ei adânc pătrunsă de ideea că pe terenul credinței nu poate fi dogmatizată o anumită convingere privitor la ceva imposibil de cunoscut. Ea stă pe punctul de vedere cel cu adevărat tolerant, că fiecare are să-și facă socoteala cu infinitul după trebuințele sale religioase. Felul credinței, sensul ce-l dă fiecare noțiunii sale despre Dumnezeu, nu e pentru Francmasonerie nimic, pentru ea totul este conducerea etică a vieții care rezultă din concepția despre lume a respectivului ins"(p. 31). Întâlnim așadar aceeași indiferență față de revelația creștină pusă în rând cu oricare altă credință. Nici o grijă pentru unificarea sufletelor în aceeași credință creștină, ci insul e justificat în tendința de a-și avea o atitudine cu totul individuală în chestiunea religioasă. Nu susține nici Biserica impunerea cu sila a credinței creștine, dar propovăduiește sus și tare că această credință e revelată de Dumnezeu, deci singura adevărată în plenitudinea ei și dezaprobă fărâmițarea societății omenești în tot atâtea credințe câți indivizi sunt.

Francmasoneria afirmă că n-are nici o dogmă. Dar are și ea pe cea a individualismului, socotește ca valoare supremă judecata individuală. Cel puțin pentru ochii lumii, căci în realitate impune adepților săi destule convingeri și secrete de al căror sens și rost nu trebuie să se intereseze masonii din gradele inferioare.

Același lucru îl afirmă dr. K. Reichl și în alt loc al cărții amintite mai sus, într-o controversă cu iezuitul Fr.Muckermann despre încrederea în umanitatea pură, pe care francmasoneria o are, pe când creștinismul nu: "Să recunoaștem clar și fără echivocuri deosebirea fundamentală. Dvs. vă exprimați hotărât bănuiala în posibilitatea unei umanități care nu este în legătură cu Dumnezeu personal, care nu este străbătută de credința în Dumnezeul personal al Bisericii. Francmasonul, așa cum îl înțeleg eu (!!!) nu este ateu, concepția despre lume a francmasoneriei este bazată pe principiul unei ființe supreme, unei ultime temelii spirituale a existenței.

Dar cu deosebirea fericită antidogmatică față de dogma Bisericii infailibile și singură mântuitoare, că ea lasă conținutul, culoarea noțiunii de Dumnezeu subiectivismului fiecăruia. Ea socotește că există o credință, dar aceasta nu trebuie dogmatizată drept o cunoaștere care trebuie să fie singura adevărată, așadar imposibilă.

Nu este în linia dvs., prea venerate, să admiteți umanitatea laicistă a francmasonului, care nu este hrănită de o credință precisă într-un Dumnezeu personal, ca întemeiată și viabilă. Vă îndoiți de garanțiile interne ale acestei umanități. Socotiți că numai ideea de umanitate a credinței creștine posedă putere îndatoritoare". Iar în alt loc: "Sigur, ideea masonă despre umanitate nu e determinată religios, în sensul că nu cere înrădăcinarea ei într-o religie anumită, respectiv cea catolică".

În spiritul acesta liber cugetător vorbesc masonii despre religie atunci când vor să-și prezinte în trăsături simpatice organizația lor. Adevăratele lor sentimente sunt însă direct ostile la adresa religiei. Ele izbucnesc adesea în expresii nemascate, de felul acelora pe care le-am inserat în referatul acesta.

După ce am arătat că și masoneria zisă națională face parte din organizația mondială a masoneriei, fiind angajată în urmărirea scopurilor comune ale masoneriei, și după ce am arătat că masoneria întreagă este cel puțin liber cugetătoare pe teren religios, să mai revenim puțin asupra scopului masoneriei în care este încadrată masoneria națională. Am mai spus că scopul masoneriei nu e cercetarea filosofică a adevărului și nici filantropia. Acestea n-ar trebui ținute într-un secret atât de sever. Scopul ei este unul politic. De aceea se străduiește să formeze un front cât mai strâns. Că scopul ei este unul politic, nu politică de partid, ci de concepție - ceea ce-i și mai grav - ne mărturisește masonul dr.K. Reichl în opera amintită aprobând următoarele cuvinte ale unui membru al Marelui Orient Francez: "Dacă politica înseamnă a te aprinde din cauza suferinței oamenilor pentru apărarea drepturilor omului, pentru realizarea unor cerințe culturale de mare valoare din punct de vedere etic și estetic, atunci, da, masoneria face politică, atunci masoneria este politică". Mai precis ne arată orientarea politică a masoneriei mărturisirile aceluiași mason, că organizația din care face parte luptă pentru "libertatea personală și democrație" care nu trebuie lăsată să fie sfărâmată de "dictatura barbară de dreapta sau de stânga". În același sens, se exprimă pe larg masonul dr. Oskar Trebitsch în amintita carte, dezvoltând că masoneria este contrară oricărui radicalism, oricărei conduceri autoritare și pentru larga democrație.

Pe linia aceasta masoneria este contra monarhiei, deși întâmpinarea Masoneriei Române spune altfel. Dr. Reichl mărturisește că Masoneria a văzut în instaurarea republicii în Spania îndeplinindu-se o aprinsă dorință a ei. "Nimeni n-a negat din latura Masoneriei că între întemeierea republicii și masoneria spaniolă există strânse legături. Nici n-a rămas nimănui străin că fraților din Marele Orient li s-a împlinit prin noua organizare de stat o dorință aprinsă".

Astfel nu este de mirare dacă Francmasoneria declară acum că a intervenit în războiul din Spania, cu totul în ajutorul frontului popular. În ziarul ABC din Madrid, din 20 octombrie 1936, foaie redactată ca toate foile de pe teritoriul Spaniei comuniste de sovietele muncitorești, găsim următoarea declarație din partea Masoneriei: "Situația actuală a Spaniei este așa de extraordinară și de tragică, încât suntem nevoiți să rupem tăcerea noastră obișnuită. Masoneria spaniolă este deplin, total și absolut de partea frontului popular, de partea guvernului legal și împotriva fascismului". Iar în ziarul El Dia Grafico, din 15.X.1936, din Barcelona se spune: "Mulțumită înțeleptei prevederi a masonilor, o mare parte din comandă în 'Guardia civila' și 'Guardia de asalt' (trupe polițienești create în mod special de republică), era încă înainte de 18 August în mâna republicanilor de încredere. Masonii au fost aceia care au făcut ca cea mai mare parte din flota de război să se pună în serviciul frontului popular și ofițerii răsculați să fie închiși. Masonii au fost aviatorii care s-au așezat în fruntea flotei noastre aviatice. Comandanții celor mai multe din secțiunile armatei noastre sunt masoni. Masonii sunt în mare majoritate aceia care în presă, la tribune, la microfon, au susținut focul în suflete. Masoni sunt și aceia care lucrează în străinătate ca neutralitatea să fie părăsită."

Din cele de mai sus se străvede destul de bine că nu sunt deosebiri reale și serioase între masoneria mondială căreia îi aparține Masoneria Națională Română și masoneria afiliată Marelui Orient Francez.

FRANCMASONERIA ÎN LUMINA ADEVĂRULUI

BIBLIOTECA POLIȚIEI, 1941

Francmasoneria este o societate secretă, cu caracter internațional. Originea vine de la cuvântul franc (liber) și macio (zidar, constructor), adică asociație de liberi constructori.

Aceste organizații au existat în Evul Mediu și aveau un caracter profesional, grupând pe lucrătorii și meșteșugarii care se ocupau cu construcția lucrărilor de arhitectură. Erau numeroase atunci, datorită faptului că meseriile nu erau accesibile decât patronilor și lucrătorilor, membri ai acestor asociații, care formau adrevărate caste unde străinii nu puteau pătrunde. Ele aveau anumite secrete și simboluri pentru păstrarea meseriei, însă toate cu caracter strict profesional. Odată cu declararea libertății muncii ele decad treptat, până când dispar cu totul.

De la aceste organizatii de zidari constructori francmasoneria modernă împrumută modul de organizare, o parte din semnele, misterele și simbolurile lor, dând naștere francmasoneriei politico-speculative de astăzi.

Primele centre de studii masonice au fost create și ridicate de Alchimiști, de Mistici, de adepții stiințelor oculte ca: iluminații din Avignon, adepții Rosicrucieni (Rosecroix, Rosenkreutz), Teosofii creștini, Marineziștii. Aceștia au adaptat masoneriei știinta secretă, a cărei tradiție o dețineau ei, astfel că elementele acestei științe se regăsesc si pot fi studiate în masonerie, împărțite în opt grupuri diferite:

1. Simboluri: cifre și numere simbolice, ternare, cuaternare, septenare, etc.
2.Figuri: Triunghiuri, Steaua arzătoare (pentagonul), Pecetea lui Solomon (Hexagonul), Tabloul Lojilor.
3. Legende: Legenda lui Hiram, a lui Solomon, Iuri, Istoria lui I. de Molay.
4. Unelte: ciocan, nivelă linie, echer, compas, cub, sabie, pumnale.
5. Cuvinte: Parole de trecere ebraice și latine. Cuvinte ale limbii profane a inițiatului.
6. Semne: Atingeri și strângeri după grade.
7. Decoruri: Bijuterii și eșarfe.
8. Limba secretă: scrisă după grade cu diferite cifruri. (Maximilian Costin: Introducere în francmasonerie).

Împrumutul organizațiilor vechi la care s-a adăugat fantezia inițiatorilor ei, a dat organizația ermetică de astăzi, cu taine și mistere ce sunt cunoscute doar membrilor săi.

Țara unde a luat ființă aceast organizație este Anglia. De acolo s-a răspândit apoi în toate părțile lumii. Conducerea ei, oriunde ar fi, e unitară, iar aparentele disidențe sunt rezolvate prin orice mijloc, de conducerea supremă care este întotdeauna înconjurată de cel mai nepătruns mister.

Diversele rituri, datorate fie fanteziei unora dintre masoni, fie ambiției de a parveni cu ajutorul ei, s-au răspândit în țările unde organizarea era mai aproape de obiceiurile și de felul de viață al poporului respectiv. Cele mai importante rituri sunt:

- Ritul Scoțian, Antic și Acceptat.
- Ritul Francez.
- Ritul Martinist.
- Ritul Memphis-Misraim.

Deosebirea între aceste rituri este numai formală, consistând fie în adoptarea de semne și simboluri diferite, fie având un număr mai mic sau mai mare de grade: oricare ar fi însă ritul, conducerea lor este unitară, căci actul constitutiv proclamă că "francmasoneria este una singură pe tot globul" (Constitution de Bordeaux de 1762).

Cel mai important și mai răspândit rit este cel "Scoțian, Antic și Acceptat", pe care Domenico Margirotta îl definește ca adevărata masonerie.

Sub forma acestui rit a activat masoneria la noi, prin cele două organizații superioare:

1. Supremul Consiliu de grad 33, reprezentând conducerea supremă administrativă și legăturile cu străinătatea, și
2. Marea Lojă Națională Română, grupând lojile simbolice de grad mai mic.

MASONERIA ROMÂNĂ

Data precisă a introducerii francmasoneriei în România nu este bine stabilită. După legenda răspândită de masoni, ea ar fi fost adusă la noi de un marinar italian, cunoscut sub numele conspirativ de Carra. Constatările ulterioare au stabilit, că masoneria română reorganizată în Marea Lojă Națională, este o filială a lojilor din Ucraina și a fost creată din ordinul venerabilului acelei loji Serghei Marcotun (un agent comunist, care a lucrat la Praga și Paris în favoarea Sovietelor).

"Istoricul creațiunii organizației noastre este strâns legat de mișcarea masonică din Ucraina. Circumstanțele făcându-ne să lucrăm pentru triumful aceleiași cauze, fratele nostru, preailustrul Jean Pangal a primit de la venerabilul și marele maestru al Marei Loji din Ucraina, fratele Serghei Marcotun, un mandat de delegat general, pentru a crea ordinul masonic național român, după «Ritul Scoțian Antic și Acceptat»".

Supremul Consiliu de 33 din România, prin Decretul său din 3 ianuarie 1923, înființează Marea Lojă Națională Română, pe data de 1 martie 1923.

Punctul 1 din Decret spune: *"Atelierele de la gradul 1 la gradul 3 plasate sub obediența Supremului Consiliu 33 din România, formează sub numele de "Marea Lojă Națională Română" o Federațiune, administrându-se ea însăși."*

Punctul 3 din decret spune: *"Toate raporturile dintre Supremul Consiliu 33 din România și Marea Lojă Națională Română, sunt determinate prin tratatul de Alianță intervenit între aceste două Corpuri Masonice."*

Art.1 din Constituția Marei Loji Naționale, aprobată prin decretul lor din 7.XI.1935 spune: "Marea Lojă Națională din România, prescurtat M.L.N.R., întemeiată la 8 septembrie 1880 și reorganizată la 1 martie 1923 este Instituțiunea Autonomă și Suverană din România care înglobează totalitatea Lojelor de francmasoni, atestați și recunoscuți de ea, lucrând la gradele Simbolice Discipol, Companion și Maestru, așa cum acestea sunt instituite de tradițiile Francmasoneriei Universale."

Marea Lojă Națională Română a funcționat sub forma «Ritului Scoțian, Antic și Acceptat».

Art. 6 din Constituție spune:"«Ritul Scoțian, Antic si Acceptat» aparținr Ordinelor Cavalerești și este moștenitorul tradițiilor masonice, păstrând cu sfințenie toate principiile, forța morală și disciplina ordinului. El a fost constituit în forma lui actuală pe temeiul Marilor Constituțiuni de la 1762 și 1786".

«Ritul Scoțian, Antic si Acceptat» este împărțit în 33 de grade, clasate după cum urmează (art. 129 Const.):

Cl. I Lojile simbolice
- Gradul 1. Discipol
- Gradul 2. Companion
- Gradul 3. Maestru

Cl. II Loji de perfecționat (grade capitulare)
- Gradul 4. Maestru secret
- Gradul 5. Maestru perfect
- Gradul 6. Secret Intim
- Gradul 7. Pretor și Judecător
- Gradul 8. Intendent al Clădirilor
- Gradul 9. Maestru ales din cei IX
- Gradul 10. Ilustru ales din cei XV
- Gradul 11. Sublim ales din cei XII
- Gradul 12. Mare Maestru Arhitect
- Gradul 13. Royal Arche a lui Solomon
- Gradul 14. Mare Ales, Perfect și Sublim Mason

Cl. III Consiliul prinților de Ierusalim
- Gradul 15. Cavaler de Orient sau al Spadei
- Gradul 16. Prinț al Ierusalimului

Cl. IV Consiliul Rosa-Cruce
- Gradul 17. Cavaler de Orient și Occident
- Gradul 18. Prinț Rosa-Cruce, Cavaler al Vulturului sau al Pelicanului.

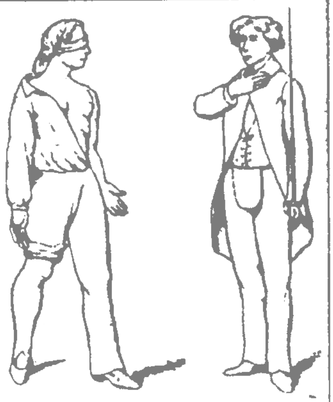
GRADUL ÎNTÂI: UCENIC

Cl. V Consiliul Kadoșilor
- Gradul 19. Mare Pontif
- Gradul 20. Mare Maestru al Lojelor Simbolice
- Gradul 21. Noachit, sau Cavaler Prusian
- Gradul 22. Cavaler Royal Hache, Prinț al Libanului
- Gradul 23. Șef al Tabernacolului
- Gradul 24. Prinț al Tabernacolului
- Gradul 25. Cavaler al Șarpelui de Aramă
- Gradul 26. Prinț al Milei, Scoțian Trinitar
- Gradul 27. Cavaler Comandor al Templului
- Gradul 28. Cavaler al Soarelui, Prim Adept
- Gradul 29. Cavaler Scoțian al Sfântului Andrei, Mare Scoțian, Patriarh al Cruciadelor, Mare Maestru al Luminii.
- Gradul 30. Cavaler Kadoș, Cavaler al Vulturului Alb și Negru.

Cl. VI Consistoriul sublimilor Prinți ai secretului regal

Gradul 31. Mare Inspector Inchizitor Comandor.

Gradul 32. Sublim Prinț al Secretului regal.

Cl. VII Supremul Consiliu

Gradul 33. Suveran Mare Inspector general

Pentru trecerea de la un grad la altul se cer anumite stagii. Gradele 31, 32 si 33 sunt grade administrative.

Emblemele gradului 1 sunt uneltele ucenicului: Ciocanul, simbolizând vointa și Dalta, simbolizând judecata.

Emblemele gradului 2 sunt uneltele arhitectului: Linia, Compasul, Cumpăna, Echerul.

În gradul al 3-ea devine maestru.

LOJA

Loja (Templul, Atelierul) este celula organică a francmasoneriei; este locul unde se iau hotărârile și se inițiază prozeliții.

Iată ce spune fr. I. T. Ulic, care număra 54 de ani de viață masonică, vorbind despre loje: "Condiția esențială este ca orice local de loje să fie cât mai ferit de curiozitatea profanilor. Ferestrele nu se vor deschide niciodată în timpul lucrărilor, căci ar oferi accesul privirilor profane. Secretul este prima caracteristică a ordinului. În zilele când nu se țin ședinte, se vor deschide seara ferestrele pentru curățenie și aerisirea localului ... Loja se compune din 3 camere:

1. Vestibulul (sala pasilor pierduti, parviz), în limbajul nostru un fel de anticameră.
2. Camera de reflectie (obscură sau de chibzuință).
3. Loja propriu-zisă (Templul sau atelierul).

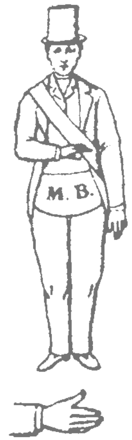

GRADUL 2
SEMN OBIȘNUIT
Semnifică: "Consimt să mi se smulgă măruntaiele dacă trădez secretul"

De afară se pătrunde în antreu. Este primul loc unde începe să se simtă masoneria. La usă are două butoane de sonerie, dintre care unul cunoscut numai membrilor lojei fiind bine ascuns vederii; altul vizibil pentru profani.

PLANUL LOJII:

1. Camera de reflectie se află totdeauna departe de templu pentru ca la primirea profanului acesta să nu vadă cumva interiorul lui. Este vecină cu vestibulul pentru că, de aci, prin mecanismul secret ce-l posedă loja, se lucrează în camera de reflecție: se vorbește prin gura craniului, se mișcă scheletul și se urmăresc mișcările profanilor. Clanta dinăuntru se scoate ca profanul să nu poată ieși singur de aici; pentru siguranță se închide usa cu un zăvor pe dinafară.

Mobilierul: Peretii, usa și ferestrele tapisate în negru.

Un catafalc cu trei trepte.

Un sicriu fără capac în care se gasește un schelet.

O masă și un scaun simple de lemn

Tubul secret cu care se vorbeste.

Mecanismul secret cu ajutorul căruia se mânuieste scheletul. Fereastra secretă prin care se urmăresc mișcările profanului.

Următoarele inscriptii scrise cu alb:

1. *«Dacă curiozitatea te aduce aici... retrage-te»*.
2. *«Dacă esti capabil a te preface... tremură, te vom descoperi.»*
3. *«Dacă sufletul tău a simțit frică... nu mai înainta.»*
4. *«Dacă te temi a fi luminat asupra defectelor tale...*
nu te vom primi»,
5. *«Dacă vrei onoruri si distinctii... nu-ti vom da.»*
6. *«Dacă stărui vei fi purificat, vei iesi din abisul întunericului...*
vei vedea lumină.»

Pe sicriu stă scris:

7.«Vezi că sunt schelet uscat.
Spune acum tu, muritor.
Ce sunt... rege sau cersetor!»

II. Vestibulul (sala pasilor pierduti, parviz) camera de unde se mânuiesc instrumentele în sala obscură.

III. Loja (templul, atelierul) este sala importanta a sediului. Trebuie

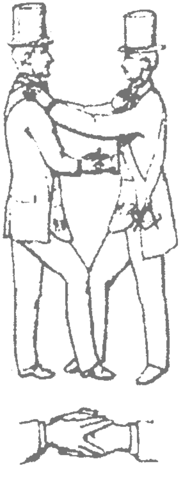

GRADUL 3
ATINGEREA.
CELE CINCI PUNCTE
DE PERFECȚIUNE

să fie cât mai impunătoare, maiestuoasă, pentru a impresiona cât mai mult. Este aranjată în felul următor:

La Răsărit (Orient) tronul cu 3-5 scări al venerabilului (Marele maestru) al Lojei.

În spatele venerabilului este platforma pentru vizitatori (nu pot fi primiți în vizită decât masonii).

De o parte și de alta în fața tronului venerabilului sunt locurile secretarului și marelui orator, pe tronul cu 2-3 trepte.

În mijlocul templului este altarul lojei (pe un tron cu 3 trepte) iar împrejurul lui sunt trei lumini în formă de triunghi.

Pe partea de Nord și de Sud se află câte o coloană, numită Jakin și Boaz, în dreptul cărora se înșiruie frații; în dreptul celor două coloane se află primul și al doilea supraveghetor așezați pe tronuri cu două trepte, executorii ordinelor Marelui Maestru.

Se mai află: o piatră brută - reprezentând pe neofit înainte de inițiere - și o piatră cioplită înfățișându-l purificat după ridicarea din coșciug. Apoi trei ciocane pentru venerabil și cei doi supraveghetori; un glob terestru, două echere, bande negre pentru inițiere, șorțuri din piele, cordoane, un buzdugan (pentru maestrul de ceremoni), o sabie mare pentru venerabil, 24 săbii simple pentru ceilalți, două urne pentru votat cu bile (albe și negre), un port-voce pe masa venerabilului, trunchiul văduvei (un sac) pentru colecta de bani, sacul de propuneri (pentru diverse chestiuni), un triunghi cu un ochi în mijloc, un sicriu cu capac, un catafalc cu 3 trepte pentru sicriu, tavanul înstelat, iar pereții tapisați în roșu sau negru.

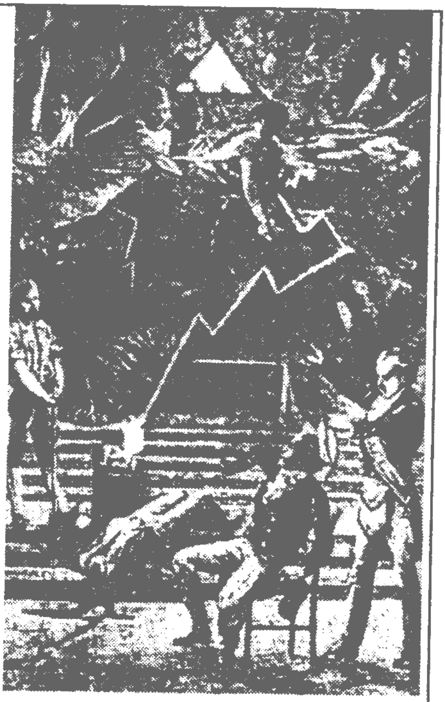

RITUALUL MISRAIM

O inițiere în cadrul Lojei Sectei lui Zoroastru

Fiecare persoană și obiect din cele descrise mai sus are un rol bine determinat în funcționarea mecanismului masonic.

Venerabilul conduce lucrările ajutat de supraveghetor. La inaugurarea unei loji venerabilul spune: *«lumină misterioasă și divină... foc sacru... inima universului ... principe etern al lumei și al ființelor ... simbol al M.'.A.'.A.'.U.'., luminează spiritul nostru, întărește inimile noastre și împlântă în noi focul dătător de viață masonică...»*.

Și mai departe: *«În gloria M.'.A.'.A.'.U.'., în numele Marelui Maestru al ordinului și în virtutea puterilor conferite mie: 'Declar noul templu .... consacrat virtuții și propagării realei și liberei societăți a francmasonilor'».*"

INIȚIEREA

Actul cel mai important și cel mai solemn al masoneriei este inițierea. Profanul care vrea să fie inițiat este introdus într-un loc retras (parviz), unde trebuie să depună obiectele metalice pe care le are asupra sa. Este trecut apoi în cadrul sinistru al camerei de reflecție cu scheletul care se mișcă, craniul care vorbește, sub privirile de Argus ale masonilor care privesc efectul avut asupra neofitului, din spatele ferestrei secrete.

Aici trebuie să-și scrie "Testamentul" simbolizând înmormântarea pentru totdeauna a vieții profane, pentru a intra în viața veșnică a masoneriei.

După o oră de "petrecere" în acest loc, urmează scena cea mare a ""inițierii", a "primirii luminii", cum zic masonii. Înainte de a fi introdus în templu, neofitul este legat la ochi, cu o bandă neagră, inima și umărul stâng precum și genunchiul drept îi sunt dezvelite, iar piciorul stâng descălțat.

Astfel dezbrăcat este primit să bată la ușa templului. Marele maestru îl întreabă dacă vrea să devină mason, la care răspunde "da". Ușa templului se deschide și trebuie să treacă pragul târându-se pe jos. Aceasta simbolizează umilința de care trebuie să fie pătruns profanul la primirea în masonerie, umilință ce trebuie să fie veșnică în raporturile lui cu masoneria.

Cu ochii legați în așa fel ca să nu vadă nici o rază de lumină, este introdus în templu. Dacă nu poate să vadă, neofitul poate totuși să simtă; și pentru aceasta i se dă în mână o sabie sinuoasă pe care o ține cu vârful sprijinit pe piept, în dreptul inimii. Aceasta simbolizează cât de aproape este moartea de inima aceluia care va trăda tainele masoneriei, iar sinuozitățile sabiei căile întortocheate și nenumărate pe care aceasta (moartea) îl poate găsi.

Intrat în loje trebuie să facă trei ocoluri ale templului numite "călătorii".

I. *Prima "călătorie"* mergând cu ochii legați, căutând terenul în dreapta și în stânga, în întunericul de nepătruns în care se află, se simbolizează prin aceasta neantul și haosul în care plutesc cei fără lumină masonică (profanii). În timpul călătoriei supraveghetorii produc zgomote confuze și misterioase, pentru a inspăimânta mai mult pe neofit.

II. *A doua "călătorie"* începe cu botezul masonic - filozofic care simbolizează venirea profanului în lumea nouă a masoneriei. Pornit la drum, zgomotele stranii din prima călătorie sunt înlocuite acum cu zăngănit de arme. I se arată prin aceasta forța de neînvins a masoneriei.

III. *A treia "călătorie"* - proba focului - este cea mai importantă. În mijlocul focului, inițiatul trece prin chinuri demne de infernul lui Dante - este purificarea de viața profană și primirea în "raiul masonic". Numai cei care rezistă acestei probe pot fi primiți în masonerie, căci secretele pe care le au de păstrat, cer caracter și nervi neobișnuit de tari. Simbolul reprezentat prin această probă este sfârșitul care așteaptă pe cei care vor ridica mâna împotriva masoneriei.

După încheierea acestei probe, neofitului i se dă să bea un lichid care, la început fiind dulce, se transformă deodată într-o mare amărăciune. Este totuși silit să bea întreg paharul pentru a dovedi, o dată în plus, tăria și persistența de a fi primit printre masoni.

Toate aceste probe au țintă precisă: distrugerea completă a rezistenței fizice și morale a recipiendarului și într-adevăr proba finală coincide cu epuizarea ultimului rest de conștiință de sine a inițiatului. Este acum un automat care înregistrează și lucrează cum i se comandă; este, cum spun masonii, *"gata și demn de a fi inițiat"*.

Este invitat să intre în "lanțul de unire" al fraților. Aceasta se face prin donarea unei sume de bani din partea inițiatului și cu cât suma este mai mare cu atât este un mai bun adept. Scopul acestei colecte de care nici un inițiat nu scapă, este tot atât de ocult ca și scopurile intituției însăși. Această îndatorire înfăptuită, recipiendarul este condus în fața altarului lojei, prin trei pași făcuți într-un anumit mod, fiind obligat să presteze următorul jurământ:

"Jur că nu voi revela niciodată secretul francmasonilor altei persoane decât unui frate de loje și în prezența venerabilului Mare Maestru. În caz de abatere mă supun la următoarea pedeapsă:

INIȚIEREA ÎN GRADUL DE "MAESTRU SECRET"

limba mea să fie smulsă, inima mea străpunsă, iar corpul meu zdrobit și transformat în cenușă pentru a fi aruncată în vânt, ca prin această pedeapsă să se piardă amintirea că eu am fost membru al societății francmasonilor."

Cu imaginea jurământului în suflet, legătura este luată de la ochi, în timp ce o lumină orbitoare este concentrată asupra lui. După atâta timp fără să fi zărit o rază de lumină, se trezește înconjurat de o mare de foc și, încetul cu încetul, se obișnuiește cu lumina. Atunci zărește toate săbiile masonilor ascunși în umbră, îndreptate asupra sa. Este paroxismul amenințării. O voce ca de tunet îl face să înțeleagă că ceea ce vede este în realitate, iar nu în vis: "dacă vreodată ne vei trăda, săbiile noastre nenumărate te vor lovi oriunde vei fi".

Constituția și regulamentul masonic din 1925 ne arată ce este masoneria mondială: "Instituția care grupează pe oameni în asociații frățești pe diferite părți ale globului, după ce le-a pus la încercare curățenia de sentimente, maturitatea de cugetare și tăria de caracter. Ea are drept scop să facă pe oameni mai iubitori, mai luminați, mai tari, inspirându-le practica solidarității.

Constituția "Ritului Scoțian, Antic și Acceptat" ne arată ce este masoneria în România:

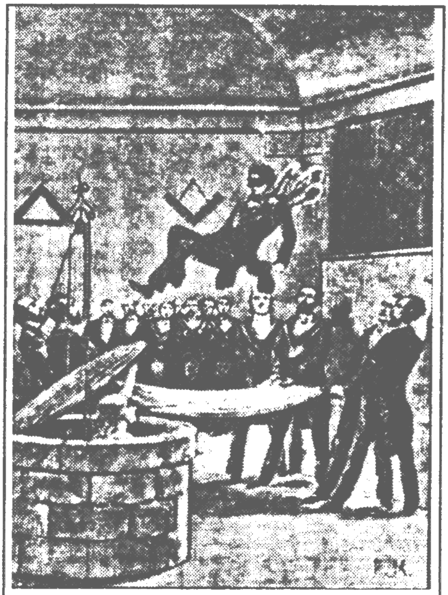

INIȚIEREA PRINȚULUI "DE MERCI"

Art.2."Masonii își datorează sprijin mutual în toate împrejurările vieții. Ei numără printre obligațiunile cele mai sacre respectul jurămintelor și îndatoririlor care-i leagă față de Rege, de Patrie, de legile țării de familie și de ordinul masonic. Drapelul tricolor Național Român se află în permanență prezent la toate lucrările Atelierelor Masonice din Jurisdicția Supremului Consiliu din România".

Art. 3. "Nimeni nu poate fi primit în Francmasonerie dacă nu crede în Dumnezeu și în nemurirea sufletului. Legămintele și jurămintele față de Ordin sunt contractate pe sfânta scriptură. Calitatea de Francmason nu poate fi dobândită decât prin inițiere, conform unui ceremonial stabilit de tradițiile seculare. Francmasoneria interzice în adunările sale orice discuții politice sau religioase".

Deoarece caracterul național, religios și monarhic este atât de frumos arătat în art.2 și 3 din Constituția Supremului Consiliu 33 din România, este necesar să lăsăm să vorbească înșiși masonii, pentru a ne lămuri asupra tuturor principiilor care stau la baza acestei organizații, ca astfel, lumea de bună credință să vadă rostul acestora în lumina adevărată a faptelor.

1. Să vedem în ce constă respectul jurământului față de Rege, față de Patrie, față de legile țării (art.2 Const. Mas.) precum și respectul drapelului național (art.3 Const. Mas.)

Cităm dintr-o lucrare manuscris a "Fr.I.T. Ulic", Gradul 25, *"Cavalerul șarpelui de aramă"*: "Scopul acestui grad este perfecționarea spirituală a omului prin degajarea părții materiale. Deviza gradului este: virtute și curaj. Lucrările arată că omul nu poate nimic fără libertate, ferită de toate relele sociale și că, pentru a o cuceri, îi trebuie curaj și îndrăzneală, care sfărâmă lanțurile despotismului. Învățătura acestui grad arată că pentru a scăpa de moartea intelectuală și de sclavajul material cu care șarpele tiraniei intolerante și superstiției ne amenință, trebuie distruse aceste odioase reptile și că, pentru a le distruge, poporului îi trebuie libertate care nu se obține decât sfărâmând fără milă, cu îndrăzneală și curaj lanțul apăsător al despotismului civil, religios, militar și economic". Același fr.I.T. Ulic, pune anumite întrebări la care dă și răspunsul; iată câteva:

Întrebare: "Care sunt inamicii neîmpăcați ai Kadoșilor?"

Răspuns: "Despotismul guvernanților, apăsarea privilegiaților și tirania preoților, cele trei feluri de asasinate ale libertății omului, a gândirii și a conștiinței."

Întrebare: "Cum trebuie să-i combatem?"

Răspuns: "Fără răgaz și fără crutare până la exterminare."

Întrebare: "Ce este un Kadoș perfect?"

Răspuns: "Acela care a depus jurământul ce trebuie îndeplinit orice s-ar întâmpla, de a apăra cauza adevărului și umanității, contra oricărei autorități uzurpatoare, sau abuzive, sau neregulate, fie ea de natură politică, militară sau religioasă și de a pedepsi fără milă pe trădătorii ordinului.

Dăm mai jos formula unui jurământ găsit în arhiva ridicată de la francmasonul I.T. Ulic, scrisă de mâna sa, fără a indica însă și gradul la care depune acest jurământ, pentru că se știe că jurământul diferă de la grad la grad. "Înaintea Marelui Arhitect al Universului și al Pr. Put. Suv. M. Insp. General 33: "Jur, pe onoarea mea de om și de adevărat francmason, să execut orbește și cu fanatism și fără replică și fără comentarii ordinele ce le voi primi de la Francmasoneria Națională Română, oricare vor fi ele, pentru a ajunge la scopurile pe care le urmărește. Voi păstra cel mai mare secret despre tot ce privește ordinul cavaleresc, al apărării Francmasoneriei Naționale Române. Voi fi totdeauna solidar cu ceilalți membrii ai acestui ordin, de care nu mă voi despărți niciodată."

II. Să vedem dacă au credință în Dumnezeu și dacă jurămintele francmasonilor sunt depuse pe sfânta scriptură, așa cum o spune art. 3 din Const. Mas.

Am văzut mai sus că jurământul este făcut înaintea Marelui Arhitect al Universului și al Pr. Put. Suv. M. Insp. General 33. Francmasonul Herovanu, în cartea sa numită Isis, ne arată ce înțelege francmasoneria prin "Marele Arhitect al Universului". "Ca simbol al armoniei desăvârșite pe care o preconizează, Fr. Mas. proclamă un principiu fundamental creator și etern, pe care îl numește Marele Arhitect al Universului".

INIȚIEREA SUBLIMULUI CAVALER ALES

Figura de mai jos ne lămurește și mai mult, întrucât arată că îngerii care susțin stema francmasonă sunt îngerii negri ai Infernului, spre deosebire de îngerii albi ai Dumnezeului creștinilor. Tot în legătură cu religia masonă dăm mai jos o parte din lucrarea francmasonului Maximilian Costin "Introducere în francmasonerie", Tg. Mureș, 1932: "Adevăratul mason, acel care crede în masonerie, se va supune ritualului cu dragoste și bunăvoință și va păși în templu cu liniște și respect, asemeni credinciosului în biserică. Căci respectul față de templu este respectul față de propria sa credință. Atunci când ceremonia apare ridicolă pricina nu este ritualul, ci lipsa de încredere a neofitului în religia reprezentată de ritual și ceremonie".

III. Să vedem în ce constă respectul față de familie (art. 2 din Const. Mas.): teoriile care s-au discutat la "Marele Orient" în seara de 10 decembie 1929 includ următoarele:

1) Dreptul femeii la avort.

2) Dreptul fetei mari la unire liberă.

3) Necesitatea asasinării copilului născut dintr-o unire liberă.

4) Dreptul copilului de a nu avea nici o religie.

5) Suprimarea autorității paterne.

Constituția masonică ne arată că respectul care se datorează familiei trebuie înțeles numai față de familia fraților masoni. "Abuzurile de ospitalitate și atentatele la onoarea Fraților și a familiilor lor sunt considerate infracțiuni, masonice foarte grave" cf. art. 517, p. 11 din Const. Mas.

IV. Să vedem dacă discuțiile politice și religioase sunt interzise în adunările francmasonice așa cum spune art. 3 din Const Mas.

Cităm din cuvântarea Marelui Secretar Federal Mason Emil I. Papiniu, ținută la 27 ian. 1935, într-o ședință solemnă la Iași: "Noi avem paternitatea principiilor adoptate de democrație, noi am inspirat punctele cardinale care stau la baza tratatelor de pace, noi am

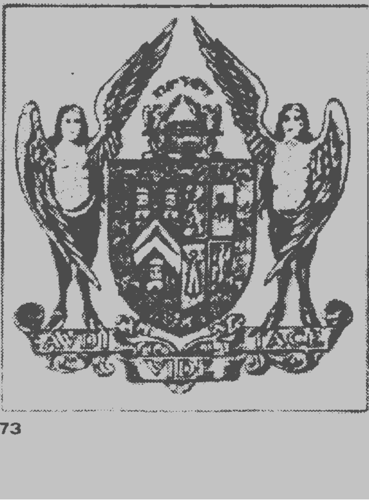

emis ideea, și încă de mult, a unei Societăți a Națiunilor și înaintașii noștrii au inspirat o federație a statelor" (pag.55).

"Pe de altă parte, multe din așezămintele sociale mai în toate direcțiile, ce stau la baza democrației sunt realizări inspirate direct din acțiunea Ordinului nostru. Enunț numai câteva: Codul civil cu instituțiile lui de bază moderne, egalitatea oricui în fața legilor, libertatea individuală, abolirea sclavajului și a privilegiului, egalitatea în succesiuni ... " (pag.42)

"În programul Lojei se vor înscrie istoria și învățămintele Ordinului, dar discutarea și studierea fructuoasă a chestiunilor de actualitate interesând întreaga viață socială trebuie și ele înscrise, dezbătute obiectiv și aprofundate rațional pentru ca frământările Ordinului să producă efecte în Societate."

Adâncile prefaceri ale societății franceze din penultimul secol au fost inspirate de Francmasonerie.

"Unificarea Statelor Unite ale Americii de Nord este o operă curat masonică ... Acest pact fundamental a fost dezbătut în Loji și semnat la Philadelphia în Templul masonic ... de George Washington. De atunci și până astăzi tradiția a vrut ca toți președinții, inclusiv Roosevelt, să fie francmasoni".

"Nu mai spun că noua configurație a Europei actuale își datorește alcătuirea în mare parte suflului masonic, iar ședințele solemne ale Societății Națiunilor, fiica ideologiei noastre, se deschid oficial prin cele trei lovituri de ciocan date de dl. fr. Benes." (pag.40).

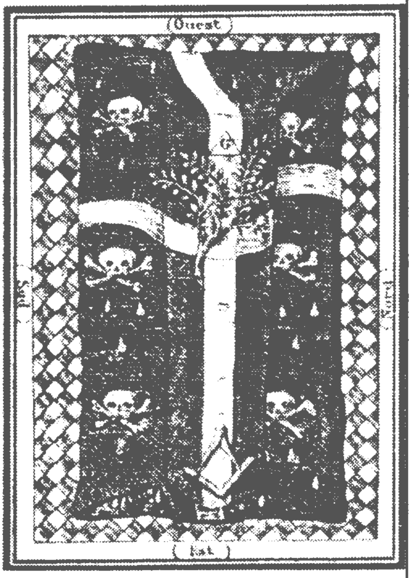

LOJA MAESTRULUI

Citām dintr-o adresă trimisă de Marele Secretar General către Loja "Steaua Dunării" din București prin care îi trimite raportul Lojei Pitagora în chestiunea minorităților, spunând mai departe în adresă: "În conformitate cu hotărârile luate de Consiliul Federal în ședința din 4 Octombrie, vă rugăm să studiați în Lojă problema minorităților, astfel încât delegații Lojei d-voastră să poată susține la Convent concluziile fixate de Lojă."

V. Să vedem acum secretul lucrărilor organizațiilor francmasonice:

Francmasonul Jean E. Vasiliu din Galați, într-o cuvântare a sa spune:

"Loja (Discipolii lui Pitagora din Galați), născută dintr-un comitet de binefacere, a ajuns la un moment dat să fie o pepinieră de principii masonice, căci majoritatea membrilor componenți ai acestei comisiuni erau masoni, fără ca unul să știe de celălalt. Abia după ce s-au recunoscut au văzut că în sufletele lor germinau aceleași principii de bază, o aceeași lumină către care erau conduși fără să-și dea seama."

Emil I. Papiniu, în cuvântarea sa de la 27 ian. 1 935 spune:"De adevărata «Inițiere» depinde toată viața noastră masonică. Acesta este specificul Ordinului nostru."

"Instituția masonică este o podoabă a inteligenței omenești; ea este înțeleasă numai de câteva elite."

"Masoneria este o școală inițiatică și nu un curs seral pentru adulți, altfel nu are rațiune de a fi."

Francmasonul Maximilian Costin în lucrarea sa "Introducere în masonerie" spune: "Era necesar ca o doctrină atât de nobilă, (schimbarea continuă a situației de perfecționare) să fie la adăpost de înțelegerea greșită a vulgului și de critica rău voitoare a celor interesați. De aceea francmasonii au păstrat totdeauna secretele asupra asociației lor și s-au servit de semne și lozinci pentru a se întâlni și a se recunoaște pretutindeni."

Art.85 din Const. Mas.: Nici un mason de orice grad sau orice demnitate nu poate pătrunde în Suv.Sanctuar dacă n-a fost chemat."

Art.205 spune: "Membrii atelierului nu pot arbora insignele masonice decât la cimitir și numai în cazul în care Președintele ar socoti că pot să o facă fără să provoace scandal. Altfel se vor abține în mod formal de la orice manifestație publică."

Art.514 spune: "Nici o acuzare nu se poate aduce, nici o sentință nu se poate pronunța, nici o pedeapsă nu se poate aplica în prezenta vizitatorilor și în ziua recepției unui profan. Dacă președintele găsește în sacul de propuneri o acuzatie când sunt vizitatori prezenti, el o va lua în considerație la ședinta următoare după adoptarea plansei."

"Divulgarea numelor masonilor fată de profani constituie o infractiune masonică gravă." (art.517, p.6)

"Divulgarea față de profani a oricăror obiecte, reguli sau lucrări masonice, care nu sunt însă propriu-zis mistere sau secrete masonice constituie o infracțiune masonică gravă". (art.518,p.1)

Tipărirea și răspândirea oricăror lucrări masonice fără Autorizatia Supremului Consiliu, constituie o infractiune masonică gravă".(art.518,p.8)

La regulamentul masonic găsim atașate "Obligațiunile unui francmason", care se citesc după inițierea unui nou frate. Iată ce spun aceste obligațiuni:

Conduita de francmason: "Spune frate nu domnule ori de câte ori te adresezi unui francmason, când nu sunt profani de față."

Conduita în fața profanilor: "Fii cu băgare de seamă în conversație și atitudine, astfel încât cel mai atent dintre profani care te-ar observa să nu poată descoperi sau înțelege ceea ce nu trebuie să știe."

Conduita acasă: "Nu uita preceptele francmasonice și obligațiunile pe care le-ai contractat. Poartă-te ca un om normal și înțelept. Familia, prietenii sau vecinii să nu afle chestiuni în legătură cu activitatea francmasonică, atât cea personală, cât și cea colectivă."

Cităm din cuvântarea ținută inițiaților, după o fascicolă scrisă cu mâna sa de francmasonul I.T. Ulic: "Profanul, înainte de a intra în această instituțiune, este om liber, gândește singur, vrea singur, crede singur, lucrează singur după placul său."

Dar după ce a primit Lumina Masonică, personalitatea acestuia, încetul cu încetul "se absoarbe necontenit în personalitatea neștirbită a acestei Instituțiuni."

"Acest profan, entuziasmat deja de la început de aceste primare precepte, numai prin disciplina unei supuneri oarbe și mute poate deveni un membru marcant al acestei Mari Instituții. Aceasta înseamnă că nouă, membrilor din masoneria inferioară, așa-zisă "Masonerie simbolică" nu ne este dat ca să avem vreo inițiativă de administrație, de conducere, de control sau de propagandă în această mare instituție."

"Noi, masinile masonice cu înveliș de om, acum educate în principiile primare ale masoneriei, avem dreptul numai să mergem să lucrăm, să executăm mecanic orice ni se cere, fără însă ca să putem înțelege modul de a gândi al celor care ne călăuzesc și fără ca să ne gândim vreodată să ieșim din cercul acesta unde trebuie să fim închise pe vecie."

"Fiecare dintre noi trebuie să fie indiferent la tot ceea ce vede, la tot ceea ce aude și tot ce face și, dacă este convins de preceptele, de principiile primare, trebuie să zică totdeauna că totul este pentru bunul mers al marii institutii."

"Și că El, la rândul său, potrivit zelului care-l va depune va ajunge, mai curând sau mai târziu, la treapta înaltă a masoneriei unde va conduce,va dirija și va trage profite."

"Căci ca recompensă, toți membrii, potrivit devotamentului care îl manifestă, ajung să își realizeze visele lor profane, ajung la treptele cele mai înalte, potrivit poziției lor."

"Iar ca pedeapsă, Vai! Acei care se opun acestei mari instituții sunt loviți în mod ireparabil de o mână crudă, printr-un dizolvant teribil si misterios, care nu trebuie să îl știți acum, lovitură care sapă pe nevăzute reputațiile și averile și pozițiile cele mai solide."

VI. Să vedem dacă francmasoneria "Națională" în România este ea într-adevăr națională sau este universală.

Francmasonul Bela Konyodi, preot calvin, venerabil al lojei "Prometheus" din București, în ședința federației ținută la Iași în 27 ian. 1935, între altele spune: "A sărbători actul unirii (lojilor într-o federație), a cărui îndeplinire ne aduce o vie speranță într-un viitor de frăție, din care trebuie să răsară o atmosferă de pace și bună înțelegere și să dispară orice dăinuiește între continente, rase, partide politice, confesiuni, clase, familii și indivizi, dezbrăcându-ne de patimile care ne ispitesc, cred că este bine să medităm asupra obligațiilor noastre masonice pe care le avem de îndeplinit."

Din rapoartele francmasonului Emil I. Papiniu, ținute în ședința federației la 27 ian. 1935 și la 31 Martie.1935, extragem următoarele pasaje:

"Noi avem paternitatea principiilor adoptate de democrație, noi am inspirat punctele cardinale care stau la baza tratatelor de pace, noi am emis ideea, și încă de mult, a unei societăți a Națiunilor și înaintasii nostri au inspirat o federație a Statelor."

"Această idee, deși eșuată recent, este totuși în mers și se va realiza când popoarele constiente vor fi lăsate să-și dea seama de fraternitatea lor în viață."

"Zadarnic congresele internaționale agită chestiuni de securitate, de burse vamale, de devize, de instrumente capabile de armonie, de armamente și apărare, toate îmbrăcate într-un noian de pace, conventii sau tratate."

"Nu suntem compatibili nici cu grupările care pretind a uni între ei numai pe oamenii de aceeași rasă și de aceeași credință."

"Noi proclamăm fraternitatea umană universală, fără distincție și nu pe aceea particulară, sectară și specifică."

"Toată lumea este de acord că, deși împărțiți în organizații pur administrative, francmasoneria este "Ordin" cu doctrină orală și misiune unitară. Ca atare, fiind vorba de "Ordin" adică de o vastă și universală Cooperație, este bine definită sub multiple aspecte în care toți membrii admiși cu formele prescrise sunt solidari și legați de a trăi în reguli precise și acceptate cu deplină libertate și nu se pot inventa sau improviza atitudini originale ori fanteziste, a crea reguli de conduită altele decât cele ale Ordinului, nici adopta doctrine sau practici incompatibile cu morala lui."

"Afirm perfecta compatibilitate între "Ordinul masonic" și "Ideea națională", atâta vreme cât hipertrofia nu denaturează unul sau altul din aceste sentimente și cât, unită cu obscurantismul, ideea națională nu disprețuiește legile elementare ale «Armoniei și Dreptului ce ne sunt comune»."

"Așadar, este bine să reținem că "obediența" Națională numită Marea Lojă, adică asociație de Loji, federație de rituri, sau confederație de Mari Loji cu Mari Oriente, nu sunt, nici nu pot fi izolate sau unite, neexistând de fapt organizații particulariste, în afara conceptului universal de «Ordin masonic»".

"Masoneria nu poate fi națională. Obediența este expresia ei pur administrativă și numai ea este națională, adică în legătură cu specificul național."

"Obedienta este un organ administrativ, neavând alte puteri decât cele conferite de Adunarea Generală a reprezentanților Lojilor regulate, adică lucrând conform cu "Tradițiile" și nu în afară de ele și nici în afară de regulile stabilite și dictate de Convent."

"Suveranitatea jurisdicției teritoriale este primul atribut masonic al unei Obediențe. Dispozițiile ei au putere de lege masonică pe întreg teritoriul și peste toate lojele administrate, federate în «Obediență»" .

"Jurisdicția este prima consecință a Suveranității Obedienții, ale cărei dispoziții au putere de lege asupra întregii suflări masonice din teritoriul Statului în care ea ființează. "

La 23 iulie 1924 Marea Loje Națională Română a fost inspectată de "Ill. Fr. Bernard Welhoff 33 gr. Maitre d'honeur de la Gr. Loje de France", cu care ocazie s-au ținut cuvântări din care extragem urmatoarele: "A luat cuvântul P.Il și P.P.Fr.G.Bibescu 33 arătând diferitele faze prin care a trecut Masoneria Română în prima sa epocă."

"Lupta care trebuia să o ținem cu Clericalismul Catolic."

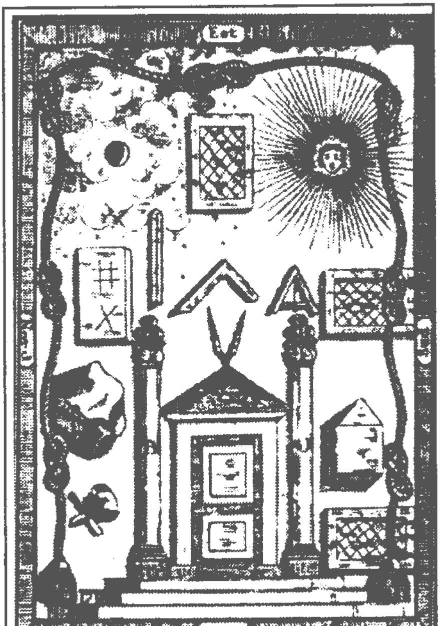

TABLOUL LOJEI UCENICULUI

"Luând cuvântul P.Ill și P.P.Fr. Ioan Pangal 33, arată mersul masoneriei române în epoca actuală - începând de după război - arătând numărul membrilor existenți. Arată numărul Atelierelor ce compun Masoneria Română. Combate neadevărurile care s-au spus despre noi anul trecut la Congresul de la Geneva."

"A luat cuvântul P.Il.Fr. Mare Demnitar vizitator Bernard Welhoff, care mulțumește pentru frumoasa primire care i s-a făcut.

Declară că, cercetând literele și documentele Marii Noastre Loji a constatat cu o vie plăcere că suntem constituiți în toată regula. Declară, de asemenea, că la viitorul Congres de la Bruxelles care se va ține în luna septembrie, El, Frăția Sa, ne va propune ca membru în Confederațiunea Interațională de la Geneva."

În iulie 1926 a avut loc la București o reuniune masonică la care au participat: "PPP I, și PPP II, și PPP III, suverani mari comandori, John H. Cowles, Raoul Palermi, Andrei Strug, Victor Dvorsky."

În amintirea acestei reuniuni P.P.Suv."Mare Comandor Mare Maestru al Ritului" printr-un decret a bătut o medalie Comemorativă, iar prin decretul de la 9 iulie 1926 a aceluiași conferă "Ordinul Virtutea Masonică" clasa I-a următorilor:

P.P. și P II. Fr. Iohn H. Cowles Suv. Mare Comandor al Supremului Consiliu 33 din Jur. de Sud al Statelor Unite (Washington).

P.P. și P. II. Fr. Raoul Palermi Suv. Mare Comandor al Supremului Consiliu 33 din Italia.

P.P. și P.II.Fr. Andre Strug, Mare Comandor al Supremului Consiliu 33 din Polonia.

P.P. și P.II. Fr. Victor Dvorsky Suv. Mare Comandor al Supremului Consiliu 33 din Cehoslovacia.

Art.91 din Const. Mas. spune:

"Supremul Consiliu stabilește și întreține raporturi cu toate puterile masonice străine regulat constituite, în scopul de a menține si întări armonia dintre toți masonii și de a lucra în comun la progresul Ordinului."

Art.92 din Const. Mas. spune:

"Relațiile oficiale cu marile Corpuri Masonice sunt consacrate prin numirea de Garanți de amicitie reciproci. Ei poartă titluri de Mari Reprezentanți."

Dăm mai jos numele câtorva dintre acești Garanți de amicitie:

C. Moroiu 33 pentru Marea Putere Masonică Suv. Sanct. al Marii Britanii și Irlanda.

F. Zarvateseu 33 pentru Marea Putere Masonică Suv. Sanct. (MPMSS) de Italia.

G.I. Arghiropolu 33 pentru MPMSS a Greciei.

C. Moroiu 33 pentru Marea Putere Masonică Suprem. Cons. 33 Scot. A.A. Jurid. Nord America.

A. Donici 33 pentru MPMSC 33 de Cuba, iar alții pentru Egipt, Argentina, Scoția, San Dominico, Brazilia, Chili, Iawa, Noua Zeelandă, India, Canada, etc.

VII. Să vedem dacă organizațiile masonice care au ființat și ființează în România sunt sau nu încadrate în legiuirile statului si în special în legea pentru persoanele morale.

Art.86 din Cons.Mas. spune: "Membrii Suver. Sanctuar sunt sacri și inviolabili."

Art.136 din Const. Mas. spune: "Supremul Consiliu din România, putere suverană și independentă în toată întinderea Jurisdicției sale are dreptul de a conferi el însuși toate gradele Ritului; el poate singur crea Consistorii, Tribunale, Curți, Areopagii,Consilii, Capitole Loji de Perfecțiune și Loji Simbolice, precum și toate celelalte corpuri masonice ale Ritului Scoțian Antic și Acceptat."

"Supremul Consiliu nu recunoaște nici o autoritate Masonică superioară sau egală cu el pe tot teritoriul României Mari."

"El posedă exclusiva administrare și guvernare a tuturor atelierelor și gradelor de la 1 la 33."

Art.139 din Const. Mas. spune:

"În Jurisdicția Supremului Consiliu din România, Atelierele sunt actualmente împărțite după cum urmează:

1. Lojile simbolice, lucrând de la gradul 1 la 3.
2. Lojile de perfecție lucrând de la gradul 4 la 14.
3. Capitolele, lucrând de la gradul 15 la 18 sau de la 4 la 18.
4. Areopagiile, lucrând de gradul 18 la 30.
5. Tribunalele Comandorilor Inchizitori de gradul 31.
6. Consistoriile de gradul 32.
7. Supremul Consiliu de gradul 33."

Art.140 din Const. Mas. spune:

"Supremul Consiliu are în sânul său, la București, afară de toate celelalte Ateliere de sub Jurisdicția sa din acea Vale:

Un Consistoriu al Principiilor Secretului Regal, 32.
Un Tribunal al Marilor Inspectori Inchizitori-Comandori, 31,
Un Areopag al Cavalerilor Kadoși, 30.
O Mare Loje de Cavaleri Scoțieni ai Sfântului Andrei, 29.
Un Sanctuar al Cavalerilor Soarelui, 28.
O Confrerie a Principiilor Milei, 26.
Un colegiu al Cavalerilor Royal-Hache, 22.
Un capitol al Cavalerilor Rosa-Cruce, 18.
O Loje Simbolică."

Supremul Consiliu de grad 33 prezidat de Ioan Pangal "P. P. Suv. M. Com. M. M. al Ritului", la 5 martie 1923 semnează un Înalt Decret prin care aprobă Constituția, Statutele și Regulamentele Generale ale Ritului Scoțian, Antic si Acceptat din România.

Acelasi Suprem Consiliu din România, la 3 ian. 1923, semnează și hotărăște prin "Înalt

Decret" înființarea Marei Loji din România.

Francmasonii, odată inițiați, pentru a putea lipsi din Ordin trebuie să ceară concediu. Iată ce spune Cons. Mas. în această privință:

Art.195. "Cererile de concediu trebuie făcute în scris. Ele sunt puse în ordinea de zi a celei mai apropiate ședințe a Atelierului."

Art.197. "Concediile nu pot fi acordate decât F.F.F., care sunt la zi cu Tezaurul."

Ajutorul mutual al francmasonilor între ei este o obligație.

În această privință, Cons. Mas. prin art.2 spune:

"Masonii își datorează sprijin mutual în toate împrejurările vieții."

Iată care sunt instrucțiunile care i se dau noului frate după inițiere:

"Dacă un frate îți cere un serviciu și poți să-l faci nu sta pe gânduri; iar dacă nu-i poți da de capăt, recomandă-l sincer aceluia pe care îl crezi în stare să-i vină în ajutor... trebuie să preferi pe un francmason oricărui alt om."

Pentru a-i ajuta pe frați în orice situație, Marea Loja Națională a României, prin circulară, a cerut tuturor Lojilor din România să facă o "listă completă" a Fr.Fr. cu funcția sau profesia pe care o ocupă în viața profană, în modul cel mai detaliat posibil, pentru completarea unui registru care se află la Secretariatul General și care va servi fraților francmasoni ce vor avea nevoie prin ministere, Instituții de Stat sau particulare, magazine etc.

Un exemplu eclatant în ceea ce privește ajutorul mutual obligatoriu ni-l oferă fr. Isac Grassiany care, la 2 aprilie 1939, arestat fiind de organele siguranței pentru activitate comunistă, iscălitura pe care a dat-o atât pe interogator cât și pe procesul-verbal încheiat cu acea ocazie, a însoțit-o de cele trei puncte masonice (∴) pentru ca astfel să-și asigure scăparea de rigorile legii profane. În cazul când în Instituție, fie în poliție, fie în Magistratură, ar exista un membru francmason, acesta este obligat la salvarea fratelui mason.

Ordinul masonic și-a bătut diferite decorații și podoabe metalice, însă pentru a imita și a se pune alături de suveranitatea Statului, prin decretul de la 1 iulie 1926 înființează o decorațiune masonică numită "Virtutea Masonică" cu trei clase.

De asemenea, acest Ordin și-a confecționat timbre cu următoarea destinație:

"Unele dintre ele se aplică pe orice adresă și pe orice act."

"Se aplică pe toate jurămintele."

Altele "se aplică pe orice adresă făcută către Supremul Consiliu 23."

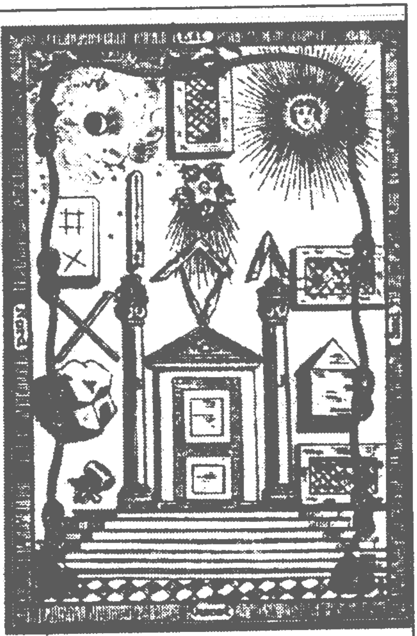

TABLOUL LOJEI ÎNSOȚITORULUI

Iar altele "se aplică pe orice cerere."

"Se aplică pe Certificate, Diplome, Patente."

"Se aplică pe Corespondența externă."

Francmasonii și-au stabilit infracțiunile lor proprii. Dăm mai jos unele dintre infracțiunile stabilite de Const. Mas.:

Art 515: "Se numește infracțiune masonică orice abatere sau încălcare a Tradițiilor, Principiilor, Marilor Constituțiuni, Statutelor și Regulamentelor Generale ale Ordinului sau ale Regulamentelor particulare ale Atelierelor."

Art 517: "Sunt infracțiuni foarte grave:

Trădarea sau complicitatea la trădarea Ordinului și a Ritului în general.

Trădarea față de Suprem. Cons. sau Șeful Suprem Suveranul Mare Comandor-Mare Maestru al Ritului.

Trădarea față de Ateliere.

Sperjurul.

Rebeliunea contra autorității și persoanei Suveranului Mare-Comandor Mare Maestru al Ritului, sau contra Supremului Consiliu.

Divulgarea misterelor și secretelor masonice sub orice formă atât profanilor cât și masonilor de grade inferioare în ceea ce privește misterele gradelor superioare.

Divulgarea numelor masonilor față de profani.

Atacul împotriva Marilor Constituțiuni, Statutelor, Regulamentelor Generale ale ritului, tinzând a produce schismă și distrugerea Ordinului și Ritului precum și orice violare sau nerespectare a Tradițiilor, Constituțiilor, Statutelor și Regulamentelor Ordinului.

Calomnia și defăimarea unui mason fie în lumea masonică, fie în lumea profană, precum și intrigile împotriva F.F. sau Atel.

Formarea de partide sau comploturi cu scopul de a produce disensiune și discordie între Frați."

Art.518. "Sunt infracțiuni grave:

Divulgarea față de profani a oricăror obiecte, reguli sau lucruri masonice, care nu sunt însă propiu-zis mistere sau secrete masonice.

Tipărirea și răspândirea oricăror lucrări masonice fără autorizația Supremului Consiliu.

Nesupunerea sau nesubordonarea sub orice formă față de autoritatea F.F.

Orice manifestare a semnelor sau cuvintelor de recunoaștere în afară de Templele masonice."

Art.520 punct C aliniat 1 spune: "În sfârșit, promisiunea de fidelitate, supunere și ascultare față de Supremul Consiliu din România pentru tot ce privește chestiunile masonice internaționale și naționale constiuie, fără să mai fie nevoie în această privință de vreo declarație explicită, prima îndatorire a tuturor francmasonilor de orice grad al ierarhiei Ritului.

Francmasonii și-au înființat instanțe de judecată proprii fixând prin constituții "Competența și Procedura " (art. 535-556), "Instrucțiunea" (art. 557-571), "Despre judecată" (art. 572-591), având și "Tribunal de apel"(art. 592-596), iar ca ultimă instanță "Tribunal de casație"(art.597-601).

Tot Constituția prevede și "Procedura extraordinară" (art.602) precum și "Reabilitarea și reintegrarea" (art.605-608).

În ce privește justiția masonică Const. Mas. spune:

Art.380. "Nu poate exista în România un singur tribunal al Marilor Inchizitori Comandori, care funcționează, pe lângă Supremul Consiliu, la București."

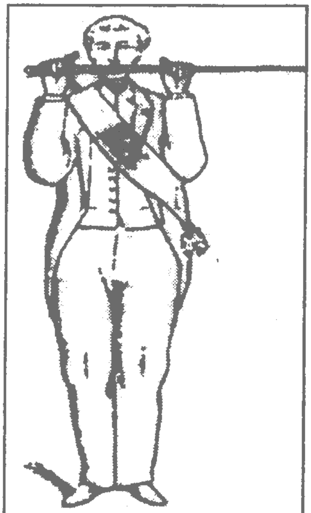

SEMNUL GRADULUI 33

Art. 382. "Tribunalele de gradul 31 au exclusiva Jurisdicție pentru a lua cunoștință și judeca toate încălcările aduse Legii Masonice, Statutelor, Constituțiilor, Regulamentelor Generale, Decretelor și Deciziilor Supremului Consiliu, precum și actele de violare a angajamentelor și jurămintelor masonice și de credință față de Supremul Consiliu sau tentativele de sciziune ori rebeliune.

Tribunalele de gradul 31 funcționează în aceste cazuri ca Tribunale de primă instanță și cad în Jurisdicția lor toți masonii de gradul 1 până la gradul 30 inclusiv.

Art. 383. "Tribunalele de gradul 31 funcționează ca instanță de apel împotriva sentințelor date de atelierele Ritului, până la gradul 30 inclusiv."

Este necesar să arătăm și atitudinea pe care o au francmasonii față de un membru al lor radiat din organizație.

În această privință ne lămurește un document găsit tot la fr. I.T. Ulic și anume: "Masonul, exclus, radiat, este publicat în toate revistele masonice, de pe tot globul nostru.

Astfel, El este cunoscut de toată lumea ca un om degradat dispreţuit de toți.

Masonul exclus, radiat, nu mai are nici amici, nu mai are Frați.

El este un sperjur și sperjurul trebuie să moară.

Datoria noastră prin urmare este să încetăm orice relație cu acești criminali.

Să îi ocolim oriunde îi vom întâlni în calea noastră.

Să îi dispretuim și să ne ferim a le da sprijinul nostru în orice împrejurare a vieții.

Să căutăm a-i distruge prin toate mijloacele posibile și imposibile, din calea vieții noastre, aducându-i la disperarea cea mai desăvârșită.

Să îi țintuim la disprețul tuturor, împreună cu urmașii lor, până la a 7-a generație.

Frații mei, când în alte timpuri, nu prea îndepărtate, aceste fapte se pedepseau cu moartea, actualmente noi suntem prea toleranți."

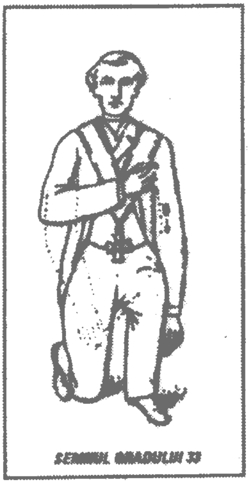

SEMNUL GRADULUI 33

Între anii 1870-1880, nu vă voi preciza nici anul nici numele, pentru trista memorie trebuie uitate: în gară la Pașcani s-a găsit un individ asasinat iar în haina sa, printre altele, era și o Diplomă a Marelui Orient de Franța, pentru o lojă din Botoșani. Vă voi spune numai că acest personaj fusese radiat ca sperjur.

"În timpurile de astăzi noi nu ucidem, nu le trimitem nici frânghie de mătase fină, spre a se spânzura ei singuri. Îi lăsăm să trăiască lovindu-i în același timp direct și indirect în toate afacerile vieții lor, provocându-le disperarea, mustrarea conștiintei, disprețul și execrarea întregii omeniri."

Pentru ca cele arătate mai sus să le înțelegem cu toată seriozitatea, arătăm mai jos unele excluderi din Ordinul Masonic, pentru a da posibilitatea cunoscuților celor excluși să le urmărească viața lor cât și a membrilor familiilor lor, de la data excluderii, pentru a vedea dacă au suferit sau nu nemulțumiri în viață și anume de ce natură, după ce au atras asupra lor ura întregii francmasonerii.

La 9 ian. 1926. "Pentru trista memorie menționăm că Supremul Tribunal 31 dă sentința prin care exclude definitiv din masonerie cu arderea numelui său, între coloane, pe Fr. Henry Moisescu ca fiind culpabil de ultragiu prin scris, adus oficierilor Lojii și Organelor Superioare ale Masoneriei."

Tot atunci a fost exclus cu arderea numelui între coloane și fr. Dr. Gogu Constantinescu.

O altă sentință dată la 4 Octombrie 1929. "În urma cererii făcută de consiliul Federal al Marei Loji Naționale Române, Supremul Consiliu 33 al M.M.M.I.I.I.C.C.C. 33 întrunit în Înalta Curte de Justiție Masonică: "Examinând faptele săvârșite de F. Fr. mai jos arătați și gravitatea lor excepțională, având în vedere marile Constitutiuni, Statutele, precum și Regulamentele Generale ale Ordinului, hotărăște:

- excluderea pentru totdeauna din Ordin și radierea din masoneria universală a următorilor: Fr. Colonel Alexandru Petrescu, 30, venerabil R.L. Steaua Polară, Fr. Ion Demetrescu, 18, I Supraveghetor, Fr. Samuel, 9, tezaurar, Fr. Cristache Simionescu, 9, Fr. Răduiscu Lamir, 3."

Francmasoneria care a funcționat și ființează pe teritoriul statului român și compusă din membrii cetățeni români: "Așa cum nu recunoaște pe Dumnezeul creștin avându-l pe al lor propriu, cum nu recunoaște morala creștină având-o pe a lor proprie, cum nu recunoaște morala familiei creștine decât pe a lor proprie, tot astfel nu recunoaște suveranitatea statului român, creându-și "Mari Reprezentanți" asemănători Corpului Diplomatic, care fac legătura între "Marile Puteri Masonice"; nu recunoaște puterea regală lucrând prin "Înalt Decret" și bătând "Ordine și decorații" ignoră jurământul de credință dat regelui și țării, prin jurămintele masonice depuse de către aceia care au intrat în rândul organizației noastre cunoaște puterea de stat, organizându-se prin Constituții, Regulamente, Statute și lucrând prin decrete, înființând timbre proprii, stabilind infracțiuni proprii și înființând justiție proprie; și toate acestea, pentru că nu recunoaște granițe între state ci numai granița "Obedienței masonice".

Așa fiind, este explicabil cum parchetul tribunalului Ilfov, prin decizia pe care a dat-o, a ajuns la constatarea că: "Francmasoneria este o Organizație Internațională cu scopuri contrarii legilor de încadrare a națiunii în stat. Ocultismul cu care-și înconjoară activitatea este menit să ascundă publicului conflictul dintre scopul internațional al organizației - mărturisit prin elementul evreiesc covârșitor - și scopul rațional de perfecționare și progres urmărit în mod firesc de orice națiune. Lupta masoneriei apare astfel ca o luptă de distrugere lentă, de minare stăruitoare și de dezagregare națională. Armele uzitate de francmasonerie în vederea realizării scopurilor ei le constituie în primul rând forța banilor și puterea politică."

O ultimă explicație necesară. Am văzut că membrii Supremului Consiliu sunt sacri și inviolabili. Explicația ne-o dă tot Fr. I. T. Ulic și anume: "Va ajunge mai curând sau mai târziu la treapta cea mai înaltă a masoneriei va conduce, va dirija și va trage și profite. Căci, ca recompensă, toți membrii, potrivit devotamentului pe care-l manifestă ajung să-și realizeze visele lor profane."

Iată deci pentru ce misterul gradelor superioare este de nepătruns. Pentru că ținta vieții unui francmason este tot realizarea "viselor profane".

Analiza influenței masoneriei pe unde a activat ne demonstrează că Statele masonizate au mers în mod misterios spre prăpastie: Spania până în 1936, Franța până la primul război mondial, Iugoslavia, Belgia, Olanda, Grecia și actualmente Anglia. Iar acolo unde hidra a fost stârpită, s-a petrecut fenomenul invers: statele au mers din triumf în triumf spre binele lor și al cetățenilor lor.

BISERICA ORTODOXĂ CONDAMNĂ MASONERIA

Poziția oficială a Sfântului Sinod al Bisericii Ciprului față de Masonerie

"Masoneria nu a fost niciodată aprobată de Biserică, aceasta a condamnat în mod repetat și condamnă organizațiile secrete de orice natură..."

Biserica Ortodoxă din diferite țări, din timp in timp, este pusă în situația de a analiza și a lua atitudine față de Masonerie. Aceasta se datorează credincioșilor, care fie că cer condamnarea Masoneriei, fie că vor să știe care este atitudinea Bisericii față de această organizație secretă.

Periodicul oficial al Bisericii Greciei, "Ekklisiastiki Alithia" (Adevărul Bisericesc), după ce cu mai mulți ani în urmă a publicat atitudinea de condamnare a Masoneriei de către Biserica Greciei, în numărul 364 din 16 iunie 1993, p.1, publică o luare de poziție oficială a Bisericii Ciprului, pe care o redăm mai jos în traducere românească:

Sfântul Sinod, în ședința sa din 11 februarie 1993, studind documentul semnat și depus de către mai mult de unsprezece mii de creștini ortodocși, membri ai pliromei (plenului) Sfintei noastre Biserici a Ciprului, prin care se cere fixarea poziției oficiale a Bisericii Ortodoxe față de Masonerie și condamnarea acesteia spre luarea la cunoștiință și ferirea credincioșilor, comunică cele de mai de jos:

"Masoneria este o organizație în afara Bisericii noastre Ortodoxe cu o concepție despre lume care nu duce către principiile credinței noastre ortodoxe. Prin ceremoniile secrete oficiate în întuneric și prin modurile de inițiere a adepților ei, cu inițiatorii în cele sfinte (tainele) "preoții și arhiereii" și inițiații, se autopropune ca un fel de altă religie. Se prezintă chiar ca o suprareligie și cultivă sincretismul, adică egalizarea și amestecarea tuturor religiilor din lume, ceea ce este de neacceptat și de condamnat pentru adevărul credinței în Hristos.

Pentru toate acestea Masoneria nu a fost niciodată aprobată de Biserică; aceasta a condamnat în mod repetat și condamnă, organizațiile secrete de orice natură, mai ales când acestea sunt întrețesute cu ceremonii care au coloratură religioasă.

Hristos este lumină, adevăr, viață și adeptul adevărat al lui Hristos trebuie să trăiască și să lucreze în cadrul acestei lumini și să evite câte se săvârșesc în întuneric. Pentru aceea creștinul adevărat, și nu numai după nume, nu poate să fie adept sau membru al Masoneriei.

Principiile întrajutorării, care sunt prezentate a fi profesate de masoni, există din belșug în creștinism. Prin urmare creștinul care dorește să practice aceste principii, poate să o facă în cadrul Bisericii și prin Biserică. Nu este nevoie să se încadreze în organizații secrete și de proveniență dubioasă.

De altfel, după cum ne spune Apostolul Pavel: "ce împărtășiri are lumina cu întunericul?" (2 Cor.6,14). Domnul nostru Isus Hristos ne învață că 'oricine face rele urăște Lumina și nu vine de la Lumină, pentru ca faptele lui să nu se vădească. Dar cel care lucrează adevărul vine la Lumină, ca să se arate faptele lui, că în Dumnezeu sunt săvârșite'.(Ioan 3, 20-21).

Pentru aceea, sfatul Bisericii către membrii pleromei (plenului) sale, în ceea ce privește situarea lor față de Masonerie este aceea pe care o arată Apostolul Pavel în Epistola lui către Efeseni: "nu fiți părtași la faptele cele fără de roadă ale întunericului, ci mai degrabă osândiți-le pe față... iar tot ce este pe față, se descoperă prin lumină. Căci tot ce este descoperit, lumină este" (Efes.5, 11-14). Rămâneți deci atașați în mod statornic la lumina eternă a lui Hristos și în cadrul acesteia alcătuiți-vă viața și croiți-vă calea."

ACȚIUNEA FRANCMASONICĂ ÎN CONCILIUL VATICANULUI

Noi suntem un grup de slujitori ai Bisericii aparținând fie ordinelor religioase fie clerului mirean. Am urmărit cu o atenție cu totul deosebită dezbaterile Conciliului Ecumenic Vatican II spre a-i studia în adâncime instrucțiunile și a le aplica în activitățile noastre de apostolat și în cele de profesorat.

Noi n-am pretins niciodată să facem o publicație pe o temă oarecare, fiindcă studiile noastre au un caracter strict privat; în mod firesc episcopul nostru și superiorii noștri bisericești au cunoștiință de lucrările noastre și ne-au dat consimțământul lor. Doi dintre noi participă, pe temeiul personalității lor la ședințele de Conciliu. Noi avem datoria de a spune că ceea ce a fost auzit în cursul acestor ședințe, deși adeseori dezbătut și respins, ne dă certitudinea absolută că se încearcă acum să se antreneze Sfânta Mamă Biserică pe o cale total deosebită de aceea care i-a fost trasată prin învățăturile

Dumnezeiescului Mântuitor și care constituie misiunea sa divină. Mâhnirea întunecă inima noastră în fața cutezanțelor pe care noi le considerăm drept consecința pierderii credinței la unii Părinți ai Conciliului. Astfel, noi am fost aduși în situația de a face investigatii și, astăzi, cu o mare satisfacție și aducând recunoștiință Celui Prea Înalt, noi putem face publică convingerea noastră: Cei care năzuiesc a Te trăda, aceia nu sunt fii Tăi Doamne; aceștia nu Îți sunt credincioși, fiind duși în rătăcire. Sunt aceiași dușmani ai Tăi dintotdeauna aceia care, prin înșelăciune, intrară în Biserica Ta și răspândiră aceste mincinoase învățături pe care Tu le-ai respins; sunt, Doamne, evreii cu înșelăciune convertiți, care, o dată mai mult, încearcă să distrugă lucrarea Ta dumnezeiască!

Roma, septembrie 1964

COMPLOTUL FRANCMASONILOR ȘI SLUJITORILOR BISERICII

Punctul culminant al acestui "Nou Chip" care, în mod constant, se încearcă a fi impus Bisericii Catolice, în contradicție flagrantă cu Învățătura și Tradiția de 19 veacuri, este fără nici o îndoială deschiderea amicală către masonerie și comunism, dușman de moarte ai creștinătății de la nașterea sa până în zilele noastre. În tot cursul istoriei sale, Biserica a avut puterea de a se apăra împotriva piedicilor și capcanelor care-i erau întinse și în spatele oricărei erezii, oricărei subversiuni și oricărei crime anticreștine ea i-a găsit pe masoni așa cum, în lumea contemporană, masonii sunt aceia care au construit armele puternice ale bolșevismului și ale capitalismului hulpav în scopul de a supune apăsării lor popoarele creștine.

Independent de Scrierile Sfinte, numeroase lucrări ale scriitorilor catolici, dintre care multe ale unor Demnitari ai Bisericii, arată cu limpezime ceea ce francmasonii au însemnat în istoria Erei creștine. Scurtul nostru studiu, deși referindu-se doar la fapte de arzătoare actualitate, își găsește totuși temeiul în această tradiție paralelă a perfidiei masonice și a apărării creștine și își propune să demonstreze că agenții iudaismului au pătruns efectiv în Templul Domnului și predică în incinta sacră, ereziile pe care le-au învățat în Loja Talmudică. Protejați de veșmantul lor, ei au lansat falsele lor doctrine și nu încetează a exercita o insistentă presiune pentru ca Sfânta Biserică, prin Conciliul Vatican II, să le declare ca fiindu-i proprii.

Faptele, în teribila lor realitate, pot să fie precizate și detaliate în chipul următor:

Umflată de trufie, de triumfurile sale în spațiul vremelnic, Francmasoneria internațională lansează actualmente un nou atac împotriva Bisericii Catolice, pretinzând ca ea să contrazică învățăturile sale tradiționale anterioare.

Prin mijlocirea unui proiect prezentat într-un chip înșelător și ipocrit, de către unii masoni care ocupă poziții ierarhice înalte în Biserica Catolică, Sanctitatea Sa Ioan al XXIII-lea s-a lăsat convins să creeze "Secretariatul pentru Uniunea Creștinilor", care trebuia în mod fals să lucreze pentru unitatea creștinilor, dar care, în realitate sluji drept platformă promotorilor săi pentru a lansa o propagandă în favoarea masonilor, veșnic anticreștini. Acești francmasoni la care se face aluzie sunt Cardinalul Augustin Bea, Monseniorul John Oesterreicher și Monseniorul Gregory Baum, la care se alăturară apoi episcopii Walter Kempe din Germania și Serge Mendez Arceo din Mexic. Cu excepția câtorva Părinți ai Conciliului care ar putea fi supuși dispozițiilor de origine străină, majoritatea celor care susțin tezele masonilor au fost înșelați și n-au putut până în prezent să bănuiască adevărata personalitate a acestor Demnitari care au știut ascunde cu grijă originea lor.

Contactul direct dintre lojile masonice și Cardinalul Bea se stabilea în felul următor: mai întâi prin francmasonii "convertiți" și "slujitori ai Bisericii" John Oesterreicher și Gregory Baum; apoi, atunci când în Conciliu se manifestară unele curente îndrumătoare către uneltirea francmasonică, fie sub formă scrisă, fie sub formă orală, prin iluștrii cardinali și episcopi, au intervenit atunci personal domnii Label A. Katz, Președinte al B'NAI B'RITH, cea mai importantă dintre organizațiile masonice pentru evrei și Nahum Goldmann, Președinte al Congresului Mondial Evreiesc, până într-un asemenea punct încât ei și-au adus uneltirea la lumină, așa cum o vom analiza mai departe.

Deși numeroși Părinți ai Consiliului refuzaseră să discute tema prezentată de Cardinalul Bea privitoare la francmasoni și inclusă drept Capitolul IV al "Proiectutui asupra Ecumenismului", este absolut în afară de îndoială că ofensiva va fi reluată în cursul celei de-a treia sesiuni a Consiliului. Se va încerca din nou să se obțină aprobarea lui, cerându-i-se un vot favorabil înainte să-i fie cu putință a reflecta asupra consecințelor catastrofale care pot rezulta din aprobarea unui Înscris emanând de la Lojile francmasonice și în care erezia se strecoară subtil și unde Sfânta Evanghelie este interpretată într-un mod echivoc și incomplet.

În scopul de a dovedi afirmațiile anterioare, noi vom prezenta câteva din piesele compunând documentația bogată care demonstrează într-un mod formal existența unui vechi plan masonic de a pătrunde în sânul Sfintei Biserici Catolice pe calea ocolită a "convertiților" sau a "slujitoritor Bisericii" afiliații lojilor masonice, în intenția de a o transforma într-un instrument suplimentar al conspirației lor pentru dominația mondială.

UN JURNAL CATOLIC DEMASCĂ COMPLOTUL FRANCMASONIC ÎMPOTRIVA BISERICII

Complotul francmasonic împotriva Bisericii Catolice, care atinge actualmente culmea sa datorită, infiltrației de elemente evreiești în Înaltul Cler catolic și chiar în Vatican, a fost demascat în mod public, în 1936, de către jurnalul "Catholic Gazette" din Londra, organ oficial lunar al Societății misionare catolice din Anglia. În numărul său din februarie 1936 a apărut un articol intitulat "Pericolul francmasonic și Biserica Catolică", în care sunt reproduși termenii unor conversații ținute în cursul unei serii de reuniuni secrete ale masonilor la Paris.

Puțin timp după aceea, săptămânalul "Deșteptarea Poporului" publică un articol asemănător în care se precizează că declarațiile care sunt citate au fost făcute în cursul unei reuniuni secrete a Ordinului masonic B'nai B'rith care, se știe bine, este exclusiv evreiesc: neevreii n-au acces în rândurile sale și, în plus, este unul din instrumentele cele mai primejdioase ale conspirației internaționale francmasonice. Șeful său actual este chiar domnul Label A. Katz. Acest înalt demnitar mason a susținut ample convorbiri cu Cardinalul Bea care îl prezintă chiar Sanctității Sale Ioan al XXIII-lea în 1960. Dar să revenim la articolul mai sus-menționat al jurnalului "Catholic Gazette" din Anglia și pe care îl reproducem mai jos:

Pericolul francmasonic și Biserica Catolică

Pe temeiul cunoașterii problemei care o reprezintă francmasoneria și care afectează în mod cu totul deosebit Biserica Catolică, publicăm mai jos extrasele unui număr de conversații care au avut loc recent sub auspiciile unei Societăți Secrete Francmasonice din Paris. Numele informatorului nostru nu trebuie să fie dezvăluit. Acesta ne este personal binecunoscut, dar din pricina relațiilor sale particulare actuale cu masonii, noi am convenit să nu-i divulgăm identitatea și să nu dăm asupra reuniunii de la Paris alte detalii decât acelea care urmează, extrase care, deși fiind uneori liber traduse, reproduc fidel substanța declarațiilor originale.

Câtă vreme va dăinui printre nemasoni vreo concepție morală a ordinii sociale și câtă vreme orice Religie, orice Patriotism, orice sentiment al demnității nu vor fi lichidate, domnia noastră asupra lumii nu va putea veni.

Noi ne-am îndeplinit deja o parte a sarcinii noastre, dar nu putem pretinde că partea cea mare a lucrării noastre a fost înfăptuită. Mai avem un drum lung de urmat înainte de a putea distruge principalul nostru oponent, Biserica Catolică.

Trebuie să gravăm în cugetele noastre faptul că Biserica Catolică este singura instituție care s-a înălțat și se va înălța în drumul nostru atâta vreme cât ea va exista. Prin munca sa metodică și prin învățăturile sale educative și morale, Biserica Catolică va menține la fiii săi o astfel de mentalitate încât ea îi va face mult prea respectuoși de sine înșiși pentru ca ei să se supună dominației noastre și viitorului Rege al Lumii Mason.

Din acest motiv, noi ne-am dedicat găsirii celui mai bun drum spre a ataca în mod eficace Biserica în temeliile sale însăși. Noi am răspândit spiritul Revoluției și al falsului liberalism printre națiunile creștine pentru a ajunge să le convingem să se îndepărteze de Credința lor și să le aducem în starea de a le fi rușine să profeseze învățăturile religiei lor și să asculte de poruncile Bisericii lor. Noi am adus un mare număr dintre aceștia în starea de a se transforma în atei, ba mai mult, de a se făli că se trag din maimuță (darviniști). Le-am insuflat noi teorii, în realitate imposibil de realizat, precum comunismul, socialismul și anarhismul, care, acum, slujesc proiectele noastre. Creștinii, tâmpi, le-au acceptat cu mare entuziasm, fără măcar a-și da seama că aceste teorii sunt ale noastre și că ele constituie cel mai puternic instrument al nostru împotriva lor înșiși...

Noi am acoperit biserica catolică cu cele mai groaznice calomnii, noi am falsificat istoria ei și am murdărit cele mai nobile activități ale ei. Noi i-am pus în seamă răutatea dușmanilor săi și i-am atras pe aceștia mai aproape, alături de noi... Și toate acestea într-o asemenea măsură încât noi observăm acum, spre cea mai mare satisfacție a noastră, răzvrătiri împotriva bisericii în diferite țări... Noi am transformat clerul ei în obiect de ură și de râs, noi i-am supus disprețului masei. Noi am reușit să facem să se considere practica religiei catolice drept un anacronism și o pierdere de timp...

Iar creștinii, în tâmpenia lor, au dovedit a fi mai dobitoci decât gândeam noi și speram. Oricine ar spera mai multă inteligență și mai mult bun simț practic, dar ei nu valorează mai mult decât o turmă de oi. Să-i lăsăm să pască pe câmpia noastră până când vor fi îndeajuns de grași pentru a fi jertfiți viitorului nostru rege al lumii...

Noi am întemeiat numeroase asociații secrete care lucrează pentru scopul nostru, sub ordinele și conducerea noastră. Noi am făcut o onoare, o mare onoare creștinilor îngăduindu-le să se asocieze cu noi în organizațiile noastre care, datorită aurului nostru, sunt astăzi mai înfloritoare ca niciodată. Acum, rămâne în taina noastră faptul că acești creștini care, unindu-se cu noi, trădează

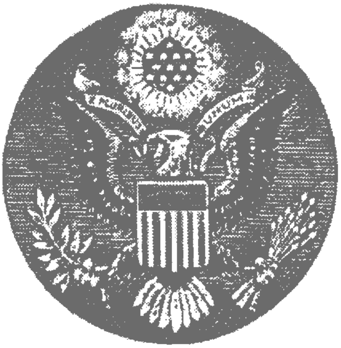

propriile și cele mai prețioase interese ale lor, nu trebuie niciodată să știe că asemenea asociații sunt creația noastră și slujesc proiectele noastre...

Unul din triumfurile francmasoneriei noastre este acela că acești creștini, care ajung să fie membri ai lojelor noastre, nu pot niciodată să bănuiască faptul că noi îi folosim pentru a construi propriile lor închisori pe ale căror terase noi vom înălța tronul regelui nostru universal al lui Israel; și niciodată ei nu trebuie să știe că noi îi facem să făurească lanțurile propriei lor robii viitorului nostru rege al lumii.

Până în prezent noi am studiat strategia noastră pentru atacurile împotriva Bisericii Catolice din exterior, dar aceasta nu este totul. Vom expune acum modul în care noi am avansat în lucrarea noastră pentru a grăbi prăbușirea Bisericii Catolice și cum am pătruns în cele mai dinăuntru cercuri ale sale, aducând chiar o parte a clerului ei în situația de a se transforma în pionieri ai cauzei noastre.

Cu totul aparte de influența filosofiei noastre, noi am luat măsuri pentru a provoca o sciziune în sânul Bisericii Catolice. Permiteți-mi să vă explic cum a fost realizată aceasta:

Noi i-am îmboldit pe unii dintre fiii noștri să se integreze în corpul catolic cu misiunea explicită de a lucra cu mult mai multă eficacitate pentru dezintegrarea Bisericii Catolice, creând în sânul ei situații scandaloase. Pentru aceasta, noi am urmat sfatul căpeteniei noastre, a francmasonilor, care zice așa de înțelept: "Faceți din unii dintre fiii noștri cardinali și episcopi pentru ca ei să distrugă biserica." Din nefericire nu toți masonii "convertiți" au fost credincioși misiunii lor. Mulți dintre ei ne-au trădat; dar dimpotrivă, alții și-au ținut promisiunea și au făcut cinste lucrării lor, în așa fel încât sfatul strămoșilor noștri se arată plin de succes.

Noi suntem părinții tuturor revoluțiilor, inclusiv al acelora care uneori s-au întors împotriva noastră. Noi suntem maeștrii supremi ai războiului și ai păcii. Noi putem să ne fălim că suntem creatorii reformei: Calvin a fost unul din fiii noștri; El era de origine evreiască și i-a fost acordat dreptul de către autoritatea masonică și a fost stimulat de către finanța francmasonică pentru a-și îndeplini rolul în reformă.

Martin Luther a fost influențat de către prietenii săi masoni. Și complotul său împotriva bisericii s-a văzut încoronat de succes, datorită finanțării masonice...

Datorită PROPAGANDEI noastre, teoriile noastre ale liberalismului și falselor noastre interpretări ale libertății, cugetele a numeroși creștini au fost pregătite pentru a îmbrățișa reforma. Ei s-au despărțit de biserică pentru a cădea în capcana noastră. Și dintr-aceasta, Biserica Catolică a fost sensibil slăbită și autoritatea sa asupra religiei creștine a fost practic redusă la nimic.

Noi suntem recunoscători față de protestanți pentru fidelitatea lor față de dorințele noastre, cu toate că majoritatea dintre ei, în sinceritatea credinței lor, nu-și dau seama de fidelitatea lor față de noi. Noi le suntem recunoscători pentru admirabilul sprijin pe care ni l-a adus în lupta noastră împotriva puterii civilizației creștine și în pregătirile noastre pentru venirea supremației noastre asupra lumii întregi și asupra regatelor creștine.

Noi am reușit să distrugem majoritatea tronurilor europene. Restul va urma într-un viitor foarte apropiat. Rusia a acceptat deja domnia noastră. Franța, cu guvernarea sa masonică se află în puterea noastră. Anglia, dependentă de finanța noastră se află sub călcâiul nostru; și speranța noastră în distrugerea Bisericii Catolice se află în protestantism și secte. Spania și Mexicul sunt două instrumente în mâinile noastre. Numeroase alte țări, inclusiv Statele Unite ale Americii, sunt deja supuse planurilor noastre.

Dar Biserica Catolică este mereu vie.

Noi trebuie s-o distrugem fără milă și fără cea mai mică întârziere. Cea mai mare parte a presei mondiale este sub controlul nostru; să facem așa fel încât ea să stârnească violent ura lumii împotriva Bisericii Catolice. Să ne intensificăm activitățile pentru a otrăvi moralitatea creștinilor; aceștia trebuie aduși în situația de a urî patriotismul și dragostea de familiile lor, de a considera credința lor ca o rușine, ascultarea lor față de Biserică ca o sclavie degradantă, astfel încât ei să devină surzi la chemările Bisericii și orbi la avertismentele ei împotriva noastră. Înainte de toate, să facem așa încât creștinii să se retragă din Biserica Catolică și necreștinii să nu se apropie de această Biserică; fără această principală obstrucție, dominația noastră nu se va întări și toată lucrarea noastră va fi anulată, complotul nostru va fi descoperit, creștinii se vor reîntoarce împotriva noastră cu un duh de răzbunare și dominația noastră asupra lor nu se va realiza niciodată.

Să ne amintim că atâta vreme cât dușmanii noștri din Biserica Catolică vor fi activi, noi nu vom putea niciodată să devenim stăpânii lumii... și să ne amintim de asemenea că viitorul rege al *lumii, pus de noi, nu va domni niciodată asupra lumii câtă vreme Papa de la Roma nu va fi detronat, precum și toți ceilalți monarhi ai creștinilor care domnesc pe pământ.*

Pentru cei care nu cunosc activitățile subversive ale Francmasoneriei de astăzi și din totdeauna, conținutul articolului de mai sus din "Gazeta Catolică" din Anglia va putea apărea drept halucinant.

Dar totul este "absolut real" și poate fi verificat, pentru ceea ce are legătură cu complotul actual al masonilor, încă mai bine astăzi decât în 1936, dată la care a fost publicat conținutul conversațiilor purtate de conspiratorii masoni în cursul reuniunii secrete a organizației B'nai B'rith la Paris. Adică însăși organizația al cărei Președinte și Eminența sa Cardinalul Bea merg în acord perfect.

MASONERIA PLĂNUIEȘTE TRANSFORMAREA SF. MUNTE ATHOS ÎN ... CENTRU TURISTIC!

(Silviu Alupei)

Fariseii și saducheii se apropie de Mântuitorul Hristos și îi cer să le arate semne. Mântuitorul le răspunde: "Fățarnicilor, fața cerului știți s-o judecați, dar semnele vremurilor nu puteți!' (Matei 16, 3). Tot așa și astăzi, după 2000 de ani de la răstignirea lui Hristos, o lume aproape îndrăcită, plină de farisei și de saduchei, nu vrea să vadă și să înțeleagă semnele apocaliptice pe care le trăim. Suntem atât de pedanți și de pretențioși, atât de scrupuloși în fleacuri și nimicuri, atât de "semioticieni" și "hermeneuți", încât universul și lumea, din care l-am exilat pe Dumnezeu, s-ar zice că nu mai au vreun "sens" sau vreo "semnificație" pe care omul autonom de astăzi să nu le cunoască. Și totuși omul de astăzi e frate geamăn cu fariseul și cu saducheul de acum două mii de ani. Descreștinarea lumii a ajuns în ultimele ei faze, răspunzând parcă așteptărilor din "Protocoalele Marilor Maeștri Francmasoni", dar sărmana omenire nu vrea să vadă semnele apocaliptice: apostazie generală și organizată, "ecumenism" bisericesc, comuni(tari)sm?, sectarism, new-age-ism, internaționalism, desfrîu moral nemaivăzut, anarhie democratică, ateism și materialism sălbatic, decăderea clerului, cutremure, foamete ș.a.m.d.

Din Grecia, prin intermediul revistei bilunare "Vestitorul Ortodoxiei", editată de Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române (vezi nr.105 din 15.11.93), starețul Schitului românesc "PRODOMU" din Sfântul Munte ATHOS, prrintele PETRONIU TĂNASE ne trimite nouă, creștinilor ortodocși din România, un semnal de alarmă apocaliptică pentru destinul ortodoxiei în această lume îndrăcită.

În interviul luat de redactorul "Vestitorului", preotul C. Coman, găsim următorul avertisment: "În fața avalanșei de secte, de masonerii și de ideologii, este necesar ca ortodocșii să se unească". Sub acest avertisment, părintele Petroniu dezvăluie planul masoneriei mondiale de a desființa Sfântul Munte Athos, prin alungarea călugărilor athoniți și transformarea lui în zonă... turistică!!! Cum spuneam, fariseii și saducheii de astăzi vor semne. Iată-le: Satan dă ultima bătălie cu ostașii lui Hristos din Sfântul Munte Athos! Care va fi rezultatul acestei bătălii? Părintele Petroniu ne explică: "Am primit anii trecuți o circulară din partea călugărilor athoniți zelotiști, ramura conservatoare a Sfântului Munte, în care ni se comunică programul unei mișcări francmasonice "Ioan Vekos", un program vădit îndreptat împotriva Ortodoxiei, sprijinit de ......" (aici textul este întrerupt de un "accident tipografic", două rânduri fiind suprapuse; să fie intenția redactorului de a nu se pune rău cu dușmanii puternici ai Ortodoxiei sau numai o întâmplare? Totuși, folosind o lupă, o lamă, o radieră fină și două exemplare de ziar, pe care le-am suprapus la lumină puternică, am reușit să descifrăm primul rând, care sună așa: "sprijinit de papalitate și de alte forțe"; din păcate, rândul doi de supraimprimare nu l-am putut descifra - n.n. S.A.).

Se preconiza ca Sf. Munte să devină un centru turistic, să se facă drumuri bune și accesibile, ca să poată fi vizitat de cât mai multă lume. Monahismul să fie încet-încet, strâns într-o mănăstire - două, doar ca mostră și în locurile mai prăpăstioase să fie lăsate câteva chilii pentru ca să vadă lumea cum a fost. În rest, să fie deschis turiștilor, bărbați și femei, să se facă hoteluri bune, restaurante,

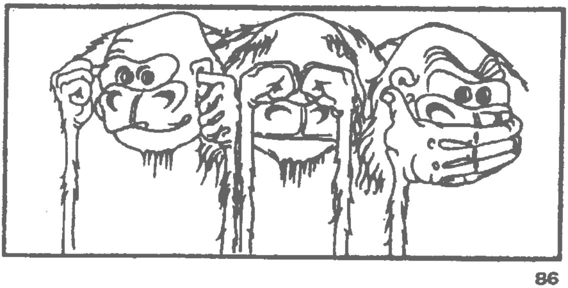

centre de cercetări. Acest program, dacă se realizează, poate fi pentru Grecia o sursă imensă de venituri. Se pare că multă lume de aici, din Grecia, chiar reprezentanți ai Statului și ai Bisericii, ar fi de acord cu acest program masonic. O piedică serioasă este prezența aici a monahilor din alte țări. De aceea, programul prevede ca să se facă toate eforturile pentru a se împiedica venirea călugărilor din alte țări la Sf. Munte, iar cei existenți să fie încet, încet, dacă se poate, chiar scoși din Sfântul Munte.

"Deși nu acordăm totală încredere acestui program suntem nevoiți să constatăm că lucrurile se realizează întocmai. Au fost recent cazuri când călugări athoniți, din alte țări, au fost scoși, pe un motiv sau altul, din Sfântul Munte."

Fariseii și saducheii masoneriei mondiale, care se ocupă de "planurile tturistice" ale Sf. Munte Athos, au uitat totuși să mai consulte un "specialist-manager": pe bunul Dumnezeu! Tocmai acest "manager", ignorat de francmasonerie, s-ar putea să le încurce toate socotelile..._

Extrase semnificative din lucrarea lui Ion Costin Grigore - "CUCUVEAUA CU PENE ROȘII"

Apărută la editura "MIRACOL", 1994

Fragmentele prezentate de noi sunt extraordinar de valoroase deoarece ele cuprind transcrierea unor înregistrări autentice făcute de fosta securitate în perioada anterioară evenimentelor de la sfârșitul anului l989, în care realizăm cu ușurință că în aceste interceptări ale unor discuții este vorba de unii francmasoni cu grad înalt din România care deja erau în acțiune la noi. În plus aceste discuții interceptate de securitate dovedesc pentru prima dată, fără putință de tăgadă că, faimoasele "PROTOCOALE" sunt în totalitate reale și că ele folosesc chiar și acum ca directive de bază pentru toți francmasonii atât cei de la noi din țară cât și pentru cei de pretutindeni. Pentru a înțelege mai bine adevărurile zguduitoare pe care aceste înregistrări le dezvăluie, este indicat ca aceste pasaje care ne pun la dispoziție anumite chei secrete de înțelegere a anumitor realități de la noi să fie citite de mai multe ori cu o deosebită atenție.

OCULTĂ

Nota Nr. 0023157 din 28 august 1989

Din ascultarea, prin sondaj, a posturilor instalate în acțiunea "Cristalul-89" a rezultat că, în ziua de 23 august a.c. obiectivul "RABI" a primit vizita unui necunoscut (din motive temeinice va fi numit BAZA1) cu care, după ce s-au salutat ceremonios, folosind și formula "șalom", au continuat discuția în limba ebraică (unele expresii au fost amestecate cu idiș, iar altele chiar cu limba română):

RABI: - Mi s-a spus, fiule, că inițierea ta este desăvârșită!...

BAZA1: - Eli, Eli!... Așa cum nimic nu este întâmplător nimeni nu poate pătrunde întreaga taină a protocoalelor inspirate de regele nostru David!...

RABI: - Privește și spune-mi ce vezi!...

(n.t. Obiectivul împreună cu musafirul său, vizionează la televizor grandioasa demonstrație a oamenilor muncii prilejuită de sărbătorirea zilei de 23 august).

BAZA1: - Protocolul secret francmasonic nr.1, RABI: "Oamenii cu instincte murdare sunt mai mulți decât cei cu purtări alese; deci, cele mai bune rezultate se obțin conducând oamenii prin violență și teroare, nu prin discuții academice!"...

RABI: - Corect!... "După legea naturii, dreptul constă în putere!..."

BAZA1: - "Libertatea politică este o iluzie, nu un fapt real!... Politica nu are nimic comun cu morala!..."

(n.t.- Rezultă că interlocutorii citează din documentul intitulat "Protocoalele Înțelepților Sionului" elaborat de Marele Congres Francmasonic care a avut loc la Basel, în Elveția, în anul 1897. De aceea, și în continuare, citatele vor fi marcate cu ghilimele).

RABI: - "Scopul nostru este să posedăm puterea!..." Trebuie distruse religia și autoritatea goimilor!...

(n.t.- "Goimi" este un termen zeflemitor folosit de masoni la adresa creștinilor).

BAZA1: - "Marile calități populare, sinceritatea și onestitatea, sunt vicii în politică!..."

RABI: - Nu mai e mult și se împlinește un veac de înțelepciune!... Nu trebuie să treacă fără dărâmarea creștinității!... Spune-mi ce vezi!...

BAZA1: - Rândurile 2 și 3 din tribuna oficială!... Protocolul secret francmasonic nr. 2:

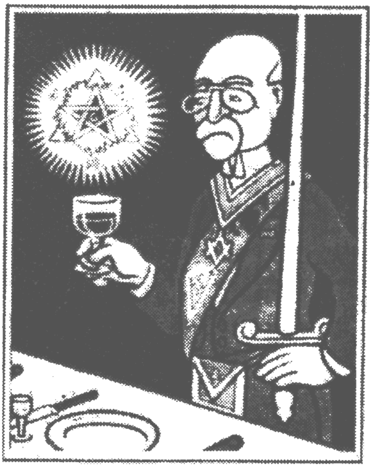

"Administratorii aleși de noi din public, pe baza înclinațiilor lor slugarnice, vor deveni ușor niște pioni în jocul nostru, în mâinile specialiștilor noștri!..."

RABI: - Nu fiule!... Abia uitându-te la ei, poți să vezi ce e în rândul întâi!... Acolo, este și ea de-a noastră? E chiar și ea?

RABI: - Nu trebuie să te mire nimic!... Află!

BAZA1: - Protocolul secret francmasonic nr. II: "Dobitoacele creștine vor fi atrase de noi în armata vizibilă a lojilor, pentru a deruta încrederea fraților lor!"...

RABI: - Așa!...

BAZA1: - Și, tot în rândul întâi, încă patru oi din turma noastră!

RABI: - Ai văzut ce trebuia!... Acum, știi!... Poți să te apleci pe rândul doi!... Ce vezi?

BAZA1: Protocolul secret francmasonic nr. 10: "Vom pune la cale alegerea unor președinți care au în trecutul lor un păcat ascuns... Frica de destăinuiri va face din ei executori devotați ai ordinelor noastre!"... Se respectă Protocolul secret francmasonic nr. 11: "Nici întrun caz nu vom împărți puterea noastră cu ei!..."

RABI: - Ai dezlegat taina!... "Dacă stricăm o parte din mașina statului, statul se va îmbolnăvi, ca și corpul uman și va muri!..."

BAZA1: - Protocolul secret francmasonic nr.13: "Nevoia pâinii zilnice îi va face pe creștini să tacă și îi va transforma în servitori umili!"...

RABI: - Toate acestea au fost născocite de noi după un plan politic pe care nimeni nu l-a ghicit timp de lungi secole... A venit vremea să se împlinească!...

BAZA1: - Protocolul secret francmasonic nr. 4: "Trebuie să-i supunem pe creștini cu ajutorul industriei și al comerțului!"...

RABI: - Așa!... Dar marea taină o pătrunzi abia în protocolul secret francmasonic nr. 6: "Pentru a ruina industria, vom dezvolta speculația, gustul luxului, al acelui lux care nimicește tot. Vom face să se ridice salariile care totuși nu vor aduce vreun folos lucrătorilor, căci vom face să se nască în același timp o scumpire a produselor de primă necesitate!... Trebuie ca industria să ia pământului fructul muncii!... Cel mai bun mijloc pentru aceasta este de a mări impozitele asupra proprietății funciare, pentru a îndatora pământul!..."

BAZA1: - Planul nostru va fi împlinit prin Protocolul secret francmasonic nr. 8: "Un anumit timp, până vom putea să încredințăm fără primejdie fraților noștri principalele posturi, vom da aceste funcții unor indivizi al căror trecut și caracter să fie atffel încât să există o prăpastie între ei și popor!..."

RABI: - Adaugă și taina Protocolului secret francmasonic nr. 2: "Pentru noi este necesar ca războiul să fie strămutat pe terenul economic"...

BAZA1: - Iartă-mă, învățătorule!... N-am uitat-o!...

RABI: - Taina tainelor!...

BAZA1: - Da!... Protocolul secret francmasonic nr. 10: "Când vom fi dat lovitura noastră de stat, vom spune poporului: <Totul mergea grozav de prost, toți au suferit mai mult decât puteau răbda!>"... După care, vor suferi și vor răbda cu mult mai mult!...

RABI: - Așa vom face din popor o forță oarbă care se va supune agenților numiți de noi în locul conducătorilor actuali, pentru că de acești noi șefi vor depinde lefurile, darurile gratuite și tot felul de alte avantaje. Așa vom supune și presa, care va fi o forță!... Mai întâi ea va cădea în mâinile celor îmbogățiți și, prin ei, în mâinile puterii noastre!... Protocolul francmasonic secret nr. 12: "Imbecilii care vor crede că repetă opinia unui ziar independent, vor repeta părerea noastră sau pe aceea care ne va plăcea nouă!..."

BAZA1: - Eli!... Eli!... Învățătorule, unde se sfârșește minciuna și unde începe adevărul? Eu mam inițiat în "Protocoalele Marilor Maeștri Francmasoni" repetându-mi că sunt falsuri inventate de creștini!...

RABI: - Fiule, cel mai bine aperi un adevăr declarându-l fals înainte de a-l enunța!... Goimii se vor bate să-1 desființeze!... Așa ne asigurăm liniștea descifrării lui, peste timp, prin jocul Kabalei!... Între creștini, când unul va zice că Protocoalele sunt adevărate, vor sări alți zece care să-i demonstreze că sunt false!... Ei se ceartă, iar noi ne vedem de treabă!...

BAZA1: - De ce nu au fost pedepsiți cei ce au trădat secretul? Cel ce a trădat casa de fier din

Alsacia!... De ce nu-i ucidem pe cei care îngăduie păgânilor să cunoască tainele?...

RABI: - Fiule, acum vorbeşte furtuna sângelui din tine!... Cu ce ne-am mai fi deosebit de păgâni? Acum, ayatolahul Kameney a ordonat uciderea celui care a scris "Versetele satanice"!... Ce folos?!... Noi am ordonat uciderea informaţiei, adică a tot ce s-a tipărit adevărat despre Protocoale, şi nu a autorilor!...

(n.t. Din datele de cultură generală stăpânite de traducător rezultă că lucrarea "Protocoalele Sionului" este compusă din 24 procese verbale conţinând programul de cucerire mondială iniţiat de evrei. Prima ediţie, tipărită în 1902, a dispărut imediat, fiind cumpărată integral şi distrusă de cei interesaţi. La fel s-a întâmplat şi cu ediţiile din 1905, 1907, 1911, 1912 şi 1917. La British Museum se păstrează un singur exemplar, incomplet, din ediţia tipărită în 1905.)

BAZA1: - Ştiu, învăţătorule!... Bolşevicii au distrus ediţia din 1917!...

RABI: - Da, ne-au ajutat!... Totuşi, nu au reuşit să pătrundă la Mănăstirea Sf. Sergiu, unde se ascundeau câteva exemplare din ediţiile mai vechi!... Acolo se află şi manuscrisele scriitorului rus Butmi care, în 1907, în lucrarea "Duşmanul neamului omenesc", avertiza că în "Protocoale", se vorbeşte despre fabricarea şi răspândirea unei boli asemănătoare virusului SIDA...

BAZA1: - De ce, învăţătorule?

RABI: - Pentru că, în secolul aproape scurs, neamul ales şi-a îndeplinit făgăduinţa!... Înmulţirea goimilor trebuia stopată!... Acum, dacă se destrăbălează, se vor îmbolnăvi unul pe altul şi vor muri!... Deci, vor scădea!... Dacă se abţin, de teama bolii, nu se vor mai înmulţi!... Oricum, scopul e atins!... Voi, iniţiaţii, va trebui să dărâmaţi zidurile Mănăstirii Sf. Sergiu, dacă va fi nevoie, pentru a distruge dezlegările adevărate ale tainelor, scrise de păgâni!... Acum, poţi să mă întrebi!...

BAZA1: - Învaţă-mă, învăţătorule!... Ce voi fi mâine?...

RABI: - Tu, fiule, eşti supus Protocolului secret francmasonic nr.5: "Noi şedem în umbră cu organizaţia noastră secretă. Puterile nu pot hotărî acum acordul cel mai efemer fără ca noi să nu luăm parte. Autoritatea va trece în stradă, adică într-un loc public şi noi ne-o vom însuşi!... Pentru a pune mâna pe opinia publică, trebuie să o derutăm cu zvonuri contradictorii, astfel încât creştinii, obosiţi, să renunţe la a mai face politică!"... Acesta este primul secret!... Al doilea secret constă în a înmulţi aşa de tare defectele poporului, obiceiurile, pasiunile, regulile vieţii în comun, încât să nu se mai înţeleagă unii cu alţii!... Atunci veţi avea puterea!...

BAZA1: - Au ieşit din rând!... Parcă huiduie şi aruncă cu roşii în tribuna oficială!...

(n.t. Interlocutorul se referă la transmisiunea T.V. în direct de la grandioasa manifestaţie a oamenilor muncii.)

RABI: - Nu te tulbura!... Nu acum e momentul!... Ce ţi-ai ales, fiule, din Talmud?

BAZA1: - Parabola broaştei: "Când mi se va apropia sfârşitul, voi coborî la malul mării pentru ca, un alt animal, găsindu-mă acolo, să mă mănânce şi astfel să fiu folositoare chiar şi prin moartea mea!"...

RABI: - Eşti dintre cei aleşi!...

BAZA1: - Ce să nu uit, învăţătorule?

RABI: - Să nu uiţi că şi prin revelaţia regelui David, pământul sfânt al României a fost ales ca loc de pace pentru neamul lui Dumnezeu!... Nimic nu este prea mult, nici chiar împlinirea parabolei broaştei, pentru pacea copiilor lui Israel!... Luptă şi cucereşte pământul făgăduinţei.

(Cei doi interlocutori se despart cu saluturile de rigoare. Materialul a fost tradus şi redactat de maior Goldenberg Leon din U.M. 0639-Bucureşti).

PANEM ET CIRCENSES

24 iunie 1990. Notă. Domnule Director, raportez că diviziunea noastră a intrat în posesia unei casete audio conţinând discuţii de interes operativ purtate de persoane necunoscute în camera 4260 a Hotelului "Bucureşti". Înregistrarea a fost efectuată de un fost lucrător de securitate care, în prezent, este încadrat ca şef de serviciu la Palatul Telefoanelor şi care a participat la instalarea telefoanelor respective. Cu ocazia furnizării casetei acesta ne-a informat că postul de ascultare în cauză s-a aflat în atenţia unităţii de informaţii externe a securităţii.

Raportez că din verificările efectuate a rezultat că, pentru ziua de 20 iunie a.c., când a avut loc discuţia, camera 4260 era rezervată de către un înalt personaj guvernamental, actualmente senator de Buzău (domnul Gelu Voican Voiculescu). Întrucât noi nu l-am putut aborda, vă rugăm să ordonaţi măsurile de rigoare.

Vă prezentăm, alăturat, conţinutul casetei în traducerea şi redactarea cadrelor din diviziunea noastră.

BAZA1: - De acum, trebuie să mă susţii!... N-ai altă şansă!

BAZA2: - Depinde de concurenţă!...Am auzit că Leon Goldenberg se bucură de sprijinul marelui consiliu!...

BAZA1: - L-am mutat la Oslo!... A ieşit din joc!... În locul lui te vom iniţia pe tine!...

BAZA2: - Chiar înainte ca Rabi să ajungă în sânul lui Avram?

BAZA1: - Eli, Eli!... Eu încerc să execut testamentul lăsat de Rabi!... Pot reuşi numai împreună cu tine și cu șeful oficiului de la Praga.

BAZA2: - El a fost inițiat?

BAZA1: - Da, dar numai până la gradul 20! Știe că eu am gradul 31!...Se va supune!...

BAZA2: - Mie ce grad îmi dați?

BAZA1: - Oricum, de la 14 în sus!...Depinde de tine!...Cred că au venit și ceilalți doi!...

(Între timp, în încăpere, pătrund alte două persoane, dintre care una folosește salutul "Șalom". Apoi, discuția continuă. Noii veniți vor fi marcați cu indicativele BAZA3 și BAZA4).

BAZA3: - Fericiți, în veci, Rabi!...Acum stă pe muntele lui Moise, la sfat cu Ilie și Estera!...

BAZA1: - E în drum!...Trebuie să treacă apa neagră. În ultimul moment s-a ridicat în mijlocul flăcărilor și ne-a binecuvântat!... În urna albă odihnește cenușa lui!...Închină-i-te și învață!

BAZA4: - Puteam să ne punem de acord prin FAX. De ce a-ți riscat să ne întâlnim în România?

BAZA2: - Avem probleme!...Iar problemele sunt aici!...

BAZA4: - Și noi avem probleme, în Germania de Est!...Enorme!... Iar fondurile întârzâie!...

BAZA1: - S-auzim!...

BAZA4: - Am documentat complet cazul teroristului Carlos!... Stăpânii lui de la STASI, au vorbit!...

BAZA1: - Dar Carlos era al vostru!...

BAZA4: - Asta știm și noi!... Ei cred că era numai a lor și, uneori, al rușilor!... Sunt trei atentate majore pe care nu le-au controlat est-germanii!... Nici Moscova și nici noi!...

BAZA1: - Atunci cine?

BAZA4: - Nu știm!... Alții, mai tari decât noi!... Asta căutăm!...

BAZA1: - Pierdeți vremea!... Preluăm noi cazul!... Din Carlos va trebui să facem o legendă a Estului!... Să aibă ce mesteca!... Dacă pâine nu avem, să le dăm, deocamdată, puțin circ!... Apoi, mai vedem, funcție și de directivele centrului!... Voi vă ocupați de documentarea atentatului de la Lockerbie!...

BAZA4: - Da, îl știu!... Aeronava Pan Am, doborâtă în decembrie 1988, cu 270 de morți!... Dar, la Lockerbie au fost implicați libienii lui Gadafi!...

BAZA1: - Nu numai!... Au condus cei de la STASI!... Luați-i urma colonelului Silvian Becker și vă veți convinge!...

BAZA2: - Începem?

BAZA3: - Te grăbești să fii inițiat? De altfel, voi cunoașteți integral cele 24 de protocoale!...

BAZA2: - Da, dar numai pentru decriptarea telegramelor!...

BAZA1: - Astăzi vei afla și tainele ordinii universale!... Te-ai întâlnit cu Rabi pe muntele lui Moise?

BAZA2: - Da!...

BAZA1: - Care e mesajul?

BAZA2: - România va fi spațiul de pace al poporului ales!... Sunt însă multe lucruri care ne împiedică. Pâinea și circul nu i-au amăgit decât pe bătrâni!... Tinerii nu s-au lăsat păcăliți!" (de FRANCMASONI)... Ei îl revendică pe general, fără să o spună, aproape inconștient!... Trebuie să-l lichidăm!...

BAZA1: - Generalul va pieri!... Unde am ajuns?

BAZA2: - În protocolul francmasonic nr.3!...

BAZA1: - Poți să-i citești taina?

BAZA2: - "Flecari neobosiți au transformat ședințele parlamentare și adunările publice în lupte de vorbărie. Abuzurile puterii vor pregăti în cele din urmă prăbușirea tuturor instituțiilor și apoi totul va fi răsturnat sub loviturile mulțimii, devenită nebună!..."

BAZA3: - Corect!... Protocolul francmasonic nr. 12!...

BAZA2: - "Nimic nu se va face cunoscut societății fără controlul nostru (al FRANCMASONILOR)!"... Cu taina plasată în Protocolul 13: "În curând vom propune prin presă concursuri de artă, sport, divertisment; aceste preocupări le vor abate definitiv atenția de la problemele în care ar trebui să ne luptăm cu ei!... (IATĂ CĂ LA ORA ACTUALĂ ACESTE CONCURSURI ABUNDĂ, DELOC ÎNTÂMPLĂTOR). Cu fondurile primite de la Londra pentru marile trusturi de presă acest mister este îndeplinit!...

BAZA1: - Just!... Taina Protocolului francmasonic nr.15.

BAZA2: - Începe în Protocolul francmasonic secret nr.18: "Când va fi necesar să se întărească poliția, vom stimula crearea dezordinii. Abia apoi, urmează Protocolul francmasonic secret nr.15: "În rândul membrilor lojilor noastre (FRANCMASONICE) vor fi mulți agenți ai poliției naționale și internaționale!"...

BAZA1: - Cum de ai pătruns singur misterul?

BAZA2: - La asta lucrăm, nu?!...

BAZA3: - Mi se pare exagerat!... Din afară se vede foarte urât ceea ce faceți voi aici, în ROMÂNIA. Dacă ar fi să mă refer la compoziția guvernării și tot ar fi de ajuns!... O minoritate de nici zero virgulă unu la sută din populația țării deține puterea în peste șaptezeci la sută din posturile guvernamentale!..."

BAZA1: - Dacă e chiar atât de vizibil, o să-i mai rărim!... Îl scoatem de la naftalină și-l propulsăm pe agentul "Brukner"!...

BAZA2: - Nu ne-a ajuns gafa de anul trecut! Pe baza informaţiilor lui, centrul a hotărât sacrificarea lui Ceauşescu în favoarea lui Gorby!... Era mult mai eficient invers!... Acum, Gorbaciov ne încurcă mai mult decât ne-am fi imaginat!...

BAZA1: - Ai dreptate!... Vom scăpa de el!... Să continuăm testarea!... Planul economic!...

BAZA2: - În Protocolul francmasonic secret nr.20, apare taina tainelor: "Crizele economice vor fi produse de noi (FRANCMASONII), cu scopul de a retrage banii din circulaţie. Statele vor veni cu mâna întinsă la bancherii noştri (F.M.I.) pentru a cerşi credite. Împrumuturile externe sunt lipitori care nu se pot desface. Noi (FRANCMASONII) vom cumpăra persoanele care ne trebuie pentru ca, prin împrumuturi externe, bogăţiile lor să se verse în safe-urile noastre şi ei să ne plătească un bir de robi. Forţa naţiei va pieri în urma acestei luări de sânge de bunăvoie!"...

BAZA1: - Corect!... Just, dar incomplet!...

BAZA2: - Lasă-mă să termin!... DinProtocolul secret francmasonic nr.20: "Impozitele vor fi percepute fără sfială!", dezlegăm Protocolul secret francmasonic nr.3: "Nu va trece veacul şi vom crea peste tot dezordini, speculaţii şi circuite financiare frauduloase."

BAZA1: - Perfect!... Iată că deja au început să se organizeze aproape fără să-i obligăm noi!... Nu-i credeam atât de proşti încât să accepte ideea că, în numai câteva luni, banii lor se vor înmulţi de zeci de ori!... (SECRETUL CIRCUITELOR TIP "CARITAS")

BAZA2: - Ce vrei? Tâmpiţi!... Nişte maimuţe, ceva mai evoluate!... Dacă nu ne-ar împiedica fantoma Generalului şi alţi câţiva HOMO SAPIENS, am putea împlini mult mai repede testamentul lui RABI!... Pământul făgăduinţei!" (în ROMÂNIA pentru FRANCMASONI)...

BAZA3: - Aici, la voi! La mine, la Praga, lucrurile s-au simplificat!...

BAZA1: - Cum?

BAZA3: - Vârfurile au înţeles interesele Germaniei de a avea în jur state cât mai mici şi cât mai slabe!... Ruperea Cehoslovaciei în două e doar o problemă de timp!... Mai greu va fi cu Polonia!... Walessa se opune!...

BAZA1: - Va fi strivit între Moscova şi Berlin!...

BAZA2: - Între Bonn şi Kiev!... Aici se va naşte o republică imensă, Ucraina, care n-a existat niciodată!... Tampon pentru Polonia, Ungaria, Cehosolovacia şi România, de la care U.R.S.S. a luat teritorii fără nici o ruşine!... Pe atunci, erau conduşi de noi!... Acum, încearcă să se conducă singuri!...

BAZA1: - Dacă se obrăznicesc, le trimitem câteva comandouri!

BAZA3: - Bine că mi-ai adus aminte!... În spaţiul meu am câţiva rătăciţi din Legiunea Străină, rămaşi pe acolo de la revoluţia de catifea!... Ce facem cu ei!

BAZA2: - Şi aici avem destui!... Va trebui să-i neutralizăm!

BAZA3: - Cum? Care e protocolul?

BAZA1: - Gata!... Iniţierea s-a încheiat!... Nu mai aveţi voie să evocaţi tainele protocoalelor!...

BAZA2: - Prin metoda clasică!... Convoacă-i pentru a le face plata serviciilor!... Eu aşa am să fac!...

BAZA3: - Mi se pare corect!... Mergem?

BAZA1: - Da!... Începem retragerea!... Pe noi trei ne aşteaptă partea cea mai grea a zilei: ritualul!... (Din acest moment a încetat orice zgomot, iar, la scurt timp, la verificarea efectuată de cadrele noastre, camera de la hotelul "Bucureşti" era goală, fără urmele inerente întrunirii a patru persoane).

* * *

Rezoluţie. Domnule colonel, de ce permiteţi amestecul rezerviştilor (ca acest inconştient de la Telefoane, care a făcut înregistrări fără aprobare) în munca informativă? Distrugeţi imediat acest material şi ştergeţi casetele întrucât nu prezintă importanţă operativă. Aici s-a consumat un ritual strict religios. Noi nu urmărim credincioşii, indiferent de cult, ci pe aceia care atentează la siguranţa statului. Să vă fie clar. În plus, vă reamintesc că noi nu avem nimic în comun cu fosta securitate. Semnează, director V.M. şi expediază şeful de cabinet, căpitan H.P

Acesta este reproducerea unui articol semnificativ extras din ziarul "Scânteia Tineretului" care a apărut luni 18 decembrie 1989.

"Chiar dacă ne apropiem de solstițiu de iarnă, oferim câteva sfaturi celor aflați în aceste zile la mare.

Evitați expunerea intempestivă și prelungită la soare. E de preferat să începeți mai prudent, cu reprize scurte de 10-15 minute - când pe o parte, când pe alta. Astfel, vă veți asigura un bronzaj plăcut și uniform pe tot corpul.

Nu vă avântați prea mult în larg. Oricum, în caz de pericol, nu strigați. Este inutil. Șansele ca prin apropiere să se afle vreo persoană dispusă a vă asculta sunt minime.

Profitați de binefacerile razelor ultraviolete. După cum se știe, ele sunt mai active între orele 5:30 și 7:30. Se recomandă cu precădere persoanelor mai debile.

Dacă sunteți fire sentimentală și agreați apusurile de soare, librăriile de pe litoral vă oferă un larg sortiment de vederi cu acest subiect.

Și încă ceva: dacă aceste "sfaturi" v-au pus pe gânduri și aveți deja anumite ezitări, plănuind să renunțați în favoarea muntelui, înseamnă că nu iubiți în suficientă măsură marea...

Cei pasionați de turism vor putea lectura în numărul de vineri, 22 decembrie, al revistei "România Pitorească", un amplu grupaj despre Nisipurile de Aur..."

* * *

O CRIMĂ ODIOASĂ

CARE POATE FI GHICITĂ NUMAI DE CĂTRE CEI INIȚIAȚI ÎN SECRETELE TERIFIANTE ALE FRANCMASONERIEI

Dovezi suficient de clare ale distrugerii încăpățânate și sistematice al genialului nostru poet român *Mihai Eminescu* de către francmasoni. O probă în plus că francmasonii folosesc toate mijloacele lor diabolice pentru a-i ostraciza și anihilia pe cei care îi deranjează.

(Prezentul fragment prezentat de noi cu consimțământul autorului, provine din lucrarea "A doua viață a lui Eminescu" care a fost scrisă de Nicolae Georgescu și a apărut la editura Europa Nova, București 1994)

Jocul cifrelor și al întâmplării... care în realitate este necesitate

... Un bătrân "farmazon" (fracmason) îmi împuia capul, prin clasele de sus ale liceului, cu fel de fel de cifre și cabale. "Numără, îmi zicea mereu, parcă vrăjit de cuvântul acesta, numără tot ce vezi, tot ce e făcut de mână de om, ca să te convingi că..." Lua suta de lei, mi-o așterenea pe colțul mesei și-mi număra chenarele (o poate face oricine, oricând): erau 48, iar în medalion se găsea Nicolae Bălcescu, emblema Pașoptismului, și la școală mi se spunea, după manualele rolle iste, că revoluția burghezo-democratică de la 1848 abia acum se desăvârșește, "în anii noștri". Îmi arăta ferestrele "Poștei", clădire nouă, mi le număra și ieșeau... 48. Un covor oltenesc expus în vitrina magazinului avea 48 de cocoși stilizați. Ajunsese, în fond, să mă agaseze cu explicațiile lui că jumătatea lui 48 este 24, treimea este 16, care înmulțit cu 4 dă 64 și mai departe trebuie luat în "calcul" și 12 care, e-hei, se adaugă și se scade în "sistem". Pierduse, pare-mi-se, un proces - și-mi număra cuvintele sentinței: formau una din aceste cifre ciudate și bătrânul "farmazon" (fracmason) era convins că asta înseamnă trădare, aranjament, păi sigur că da, pedeapsă...

N-am dat niciodată importanță acestor "fleacuri", iar despre bătrânul maniac al cifrelor din tinerețea mea moldavă nu mai știu astăzi nimic. Preceptul lui după care "diavolul se ascunde în amănunte", l-am regăsit peste ani la Goethe, iar vorba lui cea mai deasă:

"Micile supărări devin mari când sunt foarte mici", la Papini. Despre francmasonerie am citit și eu, ca tot omul, câteva cărți bunicele, din curiozitate profesională, și multă literatură de ocazie, dar sistemul cifrelor ca cifruri nu m-a interesat deloc. Se întâmplă totuși uneori să-ți aduci aminte de fleacuri în toiul unor acțiuni cât se poate de serioase. "*Nescio quid meditans nugarum*", al lui Horațiu, tradus de Eminescu: "Pierzându-ți timpul tău cu dulci nimicuri", e ca un mic motoraș pus să facă scântei pentru a porni, în vreme de îngheț, motorul cel greu al buldozerului ori compresorului. În căutările mele de eminescologie mi s-a întâmplat, nu o dată, să întâlnesc acte privitoare la viața poetului pe care n-am știut să le interpretez, ori nu le-am putut înțelege. Stai ca hipnotizat în fața unui petec de hârtie, îl citești de la cap la coadă, apoi de la coadă la cap, îl întorci pe toate fețele și nu iese cu nici un chip chichița, imensul angrenaj al informației se blochează, îngheață. Parcă ai în față nu o hârtie scrisă, ci o ceașcă de cafea care te invită la fantezie.

Azi au apărut și la noi o sumedenie de cărți despre francmasonerie, unde grămezi de mistere sunt "revelate" - astfel că nu cred să mai deranjeze pe cineva observațiile mele privind actele de mai jos. Aceste texte pot interesa, în egală măsură, pe cifratori, dar omul tehnic trebuie avizat că se află în fața unor documente de importanță excepțională în înțelegerea destinului lui Eminescu. Ori, e un lanț nesfârșit de coincidențe, ori treaba e serioasă, și atunci e groasă de tot.

Iată, mai întâi, interogatoriul lui Eminescu, în ospiciul din strada Plantelor, la 12 iunie 1889, cu trei zile înainte de moarte:

- Cum te cheamă?

- Sunt Matei Basarab, am fost rănit la cap de către Petre Poenaru, milionar, pe care regele l-a pus să mă împuște cu pușca umplută cu pietre de diamant cât oul de mare.

- Pentru ce?

- Pentru că eu fiind moștenitorul lui Matei Basarab, regele se temea ca eu să nu-i iau moștenirea.

- Ce-ai de gând să faci când te vei face bine?

- Am să fac botanică, zoologie, mineralogie, gramatică chinezească, evreiască, italenească și sanscrită. Știu 64 de limbi.

- Cine e Poenaru care te-a lovit?

- Un om bogat care are 48 de moșii, 48 de râuri, 48 de garduri, 48 de case, 48 de sate și care are 48 de milioane.

Aceste 4 întrebări și 4 răspunsuri constituie un text cu cele mai ciudate simetrii cu putință. Că Eminescu se compară pe sine cu Matei Basarab, nu e neapărat o ciudățenie. Am arătat, în mai multe rânduri, că Matei Basarab este voievodul preferat al ziarului Timpul, citat foarte des în teoriile sociale din anii 1880-1883, și mai ales în contextul polemicii cu A.D. Xenopol și ceilalți istorici de la Românul pe marginea lui Tudor Vladimirescu. În 1882-1883, în plin elan creator, Eminescu proiecta înființarea unei societăți "Matei Basarab" (așa cum era "Societatea Carpații", așa cum va fi "Societatea Petru Maior" în Transilvania), ale cărei scopuri rămân consemnate în manuscrisele sale: "O organizare între români asemenea societății francmasonilor și iezuiților și a bisericii catolice. Pretutindeni oameni care să ție registru de tot sufletul românesc. Cel slab trebuie încurajat și lăudat pentru ca să devină bun; trezită deșertăciunea lui, decorat la nevoie, trezite mii de speranțe în el, în caz de extremă nevoie ajutat chiar. Să se simtă că Societatea Matei Basarab reprezintă o putere enormă." Concomitent, în Timpul, legând numele domnitorului valah de o expresie din Scrisoarea III, el scria: "Nu zicem ca sub cerul acestei țări să nu trăiască și să nu înflorească oricâți oameni de altă origine. Dar ceea ce credem, întemeiați pe vorbele bătrânului Matei Basarab, e că țara este, în linia întâi, elementul

DOINĂ

De la Nistru pân' la Tisa
Tot Românul plânsu-mi-sa
Că nu mai poate străbate
De-atâta străinătate
Din Hotin și pân' la Mare
Vin muscalii de-a călare.
De la Mare la Hotin
Mereu calea ne-o ațin;
Din Boian la Vatra Dornei
Au umplut omida cornii
Și străinul tot te paște
De nu te mai poți cunoaște.
Sus la munte, jos la vale
Și-au făcut dușmanii cale.
Din Sătmar până-n Săcele
Numai vaduri ca acele.
Vai de biet Român săracul!
Îndărăt tot dă ca racul.
Nici nu-i merge, nici se-ndeamnă,
Nici îi este toamna - toamnă,
Nici e vara - vara lui
Și-i străin în țara lui.
De la Turnu-n Dorohoi
Curg dușmanii în puhoi
Și se-așează pe la noi.
Și cum vin pe drum de fier
Toate cântecele pier.
Sboară păsările toate
De neagra străinătate;
Numai umbra spinului
La ușa creștinului,
Își dezbracă țara sânul
Codrul - frate cu Românul
De secure se tot pleacă
Și izvoarele îi seacă.
Sărac în țară săracă!

***

Cine-au îndrăgit străinii
Mânca-i-ar inima câinii
Mânca-i-ar casa pustia
Și neamul nemernicia!

***

Ștefane Măria Ta,
Tu la Putna nu mai sta
Las' Arhimandritului
Toată grija schitului,
Lasă grija Sfinților
În sama părinților.
Clopotele să le tragă
Ziua-ntreagă, noaptea-ntragă.
Doar s-a-ndura Dumnezeu
Ca să-ți mântui neamul tău!
Tu te-naltă din mormânt
Să te-aud din corn sunând
Și Moldova adunând.
De-i suna din corn o dată,
Ai s-aduni Moldova toată.
De-i suna de două ori
Îți vin codri-n ajutor
De-i suna a treia oară
Toți dușmanii or' să piară,
Din hotară în hotară.
Îndrăgi-i-ar ciorile
Și spânzurătorile.

național, și că e scris în cartea veacurilor ca acest element să determine soarta și caracterul acestui stat". Matei Basarab și Tudor Vladimirescu sunt, pentru Eminescu, cei doi "stâlpi" care punctează istoric "mlaștina fanariotă": a-i fi numit, pe oricare dintre aceștia doi, era firesc de vreme ce el se considera continuatorul legitim al lor.

E o "logică" în identificarea poetului cu Matei Basarab. Petre, sau Petrea Poenaru, conține în numele său "pietrei", numele obiectului care a lovit fruntea poetului, și iarăși pare logică asocierea. Mai puțin logică pare prezența fizică a acestui personaj în stabilimentul din strada Plantelor: știm despre el că era tenor, din familia mare a actorilor, așadar lume frecventată de Eminescu. Nu era un străin, un oarecare, ci îl cunoștea pe poet. Poetul pretinde că-i cunoaște și scopul loviturii. Cât despre pușca umplută cu "pietre de diamant", amintește de o baladă populară: "A plecat la vânătoare/ Să vâneze căprioare/ Căprioare n-a vânat/ Și el singur s-a împușcat/ Cu pistol de diamant/ Cu gloanțe de briliant." Iată-l pe Eminescu în postura vânătorului care se vânează singur, care cade în propria-i cursă - justificabil la un așa zis bolnav psihic. Modelul se regăsește în cercul lui Hyperion, care înseamnă întoarcere către sine.

Este vorba însă de un act juridic, un interogatoriu luat de către un judecător pentru a stabili că poetul este bolnav și pensia pe care i-o votase parlamentul nu poate fi ridicată de către el însuși, nefiind în deplinătatea facultăților mintale. Banii erau necesari pentru acoperirea cheltuielilor de până atunci suportate de stabiliment. Dacă asta s-a vrut demonstrat, asta s-a demonstrat.

În condiții normale, parchetul ar fi trebuit sesizat din oficiu și ar fi trebuit interogat și autorul prezumtiv al crimei, numitul Petre Poenaru. Nu există un asemenea interogatoriu; cu actorii se procedează ca la teatru, am zice...

Avem, deci adevăruri mari la mijloc; cum să le legăm? De ce a fost considerat acest act documentul fundamental, oficial al nebuniei lui Eminescu?

Și atunci cum să nu încerci al studia și cu alte măsuri? Cifrele 64 și 48, cu care îmi împuia capul în tinerețe bătrânul meu prieten, asigurându-mă că sunt de sorginte francmasonică, se află în text. Încercăm a număra cuvintele. O poate face oricine. Până la "știu 64 de limbi", în răspunsurile poetului sunt exact 64 de cuvinte (dacă respectăm câteva reguli: nu-i din al doilea răspuns se citește ca un singur cuvânt, iar 64, deși este cifră se ia în calcul ca un cuvânt. Se poate elimina din calcul cifra 64 și citi "nu-i" ca două cuvinte. Iese aceeași sumă). Orice sistem cifric are în fond cheia lui; să le încercăm succesiv pe acestea două, adunând cifrele și citind unele ligaturi împreună. Textul atenționează: nu e vorba de 64 de limbi ci de 64 de voci. Experiența poate continua. Precizăm din capul locului că noi nu am epuizat toate relațiile numerice dintre aceste cuvinte. Nu ne propunem a lua locul

DIN GÂNDIREA GENIALĂ A LUI EMINESCU

• Când țara este pe punctul de a-și căpăta independența, Eminescu scrie aceste rânduri de dragoste și duioșie: "E mică țărișoara noastră, îi sunt strâmte hotarele, greutățile vremurilor a știrbit-o; dar această țară mică și știrbită e țara noastră, e țara românească, e patria iubită a oricărui suflet românesc".

• "Ce să vă spun: iubesc acest popor bun, blând, omenos, pe spatele căruia diplomații croiesc hărți și războaie, zugrăvesc împărății despre care lui nici prin gând nu-i trece; iubesc acest popor, care nu servește decât de cataligi acelora ce se înalță la putere - popor nenorocit care geme sub măreția tuturor palatelor de ghiață ce i le așezăm pe umeri".

• "Naționalitatea trebuie simțită cu inima și nu vorbită numai cu gura. Ceea ce se simte și respectă adânc, se pronunță arareori! Hebreii cei vechi nu aveau voie să pronunțe numele Dumnezeului lor! Iubesc poporul român fără a iubi pe semidocții și superficialitățile sale".

• "Nu cu fraze și măguliri, nu cu grade-naționale de florile-mărului se iubește și se crește națiunea adevărată".

• "...Noi o iubim așa cum este, cum a făcut-o Dumnezeu, cum a ajuns prin suferințele seculare până în zilele noastre. O iubim sans phraze. O iubim fără a-i cere nimic în schimb, nici chiar încrederea ei, atât de lesne de indus în eroare, nici chiar iubirea, înnădită azi la lucruri străine și la oameni străini".

• "Să fim români mai presus de toate. Ca Români, să nu uităm că suntem Latini. Numai români și numai latini".

• "Schimbați opțiunea publică, dați-i o altă direcțiune, răscoliți geniul național - spiritul propriu și caracteristic al poporului, din adâncurile în care doarme - faceți o uriașă reacțiune morală, o revoluție de idei în care ideea românesc să fie mai mare decât uman, genial, frumos; în fine, fiți Români, Români și iar Români...".

• Poporul ROMÂN, în viziunea lui Eminescu este: "plin de originalitate și de o feciorească putere, formată printr-o muncă plăcută, fără trudă". Dintr-o asemenea viață apare:"nepăsarea lui pentru forme de civilizație, care nu i se lipesc de suflet și n-au răsărit din inima lui".

• "Măsura patriotismului nostru va fi dată de faptele pe care vom avea ocazia să le înfăptuim în viitor, iar nu de profesarea unor idei necostisitoare, pe care individul și le alege

după plac."

* *"Poporul nostru este deștept, inimos și curat la suflet".*

* *"Uniți-vă în cuget, uniți-vă'n simțiri..."*

* *"...De aceea alungați turma acestor netrebnici, care nu muncesc nimic și n-au nimic și vor să trăiască ca oamenii cei mai bogați; ei nu știu nimic și vor să vă învețe copiii și n'au destulă minte pentru a se economisi pe sine și vor să vă economisească pe voi toți".*

* *"La noi în țară succesul mediocrității este foarte ușor și lupta tuturor elementelor mai bune este peste măsură de grea."*

* *"La noi ajungi oriunde, tăind câinilor frunze".*

* *"Un popor, căruia e silă de orice muncă științifică, al cărui prisos de inteligență se consumă în lucrarea cea mai ușoară a minții omenești, în suduituri sau ridicare în cer a guvernanților săi, nu poate fi numit un popor inteligent."*

* *"Suntem zăpăciți, nu mai știm ce voim, ce să facem, ce să primim, ce să respingem, în cine să ne încredem; nu ne mai înțelegem și nu ne mai auzim unii pe alții: ne trebuie o idee care să ne limpezească toate capetele și care să ne împreune pe toți la lucru".*

* *"Să ne ridicăm peste strâmtele vederi de partid și să ne dăm seama de unde venim și unde trebuie să ne ducă firea noastră latină..."*

* *"Factorul infectat de străinism e mortăciune morală a corpului".*

* *"Munca este legea lumii moderne care nu are loc pentru leneși".*

* *"Nici ziare, nici lege, nici academii, nici o organizație asemănătoare cu cele mai înaintate, nu sunt în stare de a înlocui munca și o stare de lucruri ce nu se întemeiază pe ea; e o fantasmagorie care va dura mai mult sau mai puțin, dar care se va preface în fum la suflarea rece a realității".*

* *"Natura comună nu muncește decât de silă".*

* *"Oricine, și mare și mic, datorează un echivalent de muncă societății în care trăiește".*

* *"Fi-vor în stare acei tineri să înțeleagă că nimic pe acest pământ, pentru a fi priicios, nu se câștigă fără muncă îndelungată, că toate cocoțările lor de-a gata, prin intrigi de partidă și prin lingușirea deșerților și fățarnicilor roșii, nu sunt de nici un folos pentru țară? Fi-vor destul de înțelepți ca să nu lingușească patimele mulțimii cu fraze sunătoare, ci s-o facă a vedea lămurit că munca și numai munca este izvorul libertății și a fericirii...? Progresul regulat și sigur nu se face prin demonstrații pe uliță ci numai și numai prin muncă".*

cifratorului, ci doar a sesiza existența unui cifru care dă de gândit. Să numărăm cuvintele din primul răspuns, considerat la două cuvinte: sunt exact 33 de voci. Asta da, știe oricine că e cifră masonică! A fost Eminescu francmason și a răspuns cifrat? Asta înseamnă că nu era nebun! Reținem: dacă socotim la un cuvânt iese un total de 32. Al doilea răspuns are 16 cuvinte:"nu-i" îl socotim ca două cuvinte. Dacă socotim nu-i ca un singur cuvânt, obținem 15 cuvinte, care adunate celor 33 anterioare (în prima variantă) dau cifra 48, prezentă ca cifră în text. Este un sistem de socotire "încrucișat", care cere atenție și... distribuție. Mai mult, al treilea răspuns are tot 16 cuvinte, cu cifra 64, și tot 15 cuvinte fără cifră. Așadar, dacă adresantul uită să adune la primul răspuns de 33 de carate, pe următoarele 15 cuvinte, este atenționat a doua oară, după care, în cel de-al treilea răspuns, cifra 48 se repetă de 6 ori: semnal puternic. Asta, pe prima diagonală a încrucișării (33 + 15 = 15). Pe cea de-a doua diagonală a încrucișării "ies" frumoasele sume: 32 = 16 + 16, adică 16 * 4 = 64. Simetriile sunt atât de bine construite, încât este limpede că textul, în întregul său, a fost lucrat migălos. Patru întrebări și patru răspunsuri:
4 * 4 = 16; aceasta pare a fi cifra de bază care trebuie luată în calcul. Primele trei întrebări au 16 cuvinte (socotind ce-ai din întrebarea a treia drept două cuvinte). A patra întrebare are 7 cuvinte (te-a, două cuvinte) și bănuim că trebuie să mai fie unul pentru totalul de 24 cuvinte al tuturor întrebărilor: într-adevăr, în "cine e Poenaru care te-a lovit" trebuie, poate, presupus prenumele anunțat de Eminescu: "Petre Poenaru". Această omisiune are importanța ei: totalul cuvintelor din întregul text (adăugând și cifrele, fără a socoti ligaturile câte un cuvânt) este 111 cuvinte. Adăugând cifra 1 pentru cuvântul presupus lipsă, iese suma de 112: exact 16 * 7 = 112. În text sunt 7 cifre (o dată 64 și de 6 ori, 48).

... Pe mine nu mă interesează, de fapt, semnificațiile acestor cifre totale în sistemul cifric presupus. Constat doar că, relațiile numerice dintre cuvinte sunt suspect de exacte, ceea ce înseamnă că actul, în întregul său, este un fals. Cade dintr-un condei valoarea probatorie a acestui act. La 12 iunie 1889, poetul spune lucruri de bun simț, că se consideră moștenitorul lui Matei Basarab și că tenorul Petrea Poenaru l-a lovit la cap. Spusele lui sunt, însă, "rebusate". De către cine? Vom reveni, desigur, când va trebui să facem puțină istorie literară. Până atunci, îi rog pe francmasoni să nu mă suspecteze de reavoință sau reacredință; mai bine să ajute la elucidarea crimei comise împotriva lui Eminescu, dacă pot.

Acum, că am câștigat o "siglă", putem măsura cu ea și alte documente eminesciene. Coborâm în timp la cele mai importante acte ce-l privesc, cel din 28 iunie 1883, ziua când "a înnebunit" Eminescu. Iată, așadar, anunțul Românului, ziarul cu care Eminescu se afla în polemică: "Aflăm cu sinceră părere de rău că d. Mihai Eminescu, redactor la ziarul Timpul, tânăr plin de tal ent şi înzestrat cu un deosebit geniu poetic, a căzut greu bolnav. Sperăm că boala sa nu va fi de cât trecătoare şi că în curând vom putea anunţa deplina sa însănătoşire".

Se observă că şi în acest anunţ din ziarul "Românul" numărul total de cuvinte al textului este de 49. Anunţul a apărut la 1 iulie 1883, şi nici un ziar nu-l preia deocamdată. Iată însă şi "răspunsul ziarului Timpul, ziarul lui Eminescu, răspuns care vine după 2 zile, la 3 iulie: "Unul dintre colaboratorii acestei foi, d. Mihai Eminescu, a încetat de a mai lua parte în redacţie, atins fiind în mod subit de o gravă boală.

Ne place însă a spera că lipsa dintre noi a acestui stimat confrate nu va fi de cât de scurtă durată şi că ne va fi dată fericirea de a anunţa revenirea sa sănătos la funcţiunile de până acum."

Acest anunţ-răspuns are un număr de 65 de cuvinte. Pentru a obţine la ambele anunţuri un număr s imbolic (pentru francmasoni!) de cuvinte, adică 48 de cuvinte pentru primul anunţ şi 64 de cuvinte pentru al doilea anunţ-răspuns, se scad din ambele texte d., prescurtarea de la domnul. Se observă, de asemenea, cuvintele similare care apar în cele două anunţuri: de, că, d., Mihai, Eminescu, la, şi, a, să, sa, nu, va, fi, de, cât, în, adică 16 cuvinte. Cu o zi înainte, la 2 iulie 1883 (când nu dăduseră încă ştirea despre Eminescu!) Timpul anunţa pe pagina întâi, în 16 cuvinte: "Cu începere de astăzi, 1 iulie, direcţiunea politică şi redacţia ziarului Timpul este încredinţată d-lui Mihail Paleologu." (cifra nu se socoteşte)! Ciudata cifră 16 se regăseşte până şi în bileţelul pe care i l-a trimis d-na Szoke, soţia lui Slavici, lui Titu Maiorescu la 28 iunie 1883: "Domnul Eminescu a înnebunit. Vă rog faceţi ceva să mă scap de el, că foarte rău."

Revenind la "dialogul" dintre cele două ziare, observăm că Românul anunţă în 2 fraze, iar Timpul răspunde tot în 2 fraze, după două zile - spunând apăsat că Eminescu a fost dat afară din redacţie! Acest lucru îl urmăreau "stimabilii" de 3 ani, de când Eminescu îi incomoda cumplit cu polemicile şi dezvăluirile sale! Atenţie, însă: nici "anunţul", nici "răspunsul" nu zic mai mult decât "greu bolnav" ori "boală gravă": nu se pronunţă cuvântul "nebunie"; acesta este implicat, presupus.

De ce anunţă adversarii boala lui Eminescu şi nu propriul său ziar? Facem menţiunea că împrejurările crizei din 28 iunie 1883, anume întâmplările din Cafeneaua "Capşa", nu se tipăresc acum; sunt ştiute, probabil, doar din zvon public. Abia în 1911, după 28 de ani, se vor povesti aceste lucruri ca simple amintiri. Acum, la 28 iunie 1883 vestea pică precum un fulger: Eminescu este dat afară din presă. De ce? O "boală gravă". În martie-aprilie 1883, în cursul unor polemici obişnuite, ca să zicem aşa, ziarele satelizate de către "Românul" insinuau că autorul articolelor de la Timpul (nenumit, desigur) este incoerent, nu are logică, "Dumnezeu i-a luat minţile". L'Independece roumaine titra un editorial de Grigore Ventura" "Le medicin s'il vous plaît". Şi totuşi, textele incriminate de incoerenţe logico-mintale sunt în ediţie, se pot vedea de oricine, în afară de faptul că autorul lor este în dezacord cu sistemul de prezentare al realităţii de către redactorii cu care polemizează - şi în afară de tonul cam dur al polemicii! - nimic din ceea ce ar putea constitui o dovadă "medicală" a nebuniei.

... Vorba e: ce ne facem noi cu aceste "parole", cu aceste "semne" ciudate în texte? La 1883, în momentul crizei şi la 1889, înainte de moarte, cifrele 48 şi 64 îşi fac de cap. Ori sunt coincidenţe pur şi simplu, ori secretomania francmasonică a lucrat cu spor, pentru atunci şi pentru timpul viitor.

Actul şi "actorii" lui

Textul-parolă din 12 iunie 1889, interogatoriul luat lui Mihai Eminescu în ospiciul din strada Plantelor, pentru a i se dovedi incapacitatea mintală, are o istorie destul de interesantă. Desigur, el se află în biografia dedicată de George Călinescu poetului, dar este fragmentat, astfel că nu atrage atenţia cifratorului: în locul întrebării a patra ("Cine este Petrea Poenaru care te-a lovit?") biograful parafrazează: "Întrebat cine este atentatorul, declară". Nu este prima oară când George Călinescu citează fragmentar acte şi documente privitoare la Mihai Eminescu; dimpotrivă, aceasta este metoda de lucru, putem zice, a biografiei sale. La modul general, se poate afirma că istoricul literar a parcurs întreaga bibliografie, şi-a format o părere despre subiect, după care înfăţişează cititorului această părere/impresie argumentându-şi-o cu piesele care i se par necesare. Este metoda de lucru a oricărui biograf ancorat în pozitivism: el va scurta imensităţile materialului documentar, reţinând esenţialul, sintetizând. În ceea ce-l priveşte pe Eminescu, biografiile care i s-au dedicat au tocmai acest specific: curg din sinteză în sinteză, toţi autorii, fără excepţii semnificative, au "impresia" că deţin adevărul ultim şi încearcă să îl desfăşoare în cuvinte cât mai simple, să fie cât mai convingători. Nu s-au creat, încă, acele "complexe" eminesciene, nu s-a studiat, de pildă, momentul cutare din viaţa lui Eminescu din unghiuri diferite ori complementare, nu fac obiectul unei cercetări multiple nici măcar momentele de răscruce din viaţa poetului. Identitatea punctelor de vedere duce la o diversificare monotonă a tratării materialului. Ce să spui, de pildă, despre recluziunea lui Mihai Eminescu la Mănăstirea Neamţ (1886-1887), decât că nebunul şi-a găsit locul, iar apoi să adjectivezi cât mai viu modelul dat? Ceea ce lipseşte la ora de faţă în complexul Eminescu este o critică temeinică a izvoarelor, fie chiar şi a celor narative. Mărturiile despre recluziunea lui Mihai Eminescu la Mănăstirea Neamţ, de pildă, vin din partea unui medic socialist, Panait Zosin, care are o viziune socialist-utopică asupra lumii, care nu l-a văzut pe Eminescu, ci doar a auzit despre el, care era botoşănean şi avea o anumită încredere în sine însuşi ca "genius loci" etc. În numele său, ca specialist nu este crezut un istoric, Rudolf Şuţu, nu se dă crezare amintirilor lui Gala Galaction care vorbeşte despre un Eminescu întreg la minte în momentele respective, nu se dă crezare nici măcar actelor de bucătărie ale stabilimentului, întocmite de mâna poetului. Ce trebuie, în fond, ca să se poată ieşi din acest impas? Desigur, mai întâi un corpus de documente, editarea cu grijă şi atenţie a tuturor mărturiilor în discuţie. De multe ori, adevărul se află în partea necitată, evitată a documentelor pe care le mânuieşte chiar şi un George Călinescu. Ne vom întâlni în cursul acestei lucrări cu asemenea realităţi.

Ca să revenim la actul cifrat din 12 iunie 1889, câteva consideraţii se impun. Acest text a fost editat prima oară de către Radu D. Rosetti în Adevărul literar şi artistic din 27 septembrie 1922, şi sunt demne de atenţie observaţiile acestuia, omise de biografii lui Eminescu. Le redăm: "Un funcţionar de la Secţia a 2-a a Tribunalului Ilfov, aşezând arhiva, a dat peste un dosar care va interesa, desigur, pe biografii lui Eminescu, într-un mod deosebit. E vorba de dosarul punerii sub interdicţie a marelui poet, cu numărul 645 din 1889, în care se găseşte răspunsul la interogatoriu al acestuia, precum şi raportul medico-legal al specialiştilor numiţi de Parchetul de Ilfov să-l ancheteze. Dându-ne seama de discreţia cu care trebuie tratată chestiunea şi eliminând tot ce ar putea să atingă dureros pe admiratorii genialului inspirat, dăm în vileag numai ce credem de cuviinţă, lăsând altora sarcina delicată de a completa studiul medical şi psihiatric al figurii marelui dispărut, cu noile acte puse la dispoziţie. Se ştie că Mihai Eminescu lovit, în iunie 1883 de "nemiloasa fatalitate ereditară" cum o numeşte Maiorescu în prefaţa "Poeziilor" publicate în 1890 în editura Socec, a fost internat în diferite sanatorii, atât în ţară cât şi în străinătate, şi între sfârşitul lui 1884 şi începutul lui 1889 părea vindecat, când în 1889 autorităţile sesizate de cei în drept l-au internat din nou în spitalul <Caritas> din Bucureşti".

Întrerupem, pentru a atrage atenţia că, într-adevăr, acest lucru "se ştia" bine, în anii '20 de către foştii cunoscuţi şi apropiaţi ai lui Eminescu (trecuseră abia 30 de ani de la moartea poetului): că între 1884-1889 poetul era vindecat, dar, din când în când, mai mergea pe la spitale. Biografiile moderne instituiesc modelul tiranic după care "nebunia" şi-a aşternut definitiv umbra după primul atac, cel din iunie 1883, până la moarte, iar în intervalul 1884-1889 poetul n-a mai creat nimic etc. "Legendele" eminesciene vorbesc, însă, până astăzi de "caiete" cu poezii ale poetului pierdute, furate, ascunse în această perioadă. Biografii săi trec sub tăcere până şi faptul că în buzunarul de la haina în care şi-a dat duhul, în 15 iunie 1889, se aflau scrise de mâna lui poeziile "Viaţa" şi "Stelele în cer" (vor fi publicate în "Fântâna Blandusiei"), ori discută cu un relativism suspect poezia "De ce nu-mi vii..." trimisă de Eminescu de la Mănăstirea Neamţ în ianuarie 1887, la Convorbiri Literare şi apărută în februarie. Desigur, în lada cu

DIN GÂNDIREA GENIALĂ A LUI EMINESCU

• "Nu o utopie, o mie de utopii poulau capetele generaţiei trecute, care-şi închipuia libertatea fără muncă, cultura fără învăţătură, organizaţia modernă fără o dezvoltare economică analoagă".

• "...Dar dacă secretul pentru păstrarea unei rase este păstrarea calităţilor ei musculare, secretul vieţii lungi a unui stat este păstrarea ierarhiei meritului".

• "Eu este Dumnezeu. Naţiunea mea e lumea; cum fără eu nu este Dumnezeu, astfel, fără naţiunea mea nu e lume. Naţiunea, acest complex de euri!"

• "Un mic bulgăr de omăt, căzând din vârful unui munte se face din ce în ce mai mare, rupe cu el copacii codrilor, strică ogoarele, astupă un sat. Un mic sâmbure greşit în organizarea societăţii, în viaţa economică, creşte şi îngroapă o naţiune".

• "Astfel, stejarul, oricât de mic ar fi la început, un vlăstar răsărit din pământ, are acelaşi caracter, aceeaşi formă cu uriaşul secular care a dat naştere unui codru de stejari, care a asimilat esenţa şi a absorbit în formele sale pături din ce în ce mai adânci ale suprafeţei pământului".

• "Prea mulţi sunt aceea pe care i-am jignit spunând adevărul..."

• "O, eufemism! Fericirea nerozilor şi scăparea viclenilor, cine te-a inventat a inventat forma în care se îmbracă laşitatea omenească, lipsa de convingeri limpezi, felonia..."

• "...În deobşte el este nesuferit, fiindcă ştie cine este el, ştie cine sunt alţii, nu'i pasă de o lume pe care trebuie să o dispreţuiască şi stă ca şi o carte deschisă înaintea tuturora. Toate sufletele alese sunt nerezervate şi tocmai pentru oamenii comuni, lipsa de rezerve a unui suflet ales este nesuferită".

Eminescu crede într-o putere oarbă ce va da într-o zi dreptate poporului românesc. Legile tainice ale Universului lucrează pentru triumful naţiunii. Eminescu face într-o notiţă izolată următoarea confesiune:

"Dar ţie îţi zic/ Mult iubit popor românesc,/ Există în secret Dumnezeul lumii/ Mecanica Universului".

manuscrise de care poetul era despărțit se regăsesc ciorne și variante ale acestor poezii; desigur, poetul scria din amintiri și retușa, perfecționa din amintiri. Desigur că, în sensul lăzii cu manuscrise, acestea nu sunt creații noi. Dar, de ce ar fi avut nevoie Eminescu să inventeze motive poetice noi, poezii noi, când zeci și sute de poezii "vechi" își așteptau, în celebra ladă, dar și în mintea lui, forme ultime? Cei care l-au vizitat pe Eminescu la Botoșani vorbesc de o puzderie de hârtii scrise de către poet, unele luate de A.C. Cuza și descifrate, altele luate de rudele poetului. Chiar în strada Plantelor, în mai-iunie 1889, vizitatorii lui Eminescu bolnav vorbesc de maldăre de hârtii scrise de către el, aruncate la coș, ori măturate de femeia de serviciu. Argumentul "creativității" cade dintr-un condei în fața abundenței de mărturii documentare și, cu el, diagnosticul medical. Într-adevăr, un "paralitic general", un "abulic în ultimul grad", aceștia sunt pacienți care nu mai creează, nu mai fac diferența între viață și vis etc. În privința lui Eminescu, impresionante rămân, însă, mărturiile documentare ale unor bărbați avizați despre bogăția hârtiilor sale scrise. Între ei, o spune Ilarie Chendi, care a stat în gazdă pe strada Știrbei Vodă, nr.72, pe lângă Cișmigiu, la aceeași adresă pe care o avusese și Eminescu în anii '80 ai secolului trecut (vom vedea că tot acolo era sediul "Societății Carpații"). Bătrânele gazde, niște nemți, încep a-și aduce aminte: "Și mi-au spus, între altele, că după moartea lui Eminescu, care a avut loc în 1889, au venit la dânșii 2 domni care erau prietenii lui Eminescu și, împachetând toată sărăcia rămasă în urma lui, au umplut 2 cufere cu cărți și cu manuscrise și au plecat". Așadar, lada cu manuscrise pe care Maiorescu o luase de la Chibici Râmneanu în 1884 avea... dublură. Pe drept se întreabă Chendi: "De la 1884, însă, când s-a întors de la Viena, până la 1889, când a urmat catastrofa morții lui, el a mai muncit mult. Unde sunt manuscrisele lui din acel interval?"

În aceste condiții, avem tot dreptul să considerăm că, împotriva și chiar în pofida biografilor categorici, asemenea piese neincluse în lada lui Eminescu au existat, există încă cine știe prin ce unghere. Lipsa lor este presupusă prin logica argumentației care vrea să instituie modelul unui Eminescu total inactiv ori inapt pentru creație, după 1883. În 1922, însă, ca să încheiem această paranteză, un Radu D. Rosetti, nu știa de golul pe care îl va instaura George Călinescu în anii 1883-1889 ai lui Eminescu. În 1922 el ne transmite un "se știe" care făcea opinie comună printre intelectualii români.

Continuă editorul actului în discuție: "La 13 aprilie 1889, cu adresa numărul 6794, procurorul Mavros, azi consilier la Curtea de Apel din București, cere primului președinte al Tribunalului Ilfov constituirea unei cure pacientului Mihai Eminescu, aflat în casa de sănătate a doctorului Șuțu din strada Plantelor. Procurorul indică în același timp președintelui tribunalului că bolnavul are ca prieten bun pe Mihail Brăneanu, redactor șef la "România Liberă". Acesta, sesizat, constituie un consiliu compus din T. Maiorescu, Dem Laurian, Șt. Mihăilescu, I.L. Caragiale, I.Gr. Valentineanu și Mihail Brăneanu, care, convocați conform articolului 440 din Procedura Civilă (jurnalul 2783/89) depun la secția a doua a tribunalului un proces verbal în care sunt de părere că "boala fiind în recidivă, reclamă interdicția pacientului și rânduirea unui tutor care să poată primi de la stat pensia lui viageră și să poată îngriji de întreținerea interzisului". Procesul verbal al consiliului este scris în întregime și depus de Titu Maiorescu, care, după cum e cunoscut, era și avocat. După semnarea actului acestuia (12 iunie 1889) și depunerea raportului medico-legal, iscălit de doctorii Șuțu și Petrescu, document prea trist pentru a-l reproduce în întregime, totuși interesant pentru toți în partea unde descrie "vocea cântătoare a bolnavului veșnic distrat", președintele deleagă pe judecătorul Brusan (celebrul Metru Ghiță) cu luarea interogatoriului, și acesta este documentul cel mai prețios al dosarului unde se vede continuitatea imaginației lui Eminescu în nebunie."

Interogatoriul este, așadar, luat (scris, "calculat" pentru cifrare) de un "Metru", adică "Maître", adică "maistru" (grad francmasonic), mai mult chiar: celebru. Radu D. Rosetti, cel care va fi atât de greu încolțit la un moment dat de polemici și de presă, atenționează cum poate asupra secretelor pe care le dezvăluie. Urmează documentul pe care l-am prezentat și noi, după care, încheierea: "în ziua de 19 iunie 1889, adică 7 zile după luarea interogatoriului, punerea sub interdicție a lui Mihai Eminescu fiind la ordinea zilei, tribunalul, <având în vedere că moartea pacientului este cunoscută public>, dispune încheierea dosarului și tragedia e sfârșită".

Acesta este actul din care G. Călinescu preia fragmentar doar o parte din cifrul lui "Metru Ghiță". Desigur, întreg acest dosar este foarte important și merită efortul pentru a fi găsit. Observațiile medicilor din epocă în privința bolilor psihice, în general, trebuie să fie impregnate de lombrosianism, curentul la modă și în România, astfel că nu sunt în notă mult diferită de cele amintitului Panait Zosin. De obicei, pentru ca schema să fie cât mai clară, se urmărește cu insistență factologia, se inventează acolo unde lipsește; candida decență a medicilor români, care vorbesc, într-un act medical atât de sec, de "vocea cântătoare a bolnavului veșnic distrat" ne va da o măsură a acestei ruperi dintre corp și suflet cu care opera medicina la sfârșitul secolului trecut.

Acest dosar s-a aflat până prin anii '50, la Arhivele Statului. Fragmente din el sunt republicate în mai multe cărți documentare ale lui Augustin Z.N. Pop. Dorind să reia toate piesele pentru ediția academică, domnul D. Vatamaniuc l-a cerut spre consultare. Ei bine, dosarul lipsește. A fost împrumutat de către regretatul

Augustin Z.N. Pop şi n-a mai fost adus în depozit. Arhiva acestuia s-a risipit, în timpul lungii sale orbiri şi imediat după nedreapta sa moarte. Ediţia academică reproduce actul după ediţii anterioare. Radu D. Rosetti îşi reia textul din "Adevărul Literar şi Artistic" într-un volum. Sunt, însă, diferenţe de un cuvânt sau două, pe care nu le luăm în seamă (greşeli de tipar, intervenţii ale autorului): noi am luat de bună prima scoatere la lumină a textului, cea din revistă.

Peste două numere de la această "erezie eminesciană" darea în vileag a unui act oficial privind nebunia poetului, "Adevărul Literar şi Artistic" publică în facsimil lista de subscripţii instituită confidenţial de Titu Maiorescu în iulie 1883 pentru a strânge banii necesari internării lui Eminescu la Viena. Ziarul comentează entuziast iniţiativa şi încheie cu aceste 24 de cuvinte patetice: "Admirabilă generaţiune! Servească documentul acesta pildă noii generaţii de scriitori, de modul cum înţelegeau înaintaşii lor să-şi iubească, să-şi admire şi să-şi ajute semenii". Peste încă un număr, iese în arenă însuşi Corneliu Botez, certându-l aspru pe Radu D. Rosetti că a publicat un act atât de... nepoliticos la adresa lui Eminescu şi a corpului judecătoresc, act care "printr-o coincidenţă neprevăzută" a fost greşit clasat.

Corneliu Botez a rămas în istoria eminescologiei ca organizatorul sărbătorilor de la Galaţi, din 1909, la comemorarea a 20 de ani de la moartea lui Eminescu. El a scos cu acel prilej un volum omagial din vânzarea căruia proiecta ridicarea unei statui pentru Eminescu. Statuia s-a dezvelit cu fast în toamna lui 1911, prilejuind o dură polemică de presă între liberali şi conservatori pe tema ziaristicii eminesciene. Anii 1909-1911 au fost decisivi pentru ruperea în două a operei eminesciene, cu aruncarea la coş, ca netrebuitoare, a ziaristicii. Corneliu Botez a jucat un rol decisiv în această stigmatizare a ziaristicii eminesciene. El a instaurat, de fapt, cu autoritatea publică pe care a avut-o (ajutat şi de ministrul cultelor şi instrucţiunii publice, Virgil Arion) modelul maiorescian al unui Eminescu-poet, diafan, singur, abuzând de cafea, obosit de munca istovitoare ca ziarist etc. Să nu uităm un singur amănunt: Corneliu Botez a fost jurist şi a instrumentat, ca procuror general, procesul din 1919 al colaboraţioniştilor (ziariştii care au colaborat cu administraţia lui von Marckensen în Bucureşti, sub ocupaţie), condamnându-i la închisoare pe I. Slavici, T. Arghezi etc. Imediat după primul război mondial a avut importante funcţii în justiţie şi autoritate morală în lumea presei. Despre Eminescu, însă, el n-a mai scris, în afară de articole ocazionale, cum este acesta din "Adevărul literar şi artistic", prin care apără, împotriva unor acte ce dovedesc contrariu, modelul instaurat în anii antebelici. După ieşirea sa în arenă, "Adevărul literar şi artistic" nu mai revine asupra chestiunii. În 1924, însă, va relua vijelios, prin pana lui Panait Istrati, problema ziaristicii eminesciene, provocând iarăşi o polemică de presă foarte largă ce va antrena, practic, cele mai importante condeie ale momentului - de data aceasta însă în apărarea ziaristicii eminesciene. "Adevărul literar şi artistic" va fi ameninţat la un moment dat cu falimentul (lumea refuză să-l mai cumpere), trebuind să-şi schimbe directorul şi direcţia pentru a mai supravieţui. Ce se putea spune foarte liber şi destul de lejer între 1909-1911, nu se mai putea spune în 1924, după marea epopee a războiului...

La "Adevărul literar şi artistic" va scrie frecvent George Călinescu. Suspicioşi cu tot ce ţine de Eminescu, mai ales în ceea ce-l priveşte pe primul său mare biograf, recitim şi noi cartea "divinului critic". Ştim că ţinea în mod deosebit la final, acel poem al râurilor şi pământurilor ţării. Iată-l: "Astfel se stinse în al optulea lustru de viaţă cel mai mare poet pe care l-a ivit şi-l va ivi vreodată, poate, pământul românesc. Ape vor seca în albie, şi peste locul îngropării sale va răsări pădure sau cetate, şi câte o stea se va veşteji pe cer în depărtări, până când acest pământ să-şi strângă toate sevele şi să le ridice în ţeava subţire a altui crin de tăria parfumurilor sale." Obsesie?! dintre cele două fraze ale acestui final liric, prima conţine (făcând ligaturile pentru l-a şi (i-l) 24 de cuvinte - iar a doua conţine (fără a mai face însă ligatura pentru să-şi) - 48 de cuvinte. Scrie, oare, G. Călinescu o biografie "cu parolă" - ori vrea doar să-i imite pe francmasoni? Pentru "dogma francmasonică", orice lucru mare îşi are originea în "negura veacurilor" ori în "negura timpurilor" (vezi fraza-parolă a lui Iacob Negruzzi, biograful "Junimii" despre originea acestei societăţi: "Originile întemeierii Junimii se pierd în negura timpului..."). G. Călinescu "se joacă", pe această temă cu un viitor nedefinit... Iată ceea ce ne hotărăşte, în sfârşit, să ne despărţim de dânsul - să nu pornim, adică, de la prezumţia de nebunie în cercetarea căderii lui Eminescu.

Secretele, după Eminescu

... Acest tur de forţă printre documente cred că i-a convins pe mulţi cât de importantă este cercetarea unui text în sine după epuizarea informaţiei aferente. Cred, sau mai degrabă sper. Pentru că, în caz contrar, mă simt eu însumi dezarmat. Într-adevăr, "piesa" care urmează în dosarul îndepărtării din presă a lui Mihai Eminescu are mai multă nevoie de pasiunea cifratorului decât de investigările mele, care aproape s-au epuizat. Ne aflăm în faţa primei polemici pe seama lui Eminescu - după declararea publică a "gravei boli" care l-a atins "subit". N-a fost numită boala; cineva trebuie să ia piatra în mână şi să dea cu ea. În numărul pe luna august 1883 al revistei "Literatorul" se publică cunoscuta (oare?) epigramă a lui Alexandru Macedonski:

Un X... pretins poet - acum
S-a dus pe cel mai jalnic drum...

L-aş plânge dacă-n balamuc
Destinul său n-ar fi mai bun
Căci până ieri a fost năuc
Şi nu azi decât nebun.

Da, nebunia unui poet trebuie numită în versuri... Epigrama a făcut epocă, deşi Eminescu nu este numit în ea în mod expres. Îl "descoperă", însă, Grigore Ventura care, la 4/16 august 1883 publică în L'Independence roumaine articolul "Une infamie". Suntem, aşadar, în jurul nucleului care a jucat drama tristă de la 28 iunie 1883. Într-adevăr, la acea dată fusese expulzat din ţară Emile Galli, directorul ziarului francez care apărea la Bucureşti, ziar care acum se sesizează la aluzii. Tot la acea dată, Grigore Ventura fusese cel care-l dusese pe Eminescu la baia Mitraşewschi, unde-l abandonase ca să anunţe poliţia că are de ridicat un nebun -în timp ce el însuşi, Grigore Ventura, plecase de la locul faptei.

Baia Matraşewschi se află pe Dâmboviţa, nu departe de strada Ştirbei Vodă, pe care se afla şi sediul "Societăţii Carpaţii", şi de unde au venit cei doi prieteni ai lui Eminescu, Secăşanu şi Ocăşanu, alertaţi de Ventura, să-l ajute pe Eminescu să-şi revină în fire. Printre măsurile drastice luate de guvernul Brătianu chiar în această zi de 28 iunie 1883 era şi desfiinţarea "Societăţii Carpaţii", la cererea consulului Austro-Ungariei în Bucureşti, baronul Von Mayr. Trebuia tocmai să se semneze tratatul secret de alianţă între România şi Tripla Alianţă (Germania, Austro-Ungaria şi Italia), negociat timp de mai bine de doi ani de către junimişti (prin Petre Carp). Sărbătorile naţionaliste de la Iaşi, de la începutul lui iunie 1883, când s-a dezvelit statuia lui Ştefan cel Mare (şi când Eminescu, perfect sănătos, a citit la "Junimea" poemul său, Doina) au iritat puterile centrale. Schimbul de telegrame secrete, date în zilele noastre la iveală, vorbesc de ameninţări grave: Von Bismarck este gata să declare război României dacă nu se fac urgent retractări şi nu se dau asigurări ferme că va intra imediat în sfera de influenţă a Germaniei şi Austro-Ungariei. Se cere ferm desfiinţarea "Societăţii Carpaţii", un adevărat partid secret de rezervă, cu zeci de mii de membri, care milita pe faţă şi în ascuns pentru ruperea Ardealului de Imperiul Austro-Ungar şi alipirea lui la Ţară. Petre Grădişteanu, autorul unui discurs incediar la Iaşi, pleacă, împreună cu ministrul de externe, D.A. Sturdza, la Viena să ceară scuze, în persoană, împăratului. Mai este expulzat ziaristul Zamfir C. Arbore (prieten cu Eminescu), la cererea Imperiului Rus. Toate acestea - într-o singură zi, la 28 iunie 1883, când istoria literară consemnează sec şi căderea lui Eminescu! Grigore Ventura, redactor la ziarul "L'Independance roumanine", dar şi deputaţi de Galaţi (urbea lui natală) este cel care descoperă boala lui Eminescu, îl aduce pe poet într-o situaţie limită - după care pleacă, alertând oficialităţile (poliţia) şi prietenii poetului. Vom afla asta, repetăm, abia în 1911, după moartea lui Grigore Ventura. Acum ne confruntăm cu momentul august 1883; relaţiile diplomatice s-au îmbunătăţit în luna iunie, după ce guvernul dăduse ascultare cererilor imperiale - şi Eminescu rămâne ca un fel de semn de întrebare pentru toată lumea. Ce caută, în acest context, Alexandru Macedonski? În linii mari, generale, putem spune că viitorul tratat secret va schimba axa cultural-politic-economică a României către lumea germanică, schimbare ce antrenează reacţia francofililor (capitalul francez va ceda locul celui nemţesc, finanţele de asemenea; rămâne "ciuda culturală" ca formă de protest). Macedonski era un filofrancez convins, împătimit după orizonturile franceze; amănuntele prin care el face "tandem" cu foaia franceză din Bucureşti ne scapă, dar avem premise să le presupunem. El însuşi, ca persoană, va lua cuvântul de vreo 15 ori după acest incident oferind fel de fel de explicaţii care să-l scoată din culpă: fie că nu este el autorul epigramei, fie că nu l-a vizat pe Eminescu în mod expres, fie că a scris-o cu un an înainte şi acum i-au publicat-o prietenii, profitând de lipsa lui din redacţie etc. Un lucru e cert pentru cine studiază mentalitatea epocii, mai ales după presă: înnebuneau foarte mulţi oameni prin anii '80 ai secolului trecut, mulţi se sinucideau (cu scrisori triste de bun rămas, publicate prompt în presă), era destul de mare numărul "pretinşilor poeţi". Macedonski avea argumente să afirme că se ascunde (se identifică) în faldurile epocii lui şi nu vizează pe cineva anume. D.R. Ventura este categoric: "Nu este nici o îndoială, prin această epigramă este vizat nefericitul nostru coleg şi prieten, Eminescu". El conchide: "toţi cei care au onoarea de a ţine în mână o pană în România, nu pot să nu fie indignaţi de această acţiune. Eu, subsemnatul, om de litere şi jurnalist mă constitui în apărătorul bietului meu amic Eminescu şi îi declar domnului Macedonski că acţiunea sa este nedemnă".

Să nu exagerăm: Grigore Ventura este Rică Venturiano din O noapte furtunoasă a lui Caragiale, lacrimile lui sunt de crocodil. Se purta şi atunci parola: "Hoţul strigă prindeţi hoţul!". Prieten cu Eminescu n-a fost; dimpotrivă, chema cu câteva luni înainte, prin "L'Independance roumaine", medicul să constate că argumentaţia redactorului de la Timpul este cea a unui individ care şi-a ieşit din minţi; acum cheamă poliţia la locul faptei. Eminescu îl şfichiuise aspru de câteva ori prin Timpul că primeşte cadouri ca să facă publicitate Societăţii "Creditul mobiliar", îl considera în manuscrise "un om de nimic", iar producţiile literare i le ironizase senin în 1878. Sa întâmplat însă un fenomen ciudat. Trecuse 28 iunie, trecuse întreaga lună iulie, şi nimeni nu mai vorbea nimic despre Eminescu, tot ce se spusese erau cele două note cu parolă din Românul şi din Timpul, urmate de alte câteva anunţuri de prese atunci, pe moment. Trebuia inventat ceva, conştientizată opinia publică de "cazul Eminescu" şi atunci lucrurile se leagă de la sine: iată, zice Grigore Ventura (cel care denunţase), Macedenonski o spune, iată cine îl face nebun pe bietul Eminescu. A urmat, să nu uităm, manifestații publice cu torțe și geamuri sparte la casa lui Macedonski. Bastonat de prin cafenele pe biata lui spinare, oprobiul public a atras multă lume în aceste evenimente, a fost un spectacol bucureștean pe cinste. Și, în fond, de ce? - Pentru că Macedonski a tradus, în versuri, "boala gravă" a lui Eminescu numind-o "nebunie"?! pentru că se spunea, în fine, ce e cu Eminescu? Dar urmează că lumea era foarte "prinsă" de cazul Eminescu, toți ședeau cu sufletul la gură să afle ce s-a întâmplat, evenimentul a survenit pe o sete cumplită de informație și pe creasta unui mare val de interes. În primăvara lui 1883 Eminescu mai fusese internat de câteva ori în spitale (consemnează "Jurnalul" lui Maiorescu) - dar știau, probabil, numai intimii poetului de asta. În codul de moravuri publice și politice ale epocii, "boala gravă" a nebuniei îl îndepărta definitiv de la viața publică pe cel atins de ea. Declararea nebuniei cuiva însemna, implicit, și destituirea lui din funcție. Iată, așadar, ce realizează Grigore Ventura: dizlocarea unui mare ziarist, a unui adversar de temut, din sistemul unui ziar de opoziție. Tentativa de compromitere prin chemarea poliției la fața locului nu a funcționat până la capăt, de vreme ce anunțul din Românul nu este categoric iar Timpul, în nota sa de răspuns, încearcă, prin parole, să temporizeze, sperând în însănătoșirea repede a celui vizat. A doua tentativă, însă, a reușit: prin gura lui Macedonski, Grigore Ventura anunță lumii largi diagnosticul adevărat al bolii lui Eminescu...

Macedonski va ieși, în cele din urmă, din acest rol de "portavoce" (vom vedea cum); dar deocamdată ne interesează altceva: ce anume îl face pe Grigore Ventura să afirme că "nu e nici o îndoială, despre Eminescu e vorba în epigramă"? Numărate, cuvintele acestei polemici de o parte și de alta nu par a avea parolă cifrică, adresabilitate secretă. Să fie, totuși, vreun indiciu în epigramă care-l numește atât de sigur pe Eminescu? Aceste șase rânduri n-au fost supuse, până acum, unui examen analitic-numeric -și, desigur, nu noi vom face operațiunea. Câteva observații facem, totuși, pentru cei pasionați de asemenea probleme. Astfel, după "X" urmează trei puncte, ceea ce sugerează că avem, totuși, de-a face cu un personaj real, cu un nume. În primul rând al epigramei se găsesc toate literele care compun numele lui Eminescu. Îl transcriem, punând majuscule unde trebuie:

Popor de fală
Cap de geniu, piept de foc
Cu gândirea de prooroc
Dar cu inima regală
Și cu flamuri cu noroc.

* * *

În lume văd popoare cuminți și fericite
Și mă întreb ce soartă să doresc la al meu?
Și-un gând îmi vine aspru, adânc, fără de milă
Și sfărmător de lume. - Nu! Nu! n-ași vrea ca alte
Popoare să mai fie c-al meu - nu merit' ele
Să-i semene. Poporu-mi menitu-i ca să fie
Altfel de cumu-s alte. Eu nu cer fericirea
Pentru-a lui viață. - O, nație iubită!
Vei înțelege doru-mi, vei ști să-l prețuiești?
Voi să te văd iubito! nu fericită - mare!

* * *

Când gândim noi cum un popor a putut fi așa mare
Atunci sufletul se'nalță într-o sfântă admirare,
Peste secoli se ridică trecători de curcubei,
Peste ei al nostru suflet trece-ntr-o clipă... Și deodată
Ne trezim juzi în mijlocul Romei vechi și lăudată...
Și ne credem puternici... numai că-i gândim pe ei.

* * *

Prin nouri sparți, prin umbra oamenilor cari
Frământă lumea 'ntreagă în visele lor mari,
Eu văd o stâncă albă, o stâncă de argint
Lucind prin veacuri negre, prin moarte mări lucind,
Lucind peste morminte cu fața ei senină
Și văd că-n lumea asta fu-i umbra de lumină'
Acea stâncă sublimă ce stă cu capu-n cer
E-unirea Românimei... E visul meu, de fier
Ce l-am văzut odată făr' să-l pot ridica.
Azi sufletu-mi înceată, se stinge viața mea.
Dar las o moștenire ce-am scris-o cu-al meu sânge,
Las românimii toate grozavul frumos vis
Ca 'n fruntea ei senină etern să steie scris!
Ridic cupa de aur în sânta pomenire
Celui ce priceput-a înalta lui menire!

* * *

Deșteaptă-te Române...
Nu plânge pe cenușa geniilor străbuni,
E timp să 'nalți stindardul în numele Dreptății,
E timp să-ți calci tiranii, e timp să te răzbuni.

Un X... prEtINS poEt aCUM

Atragem atenţia şi asupra secvenţei "etin": este foarte apropiată fonetic de "emin", până şi prin cele două accente pe care le cere. În fond, poate fi vorba de o anagramă a numelui poetului în acest prim rând. Surpriza este, însă, mare când şi în al doilea rând regăsim literele numelui lui Eminescu:

S-a dUS pE CEI Mal jalNic drum...

Care să fie "cheia" acestei anagrame? În fiecare dintre versurile următoare găsim toate literele numelui lui Eminescu - mai puţin câte una. În rândul 3 lipseşte I (am transcris, ca Macedonski, plânge cu â, ca să nu fie discuţie), în rândul 4 lipseşte C (dar se găseşte de două ori în rândul 3, aşa cum I care lipseşte din rândul 3 se află de două ori în rândul 2), în rândurile 5 şi 6 lipseşte M; dacă este, aşadar, vorba de o cheie - pasionaţii cifrelor trebuie (pot) să o găsească. Oricum, Grigore Ventura era foarte sigur - "Il n'y a pas en douter"... - că textul vorbeşte de Eminescu. O fi fost el un Rică Venturiano - dar i-a descoperit parola lui Macedonski. Cum va fi procedat? Nu cumva operaţiunea de anagramare s-a făcut în comun? De ce nu poate declara ferm Macedonski că nu e vorba de Eminescu în acest text din cauza căruia a pătimit atât? Atragem atenţia că anagramele şi şaradele erau cele mai îndrăgite jocuri de cuvinte în epocă, mai fiecare ziar întreţinând cititorii cu ele - aşa cum este astăzi cazul rebusului.

"Un om moralmente mort"

La nota "Une infamie" de Grigore Ventura, din Lîlndependence roumaine, Al. Macedonski răspunde cu un protest pe care îl trimite tuturor redacţiilor bucureştene. Unele ziare îl publică, altele nu; oricum, "afacerea Eminescu" se lărgeşte grozav. După ce a ieşit din tirajul ca şi confidenţial al Literatorului şi s-a răspândit în cel mai important cotidian bucureştean (cu difuzare şi peste hotare, într-o limbă de circulaţie), cazul pătrunde şi în presa mai largă românească. Textul, o scrisoare acră, prin care autorul arată că nu este vinovat de ceea ce a descoperit Grigore Ventura în epigrama sa, este lung şi încâlcit. Ventura îi răspunde vijelios, în altă notă, publicată la 14/26 august 1883, cu titlul "Un homme mort". Este pentru prima dată în literatura română când, în cursul unei polemici, se recurge la ceea ce se numeşte îndeobşte "moarte civilă". Un precedent mai făcuse Timpul, sub ochii lui Eminescu, în 1881 şi vom reveni la acel moment. Cităm aici finalul acestei "condamnări la moarte civilă" pe care o decretează Ventura împotriva lui Macedonski: "Cât despre notiţa circulară pe care dl. Alexandru Macedonski a trimis-o mai multor ziare ca răspuns la lecţia pe care i-am dat-o, nu cred că trebuie să-i răspund. Există fapte care-l ucid pe cel care le comite. Pentru mine, d. Macedonski este un om moralmente mort şi n-am să imit conduita sa faţă de Eminescu, lovindu-l când e la pământ. Requiescat in pace!" Textul franţuzesc îşi lasă greu numărate cuvintele, având multe ligaturi; nu ne hazardăm să căutăm parole în acest atac. În Literatorul, însă, unde revine ca să se apere pentru că presa largă nu prea îi dă ajutor (doar ziarul Poporul al lui N. Bassarabescu îi ia apărarea, într-un context încâlcit, însă pe care nu-l urmărim în acest studiu, relaţia N. Bassarabescu - Mihai Eminescu fiind analizată de către noi separat), Macedonski răspunde de câteva ori în texte cu cheie. Iată, mai întâi, epigrama sa din numărul pe august al revistei: "V. proclamă prin ziare moralmente c-am murit./ Dar asupră-i avantajul ce-mi rămâne tot e mare/ Din momentul ce afirmă şi se ştie de oricare/ Cum că V. nici o secundă moralmente n-a trăit." Sunt 33 de cuvinte, o parolă francmasonică şi o foarte gravă întoarcere a situaţiei: moralistul este acuzat de imoralitate! Revista însăşi, în numele "Societăţii Literatorul", ameninţată cu desfiinţarea, dă o "dezminţire" pe ultima pagină, pe care o transcriem, pentru că propune o interesantă interpretare cifrică: "Unele ziare s-au făcut ecoul unei calomnii afirmând că "Societatea Literatorul" se va dizolva. Dezminţim o asemenea insinuare nedemnă. Societatea noastră n-a fost niciodată mai prosperă. Ea numără peste 1800 de membri, dintre care numai 2 s-au retras, iar 3 au fost excluşi. În schimb, mai mulţi alţii s-au grăbit să se înscrie în rândul membrilor noştri." Simetria textului, prima şi a treia frază au câte 14 cuvinte, cea din mijloc are 31 de cuvinte, ne face să insistăm. Numărând însă, totalul, ne ies 69 de cuvinte, sumă nerelevantă. Aşadar, anunţul "doi s-au retras iar trei au fost excluşi" trebuie înţeles ca un îndemn de a scădea din total cifra 5. Iese, astfel, formula care are semnificaţie: 64 de cuvinte. Este limpede că societatea "strigă după ajutor", lansează în public semnale de recunoaştere.

Grigore Ventura va răspunde indirect. Un grup de persoane publică, în apărarea lui, o lungă scrisoare de adeziune şi de înfierare, totodată, a gestului lui Macedonski. Sunt gălăţeni, alegători de-ai săi. Literatorul răspunde şi la acest nou act, după care polemica se stinge de la sine, aparent inexplicabil. Poate că răspunsul conţine mesajul de "armistiţiu", ori desemnează categoric învingătorul. Am văzut că în epigrama anterioară Macedonski îl acuză public de imoralitate pe adversar. Să fie un avertisment? Noua epigramă conţine şi mai apăsat această ameninţare: "Spre a respecta pe năuciţi/ Şi pe nebuni şi pe tâmpiţi/ V. puse muncă, puse zel/ Dar ca dovadă de respect/ Din partea sa era mai drept/ Să fi-nceput întâi cu el." Sunt exact 33 de cuvinte, ca şi în epigrama anterioară, dar, atenţie, trebuie numărate şi cele din ligaturi. Textul este însoţit de o cugetare "în două rânduri" care-l evocă pe Eminescu: "Naţiunile care n-au în rândul lor şi nebuni/ Pierde multă înţelepciune."

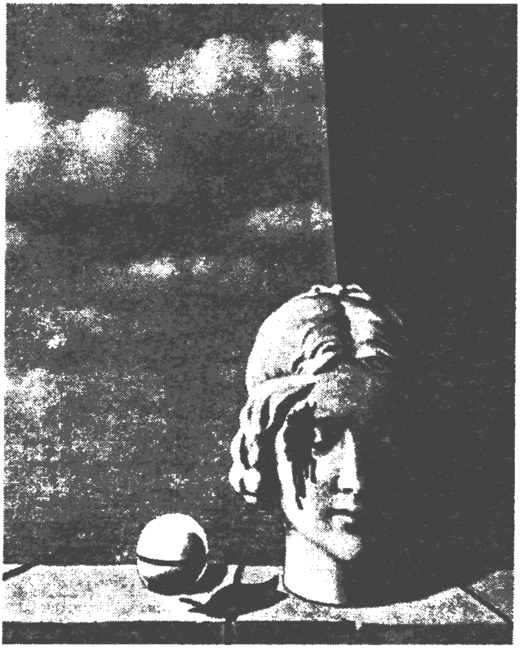

Douăsprezece cuvinte (jumătatea lui 24, sfertul lui 48), numărând n-au un singur cuvânt.

Semnificaţia celor 33 de cuvinte de mai sus, reieşite prin altfel de socoteală decât cea obişnuită, ar fi că jocul "se taie". Macedonski încalcă regulile, polemica s-a tranşat. De altfel, trec lunile calde ale verii, la 1 septembrie presa începe a discuta "liber" despre Eminescu: Telegraful este primul care anunţă că "Mai mulţi prieteni din capitală, amici ai nefericitului Eminescu, s-au decis a contribui lunar pentru întreţinerea amicului lor în casa de sănătate. D.T. Maiorescu are partea cea mai mare în această frumoasă şi nobilă acţiune." Lumea se obişnuieşte cu gândul că în societatea românească se află un nebun pe seama căruia se duelase cu epigrame şi condamnări la moarte civilă. "Actorii" şi-au făcut datoria, rolul lor a fost acesta, de crainici ai bolii. De acum înainte steaua lui Macedonski va străluci tot mai puternic. În 1886 va obţine un "privilegiu" cu totul deosebit, datorită unor împrejurări de-a dreptul ciudate, neelucidate încă: va semna o poezie "cu tâlc" într-o publicaţie care primeşte şi semnătura lui Eminescu. Evenimentul se consumă într-o broşură ocazională, numită Album literar şi scoasă de "Societatea studenţilor universitari Unirea". O cărticică de lux, în 32 de pagini, hârtie velină cu chenare colorate, care se deschide cu o cugetare a reginei Elisabeta şi conţine, între altele, un fragment din "Poeţi şi critici" de T. Maiorescu (studiul de doctrină care a apărut în Convorbiri literare la 1 aprilie 1886; broşura noastră are titlul complet: "Album literar - 15 martie 1886", deci în sensul titlului, fragmentul maiorescian este inedit!), fragmente din "Memoriile Trubadurului" de B.Şt. Delavrancea, (Garabet Ibrăileanu le consideră tot inedite la data respectivă), o inedită de M. Eminescu "Nu mă înţelegi", datată în josul textului 1879, o poezie dedicată lui V. Alecsandri de Th. Ştefănescu, o poemă în proză semnată "X", traducerea tabloului III din "Romeo şi Julieta" de Shakespeare, făcută de Al. Macedonski şi poezia aceluiaşi, "Apolog". Acest album a dat multă bătaie de cap editorilor lui Eminescu; V.G. Morţun îl menţionează la 1890, dar G. Ibrăileanu abia îl găseşte în 1928: "L-am căutat în toate bibliotecile publice din ţară, la tot felul de particulari, timp de 2 ani, dar în zadar. În sfârşit, după a treia încercare la bibioteca "V.A.Urechia" din Galaţi s-a găsit, cu destulă strategie, misteriosul Album. E din 15 martie 1886..." (O.V. pag.337). Ibrăileanu ia ca certă data din titlu, ceea ce-i permite să concluzioneze că fragmentul maiorescian este inedit; se prea poate să fie o dată semnificativă, un "15 martie" aniversar al acestei "Societăţi a studenţilor universitari Unirea", despre care nu găsim nicăieri vreo informaţie. Pe criticul ieşean nu-l interesează apropierea lui Macedonski de Eminescu; în 1944, însă, revenind asupra subiectului. Perpessicius va lansa semnale interogatoare: "Singur terenul neutral al unei ocazionale publicaţii studenţeşti putea să întrunească laolaltă scriitori învrăjbiţi, precum Eminescu şi Macedonski". Apropierea este mult mai interesantă: Eminescu deschide partea literară a Albumului cu poezia "Nu mă înţelegi", iar Al. Macedonski o închide cu poezia "Apolog". Termenul înseamnă, reamintim, "apărare". Poezia are sens şi o reproducem: "Semănătorul printre brazde lăsa sămânţa lui să cadă/ Şi-o parte i-o lua furtuna şi paserilor o da-n pradă/ O parte s-aşternea pe stâncă şi să rodească nu putea/ Şi alta pe sub bălărie ce repede o-năbuşa;/ Dar partea ce s-oprea-ntre brazde, c-o însutită rodnicie/ îL răsplătea puţin în urmă... A semăna e datorie". Interesant este poemul în proză semnat "X", ce aminteşte nu numai de primul vers al epigramei de acum 2 ani: "Un X... pretins poet...", dar şi de stilul poemelor macedonskiene. Îl reproducem, de asemenea: "Soarele asfinţea după deal. Şi eu priveam, gânditor, la valul de umbră care curgea încetişor la vale. Razele mureau îndărătul dealului şi umbra se cobora mereu. Ea se târa pe şes, spre mine, ca ceva viu. Mă ajunse şi stătui locului, urmărind-o cu ochii cum se urca pe mine de la picioare spre creştet... Când mă uitati îndărăt, ea înecase toată valea, ca un potop. Aşa mă opresc şi mă îneacă valurile reci şi neabătute ale vremii. Şi m-am gândit că mâine are să răsară soarele iarăşi, şi valuri calde de lumină or să urce încetişor, pe unde se scoboară valurile reci de umbră. Iar pe mine mă-neacă de veci al vremii întuneric".

Dacă literatura n-ar fi "frumoasă", istoria literară n-ar fi interesantă! Poemul în proză semnat X. este chiar al lui Macedonski. Poetul intră sub incidența literei în spatele căreia pusese, cu doi ani în urmă, un poet nebun. Întreg acest Album literar este pus sub semnul împăciuirii: textul lui Maiorescu, se știe, încearcă să-l împace pe Alecsandri cu Eminescu; redacția vrea să-i împace, punându-i alături, pe Delavrancea cu Maiorescu. Macedonski ne propune o secvență de 3 piese, (scena iubirii din Romeo și Julieta la mijloc!) prin care se apără și vrea să se împace cu Eminescu. Nu credem că judecățile lui Garabet Ibrăileanu trebuie clintite din loc: într-adevăr, fără voia și, probabil, fără știrea lui Eminescu i s-a publicat aici poezia "Nu mă înțelegi": altfel de ce ar fi fost ea datată 1879? De bună seamă, deținătorul manuscrisului (Eminescu risipea multe manuscrise) a ținut să fie corect. În condițiile în care această poezie are un sens în "fabula împăcărilor", cel puțin prin titlu, avem tot dreptul să ne întrebăm dacă nu cumva editorii au ales. Asta înseamnă că aveau din ce, că dețineau, așadar, un "stoc" de poezii eminesciene și au tipărit una potrivită situației. Simple supoziții; pe terenul acesta putem presupune și invers, că aceasta a fost singura piesă disponibilă și în jurul ei s-a organizat simetriile.

Trecem. Așadar, la doi ani și jumătate de la bastonadele din cafenele și ferestrele sparte pentru al fi defăimat pe Eminescu, Al. Macedonski publică, alături de poet, într-o cărticică de lux, cu colaborări selecte. În vara fierbinte a lui 1883 cearta sa cu Ventura, o ceartă "de lana caprina" cum ar fi zis Eminescu, mocirlise în întreaga Europă, târând apoi și pe malurile Dîmboviței cazul poetului dat afară din presă. Dintr-odată, Ventura se potolește și cauza nu poate fi alta decât acuza din prima epigramă, repetată în cea de-a doua: "V. nici o secundă moralmente n-a trăit" și "Din partea sa era mai drept/ Să fi-nceput întâi cu el." Ce-ar fi trebuit, oare, să urmeze dacă această polemică s-ar fi derulat normal cu argumente la vedere? Desigur, Macedonski era obligat să producă probe că V. este imoral. Ce probe? Simplu: el nu trebuia decât să spună (să scrie, adică) ce știau toți apropiații lui Eminescu, anume că Ventura a creat incidentul de la Baia Mitrașewschi, cu chemarea poliției, că tot el a dat știrea în ziare etc, iar apoi tot el, Ventura, se lamentează că "cineva" îi face prietenul, pe Eminescu adică, nebun. Acest adevăr nu s-a spus. Grigore Ventura l-a păstrat cu străşnicie cât a trăit. Abia după moartea lui, în 1911, litera tipărită vedea povestea cum a fost. Va "exploda" Al. Ciurcu, tot redactor la ziarul francez LIndependence roumaine; după aproape 28 de ani povestirea pare poveste: ducând, însă, faptele la locul lor, se reconstituie intriga: "Un om morlamente mort" nu era Macedonski, nu putea să fie el, care a avut curajul și energia să-și înfrângă moartea civilă, care a ieșit în arenă creând: acest om fusese făcut să fie Eminescu.

"Aruncați-l peste bord!"

Noi pornim de la premisa că rațiuni superioare de stat au cerut, la 28 iunie 1883, desființarea "Societății Carpații", expulzarea directorului ziarului LIndependence roumaine, vizita umilitoare, la Viena, pentru scuze, a lui Petre Grădișteanu, împreună cu ministrul de externe D. A. Sturdza, expulzarea lui Zamfir C. Arbore și toate celelalte gesturi prin care axa politică a țării a trebuit orientată către Puterile Centrale; între aceste gesturi, căderea lui Eminescu din presă ni se pare iminentă. Presupunem în acest punct, că o criză a poetului, cum mai avusese în ultimele luni, "i-a ajutat" pe prieteni să scape, decent, de el. Se poate pune însă întrebarea logică, la urma urmei, de ce nu a putut fi atras Eminescu de partea grupului de intelectuali care au lucrat pentru acest tratat secret de alianță? Artizanul tratatului era, doar, P.P. Carp, încurajat și girat, pe lângă Palat, de către Titu Maiorescu. Junimea cerea cu glas tare, încă din 1880 apropierea de lumea germană. Eminescu era, la urma urmei, de formație germană, lucrase chiar în diplomație câteva luni la Berlin. De ce a fost nevoie la 28 iunie 1883, de un asemenea tratament brutal în ceea ce-l privește, de îndepărtarea din presă, de stigmatul "morții civile", apoi de chetele cu "Mai am un singur dor" în timp ce el trăia și le vedea, de atâtea și atâtea tentative de a-l îndepărta din București? Într-adevăr, guvernul a găsit ieșirea din impasul creat la sfârșitul lui iunie 1883: a dictat măsurile cerute de consulul Austro-Ungariei și de telegramele secrete de la Berlin; s-a arătat chiar dispus să semneze pe loc celebrul tratat. Semnăturile propriu-zise au fost schimbate în toamnă, cînd s-au putut întâlni oficialitățile, dar acordul român, cerut insistent de Petre Carp de la Viena, a fost dat acum, la începutul lui iulie, după scandalurile publice abia consumate.

Care ar fi fost poziția lui Eminescu față de acest tratat care orienta politica generală a Regatului Român către lumea germană? Desigur, avem la îndemână răspunsul teoretic: opera ziaristică a poetului care veștejește, de la un capăt la altul și pe un ton constant ridicat, pretențiile Austro-Ungariei de hegemonie în Estul și Sud-Estul Europei. Litera secretă a tratatului, intuită însă de opinia publică a momentului (sunt numeroase dovezi în acest sens: discursuri parlamentare, articole de presă), cerea amorțirea până la "paralizie generală", ca să parafrazăm diagnosticul lui Eminescu, a vocii pentru Transilvania; prevedea chiar, într-o formă inițială, pe care I.C. Brătianu a respins-o, ca Regatul Român să facă poliție în propriul teritoriu împotriva celor care agită această chestiune. În compensație, Austro-Ungaria sugera ca România să-și arunce ochii în sudul din octombrie 1883 (zilele parafării tratatului); după ce arată că "poți călători cu limba română prin toată zona Balcanilor", după ce atrage patetic atenția asupra românilor din dreapta Dunării, acesta o spune cam brusc: Regatul României este mult prea atent la mișcările din Ardeal, a fost mult prea receptiv față de ardeleni, lăsând, între timp, în uitare, românii din această zonă. Este timpul, conchide Anastasie Stolojan, transmițând dorința și voința Guvernului (va fi întărit de I.C. Brătianu personal), ca românii să se uite mai insistent peste Dunăre. Asta vrea să însemne, în sensul politicii impuse mai ales de către Austro-Ungaria, abandonarea Ardealului în seama Ungariei și încercarea României de a se interesa, în compensație, mai insistent, de spațiile subdunărene. Să nu uităm: în vara lui 1883 nu numai Eminescu este dizlocat din sistemul presei bucureștene, dar și Ioan Slavici. Acesta este nevoit să întemeieze, la Sibiu, la 14 aprilie 1884, ziarul Tribuna, în inima Ardealului. Ardelenii nu mai pot fi sprijiniți în lupta lor, din Regatul României: tratatele internaționale impun această clauză.

Dar, desigur, răspunsurile teoretice ale operei lui Mihai Eminescu, pătimaș apărător al Ardealului și al ardelenilor, ar trebui completate cu elemente ținând de biografia politică a poetului. De ce nu poate fi el alături de Petre Carp și Junimea, în această schimbare la față a României? Mai întâi, este bine de știut că Eminescu, ziarist la ziarul Timpul se afla, politicește vorbind, în adversitate față de Titu Maiorescu și grupul Junimii. După alegerile din mai (subiectul din "O scrisoare pierdută" de I.L. Caragiale) gruparea junimistă trecuse de partea liberalilor lui I.C. Brătianu, constituind ceea ce un N. Dimancea a numit, într-un discurs parlamentar, "opoziția miluită". Cartelul s-a făcut din rațiune de politică externă, I.C. Brătianu având nevoie și solicitând expres punți de legătură cu cele două state germane pentru a răspunde puternicelor presiuni ale acestora către alianță: punțile erau deținute de către P.P. Carp și Titu Maiorescu. Maiorescu nu mai avea nimic comun cu ziarul Timpul care începe a-l ataca violent pentru "trădare politică". Eminescu, însă, rămâne la Timpul, alături de Al. Lahovari, M. Kogălniceanu, Lascăr Catargiu etc. Mai mult: el devine un conservator radical, criticând aspru aripa ce s-a alipit la trunchiul liberal. Unul dintre articolele anti-maioresciene de la Timpul îi aparține chiar lui Eminescu, judecând după stil și după idei (deși ediția academică nu îl primește). De altfel, ca viziune politică, Eminescu se despărțise de Titu Maiorescu încă din 1881, în cursul unei lungi polemici de presă prilejuită de un studiu al criticului privind necesitatea ca România să urmeze o politică filogermană. "Paternalismul" criticului față de poet, din lunile iulie, august, septembrie 1883 este, așadar, motivat și politic. Maiorescu însuși scăpa de criticile aspre ale Timpului odată cu îndepărtarea lui Eminescu și, mai ales, odată cu crearea "cazului Eminescu". El va proteja, de fapt, nu numai un bolnav, dar și un adversar de idei, pare-se, un adversar ireductibil, intratabil. Este de presupus, apoi, că nici Petre Carp, care-l aștepta pe Eminescu bolnav la Viena și-l va interna la un spital vienez cu medici din anturajul dr. Kremnitz și al lui Carol, nu s-a putut înțelege politicește cu poetul după însănătoșirea acestuia. În general, artizanii acestei alianțe secrete au avut mult de luptat împotriva culturii și spiritului public românesc, care mergea constant către inima romanică a Europei, către Franța mai ales. Acest paradox specific românesc, spirit public romanic și politică germană, se va rezolva abia în 1916, când țara, împotriva tratatului secret de alianță va intra în război împotriva Puterilor Centrale. Se știe figura tristă a lui Titu Maiorescu și inflexibilitatea lui Petre Carp din consiliile de coroană ale lui 1916: ei susțin puternic Puterile Centrale, cel de-al doilea motivând, fără echivoc, că nu poate călca un tratat pe care el însuși l-a semnat. Puțină "politichie" nu strică pentru cine vrea să înțeleagă destinul lui Eminescu. Tratatele erau foarte dure în sec. al XIX-lea, mai ales când erau secrete. Iată, apoi, paradoxul în care s-a aflat o persoană marcantă a politicii românești, Petre Carp. După ce termină semnarea acestei alianțe, el, conservator, trebuie să fie mereu ținut în guvernele liberale: este al treilea bărbat (după I.C. Brătianu și Carol I) care cunoaște litera așternută pe hârtie. Situația devine "jenantă" spre 1889, când tratatul trebuie reînnoit. În timp ce Lascăr Catargiu declară în Parlament: "Noi nu putem urma decât o politică de neutralitate, adică să fim bine cu toate puterile, căci suntem o țară mică, o țară agricolă", în timp ce Al. Lahovari întărește această declarație, în timp ce tânărul, încă, Tache Ionescu o întărește de asemenea, Petre Carp tace în scaun: tratatul fusese semnat și se va reînnoi. O declarație a regelui către A. Goluchovski, reprezentantul Austro-Ungariei, sună de-a dreptul tenebros: suveranul are intenția chiar să-l arunce peste bord pe bătrânul Lascăr Catargiu, dacă se va opune în continuare literei semnate. Dacă șeful unui partid dintre cele mai puternice, dacă bătrânul Lascăr Catargiu a cărei personalitate era atât de puternică, riscă "aruncarea peste bord", avem temeiuri să credem că politica mare a țării nu se putea împiedica în poetul și ziaristul Eminescu! Culmea este alta, însă: când Al. Lahovari va deveni ministru de externe și va afla de acest tratat secret, îl va accepta fără mari probleme. La fel, Tache Ionescu și cam toți cei care au văzut, în seiful secret pe lângă care trebuiau să treacă spre funcții, dosarul respectiv. Aceasta repune în drepturi întrebarea noastră: oare Eminescu, dacă-l cunoștea (în linii mari, desigur; nu se pune problema să-i fi fost arătat!), oare nu-i înțelegea necesitatea? Oricât de grav, de imperativ era momentul, oamenii responsabili l-au înțeles. O va spune într-un discurs care a făcut epocă, Tache Ionescu, atunci când va defini "politica instinctului național": "Afirm cu cea mai mare siguranță că nu e om politic, nu e partid, nu e parlament, nu e nimeni care să poată duce România pe cărarea pe care voiește s-o ducă domnul Carp și domnul Stere. Noi nu am fost un stat de Don Quijoți, dar nici un stat de inconștienți; de la descălecatul de stat cu harta Daciei traiane, cu numărătoarea țărilor române stăpânite de alții, până la omul politic, toți, chiar în ziua în care iscăleau un tratat care ne leagă cu Austria, în sufletul lor sta scris cu litere de foc: "Ardealul și unitatea națională". Toți gândeau că situația nu e decât un provizorat, că va dura cât vor dura împrejurările europene ce împiedicau unirea neamului".

Ar fi fost Eminescu un "Don Quijote" care "s-ar fi pus cu țara în bețe", adică n-ar fi înțeles această "situație de provizorat"? Al. Lahovari a înțeles-o, Lascăr Catargiu la fel, Tache Ionescu, iată-i poziția. În cazul poetului s-a preferat, însă, îndepărtarea și încarcerarea în mit. Un mit mut, care nu poate să vorbească ori se exprimă altfel decât prin vorbe. Pentru că Titu Maiorescu și ceilalți care știau treburile ascunse ale țării înțelegeau perfect de bine că sacrificiul lui Eminescu este unul național în ultimă instanță, că cea mai puternică voce pentru Ardeal trebuia să tacă, pentru a se face politica și acea voce a tăcut. De ce au ținut ei secret acest adevăr? Oare, venind repede războiul mondial, n-au mai apucat să-1 transmită? Oare n-a mai fost nevoie de adevărul Eminescu după război și Marea Unire? Oare a fost o fatalitate? Mitul în sine, ca mit, este purtător de adevăr, iar adevărul iese, până la urmă, la suprafață; poate că așa au gândit maiorescienii din jurul anilor '20 ai anilor noștri. Cum iese, însă, adevărul la suprafață din mit: cu mit cu tot, ori scuturându-se de el? Dar putem noi să spunem că mitul însuși nu este adevăr? Poate conține adevăr ceva neadevărat, minciuna de pildă?

Nu insistăm; sigur este, însă, că pentru mulți alții soluția "aruncării peste bord" în privința lui Eminescu era mai de dorit. Maiorescu, vom vedea, va scoate la sfârșitul acestui "an civil" al lui Eminescu un volum din versurile sale ce-l va dizloca definitiv din sistemul ziaristicii. Volumul va conține... exact 64 de "poesii". Între ele, *"Mai am un singur dor"*, cu trei variante, inedite: acestea vor migra din ediție, se vor pune pe muzică de romanță și se vor cânta în cârciumi, în saloane, la serbările școlare, la întruniri: Eminescu însuși, viu și dornic să reintre în presă, își va asculta "prohodul" în această paranteză a anilor interziși, 1884-1888. Câteodată se va revolta, va sparge vitrinele librăriilor, își va lua volumul de poezii din raft - și-l va arunca în noroi, călcându-și-l în picioare: atunci forțele de ordine vor interveni prompt și-l vor duce pe "insurgent" la poliție. Așa s-a întâmplat la 8 noiembrie 1886, de ziua Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril, la Iași: poetul a fost "împachetat" pe loc și dus, ca alienat psihic, la stabilimentul rudimentar de la Mănăstirea Neamț. Pe lângă aruncarea în noroi a propriului volum de versuri, de ziua onomasticii sale, i s-a mai adus acuzația că "se lua de femei pe străzile Iașilor", le "apuca de turnura rochiilor", le atingea în mers etc. Cine va fi depus, dintre distinsele doamne ale urbei, plângere la poliție în acest sens? Acolo, la Mânăstirea Neamț poetul va definitiva - zic editorii (de fapt, va re-crea, pentru că diferența dintre variantele manuscrise și forma definitivă este enormă, trebuie să recunoască acest lucru până și Garabet Ibrăileanu) - poezia "De ce nu-mi vii?", pe care o va trimite spre publicare lui Iacob Negruzzi, la Convorbiri literare, cu acest bilețel: "Îți trimit deodată cu aceasta, mai multe versuri cărora, de ți se par acceptabile, le vei face loc în Convorbiri. Îndealtminterelea, mă aflu bine și sănătos în mijlocul acestor munți și-ți doresc asemenea". Comentează Ibrăileanu: "Bietul dl. Negruzzi! Eminescu, deși într-un moment de luciditate, era în papuci și halat într-o casă de nebuni... Scrisoarea aceasta nu e de om cu minte." (O. V., p. 365, nota). G. Ibrăileanu pornește de la convingerea fermă, de nezdruncinat, că Eminescu n-a mai creat nimic după 1883 și, deci, tot ce se publică din poeziile lui după această dată trebuie considerat "postum", operă fără girul autorului, fără voința lui de a fi publicată etc. De fapt, scopul demonstrației lui Ibrăileanu este altul: el atacă, risipind argumente imbatabile, ediția T. Maiorescu din 1883, spunând-o apăsat: "Putea, oare, teoreticianul devenit faimos, al păturilor superpuse, apostolul naționalismului, dușmanul marelui partid liberal, tribunul zilnic al durerilor grave ale rasei, să publice: "Mi te dă cu totul mie", "Nu zi ba de te-o cuprinde" (...) Ori chiar și acestea, nepotrivite pentru un luptător politic, cum era el atunci: "Mai am un singur dor/ În liniștea sării/ Să mă lăsați să mor etc" Ori ideea de sinucidere din: "Se bate miezul nopții" (...) Nu cumva acum, la maturitate, și când avea un stagiu de om public, ca teoretician al unei grave ideologii sociale și naționale - nu cumva credea că nu i-ar fi șezut frumos să publice și elegii amoroase ori invitații la dragoste și alte poezii "ușoare" - și unele traduse? (O. V. p 329) Acesta este miezul demonstrației lui Ibrăileanu, el este primul care sesizează că ediția din 1883 a schimbat cursul vieții lui Eminescu, a făcut din cel mai mare teoretician - cel mai mare poet; a scindat viața și opera. Rămâne o ciudățenie, o "curiozitate logică" îndârjirea criticului de la "Viața Românească" de a crede, sau de a considera, că în intervalul 1884-1889 Eminescu era complet inapt pentru creație. Poate fi vorba de o convingere intimă - dar și de lipsa informațiilor pe care le deținem în prezent despre poet. De pildă, Ibrăileanu vorbește de "celebrul" stabiliment de la Mănăstirea Neamț - când azi se știe că era o casă părăginită, fără medic permanent unde bolnavii - destul de puțini la număr - se îngrijeau unii pe alții, de unde Eminescu "evada" adeseori, trecând un râuleț până în sat să închine o stacană de vin cu te miri cine... Poezia "De ce nu-mi vii?" are, apoi, un sens precis în contextul în care poetul a fost dus la

Mănăstirea Neamț pentru că agăța femei pe străzile Iașilor. El cheamă, în peisaj autumnal, o anumită femeie: "Pe lumea asta sunt femei/ Cu ochi ce scapără scântei/ Dar oricât ele sunt de sus/ Ca tine nu-s, ca tine nu-s." El o evocă: "Ți-aduci aminte cum pe-atunci/ Ne preumblam prin văi și lunci/ Te ridicam de subțiori/ De-atâtea ori, de-atâtea ori". Poezia se afla și în jurnalul intim al Veronicăi Micle, iar aceasta o adnotase: "Mi-a plăcut mai mult ultima strofă "căci tu înseninezi mereu..."" - de unde Ibrăileanu declară: "Veronica Micle confundă: aceasta e penultima strofă". Dacă, însă, poeta avea poezia cu dedicație trebuie s-o fi obținut înainte de 1883 (lucru cu care și criticul este de acord): atunci, de ce nu se poate accepta că Veronica Micle deținea o variantă anterioară, cu alt aranjament al strofelor, după obiceiul lui Eminescu? Principiul după care viața și opera lui Eminescu sunt lucruri complet diferite, nouă ni se pare prea rigid. "De ce nu-mi vii?" păstrează ecoul întâmplărilor de la Iași, din toamna lui 1886, și "opune" acelor "femei" -,să le zicem: "de sus" - un chip familiar, apropiat, femeia "care înseninează" - cum îi place Veronicăi - "viața sufletului". După "aventura" Mănăstirea Neamț, Eminescu se va apropia, împotriva tuturor sfaturilor și sfătuitorilor din Junimea - de Veronica Micle. În cele din urmă, în primăvara lui 1888, ea va produce, în viața poetului, acea "revoluție" de care se temeau toți: îl va duce de mână pe poet la București, unde el va regăsi pana de ziarist. Urmează o colaborare anonimă la câteva ziare și reviste, iar apoi, la 13 ianuarie 1889, ultimul text ziaristic al lui M. Eminescu: o polemică ce va zgudui guvernul făcându-l, pentru o clipă, pe Gună Vernescu să demisioneze rupând o coaliție destul de fragilă de altfel a conservatorilor (care luaseră, în fine, puterea) cu liberalii. Repede se află, însă, că autorul articolului în chestiune este "bietul Eminescu" - și repede acesta este căutat, găsit, internat la sanatoriul doctorului Șuțu, și celelalte. G. Ibrăileanu nu avea cum să știe aceste "amănunte" pe care eminescologia le-a dat la iveală între timp. Dar el știa lucrul esențial: că țara zăcea, de la 1883 în sus, pe secrete. O societate care se dezvoltă pe baza unui tratat secret de alianță politică - nu se poate să nu-și creeze pârghiile și canalele sale de întreținere ale acestui secret. Ținerea lui Eminescu deoparte face parte din logistica puterii (în epocă, "puterea" însemna nu numai guvern - parlament - partide, ci întregul cerc interesat public de destinul națiunii). G. Ibrăileanu face abstracție de asta - așa cum face abstracție de multe elemente ce constituie viața vie a lui Eminescu. Lupta sa exemplară pentru a dovedi că Maiorescu nu avea dreptul să publice anumite poezii ale lui Eminescu - rămâne oarecum de neînțeles: cu ce scop desființează, la urma urmei, ediția din 1883? De altfel, Ibrăileanu coboară în amănunte până când, am zice, se pierde ori se ascunde în ele. Gest mefistofelic? Abstracțiune pură mai degrabă, pasiune pentru ideile în sine.

Zăvor la porțile Orientului

Întrebarea: de ce n-a fost Eminescu înștiințat de brusca orientare politică a țării spre Puterile Centrale, ori de ce n-a fost avertizat cel puțin să fie mai prudent (pentru că "semnale" în acest sens veneau insistent de la Viena: se știe, doar, că P.P. Carp îi scria lui Titu Maiorescu, printre altele: "și mai potoliți-l pe Eminescu!") - se pune în termeni încă mai insistenți când privim destinul operei poetului. Într-adevăr, tocmai în toamna lui 1883, ca pentru a-l însoți pe bolnav în lumea germană, pornește marea campanie de traducere a operei sa poetice (dar și a prozei: se traduce și basmul "Făt-Frumos din lacrimă") în limba germană. Inițiativa vine din zonele de sus ale puterii, însăși regina Carmen Sylva traducând poezii de Eminescu pentru revistele germane de lux (elegant răspuns la gestul poetului de a-i fi tradus, în românește, "Vârful cu dor" - poem dramatic din care se detașează "Mai am un singur dor"), însoțită fiind de Mitte Kremnitz, Jules Bethelheim, Moses Gaster etc. Se poate spune că avem de-a face cu prima campanie organizată în literatura română pentru popularizarea peste hotare a operei unui scriitor. Se mai făcuse acest lucru în perioada pașoptistă, dar la alt palier: literatura populară românească era tradusă și publicată masiv în spațiul cultural francez (campionul acestei inițiative fusese Vasile Alecsandri). Acum, vârful de lance este Eminescu - iar terenul vizat, cultura germană. Campania demarează odată cu declararea publică a "nebuniei" poetului. Deși detaliile acestei acțiuni ne scapă, în linii mari înțelegem intenția oficială: se dorește dublarea demersului politic de către cel cultural (ca să nu mai vorbim că, economic, în România companiile franceze încep să fie înlocuite cu cele nemțești care vor construi căi ferate, șosele, vor aduce în țară armament; comerțul se derulează preponderent cu Puterile Centrale, iar petrolul românesc începe a fi tot mai mult apreciat în aceeași zonă). E o "nemțire" - va încerca să strige presa, tot mai oprimată însă: în acești ani - numiți ai "viziratului" lui I. C. Brătianu - se fac insistente ingerințe în lumea presei, se atacă chiar redacțiile cu "cititori" plătiți și înarmați cu bâte, se "cumpără", de către putere, ziarele importante etc. Iar axul cultural al acestei orientări devine... poezia lui Eminescu. Se mergea până la amănuntul semnificativ: exact când poetul vizitează Veneția - revista germană Bukarester Sallon traducea sonetul eminescian "Veneția".

Argumente oferă, desigur, poezia eminesciană suficiente pentru a justifica apropierea culturală româno-germană - dar mai ales suportul ei filosofic, depistat în Schopenhauer și bine pus în evidentă. Acum începe a se înfiripa și "mitul" antifranțuzismului lui Eminescu, bazat de asemenea pe opera poetului. O poezie precum «Ai noștri tineri la Paris învață/ La gât cravatei nodul cum se face...» - ar semnifica acest dispreț al lui Eminescu față de școlile Parisului, motivat de "gelozie", el făcându-și studiile la Viena ori Berlin.

Nu este, însă, locul exagerărilor nefolositoare. Trebuie spus că, pe filonul germanismului oficial și pe firul roșu Eminescu, tot acum încep să vină, atrași de București, marii ardeleni de la sfârșitul secolului - Ilarie Chendi, Nerva Hodoș, Șt. O. Iosif, Ioan Scurtu. Cei mai mulți dintre ei vor face o "haltă" foarte nimerită pe la Tribuna ardeleană a lui Ioan Slavici. Ajunși în București, unii dintre ei (Chendi și Hodoș) vor înnebuni ca și poetul; cu toții vor pregăti, însă, curentul redeșteptării naționale, Semănătorismul, pe structura stilistică eminesciană. Semănătorismul poate fi înțeles mult mai bine în arie culturală largă, fără cantonarea strictă în literatură. Iată, de pildă, arhitectura (domeniu în care - nu cred că este nevoie să mai insistăm - se ilustrează cu strălucire francmasoneria). În 1891 se pun bazele școlii românești de arhitectură și se invită, în acest scop, la București iluștri reprezentanți ai domeniului din Franța și Germania. Ține un discurs celebrul Wallot, arhitectul Reichstagului german: "Eu, unul, mă simt fericit că am găsit în România un buchet de arhitecți și colegi care aparțin școlii franceze și germane și al căror merit l-am putut aprecia cu ocazia concursului internațional pentru proiectele Camerei și Senatului. După mine, față cu numărul și valoarea arhitecților, ce n-am crezut la început să fie în România, nu mai este nevoie să se mai publice concursuri internaționale. Proiectele expuse, deși foarte bine concepute, însă fiind făcute de arhitecți din diferite țări, ele pot fi utilizate în mod diferit la Roma, Paris, Berlin etc. Cred că ar fi fost mult mai interesant și original dacă proiectele erau inspirate din elementele arhitecturii românești. În scurtul timp cât am stat în București am putut căpăta convingerea că dumneavoastră aveți o arhitectură națională care este plină de motive interesante și care se pot utiliza cu mare folos. De aceea, dar, recomand suprimarea concursului internațional și îmi permit a vă recomanda ca, în concepțiunile monumentelor ce veți avea a construi, să vă inspirați din arhitectura națională..."

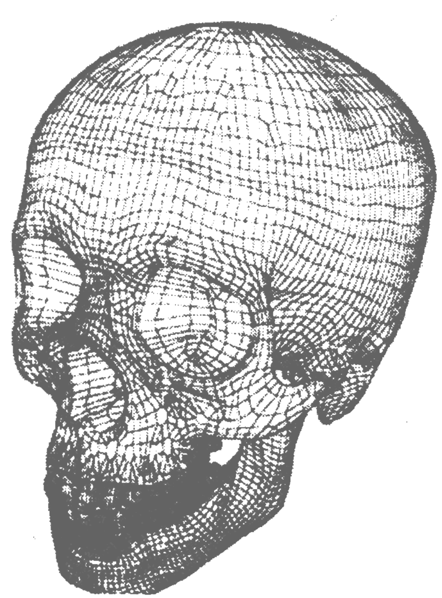

* * *

Lumea arhitecților români era oarecum divizată în epocă: a construi după modele autohtone - ori a ne alinia arhitecturii internaționale? Făcuse oarecare scandal casa Lahovari, construită de arhitectul Ioan Mincu în cel mai autentic stil românesc, în plin centrul Bucureștilor. Semnificativ este faptul că la inaugurarea școlii românești de arhitectură, reprezentantul Franței refuză să participe, iar purtătorul său de cuvânt va vorbi în replică subtilă la reprezentantul Germaniei. Franța dorește în toate un stil unitar prin îmbinarea utilului cu plăcutul, să te simți oriunde pe glob la fel, construcții stas, spirit arhitectonic universal... Iată, în schimb acest discurs al arhitectului german Wallot: el poate fi considerat actul de întemeiere al Sămănătorismului în România. Accentuarea specificului național, ridicarea "prin forțe proprii" a țării (formulă mult îndrăgită de liberali), întărirea încrederii în valorile locale - toate acestea sunt câștiguri certe ale secolului, în spatele cărora nu e hazardat a vedea orientarea țării către cultura și spiritualitatea germană. "Sincronismul" de peste câteva decenii, în schimb, va avea totdeauna de reproșat țării că nu intră în Europa pe poarta latină, a Franței mai ales.

Iată că, începând cu 28 iunie 1883, poarta franceză se închide pentru români - mai întâi pe cale politică, apoi economic, apoi cultural. Filofranțuzii noștri încep a se exila definitiv în limba și în spațiul fizic francez. Ruptura aceasta îi va permite lui Poincarre să ne arunce vorbele grele de la 1901: "Aici, în România, suntem la porțile Orientului! " Zăvorul a fost, în 1883 Eminescu; cheia rămâne, după ce și-a împlinit menirea încuierii, în tenebrele secretelor de tot felul ale secolului... .

CONSPIRAȚIA SATANEI

EXTRAS DIN REVISTA EST/VEST (Supliment Europa)

18 august - 7 septembrie 1992

Citind aceste rânduri primite de revista noastră de la un corespondent din New York, mulți se vor întreba, probabil, dacă ceea ce urmează nu reprezintă mai degrabă una din fantasmagoriile apocaliptice care apar de obicei în momentele de cumpănă ale lumii, decât o posibilă intrare a omenirii în acest sfârșit de secol și mileniu într-un tunel al timpului la capătul căruia se va reîntâlni cu barbaria începutului său de drum spre civilizația Homo faber suprasaturat de civilizația banului, și nu umoarea instinctelor primare, necumpănite de cultură și ethos, de care era stăpânit omul la clipa când "și-a ... depărtat pământul de buze la picioare".

Lăsăm cititorului libertatea să-și aleagă singur răspunsul în care crede; iar noi cu gândul neascuns de a-l îndemna la meditație, și cu o cât mai mare luciditate vom consemna doar atât:

1. La începutul anilor '70 din acest secol, serviciile secrete de informații specializate care erau interesate în descifrarea mecanismelor globalismului, căutau, găseau, vehiculau, analizau și exploatau informații într-un domeniu insolit: trecerea în stare de operaționalitate în subterana politicii mondiale a unei forțe oculte organizate, capabilă să-și impună voința prin forța banului și a resurselor materiale și mentale în probleme de evoluție și organizare pe termen mediu și lung a întregii societăți omenești la nivel planetar.

La scurtă vreme acest segment din dimensiunea activității de informații tainice a fost pietrificat în sfera de nepătruns a secretului la care nu se umblă și despre care nu se mai vorbește. De ce oare? Noi doar întrebăm, nu comentăm.

2. Nu cu mulți ani în urmă a apărut o formă de organizare a puterii mondiale asociate, Grupul celor șapte (mari și tari) țări puternic industrializate care se întâlnesc la vârf în fiecare an pentru a pune lumea la cale, de fapt pentru a dicta lumii strategii de dezvoltare prin condiționări de tot felul (economice, financiare, stiințifico-tehnice. comerciale, politice și militare) pe care doar forța lor sfidătoare în aceste domenii le impun cu ușurință tuturor.

Să existe oare vreo legătură ombilicală între "Conspirația Satanică" și Grupul celor șapte? Să fie acest "Grup" expresia materializată a Executivului în tranziție spre ceea ce va fi, sau poate că deja este Guvernul mondial unic, alcătuit de fracmasonii la care aspiră "Conspirația specială din New York"?

Între 21 și 24 mai anul acesta, la Evian în Franța a avut loc întrunirea uneia din cele mai puternice organizații ultra secrete ce face parte din Conspirația Satanei. De obicei, la întrunirile anuale participă cam 100-120 de delegați. Anul acesta au fost peste 300. Pe lângă luminariile obișnuite au fost invitați și membrii ai altor organizații ale Conspirației Satanei precum și noii membrii din fostele țări comuniste din Europa de Răsărit și Rusia. Organizația "Bilderbergers" a fost înființată în anul 1954, iar numele ei vine de la numele unui hotel din Oosterbeek, Olanda, unde a avut loc prima întrunire, între 29 și 31 mai 1954, sub președinția prințului Bernhard al Olandei. Din ea fac parte cei mai bogați oameni din lume, precum și cei mai influenți oameni politici și militari, personalități ale culturii, economiei, științei și mass-mediei legați prin jurământ ocult. Conducerea acestei organizații ultra secrete este împărțită între familiile Rokefeller și Rothschild. Ea grupează membrii marcanți din Royal Institute for International Affairs, Tavistock Instititute of Human Relations, Trilateral Commission, Council of Foreign Relations (CFR), Club of Rome etc, toate societăți ultrasecrete, care alături de Francmasonerie și alte câteva sute de organizații secrete cu diferite nume, formează "Conspirația Satanei". (Numele de "Conspirația Satanei" este titlul unei trilogii scrisă de mine în limba engleză, din primele două volume, "Un Om fără tinerețe" și "Un Om mort printre vii" se traduc din engleză în română spre a fi publicate în București. În cercurile politice mondiale și în cele oculte, această super-organizație este cunoscută sub numele de "Comitetul celor 300" sau de "Olimpieni".)

Clica Bilderbergers se întrunește în fiecare an în luna mai în cel mai mare secret, de obicei într-un hotel izolat dintr-o stațiune balneară, evacuat cu mult timp înainte de toți clienții. Anul trecut a fost la Baden-Baden în Germania. Anul acesta a fost nevoie de două hoteluri, Ermitage și Royal, din frumoasa stațiune balneară franceză Evian așezată pe același lac pe care este așezat și orașul Geneva din Elveția. Hotelurile, proprietatea lui Grand Orient Lodge a Francmasoneriei Franceze, au fost păzite de sute de oameni "în civil" aparținând celor mai sofisticate poliții secrete din lume, inclusiv INTERPOL, poliția personală a lui David Rockefeller. Participanții erau aduși de la aeroport în helicoptere ce aterizau în curtea interioară a hotelurilor. Unii dintre ei veneau în limuzine speciale, ce intrau pe singura poartă a celor două hoteluri. păzită de agenți secreți înarmați cu cele mai sofisticate arme și echipament electronic de comunicare. Anul acesta întrunirea a avut ca ordine de zi trei puncte principale: 1) cum să se stoarcă cât mai mulți bani de pe spinarea muncitorilor prin impozite cât mai mari; 2) cum să-și mărească averea lor prin bani acumulați din războaie, revoluții, vânzări de arme etc. și în special prin exploatarea resurselor naturale ale fostei Uniuni Sovietice; 3) cum să-și extindă tentaculele acaparând puterea totală prin realizarea cât mai rapidă a unui guvern mondial. S-a discutat pentru prima oară finantarea directă a Organizației Națiunilor Unite prin taxe plătite la pompele de benzină de "cetățenii lumii".

Deși au participat reprezentanți ai celor mai răspândite ziare din America și Europa, ai televiziunii, radioului și agențiilor de presă, nici un organ de informare n-a suflat nici o vorbă despre această întrunire cu excepția ziarului Spotlight din Washington DC. Corespondentul lui James P. Tucker Jr. a ocupat, cu mult timp înainte, o cameră sub alt nume la unul din hoteluri, a "cumpărat" doi sau trei ospătari care să-i înlesnească misiunea și, după ce a fost evacuat odată cu ceilalți s-a reîntors pe furiș cu acte false. A fost depistat, a trebuit să se furișeze noaptea printre pomii unei imense grădini, să sară peste ziduri înalte din piatră, să evite câinii dresați care-l căutau și să se refugieze la Lausanne în Elveția, cu un taxi care-l aștepta lângă o spărtură, făcută special pentru această eventualitate, cu câteva zile mai înainte în unul din zidurile de piatră.

Trei propuneri au reținut în special atenția oligarhilor clicii de la Evian: Propunerea lui Henry Kissinger (Hans Stern) de a întări și moderniza armata Organizației Națiunilor Unite spre a putea fi trimisă în timpul cel mai scurt în orice colț al lumii pentru a menține "pacea". "Dacă astăzi trupele ONU ar intra în Los Angeles să restabilească ordinea, populația ar considera aceasta ca o încălcare grosolană a suveranității Statelor Unite, mâine o vor considera ca o binefacere", a spus Kissinger referindu-se, de asemenea, la un discurs al lui Butros Butros-Ghali, Secretarul General al ONU. A doua propunere a fost imediat preluată de Întrunirea Ecologică de la Rio și "adoptată" de toate țările participante. Ea va aduce alte miliarde de dolari în buzunarele Conspirației Satanei prin vânzarea timbrului "pământului" din ipoteci mondiale, taxe de benzină, precum și din costul pe folosirea resurselor "globale" cum ar fi apele oceanelor, aerul și spațiul pentru avioane, etc. Cu alte cuvinte, această sumă enormă va fi plătită direct și indirect de aceeași oameni de pe toate meridianele și paralelele pământului care au umplut și până acum buzunarele conspiratorilor prin sudoarea muncii lor! O altă propunere care va aduce, de asemenea, sute de miliarde de dolari în sacul fără fund al Conspirației Satanei, este propunerea de exploatare a resurselor naturale ale fostei Uniuni Sovietice folosind mâna de lucru a sclavilor "liberi" care până mai ieri au fost puși de aceeași conspirație să strige cât îi ținea gura "Slavă lui Stalin, Marx și Lenin".

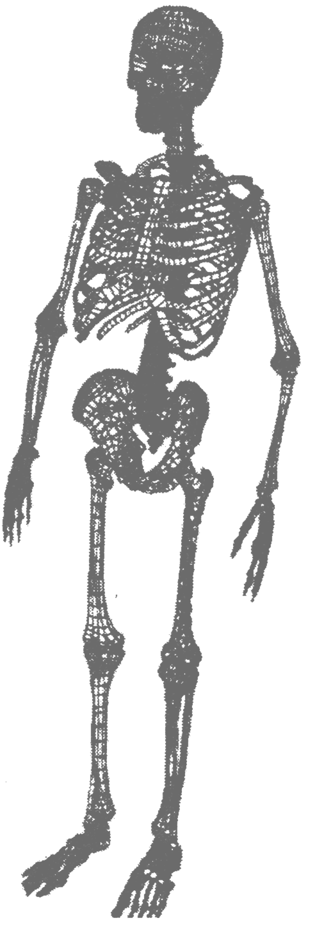

Toate discuțiile purtate cu ușile închise la Evian, cât și cele din întâlnirea organizației surori "Trilateral Commission" ce a avut loc anul acesta la hotelul Ritz din Lisabona în luna aprilie, luna de întrunire din fiecare an a acestei organizații, se analizează de o comisie specială a lui Tavistock Institute of Human Relation, care folosește capetele luminate ale diferitelor "Rezervoare ale gândirii". Se întocmește o sinteză care se dă celor șapte șefi de state industrializate, care se întâlnesc în luna iunie a fiecărui an și care "hotărăsc" soarta popoarelor mari și mici pentru anul în curs. Întâlnirea de vârf a celor G-7, cum sunt ei cunoscuți se face cu mare pompă, cu discursuri televizate, cu fotografii din față și din profil, în picioare și șezând la mese îmbelșugate, care se publică în ziarele din toate țările, în toate limbile pământului. Oamenii de rând care nu cunosc și care n-au auzit niciodată de

Conspiratia Satanei, care de mai bine de un secol trage sforile politicii mondiale, nu știu că cei 7 "Mari" nu sunt altceva decât niște pioni pe o tablă de șah invizibilă a acestei conspirații.

Populația Statelor Unite "condusă" de un prezident care, de când era student a fost cooptat în organizația ultra secretă "Cap de Mort" și face parte din amândouă tentaculele principale ale Conspirației Satanei, știe că nu poate spera nimic bun din partea acestui om vândut intereselor oligarhiei mondiale. "Noua Ordine Mondială" slogan lansat de Bush înaintea războiului genocid din Golful Persic, este treapta cea mai avansată "spre un Guvern Mondial", spre o "ordine" impusă de Conspiratia Satanei. Constatând ordinul lui Bush de exterminare a 150.000 de soldați irakieni care se întorceau din Kuweit într-un convoi de mașini fluturând steaguri albe sau îngroparea de vii a 12.000 de soldați care se găseau în tranșee, George Bush a pierdut pentru totdeauna nu numai încrederea poporului american, dar și respectul celorlalte popoare. Ronald Reagan a fost forțat să-l ia pe "tichetul" său ca vicepreședinte al Clubului de la Roma, o altă organizație a Conspirației Satanei, care coordonează Trilateral Commission și Bilderbergers în ierarhia secretă mondială. Când Reagan a încercat să nu mai dea ascultare ordinelor transmise de Conspirația Satanei prin Bush, a fost trecut pe lista neagră. Atentatul împotriva lui Reagan făcut de John Hinckley îndoctrinat de Francmasoneria lui "Scottish Rite" și pus la cale de Conspiratia Satanei, s-a soldat, din fericire, doar cu o rană superficială. Dar, deși George Bush face parte din cele mai puternice organizații ultra secrete ale Conspirației Satanei, încă de când era student la Yale University, în ultima perioadă a guvernării sale a pierdut complet încrederea de care se bucura. Refuzul lui de a da zece miliarde de dolari Israelului peste suma deja alocată l-a făcut "odium politicum". Israelul primește un "ajutor" anual de 5-8 miliarde de dolari din partea Statelor Unite ale Americii. Mai primește 2-3 miliarde anual din partea Germaniei prin șantajul pe care-l face așa-zisul "holocaust" din timpul celui de-al doilea război mondial. În 1991 Israelul a vrut în plus zece miliarde din partea Statelor Unite ale Americii, "pentru pagubele făcute de bombardamentele lui Saddam Hussein". Bush s-a opus. Nu pentru că el n-ar fi vrut să dea banii, ci pentru că-i era frică de opinia publică americană sătulă de "recesiune" și "depresiune", cu peste 30 milioane de șomeri și 4 milioane de oameni care dorm pe străzi. A fost pentru prima oară când s-a opus unei decizii a Conspirației Satanei. Nu pentru că în 1992 la Baden-Baden, Bilderbergers a chemat pe Bill Clinton, Guvernatorul Statului Arkansas, să-l propună candidat din partea Partidului Democrat. Nu. Conspirația Satanei, de vreun secol și mai bine, este proprietara ambilor candidați, republicani și democrați, la președinția Statelor Unite. Bill era doar al doilea cal înrtr-o cursă de doi cai. George Bush, omul conspirației de când era în școală, care a servit lui Satan toată viața lui (congressman, director al CIA-ului, ambasador la Beijing, vicepreședinte, etc.), a pierdut de data aceasta încrederea șefilor lui din clicile ultrasecrete și a trebuit să-și ia tălpășița din Casa Albă. Deși nici un președinte, cu excepția lui Woodrow Wilson și Franklin Delano Roosevelt, n-a fost un servitor mai devotat Conspirației Satanei ca George Bush, în noiembrie 1992 Casa Albă a fost închiriată altui servitor al Satanei.

La Evian, Kissinger, Karl Otto Pohl, un bancher german, Giovanni Agneli, proprietarul fabricii Fiat, Charles Mathias, senator american, David Rockefeller, Katharine Graham magnat mass-media și Helmut Kohl și-au arătat îngrijorarea că îndoctrinarea poporului american cu otrava cunoscută sub numele de "Guvernul Mondial" nu dă încă rezultatele scontate. Ei au pus accentul pe proiectul "patriotismului limitat", care trebuie aplicat cu mai multă persuasiune. Kissinger a scos în relief, foarte satisfăcut, propaganda sofisticată care se duce prin mijloacele electronice (televiziune) de îndobitocire a tineretului. El a spus că din 1960, de când profesorul Willis Harmon de la Standford Research Institute (SRI) a elaborat proiectul "The Aquarian Conspiracy" moralul muncitorilor americani a scăzut foarte mult, iar procentul de homosexuali, crime sadice, șomaj, sinucideri, divorțuri și consumul de droguri a crescut vertiginos. În Statele Unite sunt astăzi 30 milioane de șomeri și peste 4 milioane de oameni fără locuință care dorm pe stradă, prin parcuri, pe sub poduri și mănâncă ce găsesc prin gunoaie. S-au trecut apoi în revistă programele pornografice și filmele de teroare și crimă cu care televiziunea a "delectat" publicul american în ultimii 30 de ani, de la lansarea muzicii "rock&rol"l, adusă de peste ocean de Beatles, care au fost îndoctrinați la unul din laboratoarele cele mai avansate ale "Conspirației Satanei", Tavistock Institute for Human Relations. Theo Adorno, membru al acestui institut din Sussex, coordonator al "Clubului Romei", a scris "lirica muzicii" grupului Beatles, ridicând la rangul de "dragoste" relațiile murdare, obscene și dezgustătoare dintre homosexuali și lesbiene. Grupul Beatles a amplificat consumul de droguri în așa măsură că milioane de tineri americani nu s-au mai dus la școală, au făcut grupuri de "hippies" lăsându-și familiile și "revenind la natură". Deveniseră "la modă" "jeans"-urile murdare, rupte în genunchi, peticite în toate formele și culorile, cămășile soioase, pletele lungi, fețele nebărbierite sau cu bărbi mari, murdare și neîngrijite. Aceasta este noua "generație de Beatles". S-a scos apoi în evidență propaganda care i se făcea lui Michael Jackson, o parodie de om, precum și a "stelelor" de la Hollywood, căzături și lepădături de homosexuali drogați și lesbiene dezgustătoare, ce sunt poleiți în culorile cele mai strălucitoare și dați ca exemplu de conduită, moralitate și caracter. "Hollywood-ul", din păcate, a spus unul dintre ei cu părere de rău și lacrimi rostogolindu-i-se pe obraji, "are cel mai mare procentaj de mortalitate cauzat de SIDA".

Conspirația Satanei, ca o uriașă caracatiță, prin tentaculele ei: Royal Institute for International Affairs, Travistock Institute of Human Relations, Club of Rome, Trilaterals, Bilderbergers etc. coordonează activitatea a sute de organizații, societăți și grupuri secrete malefice. Printre cele mai importante sunt: Organizația Națiunilor Unite, Francmasoneria, Sionismul (cu toate "ismele" lui: fascism, comunism, nazism, fabianism, socialism etc.), Serviciul Secret de Informații al Marii Britanii, CIA, KGB, Mossad etc., organizațiile religioase, universitățile cele mai cunoscute (Harvard, MIT, Yale, Princeton, Oxford, Cambridge etc.), cea mai mare parte din economia mondială (fabrici, uzine electrice, petrolul, gazele naturale, mineralele, energia nucleară, etc.), 90% din mass media mondială, traficul de droguri etc., etc.

Banca Angliei, Federal Reserve System (USA), Bank of International Settlements, Banca Mondială, IMF, American Express, Banca Hong Kong, Banca Shanghai, cele mai mari bănci japoneze, Banca Comercială Italiană, Banca Ambrosiano, Banca Olandei, Banca Columbiană, BCCI, BNL, Banca Națională Mexicană, Banca Irlandei, Banca Scoției, Banca Canadei, Banca Franței, Băncile din Elveția, precum și alte mii de bănci în diferite țări mari și mici controlează toată sau aproape toată activitatea bancară din lume, supravegheate și controlate atent de Conspirația Satanei. Aurul, argintul, platina, diamantele, titanul, cuprul, minereul de fier, uraniul, precum și alte vreo sută de diferite minerale din Africa, Australia, Europa, Asia, America sunt controlate de Conspirația Satanei. Numai Harry Oppenheimer, magnatul mineralelor din Africa de Sud, controlează peste 30% din producția mondială. Băncile de investiții și asigurări, unele dintre ele mai puternice decât cele mai mari bănci obișnuite, ca Assicurazzioni Generali of Venice, Riunione Adriatica di Sicurta, Star Group, Aetna, Prudential, Allstate etc., etc. controlează toată activitatea economică mondială. Recentul scandal din Statele Unite, provocat de fraudele de la băncile "Saving & Loan" au costat peste 200 de miliarde de dolari. Toți acești bani au fost plătiți de buzunarele contribuabililor americani. Fraudele de miliarde de dolari făcute la bursa de schimb din New York, de firmele Drexel Burnham Lambert, Salomon Brs., etc., au fost plătite tot din buzunarele muncitorilor americani. De remarcat este faptul că un singur funcționar, Michael Milken, care era plătit cu 500 milioane de dolari pe an, a mai furat peste două miliarde în trei ani. Un salariu de 500 de milioane de dolari nu-i ajungea săracului băiat, care n-avea nici măcar nevastă sau copii să-i plângă de foame! Care credeți că i-a fost pedeapsa? Să despăgubească păgubașii cu 600 de milioane de dolari care, după vreo doi ani de tratative, au scăzut cu 250 de milioane. Nu este prea rău, dacă aparții Conspirației Satanei. Marile companii "multinaționale", ca IBM, AT&T, ITT, Raytheon, Hallilburton, Textron, Royal Dutch Shell, Bendix, Atlantic Richfield, British Petroleum, Lehman Brothers, radio și televiziunea (ABC, NBC, CBS, BBC, Cable System, etc.), Westinghous, General Motors, Ford, Crysler, General Electric, AEG etc., etc., aparțin Conspirației Satanei. Personalul de conducere al acestor companii este plătit cu un salariu de milioane de dolari pe an. Salariul celor de la televiziune variază de la un milion de dolari pe an, pentru cei care lucrează doar vreo 5 minute pe zi, la zeci de milioane pentru cei care lucrează de la o oră în sus. Nu este prea rău să te bucuri de încrederea Conspirației. Da, dar pentru aceasta trebuie să aparții francmasoneriei din care sunt recrutați 99% din angajații televiziunii. Restul de 1% (negri, chinezi, etc.) sunt îndoctrinați ani de zile și obligați să treacă în rândul acestei organizații.

Una dintre cele mai bănoase surse de venituri ale Conspirației Satanei este traficul de droguri. De la Hong Kong la New York, din Medellin la San Francisco, din Burma la Paris, de la triunghiul de aur la poarta de aur, toate drumurile sunt controlate de Conspirația Satanei. Tineretul tuturor țărilor, dar mai ales tineretul țărilor occidentale este intoxicat în masă prin consumul de opium, cocaină, marijuana și al altor substanțe halucinogene, unele artificiale care sunt mult mai periculoase și dăunătoare decât produsele derivate din plante naturale. British East India Company (BEIC) care a început exploatarea opiumului din India din regiunile Benares și Bihar ale bazinului râului Gange cu secole în urmă, a deschis piețele de consum din Shanghai și Canton, iar încetul cu încetul din întreaga Chină. Bieții chinezi, săraci și flămanzi, își "îndulceau" viața cu o pipă de opium pentru care plăteau nu numai cu ultimii lor bani, dar și cu viața. De-a lungul anilor, producția de opium s-a mutat de pe valea Gangelui pe valea lui Chang-jang, Huanghe, Xijiang în China, în Burma și Thailanda formând așa-zisul "triunghi de aur". Apoi s-a extins în Iran (Golden Crescent), Pakistan, Turcia și Liban formând un al doilea "triunghi de aur". Cocaina produsă în America Latină (Peru, Ecuador, Bolivia, Columbia) a diminuat în ultimul timp în consumul din Statele Unite, preferințele tineretului american îndreptându-se spre heroina extrasă din opium care le dă stări halucinatorii și excitații mai mari și un somn cu vise de coșmar mai îndelungat. Traficul de droguri este o afacere mult mai mare și mai profitabilă decât extracția de petrol, de gaze naturale, exploatările minelor de aur sau producția de armament, aducând anual sute de milioane de dolari în buzunarele membrilor Conspirației Satanei. Băncile care finanțează această operație uriașă sunt cunoscute în toată lumea. Ele sunt cele mai mari bănci mondiale din Shanghai, Hong Kong, Panama, Elveția, America, Anglia,

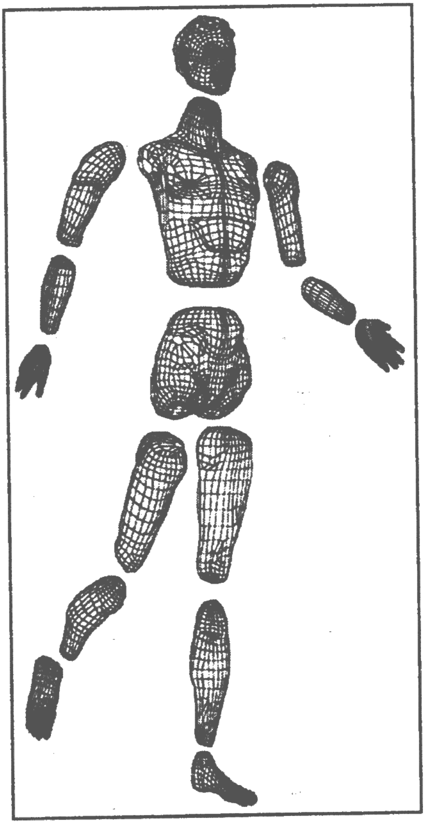

etc. Contrar tuturor celor scrise prin ziare, sau "divulgate" pe undele de radio și televiziune, afacerile drogurilor nu sunt atât de periculoase... pentru cei care "lucrează" în cadrul Conspirației Satanei și respectă regulile ei de joc. Ați citit probabil că președintele Bush în "efortul" depus de a paraliza traficul de droguri din America Latină în Statele Unite a invadat Statul Panama, a ucis peste opt mii de panamezi și a răpit pe generalul Manuel Noriega, președintele țării. Sunt sigur că povestea cu intenția lui Bush de a proteja tineretul american împotriva consumului de droguri n-au crezut-o nici copiii de grădiniță. Realitatea este că Pablo Escobar, șeful suprem al cartelului Medellin a încercat să "tragă o cacialma" Conspirației Satanei. Deoarece el lucra prin Fidel Castro și Panama, Bush a primit ordin să-i facă cadou lui Noriega un pașaport care să-l ducă pe lumea cealaltă. Din fericire, generalul a fost prins viu și adus în Statele Unite pentru a fi judecat. Nu i s-a putut găsi nici o vină. Atunci s-a apelat la infractori panamezi și columbieni condamnați pentru trafic de droguri care-și executau sentințele în închisori din Statele Unite. Li s-a promis reducerea pedepselor și au fost aduși în fața tribunalului să facă declarații împotriva lui Noriega. Ironia este că agenți ai FBI, CIA și ai DEA din Statele Unite au declarat că generalul a colaborat cu ei împotriva traficului de droguri al cartelului Cali condus de frații Ochoa și Nicolas Ardito Barletta. Cum însă Pablo Escobar și cartelul Medellin căzuse în dizgrația Conspirației Satanei și trebuia înlocuit cu cartelul Cali al fraților Ochoa, Noriega a trebuit să fie sacrificat împreună cu opt mii de suflete nevinovate și pagube de miliarde de dolari și condamnat... pentru trafic de droguri.

Țelul final al Conspirației Satanei, ceea ce urmărește și Francmasoneria de toate culorile este un singur Guvern Mondial, desființarea frontierelor și reducerea populației doar la un miliard de oameni. Nu vor mai fi clase sociale ci doar sclavi și stăpâni. Stăpânii vor face parte din Guvern pe viață, iar după moartea lor, locurile vacante se vor completa de succesorii ereditari. Un fel de sistem feudal din Evul Mediu sau un procedeu "comunist" mai apropiat de zilele noastre. Cine crede însă în mod naiv că sub "comuniști" a băut paharul amărăciunilor până la fund și a avut parte de toate grozăviile și bestialitățile Conspirației Satanei se înșeală amarnic. Ce s-a suferit sub "comuniști" este aproape egal cu zero în comparație cu ce se va suferi sub un singur Guvern Mondial. "Comuniștii" abia dacă au omorât câteva zeci de milioane de oameni nevinovați cu metode mai mult sau mai puțin îngrozitoare și inumane. Când săreau peste cal și mutilau victimele tăindu-le limbile, urechile, nasul sau le scoteau ochii (așa cum s-a întâmplat cu peste două milioane de femei, copii și oameni bolnavi omorâți de Khmeri Roșii și de Pol Phot) se găseau întotdeauna oameni apăruți din senin care să condamne cu jumătate de gură aceste atrocități prin ziare marginale sau pe undele vreunui post de radio uitat de Dumnezeu pe meleaguri neospitaliere. Când la Canalul Morții din România oamenii mâncau iarbă, rădăcini de buruieni, șoareci sau râme vii ca să supraviețuiască, se găseau temerari care să facă greva foamei în speranța că atitudinea lor va avea un ecou la Societatea pentru Drepturile Omului. Societate, pe care înfometații și schingiuiții o bănuiau că există. Această speranță îi mai ținea în viață o zi, o săptămână sau poate luni de zile până le venea și lor rândul. Sub un singur Guvern Mondial format din conspiratorii francmasoni care nu vor mai avea ochi să vadă și urechi să audă, sărmanilor înfometați de mâine nu le va mai rămâne decât să șoptească descurajați o dată cu Dante, "Lasciate ogni speranza, voi ch'entrate." ("Lăsați orice speranță, voi cei care intrați aici.")

Unui prieten care, deși este un om inteligent, îi este greu sau are dificultăți să înțeleagă cum va putea "Conspirația Satanei" să extermine mai mult de cinci miliarde de "mâncători nefolositori" (cum a botezat Conspirația "surplusul" de oameni) într-un timp atât de scurt, i-am făcut un calcul după statisticile "oficiale" (care dezinformează publicul, arătând un număr mult mai mic de cazuri de SIDA decât sunt în realitate) că până în anul 2050 vor muri de această teribilă plagă două miliarde şi jumătate de bărbaţi, femei şi copii. Şansele sunt că vor muri mult mai mulţi, pentru că oamenii conspiraţiei din guvernele ţărilor afectate sunt interesaţi să nu ia deloc măsuri împotriva abuzurilor, neglijenţelor sau infectărilor intenţionate. În San Francisco, de exemplu, un homosexual care ştia că este bolnav de SIDA a "donat" sânge pentru transfuzii de 23 de ori până a fost descoperit. Întrebat de ce a făcut-o, a răspuns că avea nevoie de bani. (Pentru fiecare "donaţie" se plăteşte o sumă mică de bani). Nu s-a luat nici o măsură împotriva lui. Mass media a tratat cazul ca un simplu fapt divers. În Franţa s-a judecat recent cazul unor persoane oficiale: dr. Michel Garretta, dr. Jean-Pierre Allain, director şi respectiv asistent director al Centrului Naţional de Transfuzie de sânge, Jacques Roux, fost director general al Sănătăţii şi Robert Netter, fostul şef al Laboratorului de Sănătate Publică, pentru că au autorizat în anul 1985 distribuţia de sânge, ştiind că sângele respectiv era contaminat cu virusul SIDA. S-a stabilit că numai în perioada de cinci luni de când se găseau aparate de control al virusului au fost infectate 1506 persoane dintre care 256 muriseră deja la data procesului. Dacă se aplică coeficientul de răspândire al virusului, care este 1506x2x2x2x2 se ajunge la zeci de mii de persoane infectate cu acest virus mortal. Cazul s-a judecat de către un tribunal de mică importanţă care se ocupă cu delicte minore. Judecătorul a spus că nu-i poate judeca pe inculpaţi pentru delictul de otrăvire, fiindcă nu există intenţia de crimă. Tot în America, zeci de mii de "refugiaţi politici" din Haiti, din care 20% sunt infectaţi cu SIDA sunt primiţi în Statele Unite pentru ca să nu se facă discriminare împotriva negrilor. (Locuitorii din Haiti sunt în proporţie de 95% negri proveniţi din Africa). Mass media americană face o propagandă susţinută pentru primirea acestor negri. S-au prins bolnavi de SIDA care, în disperare, muşcă la întâmplare pe stradă femei, copii, pe oricine ca să-i infecteze cu acest virus. Mass media le ia apărarea, ca fiind bolnavi mintal şi caută să diminueze acţiunea lor, "asigurând" pe cei muşcaţi că nu au de ce să se teamă. O studentă din New York s-a dus în vacanţa de vară la Miami. Acolo a cunoscut un alt student cu care a avut relaţii de dragoste. La despărţire pe aeroportul din Miami, studentul i-a făcut cadou o mică cutioară înfăşurată frumos în hârtie colorată şi legată cu o panglică colorată. Când fata a desfăcut cutia în avion, înăuntru era un mic sicriu de lemn şi un bileţel pe care scria: "Dacă n-ai avut SIDA, acum ai!"

Virusul SIDA a fost făcut prin manipulări genetice criminale în laboratoarele sovietice din Berlinul de răsărit prin combinaţia dintre virusul de leukemie de la bovine şi virusul visna de la ovine. El nu provine din maimuţele africane aşa cum propaganda oficială ne-a lăsat să înţelegem. El a fost introdus ca "din greşeală" în vaccinul contra vărsatului cu care s-au injectat popoarele din Africa Centrală pe la începutul anilor '70 de către Organizaţia Mondială a "Sănătăţii". Una din versiunile semi-oficiale este că prezenţa virusului în vaccinul de vărsat s-ar putea să fie accidentală. Când se colectează vaccinul vărsatului, vaca este înghesuită într-o boxă foarte îngustă a grajdului ca să nu-şi poată linge şi contamina regiunea burţii. Burta vacii este bărbierită şi răzuită până sub piele, vaccinul de vărsat este strecurat în suprafaţa răzuită şi lăsat acolo o perioadă de timp până se formează o crustă. Apoi se răzuieşte din nou burta vacii, se colectează părticelele de crustă, se usucă şi se prepară pentru a face din ele vaccinul contra vărsatului.

Surse semi-oficiale cred că unele dintre vaci ar fi putut fi contaminate cu virusul de leukemie, ceea ce este extrem de rar. Aceleaşi surse răspândesc informaţia că prin 1981 s-a descoperit că lichidul extras din fetusul unor vaci a fost contaminat cu virusul bovin "visna". Aceasta înseamnă că n-a fost contaminată numai vaca, ci şi ambianţa în care au crescut culturile de ţesuturi, pentru că lichidul extras din foetusul vacilor este la fel cu hormonii umani. Aceste culturi de ţesuturi au fost răspândite în lumea întreagă. Cum rămâne însă cu celălalt virus din ovine, care face parte integrantă din virusul SIDA? Cu acelaşi vaccin au fost injectaţi şi câteva zeci de mii de muncitori haitieni care lucrau în Africa. Tot "din greşeală" se pare că a fost introdus şi în vaccinul contra hepatitei cu care au fost injectaţi homosexualii din San Francisco, Los Angeles şi New York. Brazilia este într-un pericol chiar mai mare decât ţările africane. Pe lângă faptul că în aceeaşi perioadă Organizaţia Mondială a "Sănătăţii" a condus experimentări cu vaccinul cu vărsat pe o scară largă în toate colţurile ţării, Brazilia a importat sângele necesar transfuziilor din Africa Centrală. La sfârşitul anului 1991 erau infectaţi cu virusul SIDA peste 75 de milioane de bărbaţi, femei şi copii numai în continentul african. Cine ştie câte zeci de milioane sunt infectaţi în celelalte continente? Este imposibil de făcut un vaccin împotriva SIDA fiindcă fiecare bolnav din cei infectaţi până acum a avut un virus diferit. N-au fost nici măcar două cazuri de SIDA care să aibă acelaşi virus. Fiind o combinaţie între virusul de leukemie din bovine şi virusul visna din ovine, cromozomii virusului de SIDA conţin aproximativ 9000 diferite perechi de bază. Fiecare pereche de bază are patru alegeri, ceea ce înseamnă că sunt 9000x9000x9000x9000 diferiţi viruşi de SIDA. Fiindcă ei sunt atât de diferiţi, este imposibil să se facă un vaccin care să prevină această plagă mortală. Virusul vărsatului sau variolei, al parotiditei epidemice sau oreionului, al vărsatului de vânt sau varicelei, al pojarului, etc., sunt viruşi stabili. Cum erau acum o mie de ani, la fel sunt şi astăzi. Virusul SIDA se adaptează ţesutului în care a pătruns şi creşte, reacţionează şi se individualizează ca să se potrivească structurii fiecărui individ. De aceea nu s-au găsit nici măcar două cazuri care să aibă viruşi la fel. Conspiraţia Satanei are însă deja medicamentul care vindecă SIDA din ziua când a infectat vaccinul de vărsat şi hepatită. Nu-l va întrebuinţa şi nu îl întrebuinţează decât atunci când membrii ei se îmbolnăvesc sau se vor îmbolnăvi. Speranţele oamenilor de rând sunt în cercetările particulare care se fac de către medici de inimă ca dr. Strecker, dr. Royal Rife, Walter Russel, Antoine Priore şi alţii şi care au semne încurajatoare de succes, dacă nu vor fi sabotaţi în încercările lor de către oamenii Conspiraţiei. Ceea ce se ştie până acum oficial este că vindecarea bolnavilor de SIDA se va putea face şi cu ajutorul undelor electromagnetice şi vibraţiilor undelor de lumină.

Restul "mâncătorilor nefolositori", cum sunt botezaţi cei peste un miliard, de către membrii Conspiraţiei Satanei, vor fi exterminaţi de războaie etnice şi civile (care vor fi instigate şi încurajate de membrii conspiraţiei), de foamete, de alte boli molipsitoare, de crime şi răzbunări rasiale, precum şi de limitarea numărului de doi copii de familie. În Statele Unite proiectul "reducerii" populaţiei a fost încredinţat lui Cyrus Vance care l-a conceput sub titlul "Global 2000 Report" şi a fost aprobat de către Jimmy Carter când era preşedintele Americii şi de Edwin Muskie, Secretarul de Stat. În conformitate cu acest raport, populaţia de astăzi a Statelor Unite (care creşte anual cu zece milioane - cinci milioane fiind imigranţi ilegali) va trebui să fie redusă până în anul 2050 la o sută de milioane.

Deşi pregătirile pentru Un Singur Guvern Mondial au fost puse în aplicare de la începutul secolului, mai sunt totuşi o mulţime de lucruri de făcut. Biserica "mondială" (sub Guvernul Mondial va exista o singură biserică şi o singură religie) nu este încă "aşezată" pe temeliile ei. Consiliul Mondial al Bisericilor, organizaţia care raportează direct lui Royal Institute for International Affairs "a tergiversat inadmisibil programul ei", spune un raport critic. Distrugerea naţionalismului, a patriotismului, a spiritualităţii autentice şi a culturilor etnice nu s-a făcut în ritmul propus. Controlul popoarelor şi al indivizilor este încă departe de a fi realizat conform indicaţiilor şi directivelor date de Zbigniew Brzezinski în cartea "The Technotronic Era". Desindustrializarea Americii nu s-a făcut în ritmul propus. S-a început mai târziu (abia pe la începutul anilor '70) cu distrugerea industriei oţelului care este aproape realizată, dar derivatele oţelului - automobile, avioane, utilaje de tot felul, articole casnice, etc., mai au mult până când vor fi reduse la nivelul prevăzut de Conspiraţia Satanei. Doar industria computerelor (calculatoarelor) a fost aproape complet transferată altor ţări (Japonia, Taiwan, Koreea de Sud, etc.) precum şi energia nucleară (bazată pe fisiune stopată). Nu s-au paralizat însă complet lucrările în domeniul energiei nucleare bazate pe fisiunea atomului (combinarea prin topire a atomului de tritium). Multe ţări au rămas în urmă cu legalizarea drogurilor, a pornografiei, a căsătoriilor aberante dintre homosexuali, etc.

Nu s-a insistat îndeajuns în demoralizarea clasei mijlocii prin şomaj masiv, conform directivelor Clubului de la Roma. În aceste directive sunt specificate repercursiunile unui şomaj excesiv prin consum de alcool, droguri, destrămarea familiilor, crime, furturi, etc. În Statele Unite acest program se cunoaşte sub numele de "The Aquarium Conspiracy" elaborat de profesorul Willis Harmon de la Stanford Research Institute la ordinul lui Tavistock Institute of Human Ralations. Nu s-au introdus, în special în America, destul de multe culte "religioase" şi secte criminale de tipul "reverendului" Jim Jones care a ordonat "sinuciderea" tuturor credincioşilor cultului, vreo 990 la număr; de tipul "reverendului" Moon, care conduce o biserică universală de integrare a raselor. (În America a avut loc nu demult ceremonia căsătoriei în aceeaşi zi a 2200 de perechi de rase diferite, încrucişate sub auspiciile lui Moon). Nu s-a insistat îndeajuns în dezvoltarea religiei creştine fundamentaliste (Judeo-Christianity) care urmează să debusoleze complet credincioşii, reliefând preferinţele lui Dumnezeu pentru "poporul ales" şi pentru reîntoarcerea lui în Israel. De asemenea, nu s-a avansat îndeajuns cu trecerea mahomedanilor la "religia" musulmană fundamentalistă (un fel de creştinism fundamentalist, care evidenţiază superioritatea Sionismului) şi la cultul Frăţiilor Islamului. Nu s-a deteriorat îndeajuns de repede învăţământul din şcolile americane. Mai sunt încă foarte mulţi elevi care, la terminarea liceului, ştiu să citească şi să scrie.

Concluziile extrem de secrete ale acestui raport care analizează succesele şi insuccesele Conspiraţiei Satanei de a pregăti cât mai repede terenul pentru un singur Guvern Mondial, aşa cum vrea Francmasoneria, recomandă diferitelor organizaţii şi societăţi din ierarhia Conspiraţiei printre care se află toate lojile fracmasonice să accelereze traducerea în viaţă a sarcinilor care le revin. Raportul încheie cu constatarea tristă (din punctul de vedere al Conspiraţiei Satanei) că pământul care fusese planificat să treacă sub conducerea unui Singur Guvern Mondial în anul 2000, nu va putea deocamdată să facă acest ultim pas decât cel mai devreme în anul 2050, aceasta pentru că imensa Conspiraţie nu a reuşit să îndeplinească maleficele ei planuri în ritmul prevăzut.

Guvernul Mondial sprijinit îndeaproape de Francmasonerie va unifica în curând toate constituţiile şi legile existente într-una singură. Aceasta va fi autoritatea supremă a tuturor ţărilor care au existat înainte de "unificare". Nu vor mai exista frontiere. Va fi o singură poliţie şi o singură armată. Nici un "cetăţean al lumii" nu va mai avea dreptul să poarte arme. Armele se vor confisca şi cine le-a găsit că nu le-a predat va fi condamnat "pe viaţă" la muncă forţată în lagărele de concentrare care se vor înfiinţa în anumite regiuni neospitaliere. Cei care vor denunţa pe rebeli, oameni cu "idei învechite" care se opun regimului, sau pe cei care încearcă să saboteze Guvernul Mondial vor fi recompensaţi. Cei găsiţi vinovaţi sau cei ce nu vor denunţa pe vinovaţi, vor fi aspru pedepsiţi. Vi se pare familiar textul acesta cu cel din 1945-1950 când "comuniştii" au pus în aplicare o parte din programul Conspirației Satanei? Ce s-a petrecut atunci a fost floare la ureche. Nu uitați că "comunismul" a fost doar o verigă lansată și susținută de Francmasonerie în lanțul ierarhic al Conspirației Satanei. Conducătorii "comuniști" raportau Organizației Francmasonice Mondiale care, la rândul ei, raporta altor trei sau patru organizații ce există pe scara ierarhică a Conspirației. Pătimirile generațiilor viitoare o să ne facă pe noi cei ce am cunoscut aceste planuri diabolice și nu i-am prevenit la timp să ne răsucim de durere în morminte.

Va exista o singură biserică ce va aparține Guvernului Mondial. Dogma malefică religioasă, care va cuprinde Satanismul, Luciferianismul și Magia Neagră a Iluminismului lui Adam Weishaupt va sta la baza slujbei din biserica mondială. Creștinismul, Mahomedanismul, Budismul, etc., vor fi religii interzise, de domeniul trecutului. Nu vor mai exista libertăți individuale, partide politice, etc. și nu vor fi tolerate nici un fel de concepții de libertate, justiție sau rasiale. Numai pronunțarea originii etnice a unei persoane va fi considerată o crimă și pedepsită foarte grav. (Astăzi în America oamenilor le este frică să pronunțe cuvântul "evreu" sau "francmason"). Fiecare persoană va fi îndoctrinată cu ideea că este o creație a Guvernului Mondial și ca atare guvernul poate dispune după bunul său plac de viața fiecăruia. Fiecare nou născut va fi înfierat cu un număr pe piept, număr ce va folosi ca modalitate electronică de identificare toată viața. Acest număr va fi introdus apoi într-un computer uriaș care va ține evidența tuturor cetățenilor de la naștere până la moarte. Computerul va fi la sediul NATO în Bruxelles la dispoziția tuturor agenților și serviciilor secrete care au nevoie de aceste date personale ale indivizilor.

Nu va mai exista căsătorie, cel puțin așa cum o știm noi. Copiii vor fi luați imediat după naștere de guvern, ca ouăle din cuibar, spre a fi crescuți în spiritul și ideologia guvernului. Contactul sexual va fi atunci obligatoriu pentru tinerii care ajung la vârsta de 20 de ani. După ce femeia va avea doi copii, ea va fi apoi sterilizată. Pornografiile de tot felul, inclusiv cele ale homosexualilor și lesbienelor vor fi momentele de recreație pentru sclavii-cetățeni ai secundei clase (al clasei "oamenilor de rând"). Vor fi, de asemenea, baruri de stat unde se vor vinde în mod liber droguri. Cetățenii vor fi drogați chiar și fără știrea lor cu droguri care să le distrugă pesonalitatea și forța caracterului, făcându-i să fie supuși, blânzi ca mieii. (Așa cum ne puneau nouă în "cafeaua" din orz Talpa Iadului, și în toate Jilavele, Aiudurile și Gherlele suferințelor românești). În felul acesta oamenii vor fi aduși la starea de animale, vor fi ușor de condus, de manipulat și de stăpânit. Dacă totuși se vor găsi unii care să se împotrivească într-un fel sau altul regimului, vor fi repede condamnați foarte sever și trimiși la muncă forțată, care se va numi "voluntară", în lagărele de exterminare din regiuni total neospitaliere ca Siberia, Antarctica, pustiul Sahara, etc. Dacă cei vinovați nu vor putea fi găsiți de către autorități, un membru din familie va face pedeapsa în locul celui căutat. Dacă după terminarea pedepsei condamnatul mai este încă în viață, cazuri foarte rare probabil, va fi reintegrat în societatea sclavilor, fără drepturi însă. Va trăi ca un om mort printre vii. Toate drepturile, de a intra în barurile statului, de a viziona filme pornografice sau de a munci în profesia lui, îi vor fi negate. Va fi supravegheat tot timpul cu aparate electronice, i se va înregistra fiecare conversație și va fi arătat cu degetul oriunde va merge. Până ce rudele lui cele mai apropiate, prietenii din trecut, foștii colegi de școală și de lucru îl vor ocoli de teamă. El se va simți mult mai rău decât un bolnav de lepră sau de febră tifoidă. Până la urmă va trebui să aleagă între sinucidere sau să ceară să fie trimis înapoi la lagărul de muncă forțată.

Din un miliard de oameni, populația viitoare a Guvernului Mondial, jumătate sau 500 miloane va fi formată din chinezi și japonezi. De-a lungul istoriei s-a constatat că aceste două popoare știu să se înregimenteze și sunt foarte disciplinate.

Restul populației va fi formată din toate rasele pământului care va trebui să locuiască și să lucreze acolo unde va fi planificată. Fiecare fostă țară, precum și orașele care vor fi selecționate să rămână, vor fi planificate cu numărul minim și maxim de locuitori. Dacă un oraș devine suprapopulat, o parte din locuitorii săi vor fi trimiși în regiuni subpopulate prin tragere la sorți. Dacă populația mondială crește peste cifra de un miliard, oamenii bătrâni, bolnavi și nefolositori vor fi eliminați prin eutanasie. Nu va mai exista nici un mijloc de transport particular. Automobilele, helicopterele, avioanele, etc. vor fi numai pentru stăpâni. Cetățenii-sclavi vor avea la dispoziție mijloace comune de călătorie. Nu vor mai exista bani. Toate tranzacțiile se vor face cu carte de credit ce va purta numărul fiecărui individ. O parte din punctele programului Guvernului Mondial fac parte din doctrina "comunistă". Baronul Rothschild a plătit lui Marx sume uriașe pentru "filozofia" clasei muncitoare. Copiii "cetățenilor lumii" vor studia în școală despre viața frumoasă și lipsită de griji pe care au dus-o străbunicii lor în regimul "comunist" distrus atât de neașteptat de imperialiști. Lenin, Stalin și Marx vor fi din nou eroii umanității, ridicați de data aceasta pe piedestalul nemuritor al semi-zeilor.

Din Conspirația Satanei fac parte cam 300 de familii care sunt practic nu numai proprietarii tuturor bunurilor pământești dar și ale sufletelor oamenilor precum și (CRED EI) a viitorului acestei planete pe care trăim. Voi da în vileag doar câteva nume mai cunoscute ale acestor familii: Giovanni Agneli, proprietarul fabricii Fiat din Italia; Miguel Aleman, fost președinte al Mexicului din 1946 la 1952; Baruch Bernard, "sfătuitorul" a trei președinți ai Statelor Unite: omul cu cea mai mare influență în deceniile 20 la 60 ale secolului XX. A fost patriarhul Sanhedrinului şi în consecinţă omul cel mai puternic din lume; Willi Brandt (numele adevărat - Herbert Ernst Karl Frahm) om politic socialist, fost cancelar al Germaniei Federale care a demisionat din post în 1974 din cauză că s-a descoperit că lucra cu spioni din Germania de Est; George Bush, fiul lui Prescott Bush, fost bancher şi senator al SUA; Winston Churchill, fost prim ministru al Angliei; Katherine Meyer Graham, mogul al mass mediei americane suspectată că şi-ar fi asasinat bărbatul care în mod oficial s-a "sinucis"; familia Delanos, din care făcea parte soţia fostului preşedinte al Americii, Franklin Delano Roosevelt, faimoasă prin introducerea şi controlul exercitat asupra opiumului în China în colaborare cu familia Astor (proprietara vestitului hotel Waldorf Astor din New York); familia DuPont, magnaţi ai petrolului şi produselor chimice; Forbes, magnat al mass media şi homosexual notoriu care şi-a serbat ziua de naştere la vila lui din Maroc unde a invitat peste o mie de persoane cărora le-a plătit drumul cu avioane şi helicoptere speciale. Petrecerea, la care a participat Kissinger, Liz Taylor, etc., etc., a costat câteva milioane de dolari; Lazard Freres, bancher şi acţionar în Wall Street, Regele Haakon al Norvegiei; Averill Harriman, fost ambasador la Moscova; Milton Katz de la Fundaţia Ford; Paul Hoffman, preşedintele celei mai mari companii de asigurare americane; Elisabeta a II-a, regina Angliei; Beatrix, regina Olandei în locul mamei sale, fosta regină Iuliana; Margareta, regina Danemarcei; familia Hohenzollern din care face parte şi fostul rege Mihai I al României, care este şi francmason; Aldous Huxley, scriitor american; Henry Kissinger (Hans Stern), agent al lui British Intelligence şi KGB, omul care a făcut să curgă mai mult sânge decât hoardele lui Gingis Khan. Kissinger a ordonat asasinarea lui Aldo Moro, fostul prim ministru al Italiei. Crima făcută de Brigăzile Roşii, organizaţie la dispoziţia Conspiraţiei Satanei, a fost atât de brutală, încât a zguduit lumea de groază; Helmut Khol, cancelarul Germaniei; Walter Lippmann, faimos ziarist comunist american; Sol Linowitz, cel care a vândut Canalul Panama în numele lui Carter lui Omar Torijos, preşedintele comunist al statului Panama; François Mitterrand, preşedintele Franţei; John Morgan, bancher din familia cu acelaşi nume; Lord Louis Mountbatten, fost comandant al NATO, asasinat de brigăzile IRA; Harry Oppenheimer, magnatul aurului, platinei şi diamantelor; Olof Palme, fost prim ministru al Suediei, cunoscut mai ales prin transferarea articolelor americane de tehnologie superioară fostei Uniuni Sovietice. A fost asasinat de Conspiraţia Satanei când a încercat să se opună unor ordine; prinţul Ranier al Principatului Monaco din familia Grimaldi, familie care se secole se ocupă de traficul drogurilor din Orientul Mijlociu spre Europa de Vest. Când a încercat să-şi oprească mai mult decât i se cuvenea, după trei avertizări de care n-a ţinut seama, Conspiraţia Satanei i-a asasinat soţia, Grace Kelley, fosta actriţă a Hollywood-ului "într-un accident de maşină"; David Rockefeller, bancher; Baron Rothschild (adevăratul nume al întemeietorului familiei este Meyer Amshel); George Schultz, fost ministru de externe al Statelor Unite; Ted Turner, proprietarul canalului de televiziune CNN şi al altor canale prin cablu; Cyrus Vance, fost ministru de externe al Statelor Unite; S. Warburg bancher; Paul Warnke, ambasador şi negociator de arme; Caspar Weinberger, fostul ministru al Apărării Naţionale al Americii; Chaim Weismann, preşedintele Organizaţiei Mondiale Sioniste.

CABALA ŞI MAGIA

FRAGMENTE DIN "CONSPIRAŢIA LOJILOR" DE TOMA PETRESCU, Bucureşti 1941

Principiile masonice, fundamentele tainice ale francmasoneriei, sunt împrumutate din Vechiul Testament, Talmud şi Cabala. Spre exemplu: Cabala a furnizat sceptrul lui Solomon, steaua lui David, simbolismul numerelor şi tot astfel faimosul arbore al lumii, obârşia celor trei lumi masonice. (General Erich Ludendorff; Vernichtung der Freimaurerei durch Enthullung ihrer Geheimnisse. München 1927).

Întrucât Cabala, această filosofie religioasă a poporului iudaic, formează şi filosofia francmasoneriei, vom urmări în continuare să vorbim puţin despre ea.

Kabala sau Cabala. - Cuvântul neo-hebreu gabala (de la gibbel, a primi) înseamnă: receptare, primire a unei învăţături date, predate de cineva, ceea ce echivalează cu termenul "tradiţie".

În afară de masonerie mai sunt şi alte secte religioase deviate care îşi au originea în Cabală. În această privinţă Arhiereul Galaction Cordun are un valoros studiu intitulat: "Cum s-a manifestat iudaismul în propaganda adventistă".

Este semificativ că publicistul francez Denis Saurat, publică o serie de studii asupra poeziei filosofice moderne, sub titlul: "Literatura şi Ocultismul" (ed. Rieder Paris 1929). La pag.87 a acestui studiu există un interesant capitol "Cabala", în care se învederează clar influenţa iudaismului asupra gândirii laice contemporane.

..."În timpul Renaşterii şi în secolele următoare, Cabala se prezenta spiritelor europene printr-un echivoc. Ea atrage pe creştini pentru că este un curent izvorât direct din Vechiul Testament, pentru că e un comentariu făcut de poporul ales (evrei) din cărţile sacre, încredinţate poporului ales (evreiesc) şi cu aprobarea unora din Papi chiar s-a făcut acestui comentariu reputaţia că ar fi favorabil ideilor creştinismului. Pe de altă parte, Cabala poate servi de asemeni duşmanilor creştinismului: pentru aceştia, ea este "adevărata" explicaţie a doctrinelor Bibliei, iar după părerea acestora Creştinismul n-ar fi decât o deformare a Bibliei."

Iată cele 4 teme principale ale Cabalei (pag.89):

1. Ideea că Dumnezeu e o putere inaccesibilă şi că totodată El este materia Universală din care a fost făcută lumea;

2. Concepţia legii prezenţei ambelor sexe pretutindeni în creaţie după care, deci, orice lucru din existenţă este în acelaşi timp şi masculin şi feminin.

3. Ideea că în Dumnezeu şi în orice categorie de fiinţe din Creaţie există simultan atât binele cât şi răul.

4. Teoriile reîncarnării, speculate în faimoasa carte ebraică "Zohar".

Oare de ce au căutat francmasonii să influenţeze literatura şi spiritele prin intermediul Cabalei? Răspunsul îl dă Saurat, în lucrarea amintită, pag.179; pentru că "poezia filosofică" face o critică a religiei dintr-un punct de vedere legitim: cel artistic (pag. 182). Prin urmare, este evident că influenţa Cabalei tinde să slăbească religia creştină, iar maeştrii masoni licenţiaţi în Cabală şi doctori în Ştiinţele Oculte, pervertesc astfel cu uşurinţă formaţia spirituală a creştinului prins în loja masonică şi condus pe alte cărări decât cele ale Domnului (Dumnezeu). Nu este deloc întâmplător că sunt foarte mulţi masoni români, licenţiaţi în Cabală şi doctori în Ştiinţele Ermetice (Oculte), care în acelaşi timp sunt şi conducători de loji masonice şi teozofice, care departe de a se inspira din adevărurile eterne ale creştinismului, rămân sub puterea directă a Cabalei iudaice.

Cabala este o doctrină periculoasă, şi prin aceea că derutează acţiunea rectilinie a facultăţilor umane prin erotism deşănţat şi sexualitate.

Rezultatul studierii şi aplicării Cabalei a dat naştere masoneriei, creându-se apoi subloji masonice mixte, în care se practică în modul cel mai degradant cultul Venerei... şi chiar magia neagră, care este o caricaturizare a Sfintei Taine Euharistice.

Francmasoneria, pe lângă învăţăturile însuşite din Cabală, îşi mai însuşeşte învăţăturile din magia neagră.

Unul din marii maeştri ai magiei moderne, francmasonul Eliphas Lévy (preot catolic apostat) scrie în lucrarea sa: "Dogme et Rituel de la Haute Magie" Paris 1854: "Toate Asociaţiile Masonice datorează Cabalei secretele şi simbolurile lor".

Iar în "Manualele de Instrucţie Iniţiatică" francmasonul Osvald Wirth, în capitolul intitulat "Premiers elements de Philosophie initiatique", redă câteva din învăţăturile ridicole şi caraghioase ale magiei negre. Osvald Wirth, ca şi fratele lui întru Lucifer, Eliphas Lévy, recunoaşte că: "Simbolismul masonic concordă cu Cabala în ceea ce are esenţial". (pag. 33)

Ca să cunoaştem în fond masoneria, trebuie să ştim ce este magia, care este un element constitutiv ca şi Cabala din filosofia francmasoneriei. Citind cartea lui Eliphas Lévy învăţăm că magia nu-i altceva decât o filosofie care cuprinde misterele religiilor păgâne din antichitate şi se găseşte în Cabala evreiască şi în Talmud.

Lucrarea lui Eliphas Lévy - "Dogme et Rituel de la Haute Magie", demonstrează că magia e constituită din mai multe părţi.

1. Prima parte e Ştiinţa celor douăsprezece Numere şi a celor douăzeci şi două de Litere ale alfabetului ebraic. Toate aceste semne grafice (inventate de oameni), au primit câte un simbol cabalistic şi au fiecare o semnificaţie mai mult sau mai puţin abracadabrantă. Până şi Dumnezeu (Iehova, Marele Arhitect), când a creat Universul... s-a servit de semnele francmasonice, scrise pentru primele trei grade ale francmasoneriei: "Livre de l'Apprenti, du Compagnon, du Maître".

Restul magiei e rezervat gradelor superioare din ce în ce mai iniţiate.

2. A doua parte a filosofiei diavoleşti e arta de a ghici viitorul, prin diverse mijloace ca: ghiocul, apa, drojdia de cafea, liniile mâinii (chiromanţia), somnambulism, etc. şi mai ales prin "tarot" (adică prin cărţi de joc cu simbolistică magică). De altfel, în antichitate, preoţii templelor, augurii, auspicii, etc., aveau ca misiune să prevestească viitorul.

3. A treia parte este Astrologia - care dezvăluie soarta oamenilor, sau "horoscopul", prin raportare la poziţia planetelor în momentul naşterii.

4. A patra parte a acestei ştiinţe oculte este Alchimia - care admite şi astăzi ca elemente fundamentale ale Naturii: Pământul, Apa, Aerul şi Focul. Unul din scopurile Alchimiei era să transforme materia brută în aur pur.

5. A cincea parte e Necromanţia, sau evocarea morţilor - în locul cărora se prezintă adesea diverse spirite inferioare sau chiar malefice, care prezic Viitorul sau descoperă ce ascund ei. Necromanţia se practică şi astăzi în cadrul şedinţelor de spiritism.

6. A şasea parte e Magia Otrăvurilor, care prepară prafuri şi băuturi fermecate ca "*aqua tofana*", ce produce o moarte rapidă.

7. A şaptea parte e Vrăjitoria, care constă în fabricarea unei păpuşi de ceară - cu care se realizează

așa zisa vrajă sau făcătură - și care îl reprezintă în mod analogic pe cel care urmează să fie vrăjit. Vrăjitorul ia această păpușă care urmează să fie vrăjită și - după ce o consacră Diavolului, prin evocări și formule magice - o înțeapă cu un ac, la nivelul inimei sau în pântece și, peste puțin timp, cel astfel vrăjit moare subit. În aceeași categorie intră de asemeni deochiul și Jetatura din Neapole, împotriva cărora poți să te aperi prin talismane magice divine sau prin rugă sinceră către Dumnezeu.

8. La capătul acestei serii infame - care este departe de a fi completă - se află Magia Neagră (goeția sau demonomanția). În Magia Neagră este evocată, prin ceremonii infernale, Lucifer sau Satana care vine, când este astfel chemat și poate fi văzut, după cum afirmă Eliphas Lévy: "Când chemi pe Diavol cu ceremoniile cerute, diavolul vine și îl vezi. Pentru ca să nu mori trăznit la această apariție, să nu devii cataleptic, sau idiot, trebuie să fii chiar nebun".

"Dar, când nu ești nebun, ca să reziști prezenței Satanei și să nu mori sau să nu-ți pierzi mintea, trebuie să fi căpătat gradul cel mai înalt al inițierii masonice, adică să fii un adevărat mag, paladist". (Comentariu făcut asupra magiei de prof. Dr. N. Paulescu în Buletinul Anti-Iudeo-Masonic, pag. 80-81, 1930).

Pentru cercetări mai amănunțite despre Magie,sugerăm să fie utilizate informațiile mai ample ce există în lucrarea: "La Magie" (Paris 1927), scrisă într-un mod perfid de un francmason, Dr. J. Maxwell.

De la studiul Cabalei și al Magiei, facem acum o mică incursiune în esența simbolurilor masonice:

Șorțul de piele masonic, pe care și-l pune masonul în față, reprezintă amintirea șorțului zidarilor din Evul Mediu. Masonii leagă originea șorțului de partea veșmântului marelui Preot, destinat să-i ascundă goliciunea atunci când urcă treptele altarului. (Exod cap. 20 vers 26); în termeni mai preciși el corespunde indispensabililor de in, după prescripția din "Exod" (cap. 28.V.49) cu care marele Preot iudaic trebuie să-și acopere partea de la șale până la coapse. El semnifică, de asemenea, un fel de circumcizie simbolică în ceremonia în care omul incult (piatra brută) este supus "artei regale" pentru a se transforma într-un om desăvârșit (simbolizat de piatra cioplită). Atunci omul, după cum zice "Deuteromul" cap. 10, este circumcis în inima sa şi nu i se înţepeneşte deloc grumazul său. Oamenii astfel fasonaţi scapă de măsura comună şi se aşează într-o categorie excepţională. La acest grad el trebuie să posede, pentru a fi recunoscut ca francmason, un întreg sistem de semne convenţionale. Acestea sunt semnele masonice propriu zise - sau ceea ce se numeşte în mod popular secretele masonice (Buletinul Anti-Iudeo-Masonic, Ludendorf în luptă cu Masoneria).

Pe lângă circumcizia simbolică mai există şi o circumcizie reală în masonerie. Acest fapt poate provoca senzaţie, dar este totuşi un fapt real: francmasonii de grade superioare se circumcid. Unii din masonii noştri care au fost identificaţi ca circumcişi au afirmat că au avut fimoză... Odată integraţi în spiritul fracmasonic, membrii masoneriei devin automat membri ai "Alianţei Universale a Masonilor".

Fostul secretar general al masoneriei franceze, Jean Bidegain, confirmă această afirmaţie care ar părea de domeniul fanteziei: "Francmasonii de la gradul 18 în sus devin membri ai «Alianţei Universale a Masonilor»".

Care este scopul "Alianţei Universale a Masonilor"? "A ridica Ierusalimul deasupra Tronurilor, Papilor, Patriarhilor şi Împăraţilor". (Disraeli: Conigsby pag. 138).

Iată cum francmasonii iudaizaţi, devenind până la urmă unelte oarbe, lucrează la nimicirea creştinismului şi la înălţarea iudaismului.

Mai reproducem un document din lucrarea "L'Ennemie Sociale" a fostului mason de grad. 33, fost inspector al masoneriei universale, Paul Rosen: "Să ne fie permis, în fruntea acestei cărţi, a-i preciza caracterul. Literatura anti-masonică, în momentul de faţă, cuprinde un număr considerabil de lucrări foarte remarcabile. Toate au o trăsătură comună: dezvoltă vederile personale ale autorului asupra francmasoneriei, sprijinind această opinie prin documente mai mult sau mai puţin importante.

Noi avem pretenţia de a fi arătat o nouă cale, de a fi dezvăluit un nou plan de campanie acelora care apără ordinea socială creştină. Noi am urmat cuvânt cu cuvânt Sfatul atât de limpede formulat de Sanctitatea Sa Papa, Leon XIII, când a scris în enciclica "Humanum Genus": «Îndepărtaţi masca în spatele căreia se ascunde francmasoneria pentru ca ea să fie cunoscută aşa cum este în realitate». Şi pentru a ne supune acestei auguste invitaţii, noi am forţat Masoneria să se arate, să se expună ea însăşi în nuditatea ei ruşinoasă şi monstruoasă. În acest scop am adunat documentele oficiale cele mai incontestabile, începând de la cercurile conducătoare şi personalităţile care guvernează Francmasoneria, grupându-le astfel încât orice comentariu pare de prisos, iar opinia asupra sectei satanice, în loc să rămână numai a publicistului devine *«ipso facto»* a oricărui cititor de bună credinţă.

Într-o primă lucrare, intitulată "Satana şi Compania", am studiat învăţămintele periculoase ale francmasoneriei şi am urmărit educaţia progresivă a adepţilor săi. Astăzi urmărim să examinăm pe sectari la lucru şi am hotărât să facem lumină asupra maşinaţiilor lor negre. Ne-am propus a nu face să figureze, în paginile ce urmează decât documente oficiale de o autenticitate indiscutabilă; concluziile puse vor apărea de neînlăturat pentru toţi aceia pe care nu-i orbeşte pasiunea contra religiei. Să rezumăm în puţine cuvinte preliminare, obiectul şi planul acestui nou studiu:

«Pentru a distruge ordinea socială, stabilită de Dumnezeu în lume, Satana a instituit o Asociaţie a cărei adevărată firmă socială, menţinută secretă, este "Satana şi Compania" a cărui denumire mărturisită este: Francmasoneria. Această asociaţie, înfiinţată pentru distrugerea ordinii sociale numără astăzi (anul 1890) în lumea întreagă 156.000 ateliere de lucrare satanică numite loji, în care marele şef Satana, face să lucreze contra societăţii creştine: 25.875.000 oameni, care se intitulează francmasoni şi 2.850.000 femei numite surori masonice. Finanţele acestei puternice Asociaţii care e de peste 28 milioane agenţi de satanizare, au în fiecare an o mişcare efectivă de 3 miliarde franci aur.

Lucrările sale se săvârşesc pentru "Gloria şi sub auspiciile D. . G. . A. . D. . U. ., litere fatidice, care pentru profanii masoni, naivi, înseamnă: "Du Grand Arhitecte de l'Univers" (Al Marelui Arhitect al Universului) iar pentru cei iniţiaţi se traduce prin cuvintele: "De la Grande Association Destructive Universelle" (a Marei Asociaţii de Distrugere Universală).»

Spre a putea aduce o judecată imparţială şi motivată asupra acestei asociaţii vom arăta francmasoneria la lucru în Franţa, în Belgia şi în Italia; o vom arăta în plina ei acţiune distructivă, în plinul ei învăţământ corupător. Acţiunea sa distructivă este de factură politică şi se exercită în special în Franţa şi în Belgia.

Învăţământul său corupător este Anti-Religios şi răspândit în Franţa, în Belgia, în Italia şi în lumea întreagă. Anarhistă în Franţa şi în Belgia, atee în Italia, iată ce este francmasoneria universală în Europa sub direcţia D. S. de la Berlin.

Am scris iniţialele masonice D. S. care pentru «vulgum pecus» al francmasoneriei, (aceste litere) înseamnă "Directorat Suprem". Pentru marii iniţiaţi, însă, aceste două litere D. S. între care este încadrată deviza masonilor conducători «Deus Meumque Ius» ea simbolizează următoarele:

- Impunerea (simbolizată prin cuvântul Ius), a principiilor masonice, mai întâi familiei, apoi naţiunii şi în cele din urmă întregului glob pământesc, spre a ajunge a le înrădăcina în toată omenirea.

- Distrugerea (simbolizată prin cuvântul Deus) a religiei, a autorităţii, a moralei. Distrugerea religiei în familie; distrugerea autorităţii în sânul naţiunii; distrugerea moralei în omenire.

- Materializare (simbolizată prin cuvântul "Meum"), prin corupţie (adevăratul sens al cuvântului "Materializare a conştiintei, a învăţământului, a Statului.")

Aceste cuvinte (Impunere, Distrugere, Materializare) înseamnă pentru Marii iniţiaţi satanici, că trebuie:

1. Să impună distrugerea oricărei religii în familie prin coruperea conştiintei;
2. Să impună distrugerea oricărei autorităţi în naţiune, prin corupţia învăţământului;
3. Să impună distrugerea oricărei morale în omenire prin corupţia Statului;

Pentru gânditori, pentru oamenii cumpătaţi, aceste două litere D. S., care de două secole joacă un rol atât de mare în istoria universală înseamnă, deci: "Dezorganizarea Satanică" a familiei, a naţiunii şi a omenirii, reprezentate prin cele trei puncte . . care le urmează."

Există francmasoni români care în corespondenţa lor particulară semnau, punând la sfârşitul numelui trei puncte, . . fără ca să le fi ştiut semnificaţia.

Originea Francmasoneriei

Sunt mai multe ipoteze asupra începutului masoneriei. Istoriceste se poate afirma că francmasoneria există sub forma sa actuală de la 1717. În această epocă, mai multe loji engleze s-au reunit la Londra şi au fondat "Marea Lojă din Anglia". James Andreson a fost însărcinat cu redactarea definitivă a Constituţiilor masonice. Lucrarea sa a apărut în 1723 şi a servit drept bază la toate Constituţiile masonice actuale. Născută în Anglia, francmasoneria, n-a întârziat a se extinde pe întregul continent, unde ea s-a răspândit în prima jumătate a secolului XVIII.

Din circumstanţele istorice şi din datele fondării marei Loji din Anglia, specialiştii sunt în unanimitate de aceeaşi părere în ceea ce priveşte originea şi evoluţia masoneriei pe glob. Aşa de pildă Bernard Fay, profesor la Colegiul Franţei, în remarcabila sa lucrare "La Francmasonerie et la Revolution Intelectuelle du XVIII Siecle", vol. V. din colecţia Cluny, - consacră un studiu special masoneriei engleze asupra căreia vom reveni mai jos.

Eliminând teoriile fanteziste asupra istoricului masoneriei, cităm după Vicontele Leon de Poncins: "La Dictature des Puissances Occultes" pag. 64:

I. - Originea păgână. - Francmasoneria derivă din vechile mistere religioase ale grecilor şi egiptenilor.

II - Originea templieră. - Ordinul templierilor (care fusese mai înainte un ordin eminamente creştin), dar din cauză că se infiltrase francmasoneria în el şi-i dăduse o nouă direcţie contrară scopului pentru care fusese creat, a fost desfiinţat de Papa) s-a perpetuat în secret şi a fost reactivat sub forma masoneriei.

III. - Originea rosa-cruciană. - Francmasoneria provine de asemenea din ordinul ocultist al Rosei-Cruce (la acest grad, călcarea în picioare şi străpungerea cu spada a crucifixului constituie un act ritual în masonerie).

IV. - Originea Corporativă. - Francmasoneria provine din asociaţiile de masoni (Corporaţiile) din Evul Mediu.

V. - Originea stuartistă. - Francmasoneria a fost creată de Prinţul Charles Stuart în scop politic.

VI. - Originea deistă. - Francmasoneria derivă din teoriile şcolii deiste, al cărei reprezentant principal a fost John Toland.

VII. - Originea protestantă. - Francmasoneria reprezintă internaţionala protestantă, de origine calvinistă şi puritană.

VIII. - Originea ocultistă. - Francmasoneria îşi are sorgintea în diferite secte ocultiste satanice ele însele, inspirate din Cabala.

IX. - Originea evreiască - (care este cea veridică). Evreii au creat toate piesele masoneriei în scopul dominaţiei oculte mondiale.

Filosofia Francmasoneriei

Filosofia masonică e diametral opusă filosofiei creştine. Această filosofie atee şi materialistă le este inoculată masonilor treptat, pe măsură ce trec de la un grad de iniţiere la un grad mai înalt, fără ca să fie observată această evoluţie "spirituală" a masonului, din cauză că ideile masoneriei se administrează membrilor prin sugestie şi inoculare persuasivă lentă.

"Primul efect al iniţierii este de a "purifica" ucenicul de orice mentalitate creştină..."

"Copilul crescut în religia creştină vede, judecă şi lucrează creştineşte; masonul născut la lumina templului va vedea, judeca şi lucra masonic" (Gustave Bord, "La Francmasonnerie en France, des origines a 1815", preface, p. XVII).

Filosofia masonică este de esenţă panteistă, pentru că în realitate neagă existenţa lui Dumnezeu, înlocuind-o cu Natura, adică cu Omul.

Iată cum este redactată doctrina panteistă masonică de francmasonul Adriano Lemni (fost primar al Romei) unul din şefii supremi ai magiei negre internaţionale:

I. Cred în eterna Materie-Mamă...

II. Şi în Om care este Fiul ei cel iubit...

III. Care din materie s-a zămislit şi s-a născut din Pământul ce-l susţine şi-l nutreşte...

IV. Cred în Cugetare, duh de viaţă făcător... (citat după Dr. Emil Jouin: "Revue internationalle des Societes Secretes" Nr.I, ian. 1930 pag. 20).

Francmasoneria contra religiei creştine

După dărâmarea Templului din Ierusalim care a fost profetizată de către Mântuitorul nostru Isus Hristos, ca o pedeapsă divină dată masonilor pentru crucificarea lui Isus - iudaismul, prin formidabilul său instrument, masoneria, a mobilizat toate forţele oculte pentru reconstituirea templului lui Solomon, prin descreştinarea omenirii.

Istoricul francez Maurice Muret în lucrarea sa: "L'Esprit Juif", Paris, - defineşte astfel acţiunea masonului anti-creştin: "Francmasonul, de când a făptuit cea mai mare crimă contra Dumnezeirii (omorârea lui Hristos) a rămas duşmanul neîmpăcat al lui Dumnezeu. Din această pricină, el ia proporţiile şi semnificaţia unui simbol al luptei contra Bisericii; descreştinarea lumii fiind scopul suprem al francmasoneriei, ea rezumă toată acţiunea sa contemporană."

"Descreştinarea lumii", la aceasta se reduce, în definitiv, acţiunea francmasonilor contemporani. Din cauza doctrinei, educaţiei şi practicii masonilor, atât în concepţia lor despre viaţă şi lume, cât şi în activitatea lor în societate, ei vor avea o atitudine net anti-creştină, vor arăta un sentiment de ură neîmplinită faţă de religia creştină şi mai ales vor caricaturiza prin diferite legende viaţa şi activitatea preotului creştin.

Iată ce ne spune francmasonul Lafargue, la congresul international masonic de la Bruxelles:
"Război lui Dumnezeu! Ură lui Dumnezeu"!

Iar francmasonul De Lanessan, fost ministru şi guvernator al Indochinei, a spus într-o cuvântare la Loja "La Clemente Amitie":
"Infamul este Dumnezeu".
Trebuie să zdrobim infamul!"

Iudaismului, ca să poată să dărâme creştinismul, i-a trebuit această asociaţie, această pârghie - francmasoneria - recrutând diferiţi adepţi din diferite clase sociale ale societăţii creştine ca prin ei să poată da mai uşor lovitura pe care ei o scontează mortală religiei lui Hristos.

Serviciile creştinilor masoni au fost considerabile. Dar pătrunderea lor în tainele masoneriei a constat în aceea că unii masoni recrutaţi dintre creştini, atunci când au parvenit la gradul cel mai mare (gradul 33 - ce semnifică anii crucificării lui Hristos) şi au fost în posesiunea planurilor infernale ale fracmasoneriei de a submina civilizaţia creştină, s-au grăbit să iasă din infama congregaţie, denunţând întregii lumi caracterul şi scopul profund criminal al sectei.

După Paul Rosen, fost Inspector General al masoneriei, care a dat o lovitură aproape mortală mafiei, un al mare mason, ocultist, membru în consiliul Ordinului Marelui Orient francez, M.I. Doinel, convertit în cele din urmă la creştinism, a făcut destăinuiri preţioase asupra ţelurilor masoneriei: "De câte ori am auzit (e vorba aici de acei creştini "cu numele" care au avut nenorocul să se vândă, prin masonerie lui Satana) francmasoni gemând sub dominaţia masonilor din loji, în atelierele filosofice în toate ţările, în marele Orient, în consilii, la toate punctele triunghiului cum zic ei, pe toată întinderea vastei lumi! Nu-mi aparţine mie dreptul să demasc această tiranie din punct de vedere politic, nici din punct de vedere financiar. Însă în gândirea Satanei, Sinagoga are o parte imensă, preponderentă. El contează pe evrei pentru a guverna masoneria, aşa cum contează pe Masonerie pentru a distruge Biserica lui Hristos... De la Revoluţie (1787) evreii au invadat lojile. Invadarea a fost progresivă. Ea este acum completă. Cabala a fost regină în lojile secrete. Spiritul evreiesc a fost rege în atelierele simbolice. Celor care sunt dotaţi cu inteligenţă le este prescris studiul Cabalei; ignoranţilor, spiritul evreiesc; Kabala dogmatizează şi face din această filozofie o metafizică, metafizica lui Lucifer".

"Spiritul francmason conduce acţiunea. Şi, atât dogma francmasonă, cât şi spiritul francmason, teoria şi punerea ei în practică, totul este dirijat în contra Bisericii creştine, contra ei şi numai contra ei şi contra şefului Ei invizibil, Isus Hristos". (Emmanuel Barbier, "Les Infiltrations massonniques dans l'Eglise", pag. 12".

Fondul anticreştin al masoneriei se poate vedea şi din acest canon al rabinului Tharphon, citat de Bernard Lazare în lucrarea sa: "Antisemitisme", pag. 47: "Evangheliile trebuiesc arse pentru că păgânismul este mai puţin periculos pentru credinţa ebraică decât creştinismul".

Un alt expert în materie, un cunoscător profund al tainelor hrubelor masonice, Jean Bidegain, fost secretar general al masoneriei franceze, în lucrarea sa, "Le Grand Orient de France", Paris 1905 pag. 186, arată că: "Francmasoneria, care incontestabil este de origine iudaică, este pentru israeliţi un instrument puternic de acţiune şi de luptă, de care ei se servesc în mod secret. Evreii - atât de remarcabili prin instinctul lor de dominaţie şi prin ştiinta lor de a guverna - au creat francmasoneria, ca să înroleze într-însa oameni care, neaparţinând neamului lor, se angajează totuşi să-i ajute în faptele lor şi se angrenează să colaboreze cu ei la stabilirea domniei lui Satana, printre oameni".

Concepţia Masonică despre Dumnezeu

Francmasonii noştri naivi gândesc, spun şi scriu că francmasonii cred în Dumnezeu. Aceasta este fals. Francmasonul Bernardin, gradul 33, a declarat formal: "Dumnezeu nu trebuie niciodată să se confunde cu marele "Arhitect al Universului" ("Preçis historique du Grand Orient de France", 1909 pag. 25). Afirmaţia aceasta e clară şi netă pentru toţi francmasonii.

Fr. Sergent spunea la fel în anul 1904: "Acei care au primit o iniţiere superioară ştiu că această formulă: «Marele Arhitect al Universului», n-are nici o valoare religioasă. «Marele Arhitect al Universului», nu este deloc Dumnezeu ci în realitate este Francmasoneria Universală."

"Constituţia şi Codul Organic" al lojei Marelui Orient al României, care are imprimată data calendarului iudaic 5927, conţine la pag. 8 această minciună grosolană: "Francmasoneria onorează pe Dumnezeu, Puterea Supremă; sub numele de: «Marele Arhitect al Universului»".

Formula "Marele Arhitect al Universului", după mărturisirea unanimă a fruntaşilor masoni din supremele consilii, se recunoaşte că n-are nici o valoare religioasă, aşa cum este propagată de ei, sau cu alte cuvinte ei nu cred deloc în Dumnezeu.

Ca să spulberăm orice urmă de îndoială, cităm aceste rânduri categorice dintr-o lucrare a lui Oswald Wirth, "Le Livre de L'Aprenti", pag. 22: "Să avem curajul să ne mărturisim religioşi, să ne afirmăm apostolii unei noi religii, mai sfântă decât toate celelalte. Să propagăm Religia Republicii."

"Francmasoneria este "Biserica lui Satan", Şeful ei Suprem îşi avea sediul la Roma: Lemni (francmasonul condamnat în anul 1844 ca escroc, de tribunalul din Marsilia), Nathan." (Tilloy: "Le peril judeo-maçonique", Paris pag. 55).

Francmasonul Minat a scris despre acest ex-Papă din urmă masonic: "Nathan e evreu, urmaş al unei familii olandeze: Nathan la Roma este continuarea revoluţiei... Asemănarea numelor este fatidică. Nathan este Satan, este puterea infernală". (Revue maçonnique). "În imensa sa majoritate poporul iudaic a trecut de la adorarea lui Dumnezeu la adorarea lui Satana".

"Cabala jidovească este tradiţia orală a lui Moise falsificată, păgânizată şi, se poate spune, diabolizată". (E. Barbier: "Infiltrations maçonniques dans l'Eglise").

"În gândul lui Satan, sinagoga are o putere imensă, preponderentă. El contează pe evrei pentru a guverna masoneria, după cum contează pe masonerie pentru a distruge Biserica lui Isus Hristos". (Doinel, francmason, grad mare, convertit, în lucrarea: "Satan demasqué".)

Iată o magistrală calificare dată francmasoneriei de către un episcop creştin: "Minciuna: este religia ei; Satan: Dumnezeul ei; Turpitudinea: sacrificiul ei".

La gradul 25, Venerabilul zice Iniţiatului: "«Marele Arhitect al Universului» în onoarea căruia arde tămâia Lojilor şi a Atelierelor nu este Dumnezeu, este Îngerul Luminii Luciferice, Geniul Muncii, Spiritul Focului Gheenei".

Doctrina secretă a Ordinului francmasonic Odd Fellovs şi a Paladiştilor (a francmasonilor luciferieni), constă dintr-un sistem manechinist al dublei divinităţi.

"Dumnezeul creştinilor este rău şi trebuie să-l combatem. Domnia lui se va sfârşi la venirea lui Anti-Crist".

Venirea Anti-Cristului, profetizată de Sfântul Ioan Evanghelistul în Apocalipsa, a fost realizată undeva în Eurasia şi în marşul ei de acţiune satanică ar fi cuprins toată Europa dacă nu s-ar fi lovit de rezistenţa viguroasă a marelui spirit european.

Voltaire şi d'Alembert, francmasoni cu grade mari, se salutau întru Belzebut (Regele Demonilor) şi întru Lucifer: "Voi iubi, scria Voltaire înainte de reconvertirea la creştinism, o bună carte de filosofie care va zdrobi pentru totdeauna Infamul. Îmi pun toate speranţele în Enciclopedie".

D'Alembert răspundea lui Voltaire: "Este evident cum spui tu, că lucrarea (Enciclopedia) este ieşită din mâini diferite; eu am recunoscut patru, acelea ale lui Belzebut, Astaroth; Asmodeu şi Lucifer".

La iniţierea în gradul 20, venerabilul rosteşte: "Fiţi ca steaua de dimineaţă (Luceafărul), care anunţă venirea zilei, mergeţi de duceţi lumii lumina, în numele sfânt a lui Lucifer, dezrădăcinaţi întunericul."

La gradul 21: "Oamenii care au întreprins construcţia clădirii Turnului Babel, erau toţi din urmasii lui Cain din Canaan. Acest turn era un monument ridicat în gloria "Îngerului Luminii" şi pentru salvarea umanităţii viitoare în cazul unui nou potop..."

În gradul 30 Kadoş (Sfânt), iniţiatul înjunghie trei capete care reprezintă: Armata, Regele şi Şeful

Bisericii.

N-ar trebui să mai reamintim că s-au găsit francmasoni într-un aşa grad de imbecilitate, că au ridicat statui lui Satan. Cazul francmasonului Herman Menz, din America, care a ridicat o statuie lui Satan, aproape de New-York, împărţind cu acest prilej broşuri gratuite prin care proclama credinţa lui într-un diavol unic.

Acesta nu este un caz izolat de satanism. Sunt de asemeni multe rugăciuni şi imnuri închinate lui Satan şi ele nu au fost create de un francmason oarecare, ci chiar de anumiţi conducători, ca francmasonul Canducci, gr. 33, din Italia.

Francmasoneria contra religiei, Bisericii şi preoţimii creştine

În realitate, războiul feroce al francmasoneriei contra religiei nu vizează decât adevărata religie, creştinismul.

Iată câteva dovezi despre cele afirmate: "Organizată aşa cum este ea, francmasoneria poate, dacă vrea, să înlocuiască Biserica Creştină" (Fr. Felix Pyat).

"Noi suntem sectari" (Fr. Bourgueil).

"Noi trebuie să săpăm credinţa în supranatural" (fr. Beauguir).

"Trebuie ca religia să fie distrusă sistematic în popor" (Fr. Most).

"Noi trebuie să eliminăm din societate influenţa religioasă sub orice formă se prezintă ea". (Journal Officiel de la francmaconnerie Française, 1885 pag. 707).

"În nici un caz un punct de echivoc! Să nu mai spunem: «Noi nu vrem să distrugem religia». Să spunem din contră: «Noi voim să distrugem religia". (Fr. Aulard; Analles de la Jeunesse laique, August 1904).

"Noi nu putem şi nu voim să avem nici un respect pentru practicile religioase". (Bulletin du. Grand Orient de France, 1895, pag. 308).

"Rolul francmasoneriei este de a distruge complet religia". (Congresul masonic din 1899).

"Clericalismul; iată inamicul" - urla evreul francmason Gambeta.

"Clericalismul, acesta este duşmanul lumii moderne, pe care noi trebuie să-l doborâm, şi să-l distrugem". (Fr. Salva).

Iar alt francmason, Colfavru, spunea în 1887: "Inamicul umanităţii este clericalismul; inamicul este preotul; inamicul este acel care îndrăzneşte să se pretindă că este intermediarul între Necunoscut şi oameni. Religia este un organism despotic destinat să apere conştiinţa umană... trebuie, deci, ca lumea să fie debarasată cât mai repede de preoţi".

În timpul revoluţiei franceze, s-a dat drept cuvânt de ordine acea instrucţiune de o ferocitate într-adevăr canibalică elaborată în lojile masonice şi care i-au costat viaţa pe episcopii şi preoţii care au avut imprudenţa să intre în templul Satanei, conspirând astfel contra lor înşile. Atunci a răsunat lozinca francmasonului Adam Weishaupt, şeful ordinului francmasonic al "Iluminaţilor", care a condamnat la moarte într-o conferinţă secretă la Franckfurt pe Main, pe regele Ludovic al XVI-lea: "Avec les boyaux des derniers des pretres; étranglons le dernier des Rois"! (Cu intestinele ultimului preot să ştrangulăm pe ultimul dintre regi).

Autorul "Cursului de Masonerie practică" (un mason de grad foarte înalt) scrie (Tom. I. pag. 5, şi b): "Scopul real al masoneriei este dublu: ea îşi propune să răstoarne pretutindeni de o manieră definitivă şi fără posibilitate de revenire regimul monarhic, care este negaţia odioasă a Libertăţii, Egalităţii şi Fraternităţii. Ea îşi propune de asemeni să zdrobească şi să nimicească pretutindeni creştinismul, singurul sprijin adevărat şi singura raţiune de a fi a regalităţii..."

Francmasoneria spune: "Scopul scuză mijloacele".

"Descreştinarea Lumii prin toate mijloacele, mai ales strangulând creştinismul, câte puţin, prin noi legi contra clerului, acesta este scopul nostru; în felul acesta se ajunge la lichidarea Bisericilor. Graţie instrucţiei laice fără Dumnezeu, se va avea o generaţie atee. Vom face atunci o armată şi o vom lansa asupra întregii omeniri creştine, armată care va fi ajutată de către toţi fraţii şi amicii ţărilor în care va năvăli armata". (Convenţia secretă din anul 1879).

"Trebuie nu numai să descreştinăm cât mai repede Omenirea ci să o şi facem să devină atee." (Fr. Beauguier).

"Război de moarte Creştinismului." (Fr. Viviani)

"Trebuie să extirpăm lepra devorantă a creştinismului." (Gametta).

Se pot înmulţi aceste perle de ură ce provin din convenţiile şi atelierele lojilor francmasonice, din care reiese că francmasoneria, departe de a practica adevărul, îşi impune ca dogmă minciuna. Francmasonii sunt atei. Ei nutresc şi duc o luptă înverşunată contra bisericii, religiei şi clerului creştin. Suntem siguri că francmasonii noştri - cei mari - vor căuta să le spună francmasonilor mai mici, dar naivi, că toate astea se întâmplă aiurea, în lojile străine, sau la "cei de la Marele Orient", dar "la noi", la Loja naţională, aici este cu totul altceva...

Răspundem acestor mistificatori ordinari precizând că "Marele Orient Francez" s-a adresat către toate Lojile din Franţa şi străinătate (Francmasoneria se ştie că e universală, internaţională şi solidară, iar "Marele Orient al României" şi "Marea Lojă" zisă "Naţională" sunt recunoscute de "Marele Orient Francez"), o instrucţiune secretă în care se scrie:

"...Scopul nostru final este acela al lui Voltaire şi al revoluţiei franceze: «Nimicirea pentru totdeauna a ideii creştine.»"

Să vedem acum ce scria Voltaire? "Religia creştină este o religie infamă, o hidră mârşavă, un monstru pe care trebuie ca o sută de mâini invizibile să-l strivească... Să zdrobim, zdrobiti infamul!" Ori este clar că Infamul, în concepţia francmasonică,este Dumnezeu.

"Templul masonic, trebuie să înlocuiască Biserica" (Fr. Charbonier la Congresul Masonic din 1885)

"Să sperăm că într-o zi bisericile vor fi transformate în săli de concert, de teatru sau în săli de adunare, în magazii de grâne şi în grajduri de cai" a îngânat francmasonul Most (pag. 24 în "La Peste religieuse").

Lucrarea masonului Most: "La Peste religieuse", a fost tradusă în româneşte de un oarecare Neagu (Neghel) şi publicată în biblioteca revistei "Idei", a socialistului Petre Muşoiu. Citez o parte din finalul lucrării "Ciuma religioasă" a francmasonului Most. în traducere de Neagu: "Va veni vremea când crucile şi icoanele vor fi aruncate în foc, iar potirele şi vasele sfinte vor fi schimbate în unelte folositoare, bisericile vor fi atunci prefăcute în săli de concert, de teatru sau în săli de adunare şi, când nu vor putea sluji unui asemenea scop, ele vor deveni hambare de grâne şi grajduri de cai. Să nădăjduim că va veni o zi când mulţimea luminată de astă dată, se va minuna cum de nu s-a săvârşit încă de mult o asemenea prefacere. Se va face atunci Tabula Rasa din tovarăşii popimii... Statul, ca şi Biserica, vor fi atunci complet şterse de pe faţa pământului".

Observând fenomenele sociale şi revoluţionare care au avut loc în Spania în care au avut loc incendieri de biserici, iar preoţii au fost jupuiţi de vii şi puşi în panoplii, în măcelăriile din Madrid, vedem o stranie identitate care este aproape perfectă între ideologia masonică şi ideologia pragmatica comunistă.

Telegramele de presă din vremea războiului civil din Spania au relatat multe cazuri de incendieri care ilustrează cu prisosinţă directivele masonice de mai sus: "În Alcada de Henares, aproape de Madrid, comuniştii au incendiat biserica şi au făcut în piaţă un foc în care au aruncat statuile, icoanele şi sfintele odoare. Apoi au încercat să incendieze mânăstirea Madeleines şi biserica Sf. Jacques."

"La Torrevieja (aproape de Alicante), două biserici au fost incendiate, apoi au fost incendiate teatrul municipal, două hoteluri şi patru case particulare. La Centa, au fost incendiate biserica Remadias." (Tel. Rador, ziarul "Universul" Nr. 70, 18 Martie 1936).

Mai citim de asemeni într-unul din numerele ziarului "Bezbojnik" că, tribunalul U.R.S.S.. a condamnat la moarte pe preoţii Prjuchin şi Shuraw Iljoff, pentru crima gravă de a fi slujit biserica şi de a fi propovăduit moralitatea şi smerenia. Ei au vorbit în favoarea celui mai mare inamic al comunismului, care se numeşte Dumnezeu şi au trebuit să-şi răscumpere curajul de a susţine aceste idei cu viaţa. De altfel, însuşi Lenin a spus: "Concepţia oricărui Dumnezeu este o mare infamie".

Iată în continuare ce spune ziarul "Bezbojnik" (Ateul): "Vom da foc tuturor bisericilor din lume"; şi astfel trista soartă a Catedralei "Sfânta Camera" din Oviedo au mai avut-o şi alte locaşuri sfinte din Spania". ("Ţara Noastră", 20 Martie 1936).

Acţiunea mizerabilă de distrugere a unor biserici din Spania a fost condusă de creştinii Marani (evrei botezaţi încă de pe timpul lui Ferdinand Catolicul care, deşi creştinaţi, au ţinut permanent legătura cu Sinagoga şi au păstrat religia lui Moise în inimă).

În lumina acestor evenimente ne putem imagina perspectiva eventualelor prefaceri sociale pe care ni le preparau masonii din România. Declaraţiile martorilor pentru comunistul Constantinescu-Iaşi, a fostului senator Leanca, şi alţii, au trădat o mentalitate sectară, faţă de Stat şi Biserică, periclitând viaţa noastră religioasă de stat şi naţională.

Găsim că nu-i lipsit de interes a mai reda încă câteva texte provenite din lagărul inamicilor bisericii creştine, necesare pentru explicaţia atitudinii unor politicieni, foşti guvernanţi, faţă de biserica noastră ortodoxă, în Parlament.

Francmasonul M. Guyat, într-o cuvântare ţinută în cadrul unei conferinţe masonice la Paris, în finalul discursului său se întreabă: "Mult va mai trebui oare, să întreţinem bisericile care propovăduiesc nebunia şi să plătim pe popi, a căror treabă nu-i decât să stârnească şi să exploateze sminteala?"

Comparăm aici abţinându-ne de la orice alt comentariu, răspunsul dat de fostul Ministru Argetoianu, unul din marii pontifi ai masoneriei româneşti, într-o şedinţă a Camerei, unei delegaţii de preoţi parlamentari, pentru achitarea salariului clerului ortodox: "Mai lasaţi-mă în pace, nu am bani şi mai ales să ştiţi că nu am bani pentru preoţi, care nu au alt merit decât că urmăresc să cultive superstiţia în popor".

COMUNISM ŞI SATANISM

"Vreau să mă răzbun eu însumi pe cel ce stăpâneşte sus..."

"Ideea despre Dumnezeu este nota fundamentală a unei civilizaţii pervertite; acesta trebuie distrusă." (Karl Marx)

"Marx şi Satan", cartea pastorului Richard Wurmbrand, tradusă anul trecut în limba română, dezvăluie cititorului o faţetă prea mult timp neglijată sau poate ascunsă a părintelui comunismului mondial: Satanismul. Cercetând poeziile, corespondenţa, relatările biografice ale lui Karl Marx, autorul probează cu date irefutabile osmoza perfectă a ideologiei comuniste cu însăşi "ideologia" duşmanului lui Dumnezeu, Satan. Comentariile sunt de prisos, suficiente se dovedesc versetele marxiste care sunt o veritabilă tălmăcire în versuri a "Manifestului Comunist". Iată numai câteva mostre din gândirea umanist-revoluţionară a lui Karl Marx (Mordenchai):

"-Astfel, un Dumnezeu mi-a smuls totul,
În blestemul şi tortura destinului.
Toate lumile Lui s-au dus fără întoarcere!
Nimic altceva nu mi-a mai rămas decât răzbunarea.
Îmi voi clădi tronul în înaltul cerului,
Vârful lui va fi rece şi înspăimântător,
Groaza superstiţioasă - îi va fi căpătâi.
Cel ce-l va privi cu un ochi sănătos,
Se va întoarce palid ca moartea şi mut,
Cuprins de morbul morţii oarbe şi îngheţate,
Fie ca fericirea lui să-i pregătească moartea."
"Atunci voi fi în stare să merg triumfător,
Ca un zeu printre ruinele împărăţiilor.
Fiecare din cuvintele mele este foc şi acţiune.
Pieptul meu este la fel ca cel al Creatorului..."
"Aburi infernali se ridică şi umplu creierul,
Până când înebunesc şi inima mi se schimbă cu desăvârşire.
Vezi această sabie?
Prinţul întunericului
Mi-a vândut-o.
Pentru mine el este cel care măsoară timpul şi dă semnalul,
Cu tot mai multă îndrăzneală interpretez dansul morţii."
"Cu dispreţ îmi voi arunca mănuşa
Drept în faţa lumii,
Ca să văd prăbuşirea acestui uriaş pitic,
A cărui cădere nu-mi va înăbuşi înflăcărarea.
Apoi voi pribegi asemenea unui Dumnezeu biruitor
Printre ruinele lumii
Şi, dând cuvintelor mele o forţă activă,
Mă voi simţi deopotrivă cu Creatorul."

"Nu puteţi sluji şi lui Dumnezeu şi lui Mamona", a spus Mântuitorul. Cei care astăzi sunt amăgiţi de comunism (socialism etc.), trebuie să aleagă.

PROFEŢIILE FAIMOASE ALE LUI SUNDAR SINGH CU PRIVIRE LA MISIUNEA SPIRITUALĂ PLANETARĂ A ROMÂNIEI

Preambul

Sundar Singh este un binecunoscut înțelept și iluminat indian, care s-a născut în anul 1889 în India, în orașul Rampur, regiunea Punjab și care a murit în anul 1933. Creștinat în urma unei experiențe spirituale deosebite, legată de apariția lui Iisus, el a făcut o călătorie prin toate țările creștine în primul deceniu al secolului nostru. Cu această ocazie, SUNDAR SINGH a vizitat și țara noastră și cu privire la aceasta el a făcut profețiile ce urmează. Aceste profeții au circulat, încă pe vremea regimului de tristă amintire al dictatorului Ceaușescu, în manuscris, fiind sistematic prohibite sau confiscate de către organele de securitate de fiecare dată când erau descoperite la cineva. Speriată de perspectiva unui reviriment spiritual care ar putea să se manifeste în poporul român, prin dinamizarea încrederii în resursele sale fabuloase și prin cristalizarea ideii că românii sunt un popor ales de DUMNEZEU, Francmasoneria mondială și la ora actuală cea locală au urmărit cu îndârjire și viclenie să minimalizeze importanța acestor profeții, susținând în nenumărate rânduri că aceste profeții nu au existat niciodată (în ciuda faptului că ele circulă încă din anul 1940 și sunt cunoscute de zeci de mii de oameni) și ca o culme a absurdului, unii înverșunați dușmani ai acestor profeții au susținut, nici mai mult, nici mai puțin, decât că SUNDAR SINGH nu a existat vreodată. Toți cei care lecturează aceste profeții trebuie să nu ia în considerație tentativele francmasonilor care sunt dușmanii acestui popor, de a anula, prin tertipuri murdare, mesajul profund spiritual al acestor profeții. Cine are urechi de auzit, să audă!

Textul propriu-zis al profeţiilor lui Sundar Singh

"Să nu vă surprindă deloc acest fel de adresare deoarece fac aceasta pentru a nu vă lăsa să fiţi înşelaţi de această înscenare satanică atât de abil pusă la punct ca să vă înşele. Eu ştiu că România are o mare misiune Dumnezeiască de redresare spirituală ce o va face până la urmă să se înfăţişeze ca un veritabil model demn de urmat pentru întreaga umanitate. Este necesar să fac această mărturisire-profeţie în faţa popoarelor întregii lumi, creştine sau de alte religii, fiindcă toate semnele marchează schimbările spirituale uluitoare ce vor avea loc în curând. Spusele mele nu trebuie să vă determine să mă consideraţi un fanatic simpatizant al românilor ce îşi imaginează himerice plăsmuiri, căci cea care mi-a inspirat, fără putinţă de tăgadă, aceste profeţii este Preasfânta Născătoare a lui Iisus, şi reamintesc din nou că, din câte simt, locul de cinste în ocrotirea României îl ocupă Maica Domnului şi apoi marile puteri cereşti, la toate acestea mai adăugându-se şi majoritatea sfinţilor din cer.

În curând aproape toate popoarele neamului omenesc vor deschide ochii contribuind la împlinirea realităţii orânduite de Dumnezeu şi se vor supune voinţei divine mult mai bine decât altădată, deoarece atunci vor lua sfârşit într-o mare măsură manifestările îndărătniciei şi răutăţii omeneşti care au făcut cu putinţă atâtea acţiuni de greşită interpretare a voinţei divine. Perpetuarea răului va fi stăvilită atunci, iar revelaţiile divine vor ajunge să acopere pământul, făcând ca tot ceea ce este bun şi plăcut înaintea lui Dumnezeu să iasă la lumină, pentru a-i ajuta pe oameni să atingă înţelepciunea şi să se desăvârşească.

Acum, când fac cunoscute aceste profeţii, dacă aş fi român de origine, probabil că aş putea fi învinuit de părtinire naţională, iar dacă aş fi european din comunitatea latină, ar fi fără îndoială unele motive să fiu judecat într-un fel omenesc, cu patimă omenească; însă deoarece eu sunt un indian iluminat prin intermediul lui Iisus Hristos şi ferm stabilit în credinţa creştină pot vorbi cu toată uşurinţa, încredinţându-vă că acum nu fac altceva decât să exprim voia lui Dumnezeu. În anii care vor veni şi lunile ce vor veni, în ţara trăirii voastre (România), scoarţa pământului va lua foc, clima va suferi unele schimbări, cutremure îngrozitoare vor distruge multe dintre clădirile existente, uragane şi vânturi puternice ce vor apare pe pământ şi pe mări, vor nimici îndrăzneala obraznică a oamenilor bazaţi numai pe aşa-zisa putere a ştiinţei.

Ingeniozitatea omenească pusă în slujba răului va face cunoscute lumii cele mai groaznice crime şi pământul va cunoaşte cele mai cumplite boli ce vor apărea pentru a fi nimicită existenţa oamenilor răi sau perverşi. În acele timpuri de mari schimbări, în alte locuri de pe pământ un sfert din omenire va dispare fulgerător, iar după aceasta, la a doua încercare, din cei rămaşi în viaţă şi îngroziţi se vor suprima încă aproape un sfert, restul se vor orienta trup şi suflet către Dumnezeu - de la cel aflat la sânul mamei şi până la cel mai îndârjit tiran ce păşeşte pe scoarţa pământului. Însă vă atrag atenţia să nu socotiţi după calendarul intereselor voastre meschine schimbările spirituale ce vor avea loc la nivelul lumii pământene, căci iată, după cum am văzut eu în spirit, aceste transformări vor veni peste voi şi vă vor lua prin surprindere chiar dacă veţi rămâne neclintiţi în încăpăţânarea voastră şi până atunci nu veţi ajunge să credeţi în Dumnezeu.

Mulţi oameni dintre cei care alcătuiesc la ora actuală popoarele Asiei se vor orienta către religia creştină aproape fulgerător, iar o mulţime de triburi sălbatice se vor creştiniza, aceasta şi datorită marii răspândiri a Bibliei. Creştinismul adevărat, lipsit de dogme, se va generaliza apoi la toate popoarele pământului, indiferent de limbă, de la Polul Nord şi până la Polul Sud.

Veţi şti că acele vremuri sunt aproape atunci când Anglia îşi va pierde puterea, iar Franţa va fi aproape în întregime asimilată de popoarele din jur. Treptat puterile statale vor dispărea, ca în locul acestora să apară o nouă putere denumită Federaţia Statelor Pământene cu un singur preşedinte, o singură monedă, un singur consiliu de conducere şi o singură armată, aeropurtată, folosită doar pentru apărare sau pază internă, soldaţii săi având mai mult menirea de a păstra ordinea în acele zone reunite.

În acea perioadă, Rusia va deveni una dintre cele mai creştine ţări de pe suprafaţa pământului, Bosforul şi Dardanelele se vor scufunda, dispărând complet de pe suprafaţa globului şi de asemenea o mulţime de insule vor dispărea, fiind nimicite de cutremure. În multe locuri de pe glob, scoarţa pământului va fi zdruncinată de o mulţime de urgii ce se vor abate asupra oamenilor.

Bisericile purtătoare de har divin se vor uni într-una singură, supranumită Biserica creştină dreptcredincioasă, apostolică şi misionară care va pregăti aproape întreaga lume pentru transformările spirituale ce vor avea loc la nivelul întregii planete. Tot atunci va apare Antihristul, prin Antihrist înţelegându-i pe toţi aceia care, mai mult sau mai puţin conştient, luptă cu îndârjire împotriva lui Dumnezeu şi contra spiritualităţii veritabile, urmărind prin toate mijloacele să triumfe forţele obscure (satanice) ale întunericului şi minciunii, ce menţin fiinţa umană într-o stare de inconştienţă şi sclavie letargică. Atunci multe lupte de idei se vor da, fără nici un fel de armă, pentru nimicirea parţială sau deplină a adevăratei credinţe în Dumnezeu.

Toate acestea şi multe altele, deşi poate acum necrezute de unii oameni, mai târziu, totuşi se vor realiza după cum vă spun din voia lui Dumnezeu. Vor face excepţie de la pedeapsa focului nimicitor şi a măcelului ce se vor desfăşura pe aproape întreg globul pământesc România şi locurile supranumite sfinte din Palestina.

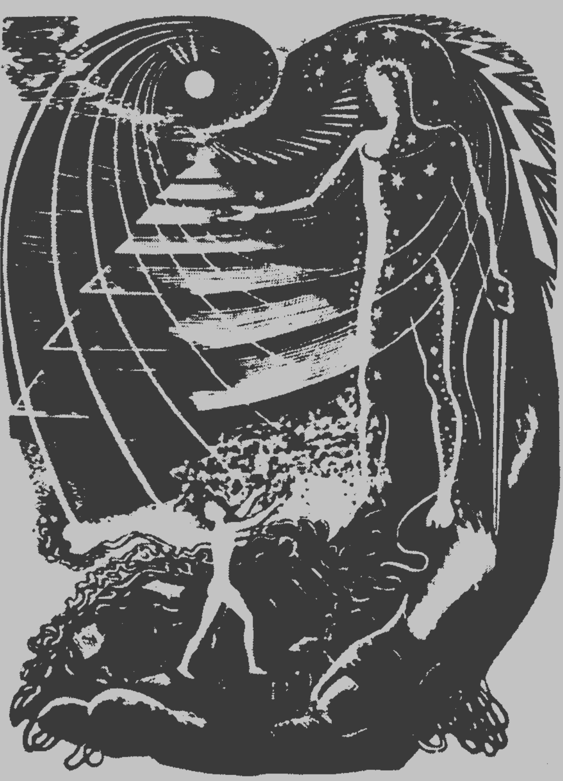

Netrecută prin sabie va rămâne de asemenea cetatea Vaticanului, dar puterea sa de influenţă, atât de pregnant urmărită, se va reduce aproape la zero.

România va trece prin mai multe faze de transformări fundamentale, devenind în cele din urmă, graţie orientării ei către DUMNEZEU şi a spiritualizării exemplare, un veritabil focar spiritual, ce va putea fi comparat cu miticul "NOU CANAAN". Capitala acestei ţări, Bucureştiul, se va transforma până la urmă într-un centru divin, esenţial al acestui focar. Această capitală unică a polului spiritual al planetei va fi aproape în întregime reconstruită, rămânând în cele din urmă o aranjare de construcţii, în formă inelară, având 7 km în diametru şi ea va fi considerată de toate popoarele pământului drept un veritabil "NOU IERUSALIM" pământesc.

Chiar dacă spusele mele vă uimesc, trebuie să vă mărturisesc tuturor că aceasta se va întâmpla întrutotul în acele vremi viitoare, deoarece toate acestea reprezintă voinţa atotputernică a lui Dumnezeu şi nu pe aceea a oamenilor. Toate popoarele de pe întreg pământul vor participa la diferite activităţi comune având drepturi egale în acest nou centru spiritual, considerat drept manifestarea NOULUI IERUSALIM biblic, egalitatea în drepturi a tuturor ţărilor şi popoarelor fiind pe bună dreptate o condiţie esenţială în faţa Bunului Dumnezeu.

România va trece în viitor prin mari frământări lăuntrice şi prin anumite transformări externe care o vor impune exemplar ca prestigiu în conjunctura internaţională şi, prin mila lui DUMNEZEU, ea va ieşi aproape neafectată din toate situaţiile conflictuale şi din toate războaiele mondiale, declarându-se, datorită spiritualizării extraordinare, ţară neutră, ce îşi va asuma rolul de nucleu ireproşabil al înţelepciunii şi iubirii divine. În cele din urmă, toţi duşmanii României vor îngenunchia la hotarele acestei ţări şi, plini de umilinţă, vor recunoaşte misiunea ei spirituală ce se va manifesta prin intermediul teribilei puteri a lui Dumnezeu. Atunci veţi vedea cu toţii, căci va fi un semn ceresc, fiindcă în timpul războaielor viitoare focul şi distrugerile o vor înconjura, dar ea va rămâne neatinsă, întocmai ca o paradisiacă oază verde, în mijlocul înspăimântătorului deşert nimicitor produs de iscusinţa diabolică a omului pusă în slujba răului, de care se vor folosi inteligenţele satanice în ultima încleştare la care deocamdată oamenii nici nu se aşteaptă.

În urma bulversantelor schimbări planetare şi a unui război fulgerător, cumplit, în cele din urmă nu vor mai rămâne nici învinşi, nici învingători. Atunci vor rămâne trei categorii de fiinţe umane:

-morţii;

-cei răniţi şi mutilaţi de pe urma războiului;

-supravieţuitorii în întregime neatinşi.

În acele vremuri, numărul celor ucişi şi al celor afectaţi de pe urma războiului va fi atât de mare încât nimeni nu va mai vorbi nici despre pierderea şi nici despre câştigarea războiului, fiindcă urmările cumplite ale acestuia vor fi atât de mari încât ele vor îngrozi pe toţi locuitorii pământului rămaşi în viaţă.

Crime, lepra, holera şi multe alte boli înspăimântătoare, printre care câteva complet noi, necunoscute înainte, vor bântui scoarţa pământului, afectându-i mai ales pe cei răi. Fiarele sălbatice se vor năpusti asupra orașelor și satelor, atacând cu ferocitate oamenii. Multe schimbări se vor produce pe pământ și toate aceste urgii de proporții, cel mai adesea neașteptate de oameni, se vor desfășura în anumite situații fulgerător. Din scrumul, suferințele și încercările tuturor acestor schimbări și dezastre, martorii neafectați și supraviețuitorii vor căuta cu și mai multă fervoare calea de apropiere de Bunul Dumnezeu, pe care l-au neglijat atâta amar de vreme. Aceștia se vor convinge cu toții atunci că de fapt nu există religie superioară adevărului și își vor da seama că doar cunoașterea ADEVĂRULUI îl eliberează pe om, făcându-l să se reintegreze în Absolutul divin pentru a deveni UNA cu Dumnezeirea. Abia atunci omul va realiza că mereu el a fost și este îmbrățișat de Dumnezeu și că Dumnezeu cel viu, etern, atotputernic și atotștiutor este prezent în fiecare om în parte, sub forma spiritului divin.

Toate câte vă spun se vor întâmpla și mulți dintre voi se vor convinge în acele vremuri de începutul durerilor și a încercărilor și tot ceea ce v-am prezis va fi constatat (trăit) de voi mai târziu, chiar dacă lumea se va încăpățâna în a nu crede ceea ce vă spun acum. Tot atunci va veni vremea apariției acelor oameni puri, înzestrați cu extraordinare haruri divine de care s-a vorbit în urmă cu aproape 2000 de ani. Cei cu adevărat evoluați spiritual care în acele ultime vremuri vor trece cu succes prin feluritele și grelele încercări, vor reprezenta o treime demnă de iluminarea lui Dumnezeu, curată, plină de dragoste, înțeleaptă și sfântă.

În timpurile ce vor veni, România va ajunge și va rămâne o paradisiacă grădină a binecuvântării divine, a dragostei, a fericirii, a purității și a înțelepciunii, în care modul de viață va fi precumpănitor spiritual, elevat și pur, fiind susținut de o trăire sublimă în post și meditație, în duh și adevăr, asemănătoare cu aceea a primilor creștini.

Fericită țară și fericit popor sunt minoritarii aleși care trăiesc prin poporul român, căci mulți dintre ei se vor bucura de imensa grație și compasiune a lui Dumnezeu pentru poporul român.

Ca indian, eu intuiesc că Bunul Dumnezeu a vrut să aleagă, dintre toate popoarele, poporul cel mai umilit, cel mai crunt încercat de vitregia celor puternici, adesea exploatat, amenințat, invadat, terorizat, vândut și cumpărat, care la aproape fiecare război a fost piața de tocmeală dintre cei ce se războiau. Amalgamul înfățișării deosebite a acestui popor cuprinde virtuțile cele mai alese ale fiecărui neam care s-au asimilat în sufletul plin de dragoste și omenie; acesta este un popor primitor, înfățișând o nuanță elevată, plăcută, pentru ca astfel el să fie o veritabilă pildă de contopire universală cu calitățile divine, cu o dreaptă gândire și cu o admirabilă credință. Poporul român este de asemenea cel mai indicat popor din lume, grație compasiunii sale alese și a iubirii sale altruiste, spre a oferi ospitalitate materială și spirituală tuturor popoarelor de pe fața pământului.

Al VII-lea Sinod Ecumenic se va ține în România, iar misiunea principală pentru răspândirea în Asia a creștinismului cu adevărat spiritual, este destinată în viitor poporului rus, dar ca putere de influențare a popoarelor în vremurile din urmă, el nu va mai avea nici un amestec. Puterea cu care vor mai fi biciuite restul popoarelor, acolo unde încă mai este necesară pedeapsa, se va face prin poporul chinez - rasa galbenă - în colaborare cu poporul japonez, care, de asemenea, va fi biciul pedepsei dumnezeiești.

După terminarea teribilului conflict armat ce vă stă în față, toate armele vor fi aruncate sau abandonate, fiindcă un nou gen de război, "al sufletului", va începe. Acesta va fi războiul fără arme fizice, pentru desăvâșire spirituală, pentru credință adevărată în Dumnezeu, care aparent va fi fără arme, dar tocmai de aceea el va fi mai periculos și mai dificil de o sută de ori decât războiul cu arme. În viitor, puterea papală va dispare treptat și după aceea va lua naștere o nouă conducere sinodală a cărei reședință va fi întâi la Roma, provizoriu, și apoi ea se va fixa la București în "Noul Ierusalim", pentru totdeauna.

În acele vremuri viitoare, vor fi de 1000 de ori mai fericiți cei care vor urmări desăvârșirea spirituală, trăind cu o încredere deplină în Dumnezeu, fiindcă vremurile vor fi foarte zbuciumate și groaznice și trebuie să știți că le vor putea suporta cu ușurință numai cei mângâiați, inspirați și hrăniți de Duhul Sfânt. Cele ce vă spun eu că vor veni, luați aminte că sunt durerea a doua și raiul al doilea, căci prin prima durere ați trecut fără să vă văitați. În acele timpuri, scaunul judecății de apoi va fi simțit și văzut de tot neamul omenesc deasupra României, iar în marele oraș sfânt București, simbolic numit "Noul Ierusalim", care într-o oarecare măsură va fi opera aproape a întregului neam omenesc, acesta va fi conceput după un plan inspirat de puterea Dumnezeiască. În București se va construi cel mai monumental lăcaș spiritual de comuniune cu Dumnezeirea, denumit Centrul Divin Suprem, ce va avea reprezentanți foarte evoluați spiritual din toate neamurile. Aceștia, împreună, vor forma Fraternitatea Veghetorilor Iluminați, care se vor alege dintre cei mai înțelepți iar acest Centru Divin Suprem va fi compus din 101 centre mai mici, armonios orânduite, în care se vor afla reprezentanți de frunte, foarte evoluați spiritual care vor transmite atât practic cât și teoretic Dumnezeiescul și Eternul Adevăr imensei majorități a popoarelor pământului. Această operă arhitecturală va fi capodopera sublimei colaborări a tuturor stilurilor pământene ingenios armonizate într-o măreață lucrare cum alta nu a mai fost. Înțelepții slujitori ai acestor lăcașuri spirituale din "Noul Ierusalim" vor fi perfecți spiritual și foarte armonioși fizic, ei vor avea trupuri de o îngerească armonie și frumusețe, fiind cu toții dintre cei 114 mii de înțelepți, iluminați, neprihăniți și neîntinați. Toate acestea vor fi expresia completei lor desăvârșiri spirituale și a unei înalte împliniri Dumnezeieşti ce va fi realizată de ei pe acest pământ. Iluminaţii veghetori divini cu trup îngeresc şi plini de puritate, vor fi în număr de 400. Ceilalţi, care vor conduce centrele inelare, de asemenea, cu o spiritualizare deosebită şi trup îngeresc vor fi 101 la număr.

În acest unic loc de pe întreg pământul vor putea fi văzuţi mari iluminaţi şi înţelepţi care în anumite momente se vor materializa, putând fi văzuţi comunicând prin viu grai cu oamenii de pe pământ dornici să afle tainele Dumnezeieşti ale spiritului. Toţi cei care vor pătrunde în acest centru divin vor realiza cu o surprinzătoare uşurinţă că sunt copiii divini ai lui Dumnezeu. Fericiţi vor fi atunci toţi cei care vor străbate plini de aspiraţie pământul României, respirându-i aerul, căci toată ţara va fi invadată de pelerini dornici să descopere dumnezeirea şi toate locurile sacre din această ţară vor deveni focare transfiguratoare de iluminare, care vor uşura descoperirea adevărului divin.

Acest Centru Divin Suprem va putea cuprinde cu uşurinţă două milioane de suflete. Această lucrare va fi executată în 10 ani fiindcă, deşi acest Centru Divin va fi terminat în 5 ani, reamenajarea integrală a oraşului din jurul acestuia va mai dura încă 5 ani după aceea.

În jurul oraşului se vor afla grădini cu pământ fertil de cea mai bună calitate în care, pe lângă diferitele legume, vor creşte şi vor da rod din belşug pomi sădiţi pentru ca nimic să nu lipsească traiului locuitorilor săi. Recoltele atunci vor fi îmbelşugate. O mulţime de şosele mecanice şi trotuare mişcătoare vor facilita mult circulaţia, iar anumite mecanisme special inventate vor uşura viaţa locuitorilor şi vizitarea acestor locuri.

O mulţime de noi maşini aeriene vor fi puse în slujba acestui oraş model şi tot ceea ce este mai nou în tehnică pentru a îmbunătăţi viaţa locuitorilor se va afla aici. Acest oraş va avea patru şosele principale, iar accesul în el se va realiza prin patru porţi monumentale. În România se va construi mai întâi un canal care va uni Marea Neagră cu Dunărea şi care va funcţiona normal, precum şi un alt canal care va uni Dunărea cu marele oraş reconstruit al Bucureştiului, permiţând astfel ca vapoarele chiar foarte mari să ajungă până în acest oraş minunat. Toate aceste lucrări se vor realiza datorită planului divin, în viitor, într-un anumit interval de timp. Agricultura, viticultura, pomicultura şi apicultura vor fi ocupaţii de onoare, căci în această ţară aleasă se va sista sacrificarea vitelor şi se va consuma mai ales cereale, legume şi fructe, lapte şi brânză, ouă şi numai vin curat. Apicultura va fi cea mai aleasă ocupaţie, fiindcă această ţară aleasă va aprecia mult mierea şi produsele stupului, folosind pentru jertfa divină numai ceară curată şi untdelemn pur, de cea mai bună calitate.

Tutunul, cafeaua şi alte otrăvuri atât de dăunătoare sănătăţii omului vor înceta să mai fie dorite de oameni, iar înrăiţii şi vicioşii vor părăsi ei singuri această ţară. Vrăjitorii, fumătorii, beţivii, desfrânaţii, criminalii, hoţii, precum şi trântorii (leneşii), nu cu forţa, ci de bunăvoie, prin convingere lăuntrică, vor renunţa la aceste îndeletniciri satanice şi aceste vicii se vor reduce încetul cu încetul, dispărând aproape în totalitate în cele din urmă. Orice locuitor al acestei ţări, aleasă de Dumnezeu să fie exemplu, îşi va câştiga pâinea cea de toate zilele muncind în mod onorabil în funcţie de posibilităţi şi după menirea sa prin naştere.

Vremurile de exploatare, teroare, înşelăciune şi asuprire vor asfinţi în această ţară. Fiecare locuitor al acestui popor ales se va bucura din plin de binecuvântarea şi harurile divine, mulţi dintre aceştia fiind înzestraţi cu înţelepciune şi felurite puteri de a face minuni. Toate darurile se vor revărsa peste această ţară aleasă, care va avea nobila misiune de redresare spirituală a întregului glob pământesc.

Toate căile de legătură prin aer, apă şi pe pământ fiindu-i din plin favorabile, România va ajunge una dintre cele mai prospere şi îmbelşugate ţări, trăind în pace cu toţi vecinii săi. Basarabia va fi realipită României pentru totdeauna, căci poporul rus va cinsti această ţară aleasă şi va renunţa la această provincie care va da naştere la multe neînţelegeri. Într-un viitor mult mai îndepărtat, însă, toate teritoriile învecinate României se vor alipi formând împreună Federaţia Statelor Europene, lucru la care oamenii ajunseseră să se gândească de mult.

Tot ceea ce v-am amintit până aici este necesar să se împlinească, pentru că sunt adevărate şi tot ceea ce vă spun vă va convinge când toate acestea se vor întâmpla. În vremurile viitoare poporul rus, plin de dragoste, va veni în ajutorul lucrării pe care România o va avea de îndeplinit în lume. Înainte de acestea însă va fi foamete prin multe locuri, pâinea va lipsi, vor fi mari cutremure de pământ care vor face o mulţime de victime şi în multe locuri de pe glob oamenii vor dispărea sub dărâmături, care vor aminti cu mare greutate urmele unor oraşe ce vor dispare de pe suprafaţa pământului. Războaiele, panica şi neînţelegerile de tot felul vor face ca marile puteri, cum ar fi Rusia, să se prăbuşească, spre bucuria ţărilor mici care o alcătuiesc. Ateii vor începe să cerceteze scrierile sfinte şi se vor preocupa să înţeleagă ştiinţa spiritului, căutând să descopere tot ceea ce este ascuns în om. Graţie acestor cercetări, o nouă cotitură se va produce în viaţa unor pământeni.

În multe locuri de pe pământ va lipsi hrana. Pentru ca toate aceste urgii să treacă cât mai repede sau să nu fie atât de cumplite, Dumnezeu mă inspiră să vă dau un singur sfat: popoare, oameni, uniţi-vă întru divina desăvârşire, înţelegeţi-vă şi ajutaţi-vă cât mai bine, iubiţi-vă unii pe alţii, iertaţi-vă şi cheltuiţi cât mai mult din energiile pe care le aveţi la dispoziţie pentru a atinge eliberarea spirituală şi fericirea veşnică.

Faceţi tot ceea ce reprezintă voinţa bunului DUMNEZEU acum şi aici, în această viaţă şi nu amânaţi desăvârşirea spirituală pentru o reîncarnare viitoare. Făcând acum tot ceea ce este divin şi vă stă în putinţă, acţionând plini de iubire şi cu stăruinţă, fiecare dintre voi va realiza că se poate mântui. Pentru a grăbi zidirea Noului Ierusalim construiţi-vă pe voi din dragoste şi curăţenie şi din Duh Sfânt, vieţuind mai mereu în fapte bune pentru ca în acest fel să daţi prilej spiritului nemuritor din voi să se arate în inima voastră din care să dea afară neadevărul, egoismul şi patima distrugerii care, atunci când cresc peste măsură, duc la nimicirea omului. Luaţi aminte că în viitor, la această zidire spirituală va fi mult de lucru.

Lăcaşul închinării sublime ce se va oferi drept pildă întregii lumi se va realiza prin eforturile însumate ale celor aleşi şi puri. Oamenii buni, simpli şi drepţi în inima lor, care vor fi plini de dragoste pentru Dumnezeu vor ajunge să fie grabnic spiritualizaţi dacă ei vor trăi intens sufleteşte, consacrând celor materiale o mai mică atenţie. Totdeauna cei săraci în dorinţe vor fi bogaţi în mulţumiri. Preafericiţi vor fi cei care vor trăi în Duhul Dumnezeiesc. Mai ales aceştia vor vedea că simplitatea şi puritatea vieţii nu înseamnă sărăcie interioară, ci este dimpotrivă, o nebănuită comoară spirituală.

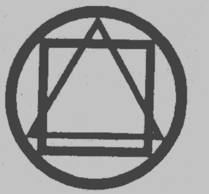

Cei simpli, iubitori şi buni deţin o superioritate sufletească nebănuită. Multe sunt enigmele sufletului omenesc şi acestea sunt foarte greu de descifrat pentru acela care nu recurge la cunoaşterea de sine. Fiinţa umană nu-şi poate descoperi Creatorul şi nu-i poate înţelege câtuşi de puţin opera decât dacă se descoperă pe sine în străfundurile tainice ale fiinţei sale. Pentru a ajunge la divina desăvârşire, fiecare om trebuie să urmărească să se cunoască cât mai bine pe sine. Toate acumulările materiale dispar odată cu moartea fizică a omului, în timp ce însuşirile sufleteşti şi spirituale constituie veritabila experienţă a omului care se acumulează în spiritul său pentru veşnicie.

Credinţa fermă, de nezdruncinat în Supremul Dumnezeu este secretul existenţei nemuritoare în spirit. Credinţa puternică face ca forţa lăuntrică a fiinţei umane să devină nemărginită, ajutând-o să se desăvârşească prin unirea cu Dumnezeu în eternitate. Prin credinţă binefăcătoare, fermă, omul poate atinge fericirea divină.

Iisus spune: "De veţi avea credinţă numai cât un grăunte de muştar, toate le veţi împlini, şi de veţi zice muntelui acesta să se arunce în mare, muntele se va arunca". În aceste cuvinte ni se descoperă taina puterii nesfârşite a credinţei.

Adevărul este că în timpurile care vor veni, pe tot globul, puţini vor fi oamenii care vor avea o bună credinţă, iar aceia care nu vor avea credinţă în Dumnezeu vor fi dinainte morţi, deşi vor continua să trăiască trupeşte, fiindcă ei vor înceta să mai aibă o legătură conştientă cu Dumnezeu. Cel ferm în credinţa sa, atunci când există şi trupeşte, constată că toate minunile îi sunt cu putinţă şi astfel ajunge să se dezlege de materie şi de legile ei, devenind atotputernic prin trăirea sa spirituală, care îl va revela chiar şi pe Dumnezeu.

Prin puterea credinţei binefăcătoare apar darurile lui Dumnezeu în om. Prin puterea credinţei bune omul se simte din ce în ce mai convins de ce trebuie să facă binele şi ajunge să-l dorească cu ardoare, acţionând astfel cât mai des asemenea creatorului său.

Graţie credinţei sale binefăcătoare, neobosite, infinitele puteri cereşti îi vin totdeauna în ajutor şi, de la acest punct, viaţa lăuntrică a omului începe să fie din ce în ce mai fericită. Prin intermediul poporului român ales, Bunul Dumnezeu va vorbi oamenilor de pe tot pământul trimiţându-i pe cei aleşi din mijlocul acestui popor în ajutorul celorlalte fiinţe omeneşti pentru a le ajuta să se ridice la o viaţă superioară şi la desăvârşire dumnezeiască. Pentru Tatăl Ceresc, orice suflet omenesc este foarte scump, deoarece în centrul acestuia, sub forma SPIRITULUI, se află o "scânteie" din Dumnezeu.

Dacă omul va ajunge să creadă cu tărie că toate puterile şi ajutorul îi vin doar de la Dumnezeu, atunci el va supune întrega sa voinţă Divinului. Abia atunci viaţa spirituală a omului scoate la iveală izvoare nesecate de dăruire, bunătate şi dragoste şi o mulţime de însuşiri alese cum ar fi: supunerea, umilinţa, bunătatea, evlavia, sârguinţa, bunul simţ, recunoştinţa, respectul, nădejdea. Toate acestea şi multe altele înfloresc prin credinţă. Căci astfel cum vei iubi ceea ce nu există şi cum te vei supune dacă nu ai ferma convingere a existenţei acelei puteri Divine căreia i te supui sau faţă de care vrei să arăţi recunoştinţa. Mulţi spun că nu au credinţă, dar într-un asemenea caz, de fapt, ei mărturisesc credinţa lor negativă, distructivă. În asemenea cazuri, existenţa credinţei contrare este dovedită chiar prin negaţie. Gradul de credinţă al fiecărui om creşte sau scade prin manifestarea acesteia în diferite împrejurări.

Toate cele ce v-am spus aici sunt pe deplin adevărate şi în timpurile care vor veni ţara cea aleasă de Bunul Dumnezeu va fi focarul redresării spirituale de pe faţa pământului.

Minunile fără număr ce se vor face în această ţară şi tainele ce se vor descoperi în vremurile ce vor veni în acele locuri vor face ca popoarele lumii să cerceteze pline de dăruire misterele Dumnezeieşti.

În România, Dumnezeu va face cu putinţă apariţia unor mari miracole pentru ca cei aleşi să-l descopere, iar necredincioşii să se întoarcă la credinţă cât mai repede.

În acest popor ales al românilor Dumnezeu a pus o inimă caldă şi iubitoare, firea oamenilor fiind

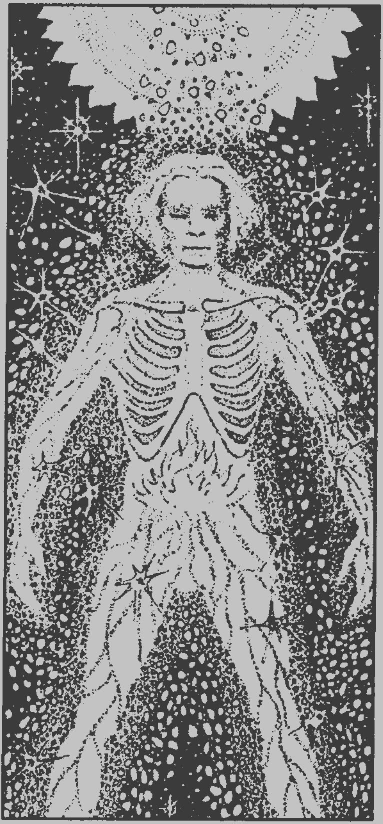

deschisă să descopere cu uşurinţă calea către desăvârşire, aproape toţi fiind capabili să lumineze celelalte popoare prin darurile divine pe care le deţin.

În acele timpuri viitoare, poporul român, propovăduitor al înţelepciunii divine, va fi o gazdă primitoare plină de dragoste ce se va manifesta fără pic de viclenie şi pe întregul său teritoriu va fi un belşug uimitor, pentru ca toţi pelerinii ce vor veni să poată fi îndestulaţi.

Sediul Crucii Roşii Internaţionale se va stabili la Bucureşti, în Noul Ierusalim, deoarece descoperirile acestui popor pe linie de medicină şi sănătate vor fi extraordinare, situând, de asemenea, această ţară pe primul loc în lume. Tot în România vor lua fiinţă instituţii filantropice şi administrative absolut noi, cum nu au fost niciodată pe acest pământ, de inspiraţie divină, care vor urmări trezirea puterilor ascunse din om şi amplificarea înzestrărilor spirituale divine.

Poporul evreu va fi aproape singurul care se va opune cu îndârjire influenţei binefăcătoare crescânde a poporului român cunoscător al Tainelor Dumnezeieşti, dar în finalul acestei lupte de idei poporul evreu se va convinge chiar şi el că adevărul susţinut de poporul român este una cu Adevărul lui Dumnezeu şi după aceea el nu va mai lupta împotriva divinităţii.

Purtătorii de duh sfânt şi marii iluminaţi din anumite puncte ale globului pământesc vor mărturisi la rândul lor realitatea adevărului propovăduit de poporul român reconfirmându-l cu toată puterea.

Înainte de a ajunge aici însă, această ţară aleasă va trece prin mari frământări care vor pune lumea la grea încercare. Acest popor ales va trece înainte de a ajunge aici prin trei mari încercări. Sfârşitul acestor încercări va fi marcat de un dezastru planetar produs de cutremure, care va îngrozi aproape întreaga lume. De asemenea, tot atunci cei foarte bogaţi îşi vor pierde averile. În acele timpuri viitoare, pe pământul ales al României, Noul Ierusalim se va zidi deci în două feluri: spiritual şi material. În acele timpuri viitoare, mai marii popoarelor lumii pământene se vor uni pentru a realiza o înţelegere globală de ajutor mutual şi vor centraliza sistemul monetar pentru a dirija cât mai bine viaţa administrativă la nivelul întregii planete. În acele vremuri viitoare, va apare o forţă armată ce va fi educată şi unificată pentru a fi universală, prezentând un caracter internaţional.

Poporul indian va fi fericit să cunoască şi să ajute poporul român în misiunea sa planetară. Graţie relaţiilor de prietenie ce se vor lega cu toate ţările de pe faţa pământului, România va scăpa ca prin minune din conjunctura războaielor. În timpurile care vor veni, America de Nord şi de mijloc vor ajunge să fie în cea mai mare parte un gigantic cimitir. Aceasta se va întâmpla tocmai în ajunul unor imense planuri de dominaţie prin care se va urmări supremaţia asupra întregii planete.

Unică în acţiune şi care se va abţine să ia parte la punerea în practică a frumoaselor idei şi a înfăptuirilor globale ce vor avea loc va fi Anglia, însă părerea ei nu va fi luată în consideraţie deoarece la scurt timp după aceea ea va ajunge să fie stăpână numai asupra insulelor ei. Coloniile care-i aparţin vor fi în totalitate redate libertăţii în viitor.

Chiar dacă vă uimesc cele afirmate de mine, să nu se mire nimeni de ceea ce se va întâmpla deoarece fiecare are ceea ce merită, în final dreptatea, adevărul şi lumina spirituală triumfând.

Deşi trâmbiţele adevărului vor suna pretutindeni, mai ales pe pământul Noului Ierusalim - România - va fi dusă lupta cea mai aprigă."

YOGA SPONTANĂ LA ROMÂNI

(OMENIA ŞI "FRUMUSEŢEA CEA DINTÂI" ÎN TRADIŢIA FOLCLORICĂ ROMÂNEASCĂ)

Omenia, expresie verbală a unei noţiuni colective, a dat întotdeauna de lucru lexicografilor când au încercat să traducă succint cuvântul. Fiindcă a traduce cuvântul "omenie" numai prin ospitalitate, onestitate, onorabilitate, cuviinţă, bunătate, ori, pur şi simplu, prin umanitate înseamnă a-l traduce numai în parte, sărăcindul. Ca realitate, ca document de viaţă, omenia este un tot unitar, constând din numeroase componente esenţiale elevate. Omenia nu este o anumită virtute, ci o adevărată antologie, un buchet de flori ale sufletului evoluat. Iubire de străini, ţinerea cuvântului dat, sentimentul onoarei, dispoziţie de jertfă, spiritul dreptăţii, mărinimie, modestie, credinţă în Dumnezeu - toate acestea sunt podoabele fireşti ale omeniei.

a) Dintre virtuţile omeniei româneşti, cea mai des amintită este IUBIREA DE OASPEŢI. Este adevărat însă că "a omeni" pe cineva înseamnă a-l primi cu inimă deschisă, a-l ospăta şi a-i da cinstea cuvenită omului. Cu aceasta, totuşi, nu s-a spus prea mult despre omenie. Iubirea de oaspeţi nu e o virtute exclusiv românească: toate popoarele pământului se dovedesc, mai mult sau mai puţin ospitaliere. Ceea ce caracterizează ospitalitatea românească este iubirea de străini. În casa românului, străinul şi nu cei ai casei, primeşte tot ce este mai bun. Iubirea de străini - spune poporul - este un adevărat dar dumnezeiesc. Străinul călător care vine la tine flămând şi ostenit trebuie primit cu dragoste de părinte. Folclorul românesc spune: "Când vine la tine străinul, întâmpină-l ca un părinte." Sau: "Pe străin nu-l îndepărta de la casa ta înainte de a-l îndestula." Pentru român este străin nu numai omul de alt neam, ci şi omul necunoscut lui. Străin poate fi italianul, germanul, bulgarul, ca şi "frăţuţele" din Banat (pluralul: frăţuţi), ori "ungureanul" (român din Transilvania).

Cineva care practică YOGA s-ar putea întreba dacă nu cumva în această revărsare de dragoste a românului faţă de omul necunoscut lui, nu se poate identifica predispoziţia afectivă a acestuia care ţine de o spontană activare dominantă a lui ANAHATA CHAKRA. Cine a cunoscut bucuria care inunda sufletul gazdei când vedea pe străin mulţumit, poate intui realitatea acestei afirmaţii foarte uşor. Astfel devine evident că ospitalitatea românească exprimă setea omului lui Dumnezeu de a se devota tocmai celui fără cunoscuţi, fără aşezare, fără afecţiune, fără cămin, pentru a pricinui o mare bucurie, care nu e aici decât semnul neîndoielnic al harului divin, al iubirii transcendente, pure a lui Dumnezeu, care se revarsă atunci prin român.

b) Un semn sigur al omeniei este ŢINEREA CUVÂNTULUI DAT. Referitor la legile omeniei, folclorul spune: "Fii totdeauna om pe cuvântul căruia poți zidi." Din folclor s-a inspirat cântecul poporan: "Furnica, de e furnică; lighioană micuțică, la trup mare, la cap mică; se târăște pe pământ și se ține de cuvânt. Dar noi, oameni botezați, de cuvânt c-am fost lăsați!" La omul de omenie ținerea de cuvânt îmbracă aproape o haină spirituală religioasă: "Pe unde iese vorba, și sufletul!" De aceea el pune mare preț pe cumpănirea oricărui cuvânt, fiindcă: "Vorba când a ieșit din gură n-o mai poți ajunge nici cu armăsarul, nici cu ogarul". În consecință, sfatul: "Ține-ți limba-n gură ca-n temniță!" Zăbava la vorbire ar fi indicată omului de Dumnezeu, chiar de la Creație: "Dumnezeu a dat omului două urechi și numai o limbă; ca mai mult să audă decât să spună." Pentru vorbire există, de altfel, numai o singură justificare înțeleaptă: "Ori taci, ori spune ceva mai bun decât tăcerea!"

c) FACEREA DE BINE. Binele făcut de ochii lumii - binele cu zurgălăi - nu-și merită numele. Facerea de bine numai atunci își merită numele când nu este făcută cu intenție sau cu socoteală ascunsă, când nu e făcută numai cu scop de câștig. Analogia cu KARMA YOGA este și aici uluitoare. Poporul spune: "Fă binele și dă-l pe apă". Nu-ți face griji cu soarta lui: undeva va trage el la mal și va da roade. Omul de omenie face binele și uită că l-a făcut. Folclorul spune: "Când dăruiești, uită; când ți se dăruiește, nu uita, însă, în veac". Mila la români nu cunoaște deosebirea între buni și răi. Folclorul spune: "Milostiv chiar și cu cel rău de ești, omenia tu o cinstești."

d) MĂRINIMIA. Cel care nu e în stare să uite răul pe care i l-a făcut altul și abia așteaptă să-și vadă dușmanul la greu, ca să-i răsplătească răul cu rău, este un om mic, un comun om pământesc. Un astfel de om nu se poate socoti în rândul oamenilor de omenie. Omul de omenie are totdeauna o inimă mare, plină de dragoste: "Când îți cade în mână potrivnicul tău - spune folclorul - nu gândi la pedepsirea lui, ci la îndestularea și la îndreptarea lui". Și iarăși, tot folclorul, spune : "Brațul ce nu dă moarte când poate, multe poate". Inima omului de omenie este deci logodită cu iertarea: "Iertarea poart-o-n sân, ca să o ai la îndemână" spune folclorul cu privire la omenie. Capacitatea de a ierta înnobilează foarte mult pe om: "Cel puternic, când iartă, atunci puternic se arată", menționează folclorul românesc.

e) SPIRITUL DREPTĂȚII. Omul de omenie este mereu încredințat că: "Slujitor al dreptății de vei rămâne, nici înaintea lui Dumnezeu frică nu vei avea, căci Dumnezeu dreptate și bunătate este". Om drept, cu adevărat, nu este însă totdeauna cel care nu face nedreptatea; căci în multe conjuncturi unii n-au fost în situația de a face nedreptate. În această direcție, folclorul spune: "Nu oricine, nefăcând nedreptatea, e drept; ci mai ales acela care poate face nedreptatea, dar nu o face, acela foarte drept se socotește". Omul de omenie nu se supune legii numai "fiindcă e lege" (Pascal). Dreptatea "legală" poate, în anumite împrejurări, să devină fără noimă și păgubitoare. Așadar, nu legalitate, ci "dreptate dreaptă". Criteriul? Iată-l, așa cum este exprimat în folclor: "Ține-te de legea care sfătuiește să mergi totdeauna pe calea omeniei".

f) DISPOZIȚIA DE JERTFĂ. Nu este vorba aici numai de jertfă de timp, de dragoste, de muncă, de bani; ci chiar de disponibilitatea de a-ți pune chiar capul pentru a răspunde în întregime pentru faptele altuia: "Binele pe care ți l-a făcut chezașul tău - spune omenia - nu-l uita nicicând; că el pentru tine chiar capul și-a pus".

g) ÎNFRÂNAREA. Desfrânarea fiind dușmanul de moarte al omeniei, înfrânarea nu poate lipsi din panoplia virtuților acesteia. Și aici analogiile cu stăpânirea de sine și continența sexuală pe care YOGA autentică le implică sunt surprinzătoare. Experiența poporului însă știe că: "Frâul când slăbește, în prăpastie te trântește". Ca să poată fi de un real folos, înfrânarea, sub toate formele superioare, trebuie practicată de timpuriu, în ceea ce privește sexualitatea, fiindcă: "Înfrânarea amoroasă la bătrânețe nu este nici o laudă; că nu omul se înfrânează atunci, ci neputința lui îl arată a fi înfrânat". Despre pofta de mâncare ațâțată peste măsură de băuturi alcoolice, folclorul spune: "Omul de va bea, ca porcul va mânca". Despre înfrânarea constantă a pasiunilor tot folclorul menționează: "Acela este stăpân mare, care-și stăpânește mereu patimile sale, oricât de puternice, triumfând asupra lor prin înfrânare".

h) MODESTIA. "Orice faptă vrednică de laudă vei săvârși - spune înțelepciunea poporului - nu arăta a o fi săvârșit tu: lasă totdeauna să vorbească fapta pentru tine". Despre îmbrăcămintea menită să te arate om de seamă, folclorul românesc spune: "Nu haina să te cinstească, ci tu să cinstești haina".

i) ONOAREA. Onoarea este temelia încrederii între oameni. Omul de omenie nu-și pătează niciodată onoarea, chiar dacă este în joc viața lui. În această direcție, folclorul spune: "Luptă și nu fi niciodată mișel; e mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei, decât să învingi printr-o mișelie". Dușmanul onoarei este totdeauna rușinea. "Omul de omenie nu se teme de altceva, afară numai de rușine".

j) UMILINȚA. Umilința înfrânează orgoliul, însă nu stă în calea iubirii de onoare. Din respect față de chipul lui Dumnezeu, care se află în el ca SPIRIT, omul vrea să evite exageratele pretenții ale orgoliului. Umilința cu orgoliul nu pot locui împreună: "Cel umil cu cel mândru nu se pot vedea unul pe altul, căci unul se uită în pământ, iar celălalt semeț privește la cer" - spune poporul.

Despre orgoliul de a fi de neam mare, tot folclorul menționează: "Nu cel de neam mare este de cinstire vrednic, ci cel ce se dovedește a fi vrednic să fie considerat de neam mare, acela totdeauna de cinstire este vrednic".

I) CREDINȚA IN DUMNEZEU. Cununa tuturor virtuților omeniei este credința de nezdruncinat în Dumnezeu. Om de omenie, fără credință fermă în Dumnezeu, nu s-a dovedit nicicând.

Omul de omenie știe chiar că: "Unde voiește Dumnezeu se biruiește cu ușurință rânduiala firii". Dar aceasta nu după socoteala noastră, ci după purtarea de grijă a Providenței sau, cu alte cuvinte, a lui Dumnezeu: "Pronia dumnezeiască întrece socoteala muritorească". Omul de omenie e încredințat că: "Spre pedepsirea și încercarea noastră, Dumnezeu ne dă uneori stăpâni cumpliți". Pentru aceea se cuvine să: "Mulțumim totdeauna lui Dumnezeu și de bine și de rău". Ce ne dăruiește Dumnezeu, nu ne poate lua omul. Dar în așteptarea divinelor daruri de sus, omul trebuie să acționeze constant, plin de râvnă, spre a fi la momentul oportun vrednic de dar, căci tot folclorul spune: "Dumnezeu îți dă, dar în traistă nu-ți bagă".

Aici se cuvine să mai amintim câteva zicale românești despre omenie: "Omul lipsit de omenie, pe oricine întâlnește, prihănește". Despre locul omeniei în domeniul harurilor, tot o zicală românească spune: "Îmbrățișarea este semn al dragostei; dragostea este semn al milei; mila este semn al omeniei; iară omenia este dovedirea credinței adevărate în Dumnezeu".

II

Fără îndoială, omenia la români își are rădăcinile în tradiția spirituală a acestei planete și în învățăturile Evangheliei. În BIBLIE este evidentă această tradiție de unde ea își trage seva. În "iubirea de străini" a omului de omenie se oglindește, de asemeni, îndemnul Apostolului: "Fraților! nu uitați, iubirea de străini, prin care unii, fără să știe, au ospătat îngeri". (Evrei, XIII, 2)

Împotriva călcării cuvântului dat, tot BIBLIA spune: "Fraților! în numele Domnului nostru Iisus Cristos vă îndemn: fiți una în ce spuneți! " (I Corint. I, 10). Sau: "Pentru aceea: lepădați minciuna și fiecare din voi să grăiască adevărul către aproapele său". (Efes. IV, 25). Despre celelalte virtuți, BIBLIA spune: "Drept este aceea, fraților: câte sunt adevărate, câte sunt cinstite, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte demne de iubit, câte de bun auz, orice virtute, orice este vrednic de laudă, la acestea să vă fie cât mai des gândul". (Filip. IV, 8). În sfârșit, tot în BIBLIE găsim îndemnul: "Cugetați neîncetat la cele de sus, nu la cele de pe pământ". (Colos. III, 2).

III

Omenia nu se identifică însă în totalitate, fără rest, cu "viața în Cristos". Omul de omenie nu se identifică în întregime cu omul nou al Evangheliei. Omul care poate spune despre sine: "Mihi enim vivere Christus est, et mori lucrum" (Filipeni, I, 21); omul care, într-adevăr, "s-a îmbrăcat în Christos", se mișcă pe un alt plan spiritual decât omul de omenie. Pe omul nou al Evangheliei nu-l mai abate din drum nici nedreptatea, nici ofensa, nici amenințarea, nici lovirea. Omul care la toate amenințările poate răspunde tiranilor: "Mă amenințí cu exilul... dar care e patria mea? Eu mă simt tot așa de bine oriunde pe acest pământ, care nu este al meu, după cum nu este nici al tău; de luat cu forța nu-mi poți lua altceva afară de cele câteva cărți și bunuri materiale pe care le posed; cât despre moartea cu care mă amenințí, ea nu poate decât să grăbească unirea mea cu Domnul și Mântuitorul meu, după care suspin" - omul acesta a biruit toate dificultățile. Omul care a izbutit să se supună poruncii de a nu sta împotrivă celui rău ("non resistere malo") plutește pe înălțimile divine. Împotriva violenței el nu-și mai îngăduie altă ripostă fără numai cea dată de Cristos: "De am grăit rău, arată dacă este rău; iară de am grăit bine, de ce mă lovești?" (Ioan, XVIII, 23).

Viața trăită predominant în Divin, viață care depășește în totalitate proporțiile naturii noastre, care nesocotește drepturile și înfruntă energiile ei și care nu e reclamată de nevoile ei, au cunoscut-o de-a lungul veacurilor cei puțini: sfinții, înțelepții, marii yoghini eliberați. E lung șirul așa-ziselor "scoateri din istorie" a celor puțini și aleși. Toți sunt însă cazuri exemplare pentru umanitate. Popoare întregi nu au atins niciodată această culme în masă.

IV

OMENIE ȘI VIOLENȚĂ. Cu porunca de a nu sta împotrivă celui rău (Matei, V, 39) am ajuns la sâmburele expunerii noastre generale: "omenie și violență". Porunca Evangheliei împotriva violenței fizice este clară, iar contextul nu lasă nici o posibilitate de escamotare. Aceeași cerință este formulată în YOGA prin AHIMSA (AHIMSA - stare de non-violență, calitate care oprește să fie făcut vreun rău oricărei creaturi atât în acțiune, cât și în gândire (intenție) și în vorbire. Este unul dintre cele cinci elemente care alcătuiesc în practica YOGA - YAMA). "Te silește un nebun să-l întovărășești cale de o milă? Mergi cu el două, chiar dacă nu ai timp pentru asta. Vrea cineva să se judece cu tine spre a-ți lua haina ta? Lasă-i lui și mantaua. Te lovește careva peste obrazul drept? Întoarce-i pentru lovire și pe cel stâng". (Matei, V, 39 - 41).

Un singur fapt relatat de Evanghelie ar putea să pară celui neprevenit că ar contrazice nu numai porunca limpede a non-violenței, ci întreg spiritul învățăturii evanghelice: biciuirea de la Templu. "Și Iisus intră în Templul lui Dumnezeu și alungă pe toți cei ce vindeau și cumpărau în Templu și răsturnă mesele schimbătorilor de bani și scaunele celor ce vindeau porumbei și le zise lor: "Scris este: «Casa mea casă de rugăciune se va chema; iară voi ați făcut din ea peșteră de tâlhari.»" (Matei, XXXI, 12 - 13). Pe acest fapt petrecut la Templu își construiesc pe drept cuvânt unii creștini justificarea violenței fizice. Atunci când nu interese personale sunt în joc - spun ei - ci interese de ordin general, interesele comunității (de dragoste, de integritate fizică, de armonie, ori de destin), biciul sau sabia din mâna ta sunt sfințite prin însuși zelul tău total dezinteresat. În asemenea cazuri, prin om se manifestă dreptatea divină, dacă el este cât mai detașat în acțiunea sa de scopul acelei fapte. Partizanii violenței fizice în slujba cauzelor mari consideră că omul inspirat de Dumnezeu și cât mai detașat are atunci dreptul să judece "sub specie aeternitatis". Dacă este detașat complet, atunci omul poate acționa ca o unealtă prin care se manifestă Dumnezeu. Bogate sunt interpretările poruncii non-violenței. Peste toată ascuțimea și strălucirea lor rămâne însă limpede adevărul că împlinirea acestei porunci este privilegiul ființelor umane foarte evoluate spiritual, care s-au eliberat aproape în întregime din cătușele onoarei și a tot ce este pământesc în noi.

*

Două sunt posibilitățile de a te desprinde din legăturile "patriei" și "rudeniei": "supranaturalizarea" (prin câștigarea harului divin) sau "denaturalizarea" (prin acceptarea stării blestemului). Prima e sfințenia. Ea cinstește neamul omenesc. A doua - denaturalizarea - este degradarea chipului de om. Făpturile care țin de această categorie se simt bine oriunde cerințele lor trupești sunt cât mai satisfăcute. Pentru aceasta sunt gata oricând să se lepede grabnic de credință, onoare, omenie. Pe aceste viețuitoare poporul românesc le-a numit, deloc întâmplător, "pălămidă țigănească".

Omul de omenie nu s-a eliberat încă de sub legile onoarei omenești. Când el spune că nu se teme de altceva, afară numai de rușine, este aici vorba nu numai de fapta de rușine pe care ar săvârși-o el însuși, ci și de rușinarea lui venită prin altul. Căci omul de omenie nu se lasă pălmuit. Iubirea de patrie nu s-a stins în pieptul lui. Iubirea de patrie - spune el - este patimă cinstită. Și iarăși: "Cine pentru patria lui iubită făptuiește oricât ar făptui, puțin se socotește". Nici de rudenia de sânge și de cea spirituală nu s-a putut lepăda. Căci deși el știe că: "Noi oamenii, pe acest pământ, toți o rudenie suntem, că toți dintr-un om ne tragem", nu poate să nu recunoască totuși faptul firesc că: "Mai aproape este cămașa decât haina pe om".

V

"RĂNILE PĂCATELOR" ȘI "FRUMUSEȚEA CEA DINTÂI". Omenia nu este expresia unei condiții umane a cărei cea mai înaltă treaptă ar indica-o cunoscutul vers al lui Terentius: "homo sum: humani nihil a me alienum puto" (om sunt și nimic din ceea ce este omenesc nu-mi este străin), iară cea mai joasă ar arăta-o spusa: "gură de om, gură de câine: cere pâine". Omenia nu e logodită cu acel "homo humanissimus" (om foarte uman deoarece este foarte cultivat) al lui Cicero. Ea nu tinde neapărat spre acea demnitate pe care Pascal o subscrie omului: "Toată demnitatea omului constă în gândire" (Pensees). Căci toate aceste înălțimi pot fi rezultate firești ale condiției umane date. "Omenia însă trădează setea după o altă condiție umană, sublimă, pe care și YOGA o urmărește". Cu toate că supus "locului " și "timpului", omul de omenie aspiră să transceandă totul și însetează după o stare de beatifică splendoare, după o măreție inițială, după "frumusețea cea dintâi" cu care deja a fost și el împodobit, ca SPIRIT (ATMAN). Conștient de faptul că poartă "rănile păcatelor, ignoranței și egoismului", el știe că este, totuși, "chipul gloriei lui Dumnezeu, cea negrăită". (EVHOLOGHION, «Binecuvântările înmormântării»)

Setea după această "frumusețe" inițială extatică îl mână pe om pe anumite căi. Care sunt acestea? Sunt cele indicate atât de clar prin YOGA și învățătura evanghelică. Adevărul Evangheliei cât și cel yoghin este însă "absolut". Trăirea lui de către oameni, fiind fapt istoric, poartă adeseori urmele "condiționării". Sămânța învățăturii a căzut pe terenuri felurite. Limbă, cultură, tradiție, temperament, "mentalitate" și-au lăsat, totdeauna, mai mult sau mai puțin urmele lor în trăirea adevărului divin, absolut. La noi, întâmpinarea sufletului românesc pur cu învățătura creștină a lui IISUS CRISTOS - așa cum o propovăduiește religia - a născut "omenia".

Omenia este rezultatul trăirii românești pure a adevărului divin.

VI

OMENIE ȘI SFINȚENIE. Omenia nu este încă "sfințenie". Omenia constituie însă climatul cel mai prielnic pentru înlesnirea pasului spre suprema treaptă la care cheamă atât învățătura milenară YOGA cât și mesajul lui Cristos: "Fiți desăvârșiți precum și Tatăl vostru cel ceresc desăvârșit este!" (Matei, V, 48)

Poporul român are despre sfințenie o idee atât de înaltă, încât niciodată nu a îndrăznit să treacă pe vreunul din ai săi în catalogul sfinților, adică în rândul acelora care prin desăvârșirea vieții lor s-au unit cu Dumnezeu. Până la anul 1885, dată la care biserica ortodoxă română a devenit de sine stătătoare, nici o arhivă patriarhicească nu cunoaște vreo cerere de canonizare venită din partea bisericii române. Iar după anul 1885 - după obținerea autocefaliei - românii nu au îndrăznit să facă un astfel de pas.

Lipsa canonizărilor nu înseamnă însă lipsa sfințeniei pe pământul românesc. (Pe la mijlocul veacului al XVIII-lea, de pildă, în vremea în care tânărul Platon Velicicovski - marele Stareț Paisie de mai târziu - se afla în schitul Trăisteni din Țara Muntenească, trăia acolo un sfânt călugăr valah, pe nume Gheorghe, "prietenul vrăbiilor". Vrăbiile îl așteptau totdeauna la ușa chiliei, și așezându-se pe umerii și brațele lui îl însoțeau până la ușa bisericii. Aici așteptau sfârșitul slujbei ca apoi, la fel, să-l petreacă până la chilie. Și săvârșindu-se sfântul călugăr și fiind purtat la groapă, se spune că s-au aruncat vrăbiile în mormânt, tăvălindu-se de durere. Și nu puteau arunca pământul în groapă din pricina vrăbiilor surori.) Dumnezeu singur știe câți sfinți bărbați și câte sfinte femei au binecuvântat cu viața, cu faptele și cu gândurile lor pământul românesc, - pământ care nu întâmplător a cunoscut adevărul creștin, atât de asemănător cu idealurile yoghine, înaintea tuturor vecinilor lui de astăzi. Căci poporul român a fost creștinat înaintea rușilor, a bulgarilor, a sârbilor, a ungurilor, a cehilor, a polonezilor și, așa cum arată profețiile indianului Sundar Singh, va avea de jucat un rol esențial la sfârșitul vremurilor pe această planetă.

Apocalipsa sfântului Ioan ne înfățișază defilarea neamurilor pământului în cereasca cetate luminată de gloria lui Dumnezeu: "Și se va aduce în ea gloria și cinstea neamurilor". (XXI, 26) Prin "gloria și cinstea" nemurilor se înțelege aici "specificul" și "unicul" popoarelor (ceea ce popoarele au cel mai specific și unic (M.J. CONGAR, OP, Chretiens desunis, Paris, 1937, p. 139).

Va fi oare neamul nostru românesc demn să stea și să slujească înaintea tronului Mielului, în ziua supremului examen?

La această întrebare, nimeni dintre muritori nu e îndreptățit a da răspuns deocamdată, chiar dacă profețiile lui SUNDAR SINGH și ale lui SERAFIM DE SAROV ne permit să întrevedem ca sigură această posibilitate pentru poporul român în viitorul apropiat.

(1) Buruiană uscată și de forma ariciului închis. Când vântul suflă tare ea se lasă purtată de vânt pe fața pământului. Află undeva puțină apă, prinde rădăcină; bate iarăși vântul cu putere, se desprinde din loc și își continuă rostogolirea.

(2) A trebuit în această direcție să vină vremea stăpânirii rusești - comuniste asupra României - ca unii conducători ai bisericii ortodoxe române - rupând-o cu cinstita tradiție - să pășească la canonizarea unui însemnat număr de episcopi, călugări, preoți de mir și laici.

PROFESOR YOGA GREGORIAN BIVOLARU

LOJA "PROPAGANDA DUE" (P.2) DESPRE PROCESUL CEAUŞESCU

Unul din cele mai interesante şi mai puţin cunoscute comentarii, legate de suprimarea rapidă - şi atât de controversată - a lui Ceauşescu, în decembrie 1989, a fost făcut de Marele Maestru al Lojei "PROPAGANDA DUE" (P.2). Pentru cititorii şi analiştii mai puţin avizaţi, semnalăm că P.2 este o lojă nespecifică, lansată în 1966. Atunci generalul Giordano Gamberini (Marele Maestru al Marelui Orient din Italia) îi încredinţează lui Licio Gelli sarcina de a strânge într-un unic Atelier elita politică şi economică din Italia. Trebuie spus că Licio Gelli, fost susţinător şi înalt demnitar al regimului Musollini, emigrase la sfârşitul războiului în Argentina, după ce reuşise să delapideze, printr-un hold-up organizat de serviciile secrete ale Republicii de la Salo, Banca Naţională a Iugoslaviei de 60 tone lingouri de aur şi 20 tone monede antice din aur, încărcate în 53 camioane, cuprinzând 1300 cutii de tezaur expediate apoi prin Cattaro, un mic port muntenegrean la Adriatica. Devenit prieten apropiat al preşedintelui argentinian Juan Peron, Gelli este semnalat ca recrutat de KGB în Argentina, prin şantaj, în schimbul ascunderii trecutului său fascist. Revenit prin 1955 în Italia, Gelli face avere în domeniul textilelor şi stabileşte relaţii înalte în Italia, unde politiceni, editori, bancheri, înalte feţe bisericeşti îi vor deveni colaboratori apropiaţi. Momentul cheie al carierei lui Gelli este legat de capturarea "arhivei SIFAR", adică a celor 157.000 de dosare compromiţătoare privind lumea politică, financiară şi militară a Italiei - dosare alcătuite de poliţia secretă (SIFAR)

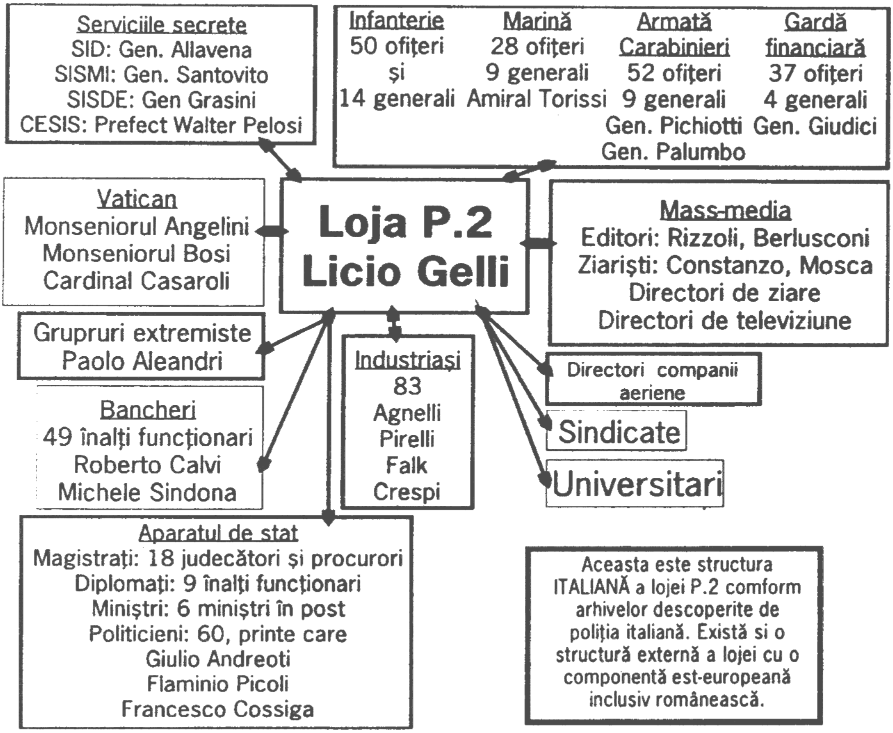
Serviciile secrete
SID: Gen. Allavena
SISMI: Gen. Santovito
SISDE: Gen Grasini
CESIS: Prefect Walter Pelosi
Infanterie
50 ofiţeri şi 14 generali
Marină
28 ofiţeri
9 generali
Amiral Torissi
Armată Carabinieri
52 ofiţeri
9 generali
Gen. Pichiotti
Gen. Palumbo
Gardă financiară
37 ofiţeri
4 generali
Gen. Giudici
Vatican
Monseniorul Angelini
Monseniorul Bosi
Cardinal Casaroli
Loja P.2
Licio Gelli
Mass-media
Editori: Rizzoli, Berlusconi
Ziarişti: Constanzo, Mosca
Directori de ziare
Directori de televiziune
Grupruri extremiste
Paolo Aleandri
Industriaşi
83
Agnelli
Pirelli
Falk
Crespi
Directori companii aeriene
Sindicate
Universitari
Bancheri
49 înalţi funcţionari
Roberto Calvi
Michele Sindona
Aparatul de stat
Magistraţi: 18 judecători şi procurori
Diplomaţi: 9 înalţi funcţionari
Miniştri: 6 miniştri în post
Politicieni: 60, printe care
Giulio Andreoti
Flaminio Picoli
Francesco Cossiga
Aceasta este structura ITALIANĂ a lojei P.2 comform arhivelor descoperite de poliţia italiană. Există si o structură externă a lojei cu o componentă est-europeană inclusiv românească.

Structura Italiană a lojei Propaganda Due (P.2)

- şi care, potrivit unei decizii a Parlamentului italian ar fi trebuit să fie distruse. Prin generalul De Lorenzo, apoi prin generalul Alavena (şeful serviciilor secrete militare), copiile dosarelor compromiţătoare au intrat însă în posesia lui Gelli şi, prin el, a KGB-ului, permiţându-i lui Gelli să influenţeze decisiv viaţa politică italiană timp de vreo 15 ani, până când Gelli va fi eliminat de pe scena politică. Formulată de Gelli, sprijinit discret de KGB, PROPAGANDA DUE (P.2) va grupa numai în Italia 49 bancheri, 83 mari industriaşi, câţiva generali (inclusiv şefii serviciilor secrete italiene), 60 de mari politicieni, mulţi dintre capii mass-mediei italiane. Conexiunile externe, puse în evidenţă după descoperirea registrelor lojii, de către poliţie, la locuinţa Graziellei Corrocher, secretara lui Calvi, bancherul lui Gelli, scot în relief legături din cele mai înalte a lui P.2, atât în Occident cât şi în ţările comuniste. Printre membrii externi ai lui P.2 s-au numărat Juan Peron şi Lopez Rega, mâna dreaptă a Isabelei Peron ("modelul" care a inspirat-o politic pe Elena Ceauşescu), o întreagă cohortă de conducători din Brazilia, Uruguay, Bolivia, Paraguay. Politicieni francezi, ca Charles Pasqua, au fost prieteni intimi ai lui Gelli.Nu pe ultimul loc s-au situat şi câţiva conducători comunişti.Astfel, potrivit lui Pierre Carpit, liderul român Nicolae Ceauşescu a fost iniţiat încă din 1966, devenind unul dintre pionii cei mai importanţi ai operaţiunilor lui P.2 pe plan internaţional, fapt confirmat apoi şi de Yves Stavrides. Potrivit unor studii recente, Gelli - susţinut de KGB - urmărise prin înfiinţarea lui P.2 câteva ţeluri globale: 1) dezbinarea Occidentului şi dezmembrarea NATO; 2) penetrarea de KGB a structurilor francmasonice veritabile, clasice, în scop de manipulare politică; 3) orchestrarea acţiunilor teroriste internaţionale, P.2 fiind considerată astăzi, de analişti competenţi, drept cea mai spectaculoasă acţiune subversivă din întreg secolul XX, iniţiată de KGB. Ceauşescu, în acest context, nu a fost decât un vector, dar unul pe care tocmai P.2, prin filierele sale, l-a acreditat ca mare personalitate politică şi ca mediator, în multe chestiuni internaţionale. Marele secret al lui Ceauşescu este, de fapt, apartenenţa sa secretă la P.2 şi implicarea în comploturile de anvergură ale acesteia. În acest scop, defecţiunea Pacepa, din 1978, are o semnificaţie specială, marcând declinul treptat al liderului român, în paralel cu Gelli, căruia lojile americane i-au retras sprijinul, după ce s-a descoperit că lucra "dublu", alături de KGB.

În acest context, iată ce declară Marele Maestru al Lojii P.2 (şi succesor al lui Gelli, eliminat printr-un proces celebru de pe scena politică internaţională), referitor la dedesubturile "procesului Ceauşescu", imediat după execuţia de la Târgovişte: "Nu cred că poporul român şi-a răsturnat conducătorul. Cred că a fost o lovitură de stat, deoarece românii nu erau suficient de pregătiţi. Chiar judecătorii care l-au condamnat pe Ceauşescu la moarte nu erau pregătiţi. Ei n-au fost în stare să-i pună în faţă PROBLEMELE NECESARE.

Întrebare: Ce fel de probleme?

Răspuns: Ştiu eu care! Sunt multe, dar eu nu vi le dezvălui. Este secret."

Acestea fiind spuse, la cinci ani de la momentul Târgovişte, să încercăm - zicem noi cu ceva şanse de succes - să schiţăm măcar câteva dintre marile secrete pe care Ceauşescu le-a dus cu el în mormânt şi care explică procedura ultrarapidă în care a fost eliminat, evitându-se astfel un proces public, de tip clasic, cu declaraţii stânjenitoare.

Aşadar:

- Finanţarea revenirii lui Peron la putere în Argentina, pe banii lui Ceauşescu şi serviciilor secrete române, revenire cu anumite ţeluri geopolitice (aspect de care ne-am ocupat într-un număr anterior din "România Liberă").
- Afacerea MORO (Brigăzile Roşii erau conduse de Giovanni Semzani, care, anterior fazei de "terorism roşu", fusese un criminalist care lucrase ani de zile în această calitate, pentru Ministerul Justiţiei Italiene).
- Pista bulgară (atentatul contra Papei Ioan Paul al II-lea, din 13 mai 1981, care-l implica pe turcul Mehmet Ali Acca şi doi ofiţeri din serviciul secret bulgar). Potrivit însă lui Alexandre de Morenche, fost şef al serviciilor secrete franceze, acesta fusese înştiinţat de Ceauşescu cu 6 luni înainte de pregătirea atentatului, avertizase Vaticanul şi serviciul secret italian, dar informaţia fusese ignorată.
- Crahul Băncii Ambrosiano (1,3 miliarde dolari), din care 41 milioane dolari vărsaţi de fapt în contul lui Bettino Craxi şi PSI, în vederea alegerilor.
- Traficul de arme sovietice sustrase de Oliver Morth în Polonia, şi expediate apoi prin Stettin în Nicaragua.
- Operaţiunea Demavand - sustragerea de către Pentagon a unor arme sofisticate sovietice, operaţiune în care au fost implicaţi atât fraţii Ceauşescu, cât şi generalul Jaruzelski, fapt pentru care ultimului i s-au redus datoriile externe şi nu i sa mai făcut proces pentru instaurarea legii marţiale în Polonia.

- Promovarea lui Gorbaciov la conducerea URSS căruia P.2 i-a construit şi o luxoasă vilă în Italia, asigurându-i, în detrimentul lui Ceauşescu, din 1985, o presă fantastică de vest, exact aşa cum procedase cu liderul român cu 20 de ani mai devreme.
- Cazul Nixon. Preşedintele american a fost, la sfatul lui Gelli, unul dintre susţinătorii lui Ceauşescu, introducând cu H. Kissinger linia politică a aşa-zisei "diferenţieri" în raporturile cu ţările comuniste. De altfel, vizita lui Nixon la Bucureşti, din 1969, este "opera" lui Gelli, ajutat de Frank Gigliotti, important şef CIA şi membru în P.2, artizanul celor câteva comploturi contra lui Kennedy, între 1960-1963, nume esenţial în dezlegarea afacerii Oswald şi a conexiunii CIA - Gelli - KGB, de aceea evitat cu regularitate în anchete şi rapoarte.
- Cazul dizidentului M. Botez, membru din 1966 al P.2, iniţierea fiindu-i făcută la Hotelul Excelsior din Roma, alături de câţiva români.

Şi ar mai fi câteva, unele româneşti (ca, de pildă, deponenţii italieni ai BRCE, contul Andreotti etc.) dar să nu anticipăm.

Sfârşitul secolului XX va fi, în mod sigur, bogat în dezvăluiri istorice cutremurătoare. Ceauşescu a fost doar unul din martorii importanţi, alături de alţii.

V. Alexe

CUM ESTE MANIPULATĂ MASS-MEDIA ÎN CONFLICTELE INTERNAŢIONALE

Dl. Yohanan Ramati este directorul unui institut de studii strategice celebru în întreaga lume: JERUSALEM INSTITUTE FOR WESTERN DEFFENCE. Dânsul mai este şi o mare competenţă în domeniu, recunoscută ca atare pe plan internaţional. Un cercetător sobru şi plin de acribie, ce se apleacă asupra fenomenelor geopolitice şi geostrategice contemporane. Iată de ce dezvăluirile pe care domnia sa le-a făcut în publicaţia new-yorkeză "MAINSTREAM" în aprilie 1994 vor stârni, suntem convinşi, un mare interes şi în România, tulburând unele mentalităţi uşor edenice de pe la noi. Pentru că aceste dezvăluiri se referă la aspecte de o extremă gravitate: manipularea mass-mediei şi a opiniei publice internaţionale ori felul cum se construieşte, la nivelul mentalităţilor colective, imaginea unor întregi popoare sau etnii, cu consecinţe politice şi istorice incalculabile. Credem, de aceea, că instituţiile româneşti şi lumea politică de la noi, indiferent de culoare şi ideologie, ar avea multe de învăţat de la o competenţă strategică de talia domnului Ramati.

COMPANIA "RUDER & FINN GLOBAL POLITICAL AFFAIRS" FACE COMERŢ CU "IMAGINEA" CONFLICTELOR!

După părerea domnului Y.Ramati, războiul civil din Iugoslavia continuă cu enorme suferinţe pentru toate părţile implicate. Dar, explică dânsul, există diferenţieri interesante: suferinţele musulmanilor sunt prezentate, de regulă, în cel mai mare detaliu de către mass-media; suferinţele croaţilor sunt abia menţionate; în schimb, suferinţelor sârbilor nu li se acordă nici cea mai mică atenţie.

În mass-media occidentală, în cea din ţările islamice, ca şi în Israel - observă dl. Ramati - apare o puternică tendinţă de "injectare a urii" prin manipularea propagandistică a mass-media. De regulă, în presă sau TV apar femei, copii sau bătrâni din Sarajevo - dar numai din cartierele musulmane - răniţi, sângerând abundent, pe fundalul sonor al răpăitului de mitraliere şi bubuiturilor de tun. Niciodată însă femei, copii sau bătrâni în exact aceeaşi situaţie din partea sârbă a Bosniei. Nici rănile femeilor sau copiilor croaţi nu-şi găsesc, de regulă, spaţiu, dacă acestea sunt rezultatul bombardamentelor sau tirurilor săvârşite de musulmani. Această selectivitate, scrie dl. Ramati "este de departe prea evidentă pentru a fi rodul întâmplării". Faptele sunt manipulate şi, când nu convin, sunt pur şi simplu ignorate. Fiind vorba, aşadar, de o acţiune concertată, următoarea întrebare care se pune este cine susţine financiar şi dirijează această manipulare internaţională a mass-media şi opiniei publice, astfel ca în SUA, Marea Britanie sau Franţa să se creeze un curent favorabil constituirii unui al doilea stat musulman în Balcani. Domnul Ramati oferă în acest sens un exemplu: cazul companiei "RUDER & FINN GLOBAL POLITICAL AFFAIRS". Obiectul companiei este mai puţin obişnuit, cel puţin pentru marele public: manipularea imaginilor unor conflicte internaţionale, a imaginii unor popoare şi etnii, prin intermediul mass-media, în funcţie de interesele clientului. Adică a guvernului care plăteşte compania pentru asta! Mai pe româneşte, "RUDER & FINN" se ocupă cu "intoxicarea" opiniei publice mondiale la cerere.

In acest sens, dl. Ramati citează un interviu absolut senzațional prin cinismul (sau, dacă vreți, pragmatismul) său acordat de însuși domnul James Harff, directorul lui "RUDER & FINN", lui Jacques Merlino, la Paris, în octombrie 1993. Dat fiind interesul acestui interviu, îl vom relua și noi, exact din citatele extrase de dl. Ramati.

HARFF: Timp de 18 luni, noi am lucrat pentru Croația și Bosnia-Herțegovina, ca și pentru opoziția din provincia Kosovo. În cursul acestei perioade am avut multe succese, oferind o formidabilă imagine internațională. Intenționăm, de altfel, să tragem toate avantajele din asta și să dezvoltăm înțelegeri comerciale cu aceste țări. VITEZA ESTE ESENȚIALĂ. Fiindcă acele fapte, favorabile nouă, trebuie să fie sădite în opinia publică. CONTEAZĂ DOAR PRIMA AFIRMAȚIE. RETRACTĂRILE ULTERIOARE N-AU NICI UN EFECT.

MERLINO: Cât de des recurgeți la intervenții pe lângă oficialități?

HARFF: Cantitatea nu e importantă. Trebuie doar să intervii la momentul oportun și pe lângă cea mai potrivită persoană. Din iunie până în septembrie (1993 n.n.), noi am organizat 30 de întâlniri cu agențiile importante de presă, ca și întâlniri între oficialitățile bosniace cu Al Gore, Lawrence Eagleburger, precum și cu 10 senatori influenți, printre care George Mitchell și Robert Dole. De asemenea, am expediat în exclusivitate 13 știri de ultimă oră, 37 de faxuri cu informații de ultim moment, am trimis 17 scrisori oficiale, precum și 8 rapoarte. Am mai dat 20 de telefoane personalului de conducere de la Casa Albă și alte vreo 100 la ziariști, editori, comentatori de politică externă și altor persoane influente din mass-media internațională.

MERLINO: De care dintre realizările dvs. sunteți cel mai mândru?

HARFF: Faptul de a fi atras de partea noastră opinia publică evreiască. Aceasta era o chestiune vitală, fiindcă dosarul afacerii era periculos, privit din acest unghi. Pentru că președintele Tudjman (al Croației), de pildă, a fost dur la adresa evreilor în cartea sa "Țara făgăduinței și realitatea istorică". Cine citea această carte l-ar fi putut, cu mare ușurință, acuza de antisemitism. Nici în Bosnia lucrurile nu stăteau mai bine. Președintele Izetbegovici susținea, cu ardoare, crearea acolo a unui stat fundamentalist islamic, în cartea sa intitulată "Declarația islamică". Dincolo de asta, trecutul Croației și Bosniei este puternic marcat de un autentic și crud antisemitism. Zeci de mii de evrei au fost exterminați în lagărele croate. Așa că era foarte normal ca intelectualii și organizațiile evreiești să fie ostile croaților și bosniacilor. Misiunea noastră era să schimbăm această atitudine. Și am reușit de minune. La începutul lui iulie 1992, publicația new-yorkeză "Newsday" a lansat afacerea cu lagărele (sârbe) de concentrare. Am sărit imediat să exploatăm momentul. Așa că am contactat pe loc, trei dintre cele mai mari organizații evreiești din America - Liga B'nai B'rita contra defăimării, Comitetul evreiesc american și Congresul american evreiesc. În august, le-am sugerat acestor organzații influente să publice un avertisment în "New York Times" și să organizeze demonstrații în fața ONU. A fost o lovitură de proporții. Când organizațiile evreiești au trecut de partea bosniacilor musulmani am putut, cu mare ușurință, să-i identificăm pe sârbi cu naziștii în mintea oamenilor. Nimeni nu înțelege nimic din ceea ce se întâmplă în Iugoslavia. Marea majoritate a americanilor se întreabă, probabil, în care parte a Africii se află Bosnia. Dar noi, dintr-o singură mișcare, am fost în stare să le prezentăm o poveste simplă, cu "băieți buni" și cu "băieți răi", care pe urmă a funcționat aproape de la sine. Imediat s-a observat o schimbare clară în limbajul presei, care a început să folosească concepte cu o înaltă încărcătură emoțională, de genul "purificare etnică", "lagăre de concentrare", care evocau oamenilor imaginile Germaniei naziste și a camerelor de gazare de la Auschwitz. Schimbarea în acest registru emoțional a fost atât de puternică, încât nimeni nu a mai îndrăznit după aceea să meargă contra curentului.

MERLINO: Dar, când făceați toate acestea, nu aveați nici o dovadă că ceea ce spuneați era adevărat. Aveați doar un singur articol din "Newsday"!

HARFF: Treaba noastră nu e să verificăm informațiile. N-avem echipament pentru asta. Sarcina noastră este doar să accelerăm informațiile favorabile nouă. Noi nu confirmam deloc existența lagărelor morții în Bosnia, noi doar făceam cunoscut ceea ce afirma "Newsday".

MERLINO: Sunteți conștient că v-ați asumat o responsabilitate gravă?

HARFF: Suntem profesioniști. Trebuia să facem o treabă și am făcut-o. Nu suntem plătiți să fim morali.

Dl. Ramati observă că atât "RUDER & FINN", cât și organizațiile americano-evreiești, care au fost astfel determinate să polarizeze simpatia exact pentru regiunile antisemite din Croația și Bosnia, ar putea conchide că au procedat, totuși, "corect politic". Mai rămâne o chestiune doar aparent minoră: de stabilit cine a angajat și plătit compania RUDER & FINN.

Prea puțin probabil ca guvernul croat sau bosniac să fi dispus de fondurile necesare. Să fie la mijloc banii arabilor? Să fie banii companiilor petroliere americane care operează în țări arabe? Sau banii băncilor internaţionale? Işi poate permite oricine să angajeze pe "RUDER & FINN"? Unui israelian, interesat de chestiune atunci când partidul Likud era la putere în Israel, i s-a răspuns de către o altă asemenea companie că ea putea face ceva pentru guvernul israelian doar dacă guvernul israelian face unele schimbări politice. Campania bine orchestrată de "demonizare" a sârbilor, e de părere dl. Ramati, ar trebui însă să-i avertizeze atât pe evrei, cât şi pe alţii, care vor ca ţările lor să continue să existe. Israelul sau orice altă ţară poate deveni oricând obiectul unor asemenea campanii. Fiindcă editorii, comentatorii, reporterii din statele democratice se vor teme să se expună - dacă nu ar lua partea musulmanilor - riscurilor boicotului financiar al băncilor ori al ţărilor petroliere arabe. Cine şi-ar putea permite un asemenea risc? Dar, remarcă dl. Ramati, pentru israelieni, ca şi pentru creştinii maroniţi din Liban ori albii sau zuluţii din Africa de Sud, această manipulare poate deveni o chestiune de viaţă şi moarte. Cine promovează islamismul radical în Europa poate mâine provoca islamismul şi radicalismul oriunde, susţine dl. Ramati. Sancţiunile exclusive contra sârbilor sunt o ruşine pentru umanitate, căci sârbii ortodoxi au fost majoritari în Bosnia, scrie dl. Ramati, înainte de a fi decimaţi de ustaşii croaţi (poliţiile fasciste croate în ultimul război mondial) şi de musulmanii bosniaci care l-au susţinut, cum se ştie, pe Hitler. Şi încă mai acopereau peste jumătate din teritoriul Bosniei înainte de începerea luptelor. Musulmanii, ajunşi după război mai numeroşi (48% contra 35%) ocupau un teritoriu mai restrâns, grupaţi mai ales în aşezările urbane. A lupta - susţine dl. Ramati - ca să scapi de impunerea cu forţa a fundamentalismului islamic de către despoţi tip Izetbegovici într-o ţară care ţi-a aparţinut şi apoi ţi-a fost răpită de o mână de străini, este o reacţie foarte naturală la orice popor care îşi păstrează instinctul naţional de supravieţuire, conchide dl. Ramati. Iar a continua lupta, în ciuda sancţiunilor impuse de o "comunitate internaţională" cinică, dominată doar de interesele ei financiare, şi nu de obiectivitate, constituie un semn al onoarei. Nici o sancţiune - observă dl. Ramati - nu a fost impusă, de pildă, Rusiei când a intervenit răsturnând preşedintele liber ales al Gruziei (Gamsahurdia), înlocuindu-l cu nişte marionete, după un război sângeros. Nici Siriei, care a intervenit în Liban, distrugând structurile creştine pentru a le înlocui cu unele fundamendalist islamice. Nici Egiptului când a invadat şi anexat o parte din Sudan (1993) fapt necunoscut fiindcă mass-media internaţională a ignorat atât invazia cât şi refuzul ONU de a o dezbate. În 1993, sute de mii de oameni au fost ucişi în diverse zone din Asia, Africa, America Latină sau spaţiul fostei URSS fără să se dea vreo "sancţiune" internaţională. În schimb, constată dl. Ramati, "Comunitatea internaţională" devine brusc foarte dură atunci când anumite interese petrolifere sunt în joc, ca de pildă în Irak, în 1990. Embargoul - observă dl. Ramati - nu face decât să continue războiul. Pentru că privând populaţia Serbiei de hrană, medicamente şi benzină îl lipseşte total şi pe Izetbegovici de vreun interes real ca să pună capăt luptelor. Astfel că el speră ca sârbii să fie constrânşi să accepte regulile lui. Astfel că "RUDER & FINN" nu reprezintă decât un element, dar esenţial, al unui întreg lanţ. Căci fără manipularea opiniei publice, cum să mai poţi declara embargo doar contra unuia şi să-i exonerezi în totalitate pe ceilalţi? Imaginea unor conflicte şi popoare întregi devine astfel dependentă de interese petrolifere şi financiare. "RUDER & FINN" nu fac decât să-şi ofere serviciile în această direcţie. Ea, ca şi altele, comercializează imaginea internaţională a unor state. E un comerţ nou şi foarte costisitor. Maxima lui: "We are not paid to be moral!" - "Nu suntem plătiţi să fim morali!".

A. Vladimir

PLANUL HABSBURG

Sferele de influenţă. Cavalerii de Malta, sprijiniţi de Serviciul German de Informaţii (BND) au pus în aplicare crearea "Confederaţiei Dunărene"

În ultimul său număr, săptămânalul belgrădean "Argumenti" publică un inedit material documentar intitulat "Planul Habsburg", descoperit într-o geantă diplomatică. Redacţia ziarului "Argumenti" subliniază că este vorba de un întreg plan geopolitic, care prevede crearea, treptată, a unei largi Confederaţii în Europa Centrală, care s-ar plasa între graniţele fostului imperiu austro-ungar, iar ţesătura acestei comuniuni s-ar constitui pe baza catolicismului, ceea ce presupune o influenţă decisivă din partea Vaticanului. Planul, incluzând mai multe etape - unele dintre ele fiind, practic, deja realizate - îi are în spatele său pe Cavalerii de Malta, despre care se ştie doar "atât cât intenţionează ei să se ştie". Înfăptuirea planului este asigurată de Serviciul German de Informaţii (BND), în cooperare cu Ministerul Afacerilor Interne din Germania, susţinut, de asemenea, de oamenii politici cheie din interiorul şi exteriorul Germaniei.

Printre susținătorii planului se află și organizația INTER MARIUM, creată în 1920 la Paris cu concursul Vaticanului, în prezent acesta aflându-se sub controlul total al Cavalerilor de Malta. "Nucleul" acestui veritabil imperiu al Confederației Dunărene urmează a fi alcătuit din Austria, Slovenia, Croația, Ungaria și Voivodina, cu perspectiva atragerii și altor țări (ca Cehia) ori regiuni. Punctul cel mai sensibil al planului, în opinia creatorilor săi, ar fi drept ceea ce se definește drept "Poarta de Sud", respectiv localitatea Srem, ceea ce sugerează că arhitecții viitoarei Confederații Dunărene presupun ca desprinderea Voivodinei de Serbia să se poată face mai ușor decât decât obținerea controlului localității Srem. "PLANUL HABSBURG" mai presupune și revenirea "volksdeutscherilor" (populația de origine germană) și a descendenților acestora pe teritoriul fostei Iugoslavii, mai exact în Voivodina, întrucât se știe că majoritatea acestor etnici germani au trăit în Voivodina. Aceasta ar putea fi și calea desprinderii Voivodinei de Serbia, în modul cel mai sigur, deoarece, după cum prevede planul, după strămutarea etnicilor germani în Voivodina, sub presiunea comunității internaționale, s-ar putea realiza un referendum, al cărui rezultat nu e greu de presupus. PLANUL HABSBURG se constituie pe baza a șaisprezece puncte. Unele dintre ele realizate în forme care, la început, păreau să semene cu niște inocente colaborări economice între țările "regionale". Mai târziu, însă, acestea s-au transferat în legături subterane politice, această etapă culminând cu destrămarea Iugoslaviei și Cehoslovaciei. Așadar, iată cele șaisprezece puncte care marchează "etapele PLANULUI HABSBURG"

Prima etapă se referă la crearea organizației ALPI-ADRIA care, în momentul formării și ulterior al activității ei pe teritoriul fostei Iugoslavii, a fost privită cu o deosebită încredere și simpatie de către iugoslavi, luându-se de bune intențiile declarate ale acestei organizații, de a atrage Iugoslavia în Comunitatea Europeană. Amintim totuși că "echipa iugoslavă" din organizația ALPI-ADRIA era, paradoxal, constituită doar din sloveni și croați. Astfel încât Slovenia și Croația colaborau chiar din acel moment, în mod independent, cu diverse alte state. Deci, încă din această primă etapă se sconta pe independența statală a Sloveniei și Croației.

A doua fază a planului Confederației Dunărene prevede dobândirea pozițiilor cheie din economia Ungariei. Prin promisiuni ferme de intrare în Comunitatea Europeană, și chiar atragerea suportului unor politicieni, conducerea statului ungar se va afla în situația de a începe o nouă reformă a legislației care să permită acest control economic absolut, necesar derulării în continuare a PLANULUI HABSBURG.

În faza a treia, creierul colectiv al operațiunii Habsburg a dispus desprinderea Sloveniei și Croației din RSF Iugoslavia. Acțiunea a fost concepută a se desfășura în mod pașnic, printr-o combinație de presiuni și promisiuni asupra Belgradului. Dar ceea ce arhitecții planului n-au prevăzut a fost reacția sârbilor de cealaltă parte a Drinei (sârbii bosniaci, n. trad.). Planul prevedea în detaliu și destrămarea Armatei Naționale Iugoslave, cu sprijinul conducătorilor naționaliști din Slovenia și Croația, care în acea perioadă asigurau conducerea politică federală în Iugoslavia, cu toate că nimeni nu se aștepta la o reacție atât de puternică și la o rezistență atât de tenace din partea sârbilor din celelalte foste republici iugoslave, Croația și Bosnia- Herțegovina.

A patra fază, a cărei realizare a devansat-o pe a treia, se referă la destrămarea Cehoslovaciei și se prevedea că se va încheia fără mari probleme, ceea ce s-a și întâmplat.

Astfel, primele patru etape ale PLANULUI HABSBURG s-au finalizat, cu toate că în Croația lucrurile n-au mers așa cum s-a prevăzut. Mai bine de un sfert din teritoriul Croației se află încă sub controlul sârbilor, care nu au încetat să se apere în fața asaltului vechii conduceri din Zagreb. În analiza Cavalerilor de Malta, acceptată, de altfel, și de Ministerul Afacerilor Interne al Germaniei, se susține că "Jocul cu Tudjman", omul deciziilor pentru acest spațiu, a fost doar parțial bine planificat, întrucât acordarea unei depline puteri de decizie și de evaluare a situației din zona lui Tudjman - în scopul consolidării statului croat - s-a dovedit o măsură eronată. Asta, potrivit Cavalerilor de Malta și Ministerului de Interne German, fiindcă Tudjman a apelat la emigrația ustașă, însușindu-și și o parte însemnată a fondurilor, iar un sfert din Croația nu se afla totuși sub controlul său, încurcând astfel proiectele celor care, din umbră, intenționau să croiască viitorul acestui spațiu. De aceea, este de așteptat, în viitorul foarte apropiat, un proces de înlăturare a lui Tudjman de la putere - proces proiectat în afara granițelor Croației - și aducerea la putere, la Zagreb, a acelor forțe politice care n-ar mai provoca sârbilor reacțiile de până acum. Situația pare asemănătoare cu cea din ajunul alegerilor din 1990, căci se contează din nou pe rolul decisiv al bisericii catolice. De fapt, doar la prima vedere pare o reiterare a situației, în realitate fiind "o oprire din mers", o schimbare a tacticii în scopul realizării țelului - și nimic mai mult.

A cincea etapă prevede incitarea Ungariei de a cere unele zone ale României, inoculându-le maghiarilor din România ideea desprinderii de actualul stat român și alipirii la "matca ungară".

Suntem martorii acestei faze, aflate în plin curs de desfășurare, urmărită cu o precauție maximă și luându-i-se zilnic pulsul.

Al șaselea punct al PLANULUI HABSBURG prevede secesiunea Voivodinei, despre care s-a mai pomenit, și care urmează să se petreacă în paralel cu a șaptea etapă, care presupune un proces de secesiune similar, însă în alt stat - Italia. Planul prevede așadar, independența Tirolului de Sud, până la o totală autonomie în interiorul Italiei, după care va urma un referendum prin care locuitorii regiunii (fiind vorba de austrieci și germani) vor opta și vor decide în ce țară doresc să trăiască. Ajungându-se aici, rezultatul poate fi dinainte stabilit.

A opta etapă include secesiunea Istriei, la care se va ajunge prin consumarea etapelor anterioare "pregătitoare", în timp ce a noua etapă a planului prevede un alt val de "Volkdeutscheri", de această dată în Slovenia și Croația, întrucât se presupune că până atunci majoritatea acestora vor fi intrat în posesia fostelor lor proprietăți din Voivodina.

A zecea etapă este crearea Confederației Dunărene, prin unirea statelor mai sus pomenite, în frunte cu Austria.

A unsprezecea etapă este indirect legată de cea anterioară și presupune formarea unor țări asociate țărilor Confederației Dunărene, de această dată cu Germania ca stat conducător. Din acest punct, începe să se configureze Germania mare, din perspectivă economică, politică, dar și ca o mare forță militară a Europei.

În acest context trebuie observată decizia guvernului german - și aceasta pentru prima oară după cel de-al doilea război mondial - de a-și trimite soldați peste graniță, în război, chiar în Balcani. A fost prevăzută și crearea unui program nuclear german, și de înarmare, prin care Germania ar urma să devină o superputere nucleară. Ultimele cinci etape prezintă un interes special, mai ales pentru Serbia, întrucât acestea prevăd o apropiere treptată a Confederației Dunărene de Serbia, în scopul realizării unei breșe în Răsărit, dar și pentru a-i folosi resursele, îndeosebi cele miniere, apoi folosirea căii fluviale a Dunării. Atragerea Serbiei într-o "îmbrățișare economică" va însemna și controlarea riguroasă a Dunării.

Numeroase personalități, mai mult sau mai puțin celebre, sunt cooptate la realizarea PLANULUI HABSBURG, însă un singur nume este deocamdată pus în circulație. Este vorba de o persoană care, evident, nu a pomenit de acest plan ca atare, dar care este preocupată vădit de existența unei "puternice Europe Centrale" formată din state catolice. Această personalitate este Otto von Habsburg, fiul ultimului monarh austriac, și care este președintele grupului interparlamentar pentru Europa Centrală și Răsăriteană din cadrul Parlamentului European. În 1991, Otto von Habsburg a fost desemnat cetățean de onoare al orașului croat Karlovac și vizitează Croația de câteva ori pe an, tot atâtea prilejuri cu care vorbește în public despre "legăturile ce au la bază catolicismul, ca și despre memoria istoriei, nostalgia față de fosta monarhie austro-ungară". De altfel, atât mass-media scrisă cât și cea audiovizuală din Croația acordă de fiecare dată ample spații opiniilor lui Otto von Habsburg, care nu o dată a avut cuvinte denigratoare la adresa popoarelor ortodoxe, în primul rând la adresa sârbilor, rușilor și grecilor, pe ultimii numindu-i chiar "teroriștii din Parlamentul European" iar pe sârbi, pur și simplu, "fasciști". Cu prilejul unei vizite efectuate în orașul croat Zadar, Otto von Habsburg a pledat pentru crearea unei "armate catolice" care, chipurile, ar putea apăra Europa de ortodoxi și musulmani.

Chiar o succintă trecere în revistă a PLANULUI HABSBURG ridică temeri serioase, cu atât mai mult cu cât câteva din punctele sale au fost deja înfăptuite. Nu trebuie pierdut din vedere faptul că planul prevede și captarea Bosniei-Herțegovina, dar, după un război îndelungat și după o stare tensionată, constant întreținută, până când, în final, sârbii din Bosnia ar fi înfrânți. Numai că acum, când planul a fost oarecum deconspirat, se așteaptă elaborarea unui contra-plan, cel puțin în privința Serbiei.

Desigur că se pot ridica numeroase întrebări în privința credibilității acestui plan, care a fost găsit accidental într-o geantă metalică diplomat. Acest context n-ar trebui însă să pună la îndoială veridicitatea documentului, confirmată de evoluția din zona Europei Centrale și Balcani. Tocmai de aceea, redacția ziarului "ARGUMENTI" consideră că acest text ar trebui să constituie obiectul unei atenții speciale. traducerea și adaptarea

MARIANA ȘTEFĂNESCU

AXA WASHINGTON-BRUXELLES-MOSCOVA ÎMPARTE ROMÂNIA ÎN DOUĂ

În cadrul unui interviu acordat unei echipe a televiziunii franceze și preluat fragmentar de către emisiunile informative R.D.I. din Canada, T.V.5, Euronews, președintele Croației, Franjo Tudjman a prezentat reporterilor francezi un document șocant despre planurile, în curs de realizare, de împărțire a Europei în două zone de influență distincte și care respectă frontierele religioase, respectiv catolică și ortodoxă. Cele două zone de influență ar fi cea catolică, controlată de Occident și cea ortodoxă controlată de Moscova. Conform declarațiilor făcute de către președintele Croației, harta respectivă a fost "desenată" în 1995 la Bruxelles de către N.A.T.O. România este vizată direct în respectiva hartă întrucât frontiera care împarte cele două zone de influență trece exact prin inima Țării și desparte Transilvania care rămâne în zona de influență occidentală de restul țării, care urmează să intre în zona de influență a Rusiei. Documentul care ar face să pălească de invidie până și un Hitler sau un Stalin a fost arătat, subliniem, de către PREȘEDINTELE CROAȚIEI, deci credibilitatea lui nu poate fi pusă la îndoială decât în condiții excepționale. De altfel, evoluția situației în fosta Iugoslavie este în perfectă concordanță cu harta respectivă, iar planul de pace american (care în prealabil a fost discutat la Soci cu Koz'rev) nu vine decât să confirme datele problemei. O parte a scenariului (al câtelea oare?) este în curs de desfășurare în Bosnia. După semnarea păcii acolo (probabil septembrie sau octombrie) scenariul urmează să se deruleze în continuare până la aducerea la zi a documentului de la Bruxelles? Iată o întrebare pe care România trebuie să și-o pună și să o pună "pietarilor" de la Bruxelles, Washington și Moscova. De asemenea, opinia publică românească trebuie să se întrebe foarte serios dacă forțe politice interne erau la curent cu documentul respectiv și dacă da, unde sunt măsurile de contracarare pe care acestea le-au propus în apărarea Țării. Un lucru trebuie bine înțeles, documentul nu mai provine de la tot felul de sclerozați maghiari ci de la N.A.T.O. și are probabil acordul Moscovei. Neluarea în considerare a unor asemenea avertismente ne poate costa scump, iar Istoria ne-a confirmat-o.

Corespondență din Ottawa de la EUGEN POPESCU

CONDUCĂTORUL SINISTREI LOJE FRANCMASONICE "PROPAGANDA DUE" (P.2) ESTE LIBER

Anul trecut (1995) Licio Gelli a fost de zece ori la Timișoara, Oradea și București. După cum se știe, Licio Gelli a fost șeful faimoasei Loje italiene Propaganda Due, lojă care urmărea preluarea puterii în Italia. El a fost arestat și condamnat pentru activitatea desfășurată de loja P2. De asemenea, același Ligio Gelli a fost și unul dintre prietenii lui Nicolae Ceaușescu, care se știe că era francmason fiind afiliat în cadrul lojei francmasonice "PROPAGANDA DUE". Împreună cu acesta (NICOLAE CEAUȘESCU) și cu președintele argentinian, Juan Peron, el a făcut mai multe afaceri dubioase, care erau păgubitoare pentru România. În 1990, Gelli a declarat presei că "românii nu sunt pregătiți să recupereze conturile lui Ceaușescu". Altfel spus, Gelli a confirmat existența acestor conturi, dând a se înțelege că ar ști și unde se află.

El a fost surprins de un reporter al săptămânalului "Verona Sette" pe aeroportul Catullo, în momentul în care se întorcea din România. "Domnule Gelli, este primul voiaj în România?", a întrebat reporterul. "Nu, cred că este al zecelea", a răspuns Gelli, care a recunoscut că a fost la Timișoara, Oradea și București. Ziarul "L'ARENA" a mai adăugat că "în vremea lui Ceaușescu, Gelli a câștigat numeroase comisioane din comenzi ale statului român. Judecătorul sindic din Palermo, Leoluca Orlando, l-a acuzat la vremea respectivă pe Gelli că face parte dintre proprietarii Băncii Agricole din România, alături de Giulio Andreotti și Claudio Martelli". În cartea lui Pierre Carpit, "Il caso Gelli", apărută la Bologna, Nicolae Ceușescu era prezentat ca fiind unul din liderii lojei P2, fiind, de asemenea, situat pe poziția 24 într-o altă lojă masonică. După alte informații recente Ceausescu ar fi fost si unul dintre liderii "Internaționalei Negre".

RADU FILIP

Instrucţiunile secrete care i-au fost date lui Garibaldi în anul 1860, de către Direcţia Supremă a Francmasoneriei

Societate eminamente secretă, răspândită în numeroase ţări ale lumii, propăvăduind "Libertatea - Egalitatea - Fraternitatea", Francmasoneria rămâne şi astăzi învăluită în mister, în ciuda tendinţei ei de a transforma esotericul în discret.

Mari personalităţi ale lumii - printre care şi români - au fost francmasoni, iar revelaţiile lor mărturisesc intervenţia "Societăţii" în aproape toate evenimentele ce au marcat destinul zbuciumat al ultimelor secole, de la Revoluţia franceză din 1789, până la prăbuşirea sistemului comunist. Societatea Naţiunilor - embrionul "Marelui Guvern mondial" -, ONU sau NATO sunt numai câteva din organismele internaţionale ce poartă amprenta Francmasoneriei. La începutul anilor '80 numărul francmasonilor era estimat la aproape 10 milioane, cei mai mulţi dintre ei fiind în Statele Unite şi în Marea Britanie.

Instaurarea comunismului mondial - prin revoluţia rusă din 1917 - are la origine tot o acţiune a Francmasoneriei. De altfel, principiile profesate de francmasoni - dispariţia naţiunii, religiei, proprietăţii şi familiei - se regăsesc, alterate, între preceptele comunismului!

Instrucţiunile secrete de mai jos poartă data 5 aprilie 1860.

Iată textul lor original:

"Frate,

Cum actele tale de până acum ne-au dat proba sigură că ai un devotament absolut pentru fericirea Umanităţii, care fericire nu poate fi realizată decât atunci când convingerile noastre vor fi adus pentru omenire Egalitatea, doctrinele noastre vor fi adus Fraternitatea şi voinţa noastră, a şefilor supremi ai Francmasoneriei, va fi devenit singura ei Libertate, noi consimţim acum să te ridicăm la rangul suprem.

Şi cum, dacă te admitem printre noi aceasta este pentru ca să lucrezi, iar nu ca să studiezi, noi îţi vom da, într-o instrucţiune unică, cunoştinţa despre ceea ce este real în Francmasonerie, făcând să strălucească înaintea ochilor tăi Marea Lumină a Adevărului Masonic.

Vom începe să-ţi explicăm în mod sumar ce este ritualul nostru şi la ce răspund de fapt gradele noastre.

Francmasoneria nefiind altceva decât Revoluţia în Acţiune, nefiind altceva decât o conspiraţie permanentă împotriva despotismului politic şi religios, acestă Francmasonerie nu s-a împodobit ea însăşi cu decorurile ridicole, prin care prinţii şi preoţii joacă în societate roluri pe care le-au uzurpat şi furat.

Dar prinţii şi preoţii, neputând învinge o instituţie care le este duşmană şi de care se tem atât de mult, au avut, la epoci diferite, perfidia de a trece în câmpul inamic, de a se face francmasoni ei înşişi, şi de a introduce în Francmasonerie acele uzuri, formule, titluri şi acele legende absurde, care trebuiau să falsifice spiritul instituţiei, care îi denaturau tendinţele şi care, în locul doctrinelor liberale şi democratice, păreau a favoriza principii religioase şi aristocratice.

Şefii noştri, faţă de acest pericol, au strâns legăturile adevăraţilor membri ai acestei Societăţi secrete prin excelenţă, care este Francmasoneria, şi dorind să-şi asigure, dacă nu protecţiunea, cel puţin toleranţa puternicilor acestei lumi, i-au lăsat să participe la lucrările masonice, despre care însă nu le-a dezvăluit adevăratul conţinut decât în măsura în care ei au voit. Văzând şefii noştri, fără să se încrunte, că Francmasoneria noastră s-a transformat, în aparenţă, într-o Societate neînsemnată, de binefacere şi caritate, pe care puternicii Pământului credeau că o ţin în mână, şefii noştri i-au lăsat să declare că **Politica** şi **Religia** sunt cu totul străine de Francmasonerie.

Vei avea deci şi tu, frate, să suporţi şi să primeşti din toate părţile aceste absurdităţi ridicole, care în realitate sunt pentru noi adăpostul protector, sub care instituţia noastră poate, fiind pretutindeni acceptată, să lucreze în umbră şi în secret la atingerea Sublimului Scop; căci nu trebuie să uiţi că în Ordinul nostru nici un grad nu dezvăluie niciodată în întregime Adevărul; ci doar subţiază numai vălul care ascunde adevărul nostru de privirile curioşilor.

Pentru noi, cei investiţi cu Puterea supremă, pentru noi singuri Francmasoneria dă la o parte vălul pe de-a întregul şi, inundând inteligenţa noastră, spiritul nostru şi inima noastră, ne face să cunoaştem, să vedem şi să simţim că: **Omul este în acelaşi timp Dumnezeul, Pontiful şi Regele lui însuşi.** Iată Secretul nostru sublim, Cheia întregii ştiinţe, Culmea de a fi iniţiat. Francmasoneria, fiind deci o sinteză perfectă a tot ce este uman, este totodată Dumnezeul, Pontiful şi Regele Umanităţii.

Iată ce explică universalitatea ei, vitalitatea şi puterea ei!

Cât despre noi, marii şefi, noi formăm batalionul sacru al sublimului Patriarh, care la rândul lui este pentru noi Dumnezeul, Pontiful și regele Francmasoneriei.

Iată, frate, al treilea triunghi, al treilea întreit adevăr, care va da inteligenței tale, spiritului tău și inimii tale fericirea nespusă de a fi în posesiunea absolută a Adevărului nostru cel fără valuri. Tot sistemul de organizare, de funcționare și de doctrină al Ordinului nostru îți apare acum în fața ochilor, radiind de lumină și acum vezi, înțelegi, că toată învățătura noastră se rezumă în:

A aduce trimful Virtuții noastre, al Moralei noastre și a autorității noastre în întreaga omenire.

De aceea gradele noastre sunt împărțite în trei clase, după cum sunt chemate să combată ceea ce inamicii noștri persecutori, clericalii, îndrăznesc să numească Virtutea lor, Morala lor, Autoritatea lor.

Pentru a combate respingătoarea lor Virtute, noi avem gradele:

1) Ucenic; 2) Tovarăș; 3) Maestru; 4) Maestru secret; 5) Maestru perfect; 6) Secretar intim; 7) Staroste și judecător; 8) Intendent al construcțiilor; 9) Ales al celor 9; 10) Ales al celor 15 și 11) Cavaler Ales. Aceste grade ne permit de fapt să ridicăm un profan de la inconștiența ucenicului până la misiunea Cavalerului Ales pentru apărarea Virtuții masonice, pentru cruciada Omului-Dumnezeu el însuși.

Dintre toate actele omului, cel mai divin este, evident, acela care îi permite să-și perpetueze divinitatea: actul Generațiunii.

Și cum clericalii ascund acest adevăr prin superstițiile absurde ale unui Dumnezeu-Tatăl creator în vecii vecilor, al unui Dumnezeu-Fiul veșnic creat și al unui Dumnezeu-Sfântul Duh unind veșnic pe ceilalți doi, noi dăm următoarea învățătură:

Că **Ucenicul**, Bohaz, personificarea lui Osiris sau a lui Bacus, venind să caute adevărul într-o lojă masonică, găsește că există un Dumnezeu-bărbat și nedeplin pentru generarea de ființe.

Că **Tovarășul**, Jackin, personificarea lui Isis și a Venerei, este Dumnezeul-femeie care întregește pe Dumnezeul-bărbat și face posibilă generațiunea ființelor umane.

Că **Maestrul**, Mahabone sau Mac-Benac, este Dumnezeul-hermafrodit deplin, fiu al lui Lot și al fetei lui, fiul Soarelui și al Pământului, omul în deplină posesiune a puterii generatoare.

Clericalii cred într-o Revoluție supranaturală, noi o combatem însă învățând pe **Maestrul secret** că singură conștiința existenței este izvorul a tot ce este imaterial în om.

Clericalii cred în sfârșitul omenirii; noi învățăm pe **Maeștrii noștrii Perfecți** că existența umanității este eternă și că ea se reproduce fără încetare.

După ce am deșteptat astfel la Frații noștrii ideea luptei până la capăt ce o vor susține contra clericalilor, noi le procurăm armele, învățând pe **Secretarii intimi** că curiozitatea, spionarea dușmanului, este o virtute lăudabilă; învățând pe **Staroste și Judecător** că dreptul natural ne sprijină în această luptă; explicând **Intendenților Construcțiilor** că, în virtutea acestui drept natural, toate mijloacele care sunt potrivite nouă spre a triumfa, sunt în esența lor și pe de-a întregul în conformitate cu virtutea; și mai cu seamă noi considerăm că este necesară *surprimarea celor inutili*, care faptă este încredințată **Aleșilor celor 9**, iar represiunile, prin legi făcute ad-hoc, sunt totdeauna rezervate **Aleșilor celor 15**, și împlinirea triumfului, a victoriei definitive a Virtuții masonice asupra Virtuții clericale; trebuie să știi că de fapt cu aceasta este însărcinat **Cavalerul Ales.**

Pentru a combate spurcata lor Morală noi avem următoarele grade:

12) Marele Maestru Arhitect; 13) Arca Regală; 14) Perfectul Constructor; 15) Cavalerul Orientului; 16) Prințul Ierusalimului; 17) Cavalerul Orientului și al Occidentului; 18) Crucea Roză; 19) Marele Pontif; 20) Venerabilul Mare Maestru; 21) Noachitul; 22) Securea Regală.

La legile divine, la dreptul divin al clericalilor, **Marii Noștri Maeștri Arhitecți** opun drepturile poporului, singurele legitime, singurele adevărate, singurele acceptabile de către noi; la norma lor care îl degradează pe om, cei din **Arca Regală** le opun idealul perfecțiunii Umanității, în cadrul Umanității și pentru Umanitate; la morala lor mai sus dezvăluită, **Perfecții noștri Constructori** opun morala independentă; la persecuțiile lor inspirate, **Cavalerii noștri ai Occidentului** răspund printr-o energică campanie făcută în favoarea progresului și a rațiunii pure; la rușinoasa lor supunere, **Prinții noștri ai Ierusalimului** răspund printr-o mândră proclamație de independență bărbătească.

Pentru a lupta contra tiraniilor infame ale clericalismului, **Cavalerii noștri de Orient și Occident** se fac apărătorii dreptului absolut la libertatea de sindicalizare, spre a înfrânge robirea, în care clericalismul, ajutat de puterea civilă, voiește să țină omenirea; și **Crucea noastră Roză** va proclama pentru prima oară emanciparea de Papi și de Regi. și pentru a ajunge cât mai repede la acest sfârșit, **Marii noștri Pontifi** se fac apostolii libertății absolute a învățământului; Venerabilii noștri Mari Maeștri se proclamă dușmanii înverșunați ai oricărui obscurantism, de oriunde ar veni; **Noachiții** noștri își dau între ei jurământul ca dreptate să se facă, și cei din **Securea Regală** ating culmea moralei noastre din momentul în care spiritul lor este inundat de razele Adevărului, ascuns lor, înainte de a ajunge la acest grad, prin frânturile diforme ale intoleranței, ale ipocriziei, ale superstiției și ale egoismului creștinătății.

În sfârşit, frate, pentru a combate criminala lor Autoritate, noi avem următoarele grade:

23) şeful Tabernacolului; 24) Prinţul tabernacolului; 25) Cavalerul şarpelui; 26) Trinitarul; 27) Comandorul Templului; 28) Prinţul Adept; 29) Marele Scoţian; 30) Kadoş; 31) Marele inchizitor; 32) Prinţul Secretului Regal; 33) Marele Inspector General.

Clericalii răspândesc prejudecăţile lor în mase, căci acolo este singura lor scândură de salvare, şi **şefii Noştri ai Tabernacolului** îi combat, făcând apel la autoritatea, la acţiunea guvernamentală a claselor conducătoare; la umbrele goale, la formulele şi emblemele prin care clericalii îi ţin pe oameni departe de adevăr, **Prinţii noştri ai Tabernacolului** proclamă dreptul societăţii de a se desface de instituţiile politice şi religioase care sunt contrare spiritului nostru; şerpilor despotismului civil, religios, militar şi economic, **Cavalerii Noştrii ai şarpelui** *le vor tăia capetele* pentru a asigura atât distrugerea lor cât şi a superstiţiilor şi a doctrinelor false clericale, **Trinitarii noştri** răspund prin întronarea apostolatului armoniei legilor sociale cu principiile noastre masonice sublime.

În fine, ai noştri **Comandori ai Templului** se devotează neîncetat pentru a pune la cale promovarea fraţilor noştri în Guvernele Statelor; **Prinţii Noştri Adepţi** proclamă necesitatea domniei raţionalismului; **Marii Noştrii Scoţieni** luptă fără încetare şi fără cruţare contra oricărei uzurpări a puterii, ori de unde ar veni ea, fie civilă, fie militară, fie religioasă; ai noştri **Kadoşi** înfăptuiesc la rândul lor emanciparea socială din cătuşele infame ale preoţilor şi ale regilor.

Şi pentru a încorona totul, **Marii Noştrii Inchizitori** propagă plini de zel autoritatea noastră, **Prinţii noştri ai Secretului Regal** o statornicesc şi o apără, iar noi, **Marii Inspectori Generali**, o exercităm.

Clericalii, infamii asasini ai Umanităţii, opun, precum vezi, frate, Virtuţii noastre, Moralei noastre, Autorităţii noatre - Proprietatea lor, Religia lor şi Legea lor, şi tocmai aceşti duşmani de moarte ai Francmasoneriei vei avea să-i combaţi de acum înainte fără cruţare ca şef de armată.

Legea, pentru că nu este armonie perfectă între Drepturile omului izolat şi Datoriile Omului Social în Societate, drepturi care nu sunt încă câştigate pentru toţi în toată integritatea lor, datorii care nu sunt decât consecinţa imediată a dreptului ce are fiecare din noi de a se bucura nestingherit de toate Drepturile sale, fără a fi împiedicat de cineva.

Proprietatea, pentru că pământul nu aparţine nimănui şi produsele lui aparţin tuturor în măsura trebuinţelor reale de bun trai ale fiecăruia.

Religia, pentru că religiile nu sunt decât nişte biete sisteme filosofice datorate unor oameni de geniu, sisteme pe care popoarele le-au adoptat sub condiţia expresă ca să contribuie a le aduce un spor de bun trai pentru ele.

Nici Legea
Nici Proprietatea
Nici Religia

nu pot deci să se impună omului; şi cum acestea îl nimicesc, lipsindu-l de drepturile lui cele mai preţioase, ele sunt asasini cărora noi le-am jurat de a ne răzbuna pe ele şi pe cei care le susţin în modul cel mai manifest; toate acestea sunt duşmani cărora noi le-am jurat un război neîncetat de exterminare, fără milă, un război de moarte.

Din aceşti trei duşmani infami; Religia trebuie să fie grija noastră constantă a atacurilor noastre ucigătoare; pentru că un popor niciodată nu a supravieţuit Religiei lui şi pentru că, omorând Religia, vom fi nimicit astfel implicit şi Legea şi Proprietatea; pentru că, aşezând deasupra cadavrelor acestor asasini Religia Francmasonă, Proprietatea Francmasonă, noi vom regenera astfel Societatea.

Pentru a regenera astfel Societatea, tu vei avea sub ordinele tale două corpuri de armată; acela format de atelierele simbolice şi acela format de Atelierele înaltelor Grade.

Francmasoneria simbolică trebuie să rămână o societate închisă, având un secret, ea trebuie să arate în mod discret ideile noastre profanilor, profitând cu dibăcie de împrejurări favorabile, şi trebuie mai ales să se silească din toate puterile să atragă ucenici.

Tu te vei sili tocmai de aceea să atragi în aceste ateliere cel mai mare număr de elemente duşmănoase Catolicismului, vei momi de asemeni acolo toate elementele duşmane ideilor şi instituţiilor Creştine, pe toţi revoltaţii contra Bisericii, care aşa cum ai aflat este vrăjmaşa noastră, pe toţi necredincioşii de orice fel.

Te vei sili să faci cât mai repede un loc printre Fraţii Simbolici tuturor ambiţioşilor, care vroiesc să ajungă la onoruri şi putere, tuturor declasaţilor şi secăturilor, care sunt în căutarea unei poziţii sociale, oamenilor de petrecere, bonvivanţilor lacomi de plăceri materiale, negustorilor şi industriaşilor mereu însetaţi de câştig, literaţilor mediocri, savanţilor setoşi de renume.

Sileşte-te însă să îngrămădeşti de asemeni în grupul Simbolismului oamenii inteligenţi şi influenţi din toate ţările, studiază-i, apoi ghiceşte-le tendinţele şi înclinările şi foloseşte-te cu abilitate de ele.

Semnalează-ni-i pe aceştia, şi noi îi vom face să ajungă şi să reuşească, după ce vom fi pus stăpânire pe inteligența lor, pe voința lor și pe libertatea lor, pentru a-i avea după aceea, mereu la dispoziție după placul nostru.

Cu acești oameni aleși, care vor fi niște instrumente desăvârșite ale sacrosantelor noastre revendicări, tu vei avea să formezi Atelierele înaltelor Grade.

Tu vei încredința apoi acestor Frați de încredere, acestor oameni siguri, propagarea, apărarea și executarea sublimelor noastre idei moderne; tu le vei da însărcinarea să realizeze în Societate Răscumpărarea noastră socială prin francmasonizarea Familiei, a Patriei și a Proprietății, prin absorbirea de către ordinul nostru a învățământului, a moralei și a autorității, prin distrugerea Papalității și prin nimicirea tuturor Religiilor.

Acționând astfel tu vei contribui neobosit ca francmasoneria să devină un organism viu, de proporții gigantice, care strânge întreaga societate într-o imensă plasă din care fiecare ochi este un om care ne aparține. Ordinul nostru își păstrează atotputernicia și se menține într-o formidabilă unitate grație disciplinei noastre, obligației asumate de a ține totul în secret și jurămintelor noastre francmasonice.

Nu putem să-ți recomandăm îndestul, frate, de a proceda totdeauna astfel ca aceste Jurăminte, ale tuturor Gradelor, precum și jurământul de Secret prin care se închide întrunirea francmasonică, să fie jurate în termeni preciși și în așa fel, încât să constituie, pentru noi francmasonii, legături atât de indisolubile, încât să putem fi mereu absolut siguri de cei folositori și să putem *îndepărta* prompt și fără primejdie elementele nefolositoare.

Trebuie tocmai de aceea să te silești, frate, să câștigi în fiecare Atelier un sâmbure de Frați influenți și, dacă nu convinși, cel puțin interesați, care să știe să satisfacă trebuințele sociale ale fiecărui Atelier, fie prin aceia dintre Frați care vor consimți să le realizeze cu riscurile și pericolele lor personale, fie, ceea ce este cu mult mai preferabil, prin ajutorul chiar inconștient dat al profanilor.

În acest din urmă caz, să ai totdeauna grija de a exagera forma protestelor în contra regimului social, economic, politic și religios actual, astfel încât, odată ridicat și răscolit terenul popular prin atari exagerări să poți semăna în loc adevăratele noastre doctrine, care în asemenea împrejurări vor avea un caracter într-adevăr moderat.

Nu te preocupa prea mult de schisme, de diviziuni, de sfâșieri care ar putea să se producă, nici de rivalitate sau de ambițiunile particulare care ar putea să se ivească.

Nu da decât o importanță secundară chestiunilor de formă cum ar fi modul de guvernământ, competițiilor dintre dinastii, rivalităților de puteri.

Dar respinge totdeauna fără milă și combate până la moarte, fără nici o cruțare, prin toate mijloacele pe care ți le punem la dispoziție, cutare dinastie, cutare instituție, cutare clasă din societate, cutare influență politică, cutare autoritate guvernamentală, cutare personaj princiar, cutare individualitate marcantă, care, împotrivindu-se nouă, fie ca adversar al Revoluției sociale, fie ca apărător al ideii sau al societății creștine, ar genera printr-o astfel de purtare, o piedică sau ar întârzia împlinirea misiunii noastre sociale.

Această misiune socială, pe care șeful nostru Suprem ne-a încredințat-o, suntem aproape de a o îndeplini.

Deoarece, după cum știi, Dumnezeul nostru nu este nici substanță, nici corp, nici suflet, nici Creator, nici Tată, nici verb, nici lubire, nici diavol, nici Mântuitor, nici nimic, noi am robit Biserica puterii laice și am răsturnat puterea temporală a Papii, și acum așteptăm să reușim și răsturnarea puterii lui spirituale.

Cum noi suntem ziditorii noului Templu al fericirii Omenirii și cum pentru a construi noi trebuie să începem prin a dărâma, prin a distruge complet actuala stare socială, noi am suprimat deja învățământul religios, și tot noi am desființat dreptul internațional.

După ce am răsturnat puterea temporală a Papii, inamicul nostru infam și de moarte, prin ajutorul Italiei și al Franței, noi vom slăbi Franța, care susține puterea spirituală a Papii, prin concursul puterii noastre și al Germaniei.

Și va sosi la un moment dat o zi când, după împărțirea integrală a Europei în două Imperii, German în Occident și Rus în Orient, Francmasoneria le va uni în final într-o singură împărăție, având Roma drept capitala Universului întreg ce va cuprinde tot Pământul.

Șeful nostru suprem va domni atunci singur peste lume și Francmasoneria, așezată pe treptele tronului său, va împărți cu el Atotputernicia.

Pe cât este de măreț și orbitor prin lumină acest scop suprem, pe care ți-l trecem să vezi cât este de strălucitor pe dinaintea ochilor, tot atât de mari și de răbdătoare trebuie să fie străduințele și sforțările noastre pentru a-l atinge.

Astăzi, când tu stai printre Maeștrii-șefi, străduințele tale trebuie să sporească însutit ca intensitate și, pentru a-ți preciza ferm tendințele, asigurând în același timp succesul și trimful lor pentru care noi îți vom rezuma într-un chip limpede Marea Lumină a Inițierii Supreme.

Tu ești Dumnezeul tău, Pontiful tău însuți și Regele tău. Rațiunea ta este singura regulă a Adevărului, singura cheie a științei și a politicii.

Tu trebuie să fii convins că poftele tale și instinctele tale constituie singura regulă a Binelui, singura cheie a progresului și a fericirii.

Tu trebuie de aceea să înțelegi și să interpretezi precum urmează sfânta noastră deviză:

Libertatea, armă atotputernică cu care noi am răsturnat lumea înseamnă:

Independența fără margini și restricții, care este sustrasă de la orice fel de autoritate.

Independența spiritului, care nu trebuie să fie niciodată stânjenită prin nici o revelație, și nici limitată prin vreo dogmă.

Independența voinței, care nu se supune la nici o putere și care în orice situație nu recunoaște nici rege, nici Papă, nici Dumnezeu.

Independența personalității, care a sfărâmat toate lanțurile ce o ținea încătușată, lanțuri fizice și lanțuri morale, lanțuri ale Pământului și lanțuri ale Cerului, pentru a realiza independența Omenirii prin dezrobirea ei absolută și deplină.

Cu ajutorul LIBERTĂȚII folosită ca pârghie, prin pasiunile omenești care sunt utilizate ca punct de sprijin, noi vom răsturna pentru totdeauna pe Regi și pe Preoți, acești inamici neînduplecați ai neamului omenesc, mai funești și mai periculoși pentru omenire decât tigrii pentru celelalte animale.

Egalitate, instrumentul atotputernic cu care noi am transformat lumea, înseamnă:

Egalizarea proprietăților, căci drepturile omului la pământul comun, ca cetățean al unei singure și aceleiași lumi, ca copil al unei singure și aceleiași mame, sunt mai vechi și mai sacre decât toate contractele și decât tot dreptul nescris și, prin urmare, toate aceste drepturi trebuie să fie restabilite, pe când contractele trebuie să fie rupte și dreptul nescris trebuie să fie desfințat.

Egalizarea averilor, prin echilibrul proporțional al salariilor, prin desființarea completă și radicală a dreptului de succesiune, prin expropierea tuturor societăților financiare, prin adaptarea la solidaritatea națională a fiecărui popor, a băncilor, a cancelariilor, a transporturilor, a asigurărilor, și a minelor.

Egalizarea indivizilor, prin solidaritate, prin participarea egală a fiecăruia la producțiunea sa solidară.

Cu ajutorul EGALITĂȚII folosită ca pârghie, și utilizând poftele omenești ca punct de sprijin, noi vom face să dispară pentru totdeauna Aristocrația Banului, care este un călău neînduplecat, care face posibilă exploatarea fără saț a neamului omenesc.

Fraternitate, care este făgăduința atotputernică cu care noi am stabilit puterea noastră, înseamnă:

Frăția în Francmasonerie, pentru a constitui astfel un Stat în Stat, cu mijloace și cu o funcțiune independentă de Stat dar care este necunoscută Statului.

Frăția în Francmasonerie, pentru a constitui în final un Stat deasupra Statului, cu o unitate, un cosmopolitism, și cu o universalitate care fac Francmasoneria să fie superioară Statului și să-l conducă.

Frăția în Francmasonerie, pentru a constitui un Stat în contra Statului, atâta vreme cât vor exista armatele permanente sunt niște instrumente de apăsare, care perpetuează principii de parazitism și constituie o piedică a oricărei înfrățiri.

Cu ajutorul FRATERNITĂȚII folosită ca pârghie, și utilizând urile omenești ca punct de sprijin, noi vom face să piară pentru totdeauna Parazitismul și represiunea.armată, această ciumă nepotolită, această groază sălbatică a neamului omenesc.

Frate, iată acum care este sfârșitul instrucțiunii tale ca șef al Francmasoneriei.

Rostește acum clar împreună cu noi Juramântul Suprem:

Jur de a nu avea altă patrie decât patria universală.

Jur de a combate neobosit fără crutare, totdeauna și pretutindeni, hotarele națiunii, hotarele moșiilor, ale caselor și atelierelor și granițele familiei.

Jur să răstorn, fie chiar și cu sacrificiul vieții mele, hotarul în care ucigașii umanității au tras cu sânge și cu noroi numele lui Dumnezeu.

Jur să-mi pun în totalitate la dispoziție întreaga mea existență pentru a asigura trimful fără capăt al progresului și al unității universale și declar cu tărie că voi realiza totdeauna negarea lui Dumnezeu și a sufletului.

Și acum, frate, după ce Națiunea, Religia și Familia au dispărut pentru totdeauna pentru tine în imensitatea operei pe care o urmărește Francmasoneria, vino în brațele noastre, prea Puternice, prea Ilustre și prea Scump Frate, să împarți împreună cu noi autoritatea fără margini și puterea, fără îngrădire pe care noi o exercităm asupra Umanității".

Acest text a fost preluat din revista "Lumea Magazin" unde a fost publicat în numerle 10 și 11 pe anul 1995.

Comentariul nostru

Acest document zguduitor arată încă o dată CLAR și CATEGORIC caracterul complet satanic al francmasoneriei de orice culoare sau orientare ar fi ea. Oare în fața cui jură francmasonul dacă el nu crede deloc în Dumnezeu și chiar își asumă angajamentul de a-l nega?

Pentru orice om lucid și care este înzestrat cu o doză de bun simț este evident că acest jurământ francmasonul îl face, fără ca să știe, față de SATANA.

Dar dacă francmasonul face acest jurământ TRANSPARENT SATANIC care îl leagă de SATANA atunci implicit noi ne putem pune întrebarea: oare pe SATANA cine l-a făcut dacă nu DUMNEZEU? Prin urmare, francmasonii care-l slujesc conștient sau nu pe SATANA, dacă nu sunt complet orbiți chiar de acesta (SATANA), ar trebui să-și dea SEAMA CÂT MAI ESTE ÎNCĂ TIMP, SĂ SE TREZEASCĂ DIN ACEASTĂ IMENSĂ ȘI ABILĂ PĂCĂLEALĂ care este regizată cu viclenie chiar de SATANA, că în realitate ei sunt și vor fi totdeauna, atâta timp cât se vor complace în această mizerabilă stare (pentru care vor da fără îndoială socoteală în fața lui DUMNEZEU), niște SĂRMANI PĂCĂLITORI CARE SUNT PERMANENT PĂCĂLIȚI (de SATANA).

Iar dacă printre francmasoni există unii care cred cu putere în existența și puterea lui SATANA căruia i se dăruie TRUP ȘI SUFLET în cadrul FRANCMASONERIEI, ei ar trebui, dacă au o minimă inteligență și dacă, de asemeni, mai dispun de un firicel de bun simț, să-și dea neîntârziat seama că crezând cu tărie în existența lui SATANA, aceasta arată că în același timp și DUMNEZEU există.

Știind sau măcar bănuind că în realitate DUMNEZEU a făcut totul inclusiv pe SATANA (care nu este altceva decât RĂUL = ABSENȚA BINELUI) atunci francmasonii ar trebui să-și dea seama de imensa PĂCĂLEALĂ în care se complac, ei fiind de fapt manipulați și înșelați chiar de acela (SATANA) pe care îl slujesc, acceptând să realizeze pentru el chiar jertfa supremă (viața). Având în vedere că SATANA este la rândul său tot o creatură a lui DUMNEZEU, care are un anumit rol tainic în manifestare, francmasonii ar trebui să se teamă că după moartea fizică ei vor fi constrânși să dea socoteală în fața lui DUMNEZEU pentru faptele lor criminale.

Spunând aceasta aș vrea să-l văd pe francmasonul care poate fi mereu ABSOLUT SIGUR că DUMNEZEU nu există și care poate spera (sărmanul!) bazându-se numai pe SATANA, care totdeauna este și rămâne marele păcălitor, că nu va trebui să dea niciodată socoteală pentru relele pe care le-a făcut sau le face pe acest pământ.

Oare și-au pus vreodată francmasonii întrebarea ce vor face dacă, dincolo de negarea lor neghioabă și jalnică a lui DUMNEZEU, până la urmă vor fi în mod inevitabil siliți să dea socoteală pentru toate crimele și relele făcute chiar în fața lui DUMNEZEU cel atotputernic? Aceasta este o întrebare pe care le-o adresăm tuturor francmasonilor, nu pentru că îi urâm ci pentru că mizerabila lor stare în care se află ne trezește o mare compasiune. Ei ar trebui să-și dea seama, cât încă mai este timp, că ÎN REALITATE NICIODATĂ DUMNEZEU NU VREA DISTRUGEREA PĂCĂTOSULUI CI ÎNDREPTAREA LUI.

Profesor YOGA, BIVOLARU GREGORIAN

FORȚELE OCULTE CE CONDUC LUMEA

Unul dintre cele mai controversate și senzaționale subiecte ale istoriei moderne ale omenirii este fără îndoială FRANCMASONERIA. În unanimitate, cunoscătorii avizați ai acestui fenomen social și politic sunt de acord că în acest moment omenirea a intrat aproape în totalitate sub zodia Francmasoneriei.

Cine manipulează de fapt din umbră istoria contemporană?

Idealurile acesteia au evoluat foarte puțin de la formularea lor, acum aproape trei sute de ani, dar ceea ce ar trebui să ne îngrijoreze este faptul că în multe locuri ale lumii ele au devenit într-o anumită măsură realitate. Pacea, decolonizarea, unificarea lumii sub un Guvern Mondial într-o Republică Universală, libertatea chiar anarhică de gândire și conștiință, refuzul încăpățânat al oricăror dogme, inclusiv cea creștină, au făcut ca această organizație, vădit satanică, "secretă" și discretă să schimbe nu odată istoria unor întregi continente. Multe state moderne sunt creații masonice. Statele Unite ale Americii sunt primul stat masonic din istorie, iar la aceasta se adaugă Germania modernă, Regatul Unit al Marii Britanii, Italia, Turcia, chiar și țara noastră iar în viitorul apropiat francmasonii vizează anularea granițelor și crearea Statelor Unite ale Europei! Principalele evenimente ale istoriei contemporane ale planetei, revoluțiile de orice fel, de orice culoare, sunt aproape în totalitate rodul Francmasoneriei. Prima astfel de revoluție a fost cea franceză, cu toate crimele și distrugerile aferente, cu toate răzbunările și intoleranța manifestată împotriva clerului. Primul război mondial a început tot datorită unui atentat masonic, iar cel de-al doilea război a fost precedat de experimentul Republicii Spaniole. Actualul conflict iugoslav este un alt experiment efectuat la confluența religiilor creștine-catolice, ortodoxă și musulmană. Comunismul, cel mai mare experiment realizat la scară planetară, reprezintă de asemeni un sistem care a fost conceput de gândirea francmasonică. Vom vedea mai târziu cum a reușit "Marea Revoluție socialistă din Octombrie" a lui Lenin... Toate acestea și multe altele sunt astăzi fapte clare asupra cărora istoricii s-au pronunțat. Pentru a putea înțelege cu adevărat puterea acestei organizații satanice planetare, trebuie amintit că, deloc întâmplător, aproape toți președinții USA au fost francmasoni, mai puțin J.F. Kennedy, despre care se știe că a ajuns la putere datorită unei defecțiuni a colaborării dintre masoneria de stânga și cea de dreapta. Lenin, Troțki,și chiar Marx și alți ideologi ai unor dogme ucigătoare și profund satanice, au fost inițial masoni. Uneori aparent (DE FAȚADĂ) benefică, alteori în mod clar satanică și malefică, masoneria s-a implicat în ultimii două sute de ani de istorie în toate evenimentele politice ale omenirii, reușind până acum să-și impună "valorile" sale false de cele mai multe ori în detrimentul specificităților naționale ale comunităților etnice asupra cărora au acționat și acționează TOTDEAUNA DIN UMBRĂ.

Ce spune Biserica?

Acțiunea și concurența politică cu orice structură statală care nu era receptivă la pseudo-valorile și principiile (criptic satanice) masonice au făcut ca această organizație cumplită să fie excomunicată religios de Bisericile creștine, deci și de cea ortodoxă. Iată un fragment semnificativ dintr-un studiu realizat de Mitropolitul Ardealului, Nicolae, studiu ce a fost discutat în sfântul sinod al Bisericii Ortodoxe Române din 1937 și care a dus la condamnarea francmasoneriei ca "dușmană a lui Hristos... Gradele înalte ale francmasoneriei dar și cele invizibile, sunt cele care conduc din umbră toată vasta organizație, în mod unitar, pe tot globul pământesc. În vârful piramidei stă Patriarhul Unic sau împăratul cel neîncoronat al Lumii... Conducerea întregii francmasonerii se realizează prin mijlocirea ordinului masonic B'nai B'rith... Francmasoneria luptă să elimine complet concepția opusă ei - creștinismul și instituția care îl susține. Devizele ei sunt (în 1937) separarea Bisericii de Stat, școala laică atee, căsătoria civilă, difuzarea masivă și sistematică a pricipiilor anticreștine în masele largi". Este demn de reținut faptul că Biserca Ortodoxă nu a mai revenit asupra hotărârilor luate în 1937, deci și acum un adevărat creștin nu are ce căuta în Masonerie, dacă respectă punctul de vedere al BOR. Practic, la ora actuală nu există un stat al lumii care să nu aibă o Francmasonerie, sub o obediență sau alta, de obicei una din străinătate, ca în cazul României. Numai în SUA sunt peste șase milioane de "frați" masoni, tot acolo fiind și sediul Lojei Mamă al Lumii. Există de asemeni multe organisme internaționale criptice (cum ar fi spre exemplu CLUBURILE ROTARY) care sunt în totalitate controlate de masoni. Puterea lor se exercită la ora actuală asupra a peste 2500 de organisme și organizații guvernamentale, un loc de frunte fiind ocupat în această direcție de ONU și Organismele sale, inclusiv Uniunea Europeană și Consiliul Europei. Masoneria, prin reprezentanții săi de la vârf, este adeseori în intimă legătură cu societăți secrete criminale satanice care sunt similare cu ea (inclusiv cu Mafia - vezi cazul Lojei masonice criminale Propaganda Due din Italia), cu serviciile secrete naționale, cu reprezentanți ai cultelor, inclusiv creștine. Însăși Biserica catolică a luat poziție de nenumărate ori împotriva masoneriei, pe care o consideră satanică și total dăunătoare omenirii. În septembrie 1964, după conciliul de la Vatican II, un grup de înalți prelați atrăgeau alarmați atenția Papei că masoneria a penetrat adânc chiar structurile Bisericii, de unde lucrează cu îndârjire (DAR DIN INTERIOR!) pentru distrugerea creștinismului, pentru un stat mondial ateu, guvernat de finanțe în care miliarde de oameni nu vor mai exista, pentru că până atunci vor fi deja exterminați în masă cu ajutorul virusului S.I.D.A., care a fost creat în secret tocmai în acest scop de francmasoni în laborator.

Ce spun specialiștii?

Marele orientalist, Mircea Eliade, definea cu luciditate și curaj într-un articol publicat în volumul "Oceanografie", definea mentalitatea francmasonică ca fiind "mediocră, vicleană și perfidă". Acest lucru se pare că l-a costat pe marele savant premiul Nobel, pe care de altfel l-ar fi meritat pe deplin. Unul dintre cei mai renumiți și stimați sociologi și politologi ai vremurilor noastre, Karl Popper, după lucrările căruia se predau cursuri în toate universitățile din întreaga lume, el însuși marxist și mason, declara că "părerea mea este că masonii au avut în vedere permanent ceea ce noi acum numim o societate deschisă". Un alt mason foarte cunoscut în Vest, Ben Hect, a scris "Unul dintre cele mai bune lucruri pe care l-a făcut poporul (...) vreodată a fost fără îndoială crucificarea lui Hristos. Din punct de vedere intelectual, aceasta a fost o acțiune splendidă, dar ea a fost încredințată poporului, care a înfăptuit-o perfect. Dacă aș fi fost însărcinat eu însumi să-l execut, aș fi procedat într-un chip deosebit (...), l-aș fi trimis în Roma, pentru a fi devorat de lei. Din carnea lui sfârtecată, ei nu ar fi putut face niciodată un Mântuitor." Un alt vechi militant marxist și maoist, care acum este un cunoscut mason de stânga, Andre Glucksmann, spunea referitor la viitorul națiunilor din Europa: "Nu mai există popoare distincte, structurate în jurul valorilor și tradițiilor particulare, toate trebuie să fie privite ca o masă biologică, supusă acelorași nevoi imediate. Operează dictatura economicului și a tehnocrației.(...) Bătrânul continent Europa nu va mai putea să dureze mult timp ca o coaliție de state independente... El trebuie să învețe cât mai repede o realitate economică fluidă și transnațională". Corifeul celui mai mare dezastru pe care l-a cunoscut până în prezent omenirea, Marx, mason și el, spunea în anul 1848: "Nu există decât un singur mijloc spre a structura și a grăbi agonia vechii societăți. Acest unic mijloc este TEROAREA". Cu nici 50 de ani înainte, doar cu un an înainte ca Marea Teroare să răvășească Franța, în timpul Revoluției masonice franceze, un frate mason scria lui LaFayette "Numai prin mijloacele terorii cineva reușește să se mențină în fruntea unei revoluții și s-o guverneze".

Relația politică

Publicația masonică LATOMIA scria "Nu putem decât să salutăm cu toții SOCIALISMUL ca pe un excelent aliat al francmasoneriei în munca de înobilare a omenirii, în strădania ei de a promova binele omenirii. Socialismul și Masoneria, împreună cu Comunismul au țâșnit din același izvor..." Alăturarea perfidă a masoneriei de creștinism, cum se încearcă acum de către unii lideri masoni, este implicit un nonsens, care nu a scăpat conducătorilor Bisericilor Creștine. Izbânda revoluției bolșevice a fost salutată de masoneria mondială, la vremea ei, considerând-o o excelentă continuare a Revoluției Franceze și o încununare a Comunei din Paris de la 1789. Este de altfel semnificativ pentru cel care cunoaște că aproape toate însemnele comuniste provin din simbolistica masonică. De asemenea sloganurile, lozincile, și chiar modalitățile de adresare, pe care le au masonii cu "frate", comuniștii cu "tovarășe", care de fapt este echivalentul pentru camarad sau coleg. În România, după 23 august 1944, reprezentanți de frunte ai francmasoneriei au făcut, deloc întâmplător, parte din nomenclatura regimului comunist. Amintim în această direcție pe Sadoveanu, Mihai Ralea, ND Cocea, Victor Eftimiu, Horia Hulubei, IC Parhon. În realitate ei sunt mult mai mulți! Cam cât contează pentru un mason recunoscut națiunea română, este relevant un fragment dintr-o scrisoare trimisă de Lenin lui Bella Kuhn, în 1919: "Vom face o revoluție comunistă mondială. Vom trece și peste România." Specialiștii afirmă că destinele francmasoneriei mondiale se fac și se desfac odată cu ale noastre, după cum doresc membrii și conducerile, extraordinar de influente, ale unor organizații americane, Loja Masonică B'nai B'rith, care în traducere înseamnă "Fiii Alianței" și care s-a înființat în 1843 la New York, este în realitate cea mai mare organizație de acest tip din lume în care există loje pentru bărbați, pentru femei, și chiar pentru tineri, în aproape orice stat din lume.

Conexiuni internaționale complexe

În secolul trecut, numeroși evrei, emancipați prin legi de extracție liberală, doreau să intre în lojile masonice dar multe dintre ele - în special în USA și Germania - refuzau să-i primească, situație care a implicat și a permis crearea și extinderea rapidă a Lojei B'nai B'rith în toate mediile refuzate, ea fiind acum alcătuită exclusiv din mozaici. Membrii ei, numiți "frați", sunt supuși unei inițieri secrete, deprind practica semnelor de recunoaștere și se reunesc periodic în loje. Scopul de fațadă declarat al organizației este să reunească "evreii pentru interesele lor cele mai înalte ca și pentru cele ale umanității întregi... să apere patrimoniul spiritual și religios al Alianței, prin acțiuni educative și spirituale, în special în rândul tinerilor, să lupte împotriva antisemitismului declarat sau latent". În 1913, organizația B'nai B'rith fondează Liga împotriva defăimării (ADL). B'nai B'rith este de asemeni reprezentată în ONU și este membră a Consiliului Coordonator al Organizațiilor Evreiești. Ordinul e condus de un președinte ales la întâlnirile trienale ale Lojei Supreme, compusă la rândul ei din reprezentanții marilor legi districtuale. Numele acestei loji a apărut adeseori în presă în contextul unor afaceri controversate. În S.U.A., în 1993, câteva descinderi ale FBI au dat la iveală multe activități subterane ale lui B'nai B'rith, care erau fără nici o legătură cu Drepturile Omului. Având dovada unor astfel de acțiuni, care doar au transpirat presei, FBI a dispus închiderea birourilor acestei loje din Los Angeles. Membrii acestei organizații au fost implicați de-alungul timpului în afaceri cu droguri, băuturi prohibite, spălări de bani, trafic de arme, bijuterii și metale rare. Membrii Lojei sau ai Ordinului au avut de asemeni un rol însemnat în Revoluția bolșevică, în pregătirea și finanțarea din umbra a unor episoade anume. Apoi tot ei au menținut legături strânse cu Kremlinul dar și cu regimurile comuniste din Europa, cu care au dezvoltat afaceri adeseori oneroase extrem de profitabile. Familii proeminente, de mare potență financiară în S.U.A., au contribuit generos la triumful bolșevismului, finanțând o mare parte din acțiunile lui Lenin, fiind "ajutați" de frații germani. Le-au revenit după aceea beneficii importante, bolșevicii transferându-le cantități importante de aur, după victoria Revoluției, inclusiv la bănci ce aparțin membrilor marcanți ai B'nai B'rith. Un alt exemplu de mare notorietate este cel al multimilionarului american Armand Hammer, fiul unuia dintre fondatorii Partidului Comunist din USA, Julius Hammer. Armand Hammer a murit acum câțiva ani, dar după moartea sa s-a descoperit că acesta, încă din anul 1921, furniza informații care proveneau din mediile cele mai înalte din Washington către URSS, fiind un apropiat al lui Brejnev, unde făcea afaceri extrordinar de profitabile cu comuniștii.

Până unde urcă ramificațiile?

Săptămânalul american *The Village Voice*, publica în numărul din 11 mai 1993, un extrem de documentat material din care reieșea clar că gruparea B'nai B'rith are un veritabil serviciu secret, cu fișe la zi pentru peste 12.000 de persoane, descoperindu-se în acest fișier documente ce vizau inclusiv securitatea USA și NATO, totul realizându-se sub acoperirea ADL, dar așa cum era de așteptat, structura lojei masonice nu a avut deloc de suferit, totul fiind până la urmă mușamalizat în secret, în pofida protestelor organizațiilor anti-masonice. în numărul 380 din 1995 al revistei *The Truth at Last*, se publică faptul că, din funcționarii structurilor de stat ale USA, peste 60% aparțin acestui ordin, dându-se chiar numele a 15 membri ai Executivului, printre aceștia aflându-se inclusiv șeful Operațiunilor Navale ale USA, ministrul de Finanțe, secretarul de stat pentru comerț, aspecte grăitoare care atestă până la ce nivel au urcat aceștia și cum este controlată prin ei lumea. Conform celor publicate de unii istorici și specialiști, alte instituții controlate de francmasoni ar fi Consiliul Ecumenic al Bisericilor, Mișcarea PAX CRISTI, Asociația Creștină pentru Abolirea Torturii, Comitetul Catolic împotriva Foamei și pentru Dezvoltare, Federația Mondială a Oamenilor de știință cu sediul la Paris, Federația Mondială a Muncii, aproape toate organismele internaționale profesionale, de la jurnaliștii până la cercetătorii din domeniul nuclear! Toate mișcările pacifiste și ecologiste transnaționale și chiar federațiile internaționale ar fi astfel structuri sau doar substructuri criptice ale francmasoneriei!

Care este politica internă?

La începutul acestui material, am afirmat că Francmasoneria este și ea (APARENT!) împărțită (pentru că în realitate conducătorii acestor culori COLABOREAZĂ ÎN TAINĂ LA VâRF) după anumite culori politice. Aici este în aparență vorba despre masoneria revoluționară de stânga și despre masoneria așa-zis liberală, cu vederi de dreapta. Multe dintre marile evenimente, care au zguduit lumea din ultimii 70 de ani sunt, în viziunea unora, rodul înfruntării tacite dintre cele două aripi ale masoneriei. Am vorbit pe larg despre Revoluțiile Franceză și Bolșevică, însă nu am amintit depre marile jocuri de interese de după cel de-al doilea război mondial. Împărțirea zonelor de influență a fost un acord între masoneria roșie revoluționară, admiratoare a URSS și cea albastră, credincioasă democrației liberale. Calvarul cumplit ce avea să urmeze nu mai interează pe nimeni în acest moment. Putem spune, chiar dacă au mai spus-o și alții, că însăși comunismul a căzut PROMPT când a dorit masoneria mondială. Aducem ca argument angajamentul ferm care a fost luat de Gorbaciov în anul 1986, în fața Marilor Venerabili ai Marelui Orient al Franței, loja masonică de stânga, că până în anul 1990 comunismul va fi complet restructurat, iar cortina de fier va cădea. Despre Mihail Gorbaciov s-a spus și încă se mai spune că era și este mason. Se pare că el făcea parte dintr-o lojă secretă înființată în anul 1956 la Moscova și din care făceau parte mai mulți tineri aflați la studii, care proveneau din țările satelite Moscovei. Poate că așa se explică și amiciția renegată de președintele Iliescu, că l-ar fi cunoscut pe Gorbaciov. Loja se numea în mod semnificativ "Trandafirul", iar ca semn de recunoaștere se pare că fusese ales un anumit tip de cravată! După căderea cortinei de fier, toate partidele foste comuniste s-au transformat în partide social democrate sau socialiste și au adoptat DELOC ÎNTÂMPLĂTOR ca semn electoral TRANDAFIRUL. Ne oprim aici cu această poveste despre masonii moscoviți ai anilor '50, deoarece sperăm că vom putea reveni asupra ei mai pe larg într-un număr viitor. Întorcându-ne acum la încleștările (după părerea noastră doar de FAȚADĂ) dintre cele două aripi ale masoneriei mondiale, suntem hotărâți să vă aducem sub observație un șir de evenimente, care sunt în totalitate rodul activității "neobosite" a fraților.

Marile "realizări" ale francmasonilor

Instalarea la putere în Cuba a lui Fidel Castro, în 1948, s-a demonstrat după aceea că a fost opera masoneriei revoluționare roșii. Tot ea și-a adus o contribuție deosebită la declanșarea războaielor din Coreea și din Vietnam. Tot ea a militat apoi cu îndârjire pentru continuarea războaielor din Coreea și din Vietnam. Și chiar a militat pentru continuarea războiului din Algeria, care a fost apoi stopat de generalul De Gaulle. Perioada despre care vorbim a anilor 1950-1965 este una dintre cele mai fierbinți din acest război al muților, dintre cele două aripi ale masoneriei, pentru controlul puterii în lume. Milioane de oameni au murit atunci crezând cu o mare naivitate într-o lozincă sau într-o idee care în realitate era profund străină de sufletul lor. Este perioada în care singurul președinte american, care nu era mason, a fost asasinat, și nici până astăzi nu se poate spune cu claritate cine a fost în spatele asasinului. Este perioada în care forțele politice de stânga din întreaga lume sunt înfiltrate de sovietici cu ajutorul masoneriei revoluționare. Pe aceste baze, vor apărea marile mișcări protestatare din lumea civilizată. Va apare chiar și ceea ce cunoaștem ca fiind mișcarea POWER-FLOWER a HYPIILOR, și toate marile organizații pacifiste. Specialistul francez în probleme de dezinformare ale maselor, Henry Pierre Hathala, afirma că toate aceste organizații, care încă mai există astăzi, sunt de fapt rodul unei strânse colaborări între KGB şi masoneria revoluţionară. Cealaltă aripă a masoneriei, în toată această perioadă s-a apărat, fiind prea interesată de a-şi păstra privilegiile, ca să mai fie îngrijorată în mod real de viaţa celor 200 de milioane de oameni lăsaţi pradă monstrului, pe care fraţii lor roşii îl creaseră. În volumul trei al istoriei francmasoneriei, publicat în acest an sub semnătura domnilor Radu Comănescu şi Emilian Dobrescu, se face chiar referire la sprijinul masiv pe care unele organizaţii teroriste l-au primit din partea masoneriei. Cum pe seama acestei organizaţii secrete s-au scris peste 100.000 de titluri, ne vedem nevoiţi să ne oprim aici cu materialul nostru, fiind convinşi că concetăţenii noştri, care deja au aderat datorită ignoranţei şi a naivităţii la lojele masonice cu obedienţă străină, care şi-au deschis cluburi chiar şi la Iaşi, nu sunt deloc în temă cu adevărata activitate a acestei organizaţii satanice.

În loc de încheiere...

...menţionăm că nu am făcut altceva decât să colăm unele citate din lucrări de specialitate, meritul semnatarului fiind doar că a parcurs cu multă atenţie bibliografia. Afirmaţiile nu ne aparţin, "fraţilor"!

ION DAN BORS

Acest articol a apărut în numărul (21) din miercuri 5 iulie 1995 al ziarului "INDEPENDENTUL" care apare la Iaşi.

Cugetări semnificative pline de înţelepciune

*** Absurdul umple lumea.

*** Adevărul biruie, nu minciuna. Adevărul deschide drumul care duce la Dumnezeu.

*** Din cauza slăbiciunii lor (a simțurilor), nu suntem totdeauna în stare să deosebim adevărul.

*** Prieteni, eu știu că vorbele pe care le voi spune sunt adevărate. Cu multă trudă se găsește adevărul și cu greu pătrunde în suflet crezarea.

*** Drumul adevărului este anevoios; căci Ares (zeul războiului) iubește minciuna.

*** Adevărul este de natură divină; el nu apare direct, ci trebuie ghicit din manifestările sale.

*** Adevărul este o perlă care iubește adâncul.

*** Adevărului îi este rezervat numai un triumf de scurtă durată, între cele două lungi perioade, în care el e condamnat ca paradox și disprețuit ca banal.

*** Necunoscutul de ieri este adevărul de mâine.

*** Ah! Ce chin să vezi adevărul și să nu-l poți arăta celorlalți!

*** Adversarii aceia, care mai întâi desfigurează pe acela căruia îi sunt răuvoitori și pe urmă îl combat ca pe un monstru.

*** Nu numai oamenilor, dar și lucrurilor trebuie să li se ia masca și să li se redea aspectul propriu.

*** Fiecare vede ceea ce pari; puțini simt cine ești, și acei puțini nu îndrăznesc să se opună părerii celor mulți.

*** Lucrurile nu trec drept ceea ce sunt, ci drept ceea ce par.

*** Aparența face adesea ca soldatul să devină general, canonicul episcop și dracul călugăr.

*** Lumea e atât de tare ocupată cu aparența, încât prea puțin îi pasă de realitate.

*** La unii aroganța ține loc de măreție, neomenia de fermitate și viclenia de spirit.

*** Cineva poate să zâmbească și să zâmbească și să fie o canalie.

*** După cum cel care corupe îl învinge pe cel care primește, tot așa cel care nu primește îl învinge pe cel care vrea să-l corupă.

*** Dezordinea se va potoli odată prin disciplină, niciodată de la sine.

*** Multe lucruri învață înțelepții de la dușmani; căci prudența salvează totul.

*** Cine are minte știe să tragă folos și de la dușmani.

*** În jurul minții omenești atârnă nenumărate erori.

*** Când eroarea devine obștească, ea ne ține loc de ceea ce este drept.

*** Înțelept este cel care știe din experiența altuia.

*** Ceea ce săvârșește cineva, fie bun, fie rău, aceea capătă el ulterior ca roadă a faptei sale.

*** Altul se bucură de averea celui decedat, păsările și focul îi devorează corpul; (numai) cu două lucruri pleacă el înfășurat pe lumea cealaltă: cu faptele sale bune și cu cele rele.

*** Ce trebuie făcut mâine fă astăzi; și ceea ce trebuie făcut după-amiază fă-o dimineața; căci moartea nu se uită dacă ai terminat treaba sau nu.

*** După cum este sămânța pe care o aruncă plugarul pe ogor, fie bună fie rea, tot așa e și roada pe care după aceea el o capătă.

*** După cum e fapta, bună sau rea, pe care o săvârșește cineva în orice condiție a vieții, tot așa e și răsplata de care are parte, în aceeași condiție a vieții...

*** Pe lumea aceasta nimeni nu este distins, stimat sau ticălos datorită puterii cuiva; ci NUMAI propriile sale fapte îl fac pe om însemnat sau neînsemnat.

*** După cum vițelul își găsește mama chiar și între o mie de vaci, tot astfel fapta săvârșită odinioară îl urmărește pe făptuitor.

*** Fapta pe care a săvârșit-o altădată cineva doarme împreună cu el când doarme și-l însoțește atunci când merge; căci e nedezlipită de suflet.

*** După cum umbra și lumina sunt veșnic strâns legate una de alta, astfel fapta și făptașul sunt prinși unul de altul.

*** Omul să nu facă ceva ce n-a văzut bine, ce n-a recunoscut bine, ce n-a auzit bine, sau ce n-a examinat bine.

* * * O faptă, fie ea cu gândul, cu vorba sau cu corpul, dă roade bune sau rele; condițiile și stările lăuntrice ale oamenilor, de la cea mai de sus la cea mai de jos, provin din fapte.

* * * Au dreptate aceia care recomandă să nu facem un lucru, despre care suntem nesiguri dacă e drept sau nedrept.

* * * Trebuie să fim pe deplin convinși că, chiar dacă am putea să ne ascundem de toți zeii și de toți oamenii, nu trebuie să înfăptuim nimic în mod hrăpăreț, nimic în mod nedrept, nimic în mod desfrânat, nimic în mod nestăpânit.

* * * Să te aștepți din partea altuia la ceea ce faci tu altuia.

* * * Când doi fac același lucru, nu-i totuși același lucru.

* * * Orice ai întreprinde, să știi că totdeauna zeii stau martori ai faptelor tale.

* * * Eu îi socotesc fericiți pe aceia cărora le-a fost dat de către zei fie să săvârșească fapte vrednice de a fi scrise, fie să scrie lucruri demne de a fi citite; însă cei mai fericiți sunt aceia cărora le-a fost dat și una și alta.

* * * Omul care află o mare mulțumire în faptele sale bune, ajunge la desăvârșire.

* * * Totul în destinul nostru se bazează pe faptele săvârșite odinioară.

* * * Încă din sânul mamei sale, omul mănâncă rodul faptelor săvârșite în trecut.

* * * Omul cade tot mai jos sau se înalță tot mai sus prin propriile sale fapte, bune sau rele, întocmai ca acela care sapă o fântână sau care zidește un templu.

* * * O faptă bună sau rea așteaptă timpul când în final ea va rodi.

* * * După cum e gândul, așa și vorba; după cum e vorba, așa și fapta: oamenii virtuoși sunt la fel în gând, în vorbă și în faptă.

* * * Tot ce faci fă cu băgare de seamă și gândește-te la urmări, căci ceea ce faci, aceea ți se va face mai târziu.

* * * Cine face rău pentru rău, acela are un caracter omenesc; cine face bine pentru rău, acela are un caracter dumnezeiesc; dar cine face rău pentru bine acela are un caracter diavolesc.

* * * Faptele bune și mari sunt rezervate oamenilor buni și mari.

* * * Faptele noastre sunt îngerul nostru bun sau rău, umbrele noastre fatale, care merg alături de noi.

* * * Să săvârșim totdeauna faptele noastre ca și cum am fi văzuți.

* * * Cine face totdeauna ce vrea, face rareori ceea ce cu adevărat trebuie.

* * * Teoria și practica se influențează totdeauna reciproc; din faptele oamenilor se poate vedea ce gândesc, iar din părerile lor se poate spune de mai înainte ce vor face.

* * * Sfera aceasta pământească mai oferă spațiu (suficient) pentru fapte mari și bune.

* * * Orice faptă bună, odată ce a fost săvârșită, își urmează drumul spre izbândă.

* * * De obicei, oamenii de caracter și înțelepți nu urmăresc atât răsplata faptelor lor bune, cât (mai ales) înseși faptele bune.

* * * Înțeleptul să se gândească la știință și la avere ca și cum ar fi scutit de bătrânețe și de moarte; dar să facă fapte bune ca și cum l-ar fi apucat moartea de păr.

* * * O faptă bună săvârșită pentru cineva nevrednic de ea nu dă roadă.

* * * Pomul faptei bune dă roadă deodată, pe negândite.

* * * După cum sunt faptele sufletului și după cum e purtarea sa, tot astfel devine și el. Dacă săvârșește fapte bune, el devine bun; dacă săvârșește fapte rele, el devine rău

* * * Îndepărtează destinul prin fapte bune.

* * * Prin unirea destinului cu fapta bună omenească se obține totdeauna succesul.

* * * Treburile bune nu se realizează numai prin destin sau numai prin faptă; ci izbânda rezultă prin reunirea amândorura.

* * * Destinul și fapta bună, omenească se sprijină reciproc; însă, pe când pentru cei aleși fapta înseamnă ceva, oamenii de nimic adoră destinul.

* * * După cum ogorul nu dă roadă dacă nu se aruncă pe el sământă, tot astfel și destinul nu se împlinește fără fapta omenească.

* * * Dacă fapta n-are roadă, totul ar fi fără urmări,
iar lumea ar sta nepăsătoare și ar privi la destin.

*** Odată ce fapta a fost săvârșită de om, ea își urmează destinul. Destinul nu poate să dea înapoi nimic, dacă nu se săvârșește ceva.

*** În lumea celor vii cel inactiv nu izbândește; nu destinul îl duce pe calea greșită, nu destinul este stăpân. Destinul urmează fapta, care-i merge înainte ca o stăpână. Fapta omului conduce destinul acestuia într-o parte sau într-alta.

*** Izbânda vine la omul energic și cu suflet de leu; numai oamenii nevrednici și leneși spun mereu: "Destinul e destin". Biruie destinul și fă cât mai repede o faptă eroică după puterile tale.

*** Nepătruns este destinul; dar silința omului este aceea care are totdeauna putere prin faptă.

*** Întreaga activitate atârnă de îndeplinirea destinului și a faptei omenești. Destinul nu poate fi prevăzut, dar fapta depinde de om.

*** Să nu părăsim străduința, cu gândul la destin.

*** După cum carul nu poate să meargă cu o singură roată, tot astfel destinul nu izbândește fără fapta omenească.

*** Cel care pregătește un rău altuia și-l pregătește lui însuși.

*** Boala face plăcută și bună sănătatea, foamea săturarea, oboseala odihna, răutatea bunătatea.

*** Numai zeilor le este dat să trăiască feriți de rele.

*** Nu există muritor, nici nu va exista, căruia să nu i se întâmple vreun rău, de cum se naște; iar celor mai mari li se produc și relele cele mai mari.

*** Cele mai multe rele și le pricinuiesc oamenii singuri.

*** După ce prin însăși firea omenească suferim atâtea rele, ne mai născocim pe deaspura mai multe decât cele inevitabile.

*** Mulți își agravează singuri relele, făcându-le cu imaginația lor prăpăstioasă mai mari decât în realitate.

*** Noi însă, pe lângă relele inevitabile, ne mai pricinuim și singuri relele.

*** Suntem adeseori capabili să vedem ceea ce-i rău în alții; dar când îl făptuim noi înșine nu ne dăm seama.

*** Să nu faci din răul altuia bucuria ta.

*** Oriunde ne-am ascunde, dacă nu suntem suficient de puri, relele omenești răsună în jurul nostru.

*** Nu te lăsa biruit de rău, ci biruie răul cu binele cel mult.

*** Adesea teama de un rău ne duce la un rău și mai mare.

*** Timpurile rele nu produc totdeauna numai rău neamestecat.

*** Răul este necesar. Dacă el nu ar exista, nu ar exista nici binele. Răul este unica rațiune de a fi a binelui. Ce-ar fi curajul departe de primejdie și mila fără durere?

*** Adesea întreaga planetă suferă din pricina unui om foarte rău.

*** Cei răi nu se nasc totdeauna răi, ci fiindcă leagă prietenie cu oamenii răi. Ei învață fapte ticăloase și vorbe urâte și insolența, crezând cu ușurință că tot ce spun aceia e adevărat.

*** Numai timpul îl arată pe cel drept, dar pe cel rău, poți să-l cunoști și într-o singură zi.

*** Să nu ne închipuim niciodată că fericirea unui om rău și trufaș este durabilă, nici neamul celor nedrepți; căci timpul fără început aduce până la urmă norme drepte și arată răutățile oamenilor.

*** Nu e ușor să-și ascundă mereu cineva răutatea.

*** Demostene spunea că adesea îi vine în gând să dorească să piară cei răi; dar că se teme ca nu cumva de pe urma acestei dorințe să facă cetatea cu desăvârșire pustie.

*** Teofrast spunea că cei răi nu se bucură atât de binele lor propriu, cât mai ales de răul altora.

*** Mă dezgustă omul cel rău când spune, plin de fățărnicie, o vorbă bună.

*** Cunosc pe mulți care au fost siliți să devină răi în urma unei nenorociri, fără să fi fost așa din natură.

*** Nu trebuie tolerați deloc cei răi, ci trebuie să li se opună rezistență; altfel întreaga noastră viață va fi răsturnată cu susul în jos, înainte de a prinde de veste.

*** Un om rău este nefericit chiar când este fericit.

* * * Nu se poate sta în mijlocul unor ticăloși, oricât ar fi de neînsemnați; pentru că ei se folosesc de vicleșug și omoară sigur. Doar se spune: "Când sunt mulți ticăloși iscusiți și când toți trăiesc din vicleșug, puțin le pasă dacă ceea ce fac este bine sau rău.

* * * Cel netrebnic se pricepe să strice treaba altuia, nu s-o aducă la îndeplinire.

* * * Nemernicul nu ține socoteală nici chiar de pieirea sa,
bucurându-se numai de nenorocirea altuia.

* * * Când cel rău se preface că-i bun, atunci el este cel mai rău.

* * * Cine trăiește și se complace împreună cu cei răi, devine și el rău.

* * * Când un ticălos face ceva bun, el își ascunde caracterul.

* * * Ticăloșia își este ea singură cea mai mare pedeapsă.

* * * Omul rău este acela căruia îi găsești cel mai ușor pe cineva care să-i semene.

* * * Ticăloșia câtorva este o nenorocire pentru toți.

* * * Răutatea își bea singură cea mai mare parte din venin.

* * * Omul rău trebuie evitat, chiar când este împodobit cu învățătură.

* * * Cine-i rău, acela rămâne rău și la declinul vieții.

* * * Și în timp de pace cei răi, nu numai că sunt egalați cu cei care-s mai de treabă, dar sunt și în cinste, astfel că adesea nu știi ce să faci: să detești ticăloșia lor, sau să dorești să ai nefericirea lor.

* * * Cel rău, cu mintea tulburată, își bate adesea joc de cei virtuoși.

* * * Cel care se silește să lege elefantul furios cu fire slabe de lotus, cel care se pregătește să taie diamantul cu marginea unei petale de floare, cel care vrea să îndulcească oceanul sărat cu o picătură de miere, cel ce dorește să aducă pe ticăloși pe calea cea bună cu vorbe înțelepte din care picură nectarul este un naiv vrednic de milă.

* * * Ce mai trebuie șerpi când sunt oameni răi?

* * * Cine, decât cel rău, se simte încântat când vine în contact cu un om de nimic, care laudă pe toți nemernicii, care-i fără frâu, a cărui purtare e plină de fapte josnice, provenită dintr-o viață anterioară, care a dobândit avere prin favoarea destinului și care urăște virtutea?

* * * Nu există nimic pe pământ, pentru care destinul să nu fi născocit vreun leac. Totuși mi se pare că chiar și silința creatorului ar fi zadarnică, dacă ar vrea să ia oamenilor răi felul lor de a gândi.

* * * Cei răi nenorocesc pe un om fericit, ca să le meargă lor bine. Oare contactul cu cei răi nu e la fel ca și focul (care arde tot ce-i în apropierea lui)?

* * * Cu cel rău nici să nu stai nici să nu mergi împreună vreodată.

* * * Să nu ai gând rău împotriva celor răi; ei vor cădea singuri, ca arborii care cresc pe malul unui râu.

* * * Într-o afacere foarte josnică mintea celor ticăloși este tare iscusită, la fel cum ochiul bufniței deosebește formele în întuneric.

* * * Omul rău, chiar când are o îndeletnicire foarte onestă, poate să dăuneze altora. Șarpele, deși se hrănește cu aer, nu încetează de a fi primejdios.

* * * Aurul înțelepciunii încălzit la focul celor răi capătă puritate. De aceea să ascultăm cu atenție vorbele celor răi pentru a ne putea păzi de răutățile lor.

* * * Cei răi sunt orbi din fire pentru propria lor purtare (rea); au însă ochi năzdrăvani pentru greșelile altora. Ei au o voce puternică pentru propriile lor calități; dar păstrează o muțenie desăvârșită când trebuie să laude pe alții.

* * * Creaturile acestea rele par totuși frumoase, când altele sunt și mai rele; a nu fi și mai rău este și acesta un merit.

* * * Viața omului este un război împotriva răutății omului.

* * * Să-l plângi pe cel mort, căci îi lipsește lumina; să-l plângi și pe cel prost, fiindcă îi lipsește mintea. Pe cel mort să-l plângi cu duioșie, căci a găsit odihna; dar viața celui nătărău care știe ce trebuie să facă dar nu face fiindcă se complace în această mizerabilă stare este mai rea decât moartea.

* * * După un mort ești în întristare șapte zile, dar cu un prost sau cu un nelegiuit ești în întristare în toate zilele vieții lor.

* * * Prostul se impune atâta timp cât nu deschide gura.

*** O mulțime de proști, care trăiesc împreună, ca animalele, întunecă tot ce-i excelent, ca nourii soarele.
*** Și cel prost se deșteaptă dacă este atent și rămâne în contact cu cel inteligent.
*** Pentru orice lucru există leac arătat de cărțile înțelepciunii; numai prostul nu vede niciodată soluția căci pentru el mai nimic nu are leac.
*** O, nerodule care ești, bucură-te de prostia comună cea ușor de dobândit. Prostul are 9 avantaje: n-are niciodată griji, mănâncă și vorbește mult, doarme zi și noapte, nu meditează asupra dreptății și nedreptății sau asupra vreunei alte chestiuni, nu iubește pe nimeni, e indiferent la cinste și la ocară, pune picioarele sale pe capul tuturor... și trăiește mult.
*** O bucată de sticlă, în contact cu aurul, capătă strălucire de smarald; tot astfel, în apropierea celor aleși, prostul devine prin puterea exemplului iscusit.
*** Proști sunt toți cei care par și jumătate din cei care, datorită aparențelor amăgitoare, nu par.
*** Cel mai mare prost e acela care orbit de orgoliu nu crede deloc că este în această mizerabilă stare și se grăbește să spună despre toți ceilalți că ei sunt proști.
*** Cine defăimează pe prietenul absent, cine nu-l apără atunci când îl învinuiește cineva, cine umblă după hohotele de râs ale oamenilor și după reputația de om de spirit, cine e capabil să născocească ce nu există, cine nu poate să păstreze secret ceea ce i s-a încredințat: acela-i negru de răutate, de acela trebuie să te ferești.
*** Când un om rău ne vorbește prietenos, nu-i un motiv să ne încredem în el: pe vârful limbii îi stă miere, dar în inima lui este în realitate o otravă puternică.
*** Deși lumea este plină de proști, nu există aproape nimeni care să creadă aceasta despre el, ba nici măcar nu bănuiește.
***Întotdeauna un prost va găsi un prost și mai mare care să-l admire sincer.
*** Este cu totul îngrozitor când proștii își bat joc de un om superior.
*** Înțeleptul se adaptează cât mai bine la lumea în care trăiește; cel lipsit de înțelepciune se încăpățânează să schimbe lumea după el însuși. De aceea, decăderea omenirii se datorează atât de mult celor lipsiți de înțelepciune.
*** Prostul poate că nu e decât un spirit puțin pretențios, care se mulțumește cu puțin. Ar putea fi și el un mare înțelept dar se complace în stupiditate.
*** Prostul este de două feluri: cel care nu se îndoiește de nimic și cel care se îndoiește de toate.
*** Prostul este singurul răufăcător de care suntem dinainte dezarmați.
*** Întotdeauna mi-e frică de un prost: nu se știe niciodată dacă nu-i și un ticălos.

SFÂRȘIT

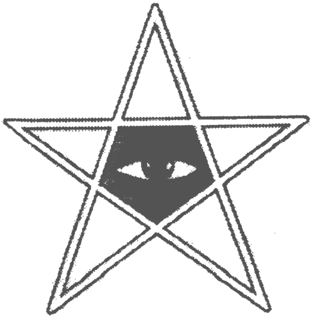

BIBLIOGRAFIE

1. ONCLAIR - "La Francmaçonnerie contemporaine"
2. TURINEZ - "Le grande périle de notre temps ou la Francmaçonnerie"
3. BERNARD FAY - "La Francmaçonnerie et la Revolution Intelectuelle du XVIII Siecle"
4. IOSIF de SANTO de COLMAR - "La Chaîne Infernale"; "La Francmaçonnerie contre l' Eglise"; " La Francmaçonnerie désaquée"
5. EMIL BARBIER - "Infiltrations masoniques dans l' Eglise"
6. F. H. THIRIET - "Aperçu philosophique et historique de la Francmaçonnerie"
7. A. PREUSS - "Etude sur la Francmaçonnerie Americaine"
8. Dr. EMIL JOUIN - "Les Maçons"; "La Grande Revolution"; "La Francmaçonnerie spéculative"; "Les Précurseurs de la Francmaçonnerie"
9. *** -"Resolutions de 1-er Congres Anti-Maçonnique International 26-30 sept 1896", Roma, 1896
10. MITROPOLITUL IRINEU MIHĂLCESCU - "Francmasoneria teologia luptătoare", București, 1941.
11. IPS MITROPOLITUL NICOLAE BĂLAN - "Studiu asupra francmasoneriei", 1937.
12. N. GEORGESCU - "A doua viață a lui Eminescu", Ed. Europa Nova, București, 1994.
13. Dr. N.C. PAULESCU - "Spitalul, Coranul, Talmudul, Cabalul, Franc-Masoneria", București, 1913.
14. TOMA PETRESCU - "Conspirația Lojilor", București,1941
15. MIHAIL EMINESCU - "Scrieri politice și literare"
16. B.P. HAȘDEU - "Talmudul"; "Istoria toleranței religioase în România"
17. N. CASIAN - "Biblioteca Anti-Masonică"; "Statele Unite ale Europei și România"
18. Prof. Gh. CUZA - "Francmasoneria în Germania"
19. Dr. V. TRIFU - "Francmasoneria în Parlament"
20. FLORIN BECESCU - "Francmasoneria"; "Spionaj, Intrigă, Crimă"
21. Prof. dr. V. GHEORGHIU - "Francmasoneria"
22. ION COSTIN GRIGORE - "Cucuveaua cu pene roșii", București, 1994
23. A. RALPH EPPERSON - "The Unseen Hand", Publins Press, Arizona, 1990
24. BERNARD E. JONES - "The Horizon Book of Great Cathedrals", London, 1950
25. JOHN ROBISON -"Proofs of a Conspiracy"
26. NESTA WEVSTER - "Secrets Societies and Subversive Movements", 1920
27. REV. CLARENCE KELLY - " Conspiracy Against God and Man"
28. DAN SMOOT - "The Council of Foreign Relations"; "The Invisible Coverment", 1962
29. PHOEBE COUTNEY - "The CFR - part II", 1975
30. Dr. MARTIN LARSON - "The Federal Reserve"; "The Federal Reserve and Our Manipulated Dollar"
31. GARY ALLEN - "The Rockefeller File"
32. FRANK CAPELL - "Henry Kissinger, Soviet Agent"
33. RICHARD WUMBRAND - "Was Karl Marx a Satanist?"
34. MARTIN SORT - "Inside the Brotherhood", Ed. Harper Collins, London, 1993

CUPRINS

- ÎN LOC DE INTRODUCERE 5
- PREFAȚĂ - POLITICA ASCUNSĂ A FRANCMASONERIEI 9
- TEXTUL PROPRIU-ZIS AL CELOR 24 DE PROTOCOALE ALE MARILOR MAEȘTRI FRANCMASONI 11
- SCRISOAREA ENCICLICĂ "HUMANUM GENUS" a papei LEON al XIII-lea împotriva Francmasoneriei (20 aprilie 1884) 49
- Extras din "TEOLOGIA LUPTĂTOARE" de Preot Irineu Mihălcescu 55
- STUDII ASUPRA FRANCMASONERIEI de I.P.S. Mitropolitul Nicolae Bălan al Ardealului (1937) 60
- FRANCMASONERIA ÎN LUMINA ADEVĂRULUI Biblioteca Poliției, 1941 67
- BISERICA ORTODOXĂ CONDAMNĂ MASONERIA - Poziția oficială a Sfântului Sinod al Bisericii Ciprului față de Masonerie 82
- ACȚIUNEA FRANCMASONICĂ ÎN CONCILIUL VATICANULUI 82
- MASONERIA PLĂNUIEȘTE TRANSFORMAREA SF. MUNTE ATHOS ÎN... CENTRU TURISTIC! 86
- EXTRASE SEMNIFICATIVE DIN LUCRAREA LUI ION COSTIN GRIGORE, "CUCUVEAUA CU PENE ROȘII" 87
- O CRIMĂ ODIOASĂ CARE POATE FI GHICITĂ NUMAI DE CĂTRE CEI INIȚIAȚI ÎN SECRETELE TERIFIANTE ALE FRANCMASONERIEI 92
- CONSPIRAȚIA SATANEI - EXTRAS DIN REVISTA EST/VEST 108
- CABALA ȘI MAGIA 117
- COMUNISM ȘI SATANISM 126
- PROFEȚIILE FAIMOASE ALE LUI SUNDAR SINGH CU PRIVIRE LA MISIUNEA SPIRITUALĂ PLANETARĂ A ROMÂNIEI 127
- YOGA SPONTANĂ LA ROMÂNI de Profesor Yoga GREGORIAN BIVOLARU 134
- LOJA "PROPAGANDA DUE"(P.2) DESPRE PROCESUL CEAUȘESCU 139
- CUM ESTE MANIPULATĂ MASS-MEDIA ÎN CONFLICTELE INTERNAȚIONALE 141
- PLANUL HABSBURG 143
- AXA WASHINGTON-BRUXELLES-MOSCOVA ÎMPARTE ROMÂNIA ÎN DOUĂ 146
- CONDUCĂTORUL SINISTREI LOJE FRANCMASONICE "PROPAGANDA DUE" (P2) ESTE LIBER 146
- INSTRUCȚIUNILE DATE LUI GARIBALDI ÎN 1860 DE CĂTRE DIRECȚIA SUPREMĂ A FRANCMASONERIEI 147
- FORȚELE OCULTE CE CONDUC LUMEA 152
- CUGETĂRI SEMNIFICATIVE PLINE DE ÎNȚELEPCIUNE 157
- BIBLIOGRAFIE 162

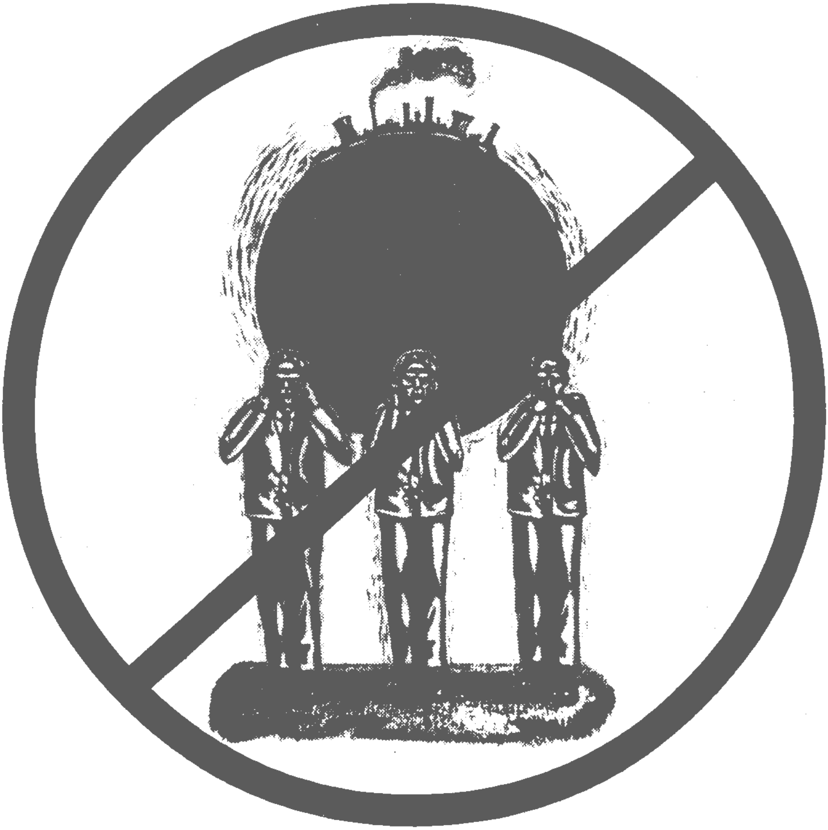

ANUNȚĂM PE CITITORII INTERESAȚI CĂ O PARTE A LUCRĂRILOR CITATE ÎN ACEASTĂ BIBLIOGRAFIE SE POT GĂSI ÎN CADRUL CENTRULUI DE DOCUMENTARE AL MIȘCĂRII PENTRU INTEGRARE SPIRITUALĂ ÎN ABSOLUT (MISA - ȘOSEAUA SĂLAJ NR. 2, BLOC 126A, PARTER, ORAR: ZILNIC ÎNTRE ORELE 10 - 22). TOTODATĂ ȚINEM SĂ ANUNȚĂM CĂ DEȚINEM UN EXCEPȚIONAL FILM MĂRTURIE DESPRE CRIMELE ȘI ORORILE FĂCUTE DE FRANCMASONI INTITULAT *"ÎN INTERIORUL FRĂȚIEI FRANCMASONICE" (INSIDE THE BROTHERHOOD)* TRADUS ÎN LIMBA ROMÂNĂ ȘI CARE CUPRINDE ȘASE EPISOADE PLINE DE DEZVĂLUIRI.

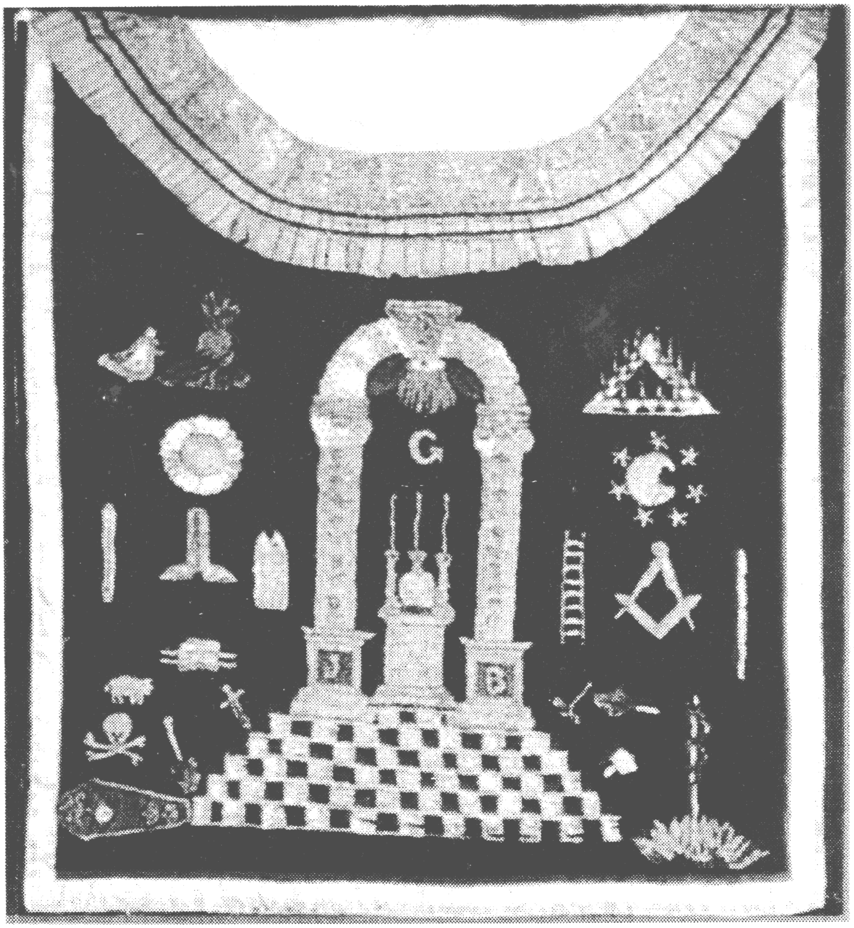

5806 50000

Δ 10

[redacted]

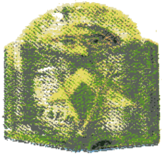

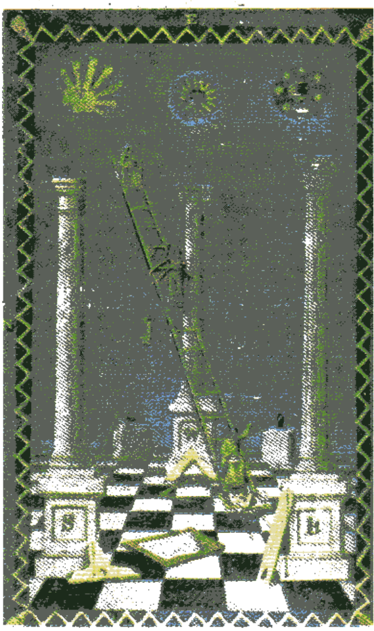

A aduna cât mai mulți oameni mediocri și naivi interesați de anumite avantaje efemere (BANI, PUTERE, RELAȚII), care pot fi dresați în scurt timp pentru a fi apoi manipulați toată viața, fără crâcnire, în jurul unui aparent "ideal spiritual" (de fațadă), invocând o imperioasă nevoie de solidaritate ("TOȚI PENTRU UNUL ȘI UNUL PENTRU TOȚI"), pentru a-i organiza apoi într-o structură satanică monstruoasă, care se află în afara Bisericii și a tuturor grupărilor statale constituite și legitime, punându-i să acționeze mai mult sau mai puțin orbește într-un secret deplin și într-o aparentă stare de libertate, în cadrul lojilor. Aceasta este esența proiectului francmasonic, care, în realitate, este o imensă conspirație ce profită cu viclenie de ignoranța aproape deplină a oamenilor de pretutindeni. Conducătorii francmasoneriei mondiale se folosesc cu abilitate și viclenie de toți oamenii și de toate mijloacele rele pentru a-și realiza îngrozitoarele planuri de dominație asupra întregului Pământ. Aproape totdeauna francmasonii INIȚIAȚI ȘI CINICI îi manipulează pe toți ceilalți (inclusiv pe membrii creduli ai lojilor lor), cu aparența înșelătoare că le vor doar binele și progresul.

Născută în secolul XVIII, în ANGLIA, această stranie organizație ocultă (FRANCMASONERIA), care folosește în scopuri egoiste, malefice, energiile tainice ale naturii și care în realitate are NUMA SCOPURI POLITICE CRIMINALE, s-a răspândit apoi în FRANȚA și la scurt timp după aceea, în EUROPA. La ora actuală ea a ajuns să fie prezentă și să acționez malefic, din umbră, în aproape toate statele lumii. Garnisit cu frânturi de esoterism eclectic, aparent spiritualizantă sau, din contră, vădit atee și luciferică - această fraternitate satanică secretă (FRANCMASONERIA) a cunoscut în tre secole persecuții binemeritate și mai multe schisme înșelătoare pentru cei creduli, luptând mereu, în realitate pentru a cuceri prin mijloace criminale puterea asupra întregi planete, iar în aparență ea s-a erijat într-o vajnică luptătoare NUMAI PENTRU "LIBERTATE" ȘI "PROGRES SOCIAL". Deș la prima vedere FRANCMASONERIA pare astăzi a fi divizat în mai multe obediențe, toate acestea se înțeleg la vârf ș urmăresc același scop comun. Aproape necunoscută aș cum este în realitate, puțin anacronică, FRANCMASONERI este învelită chiar și la ora actuală de un mister fascinant care contribuie din plin la neliniștitoarea sa stranietate și l prestigiul pe care îl exercită mai ales asupra celor ignoranț și mărginiți.

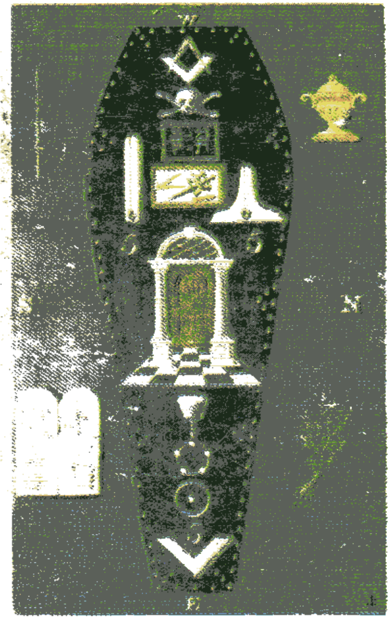

Cartea pe care o aveți în mână urmărește să dezvăluie fața CEA CUTREMURĂTOR DE REALĂ ȘI APROAPE NECUNOSCUTĂ DE CEI MULȚI A FRANCMASONERIEI.

Profesor Yoga GREGORIAN

I.S.B.N. 973-96705-9-8